

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHAT IF YOU PEAKED IN HIGH SCHOOL AND HIGH SCHOOL SUCKED?

ROCK BOTTOM GIRL

A SMALL-TOWN ROMCOM

LUCY SCORE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DİBE VURAN KIZ

LUCY SKOR

That's What She Said Publishing, Inc.

Copyright © 2019 Lucy Score

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektrikli veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

ISBN: 978-1-945631-43-6 (e-kitap)

ISBN: 978-1-945631-44-3 (ciltsiz)

lucyscore.com

030419

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

1. Marley.
2. Marley.
3. Marley.
4. Marley.
5. Marley.
6. Jake
7. Marley.
8. Marley.
9. Jake
10. Marley.
11. Marley.
12. Marley.
13. Marley.
14. Jake
15. Marley.
16. Marley.
17. Marley.
18. Marley.
19. Marley.
20. Marley.
21. Jake
22. Marley.
23. Marley.
24. Jake
25. Marley.
26. Jake
27. Marley.

28. Marley.
29. Jake
30. Marley.
31. Marley.
32. Marley.
33. Marley.
34. Jake
35. Marley.
36. Marley.
37. Jake
38. Jake
39. Marley.
40. Marley.
41. Marley.
42. Marley.
43. Marley.
44. Jake
45. Marley.
46. Marley.
47. Jake
48. Marley.
49. Marley.
50. Jake
51. Marley.
52. Marley.
53. Marley.
54. Marley.
55. Marley.
56. Marley.
57. Marley.
58. Jake
59. Marley.
60. Marley.
61. Marley.

62. [Jake](#)
63. [Marley](#)
64. [Marley](#)
65. [Marley](#)
66. [Marley](#)
67. [Jake](#)
68. [Marley](#)
69. [Marley](#)
70. [Marley](#)
71. [Marley](#)
72. [Marley](#)
73. [Marley](#)
74. [Marley](#)
75. [Marley](#)
76. [Marley](#)
77. [Marley](#)
78. [Marley](#)
79. [Marley](#)
80. [Jake](#)
81. [Marley](#)

[Sonsöz](#)

[Daha fazlasını ister misiniz](#)

[Rock Bottom Girl Yazarın](#)

[Okuyucuya Notu Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Teşekkür Lucy'nin](#)

[Başlıkları](#)

DEDİKASYON

Lisede bir Amie Jo ile karşılaşan herkese.

Ayrıca Amie Jo'luk yaptığım herkesten çok ama çok özür dilerim.

BU KİTAP HAKKINDA

Küçülmüş, beş parasız ve terk edilmiş olan 38 yaşındaki Marley, yirmi yıl önce kaçmak için sabırsızlandığı kasabadaki çocukluk odasına gizlice döner. Culpepper'da pek bir şey değişmemiştir. Havalı çocuklar hâlâ havalıdır. Şimdi sadece araba galerileri var ve yandaki McMansion'larda yaşıyorlar. Oh, ve tüm kasaba *hala* onun son senesinde mahvettiği mezuniyet balosunu konuşuyor.

Yeni bir başlangıç için çaresiz kalan Marley, geçici bir öğretmenlik pozisyonunu kabul eder. Gelecekteki tüm Culpepper Lisesi Mezuniyet Törenlerinden men edilen kız, okul tarihinin en çok kaybeden kız futbol takımının birbirini öldürmesini ve telefona sarılan bir grup beden eğitimi öğrencisinin karpal tünel geçirmesini engelleyebilir mi?

Belki de lisenin kötü çocuğu, seksi iyi adama dönüşen Jake Weston'ın yardımıyla. Okuldaki dedikodu değirmeni Marley'i etik sözleşmesi imzalaması için müdürün odasına gönderdiğinde, dövmeli koşu koçu, köpek babası ve yılın öğretmeni onun yeni sahte erkek arkadaşı ve mazereti olur - bir bedel karşılığında. Anlaşma: Marley ona nasıl ilişki kurulacağını öğretirse, o da Marley'e nasıl koçluk yapılacağını öğretecektir.

Sahte bir erkek arkadaşın bu kadar gerçek orgazmlar yaşatabileceğini kim bilebilirdi? Ama hepsi geçici. Adam. İş. Takım. Çok fazla geçmiş var. Dibe vurmak, sonsuza dek mutlu olmak için bir temele dönüşemez. Olabilir mi?

Uyarı: Hikâyede ayrıca bir tanışma kusmuğu, kabarık bir düşman, bir avlu kuğusu ve eşek basketbolu, gençlerin düzenlediğı bir makyaj ve çarşafkların arasında biraz fazla gerçek olan sahte bir ilişki var.

MARLEY

Ağustos

TDibe vurmak böyle bir şeydi.

Çocukluk odam -yeni bir yorgan dışında değişmemiş- aynı koyu yeşil halı, aynı donuk sarı duvarlar. Dördüncü sınıftaki en iyi arkadaşım ve bir şişe parlak mor ojeyle tahrip ettiğim aynı New Kids on the Block posterini.

Sınıfımızdaki diğer herkesin sevdiği şeyleri sevmeyecek kadar havalıydık.

Evet. Aynı çok havalı ilkokul asisi şimdi otuz sekiz yaşındaydı, küçülmüştü, ayrılmıştı ve yeni evsizdi.

Ben, Marley Cicero, hayatta kazanamıyordum.

Parmaklarım şeftali rengi yatak örtüsündeki bir hapla uğraşırken, sahip olduğum her şeyin iki bavul ve üç karton kutuya sığıldığı gerçeğini düşünmemeye çalıştım, hepsi de bir zamanlar sıcak Diet Mountain Dew's ve çalıntı vanilyalı sigaraları sakladığım dolabın önüne atılmıştı.

Annemle babama, kışlık gardıroplarını dolaptan çıkarıp kız kardeşimin, babamın şimdi hat atölyesi olarak kullandığı eski odasına taşımaları için yeterince zaman vermiştim. Zinnia evlendiğinde, onun yatak odasını yeniden düzenlemişler ve benimkini yalnız bırakmışlardı. İçimden bir ses bunun nedeninin Zinnia'nın eve asla bir bavul ve acıklı bir hikâyeye dönüşmeyeceğini bilmeleri olduğunu söylüyordu.

Telefonum bir mesaj sinyali verdi ve ekranı yüzüme doğru tuttum.

Eve hoş geldin, kardeşim! Umarım annemle babamın emeklilik seksi seni geceleri uyutmaz.

Mükemmel, zeki, güzel kız kardeşimin ne kadar büyük bir ezik olduğumu bilmesinden nefret ederek iç çektim. Ona daha sonra, kendimi daha az yol ölümü gibi hissettiğimde mesaj atacaktım. Başımı yana çevirmek için elimden gelen maksimum çabayı gösterdim. Sıcak pembe çalar saat bana saatin 07:05 olduğunu bildirdi. Yatmak için çok erken. Birdenbire daha az kararsız bir kız arkadaş ya da eski işimde daha iyi bir sosyal medya yönetimi müdürü olmam için çok geç.

Geriye tek bir şey kalıyordu. Harry Potter yastığı tarafından boğulmak. Gerekli enerjiyi toplayarak yuvarlandım ve yüzümü Daniel Radcliffe'inkine bastırdım.

Kapım sessizce çalındı. O kapıyı biliyordum. "Dikkatli ol-genç kızım dengesiz" kapısıydı.

"Orada kendini boğmuyorsun, değil mi?" Babam kapıdan sordu.

"Mmmph."

Emeklilik babamı eskisinden daha cesur yapmış olmalıydı çünkü on altı yıl önce taşındığımdan beri kimsenin sıkmaya zahmet etmediği kolun sallanışını duydum. On altı aptal, boşa harcanmış, berbat, acınası yıl.

Tamam. Şimdi, biraz fazla melodramatik davranıyordum. Sanki oda hâlâ umutsuzluk hormonlarının dumanını yayıyor gibiydi. Alçıpan ve halıya sızmış, içeri giren herkesi zehirlemiş olabilirlerdi... asbest gibi. Ya da kurşun boya gibi.

Yatağın kenarına yerleşen babamın ağırlığı altında şilte kaydı.

"Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin var, atıştırmalık kek." Bu lakabı, plastik ambalajlı nefis tatlılara olan doymak bilmez iştahım nedeniyle kazanmıştım. Ergenlik öncesi yaşlarım bu bağımlılığı kucaklamakla geçti, ergenlik yıllarım ve yirmili yaşlarımın başları ise çoğunlukla işlenmiş şekerin üzerimdeki etkisiyle mücadele etmekle geçti. Şimdi, altın rengi kek ve karamela kreması düşüncesi bile ağzımın Harry Potter'ın yüzüne doğru sulanmasına neden oluyordu.

"Ya hayal kırıklığı içinde debelenirsiniz - ki bu meşru bir seçimdir -Ya da bu değişimi bir tür yeniden başlatma olarak kabul edebilirsiniz." Babam Ned Cicero, bir Muppet'in sesine sahipti ve emekli bir bilgisayar mühendisiydi. Ekoseli, kısa kollu düğmeli önlüklü ve kalın gözlüklü klişe biriydi. Geçen yıl emekli olmadan önce otuz yıl boyunca yerel IBM merkezinde çalışmıştı. İneği kabinden çıkarabilirdiniz ama kabini inekten çıkaramayacağınız kesindi.

Uyuşuk bir şekilde bir tarafa yuvarlandım. "Baba, söz veriyorum, geçici olarak eve geri dönüp bir daha asla taşınmayan yetişkin çocuklardan biri olmayacağım," dedim hararetle.

"İstedığınız kadar kalabilirsiniz. Kaligrafi atölyemi Airbnb olarak açtığımızdan bahsetmiş miydiniz?" diye sordu gözlüklerini burnuna sokarak. Doğrudum. Bu yeni bir haberdi. Annemle babam golf oynuyor, kaligrafi yapıyor ve şimdi de Airbnb açıyorlardı. Peki ben ne yapıyordum?

Hiçbir şey. Sıfır. Zilch. Sıfır. Burada en fazla bir ay kalırdım. Yeniden toplanırdım. Eski özgeçmişimi yenilerdim. Her iki yılda bir yeni iş olayını bir avantaj gibi göstermeye çalışırdım. Belki de Şehirdeyken bazı eski arkadaşlarla yeniden bağlantı kurdum. Tamam, belki de değil.

Ayaklarımın üzerine düşerdim, lanet olsun. Ya da en azından ellerimin ve dizlerimin.

"Ne yapacağımı bilmiyorum baba. Ama bir şeyler yapacağım," diye söz verdim.

Babacan bir tavırla dizimi okşadı. "Elbette öylesin." Bu, okul öncesi çocukların astronot ve rock yıldızı olma konusundaki ifadelerine uygulanan türden bir ebeveyn coşkusuydu.

Kapı patlayarak açıldı ve annem odaya daldı. Ned'in sakin ve düşünceli olduğu yerde, Jessica Cicero coşkulu bir enerji topuydu. Yılın ilk kar yağışından pencereli önden yüklemeli çamaşır makinesine kadar her şey onu heyecanlandırıyordu. Bu alışılmadık yaşam sevinci, birinci sınıf öğretmeni olarak eski kariyerinde ona iyi hizmet etmişti.

"Buna inanamayacaksın, Marley! Kader araya girdi," diye görkemli bir şekilde duyurdu. Sol bileğindeki plastik bilezikler bronz teninde şingirdiyordu. Çok güzeldi. Ve sadece yaşına göre de değil. Dört haftada bir rötuş yaptığı ve at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplayabileceği kadar uzun, yüzü çerçeveleyen bir bob şeklinde kısa kestirdiği güzel sarı saçları vardı. Her zaman bir şeylere güldüğü ya da gülümsediği için köşeleri güzelce kırışan parlak mavi gözleri vardı.

Tüm hayatımı ya annem gibi komşu kızı ya da evlatlık ablam gibi egzotik bir güzel olmayı dileyerek geçirmiştım. Zinnia Kalküta'da doğmuştu ve değerli amaçlar için bağışlar kazanmak ve hayatları değiştirmekle meşgul olmasaydı kolayca modellik kariyeri yapabilecek biri haline gelmişti.

"Bize daha fazlasını anlat, güzel meleğim," dedi Ned, karnının üzerine yuvarlanıp çenesini ellerinin arasına alarak.

Boğulmayı başarmış olmayı diledim. Genellikle annemle babamın birbirlerine olan sonsuz sevgisi fırtınada bir çapa gibiydi. Bu

Güvenebileceğim bir şey, ilişkilerimi her zaman bir ölçü çubuğu gibi tutabileceğim bir şey. İlişkilerimin hiçbirisi Ned ve Jessica Cicero'nun büyük aşkıyla boy ölçüşemezdi. Ve bugün, bu aşk bana bekâr, işsiz ve umutsuz olduğumu hatırlattı.

"Az önce Lindsay Eccles ile konuştum. Onu hatırlıyorsun, değil mi Marley? Sen altıncı sınıftayken ilkokulun ön bürosunda çalışıyordu. Okula geri dönüp müdürlük sertifikasını nasıl aldığını hatırlıyor musun? Hala o sürpriz partinin bir hata olduğunu söylüyorum. Zavallı kadına neredeyse kalp krizi geçirtecektik..."

Bu annemin hikayelerinin tipik bir örneği idi. Hiç kestirme olmayan ve nadiren can alıcı bir noktası olan manzaralı bir yol izlerlerdi.

Babam büyülenmiş bir şekilde dinledi. Ben dinlemedim.

Culpepper, Pennsylvania, "küçük kasaba "yı aldı ve mikroskobik hale getirdi. Her ne kadar Lindsay Eccles'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranmak istesem de, 1992'deki grip salgını sırasında okulun ofisindeki masanın arkasındaki çöp kutusuna coşkuyla kusarken Bayan Eccles'in saçlarımı tuttuğu haksız yere yüksek çözünürlüklü anıyla doluydum.

"Her neyse," dedi annem derin bir nefes alarak. Bu, anlatmak istediği konuya geldiğinin işaretiydi. "Bana Bayan Otterbach'ın bu sabah istifasını verdiğini söyledi! O ve kız arkadaşı evleniyorlar ve ailelerine daha yakın olmak için New Hampshire'a taşıyorlar."

Annem durakladı ve beklentiyle baktı.

"Onlar için iyi mi?" Güney Orta Pennsylvania ben burada büyüdüğümünden beri uzun bir yol kat etmişti. Artık lezbiyen bir okul öğretmenini olmak kasabada konuşulmuyordu. Ama yine de Bayan Otterbach'ın Bayan Otterbach olmasının benimle ne ilgisi olduğunu bilmiyordum.

"Daha çok *senin* için iyi! Görünüşe göre lisenin bir beden eğitimi öğretmenine *ve* kız futbol koçuna ihtiyacı var!"

Babamın ayakları arkasında sallanmayı bıraktı.

"Bayan Otterbach'ın futbol koçu olduğunu bilmiyordum."

"Değildi," dedi annem, sakladığı şeyi parlak bir gülümsemeyle geçiştirerek. Babam boğazını temizledi. Ben hâlâ ikisinin de kilometrelerce gerisindeyken, annemin söylediklerine kulak kabartıyordu.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Sana işi o teklif etti, aptal!" "Ben mi?"

Annem başını salladı, gözleri parlıyordu. "Sezon öncesi iki gün içinde başlıyor. İki hafta sonra da okul. Çok heyecanlı değil misin?"

Annem her şey için eşit coşku gösterirdi. Örneğin Zinnia'nın karnesi hep A+, benimki ise -arada bir C ile birlikte- hep B'ydi ve her ikisi de buzdolabında en üst sırada yer alır ve annem tarafından ayakta alkışlanırdı. Bu durum kendimi amigoluk yapan bir hayır kurumu gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Öğretmenlik sertifikam yok," diye karşı çıktım. "Ve on yıldan uzun bir süredir futbol topuna dokunmadım." Lise benim varoluşumun felaketi olmuştu. Culpepper Junior/Senior High'ın esaretinde başarılı olamamıştım. İsyan etmiş, şikâyet etmiş ve popülerlik, akademik başarı ve atletik başarı mayın tarlalarında topallayarak ilerlemiştim. Bunların hiçbirisiyle ilgili gerçek bir kişisel deneyimim yoktu. En azından son sınıfta kısa bir süre Bay Popülerlik ile çıkana ve geçici olarak sürünün ortasından yükselip acımasızca geri tokatlanana kadar.

"Yerine kalıcı birini bulana kadar sadece sömestr için. Aslında uzun süreli bir vekil olacaksınız. Maaşları kesmeye ve programları kapatmaya başladıklarından beri devletin açık öğretmenlik pozisyonları için acil durum önlemleri var. Kıtık var, biliyorsunuz."

"Eğitimdeki üzücü durum" konuşmasına başlamadan önce elimi kaldırdım. "Anlamıyorum. Müdür Eccles evde olduğumu nereden biliyordu ki?"

"Okul arkadaşlarımdan bazılarıyla haftalık öğle yemeği randevum var." "Ve onlara eve taşınacağımı mı söyledin?"

Annem neşeyle başını salladı. *Harika. Artık tüm Culpepper, Culpepper Mezunlar Günü şenliklerinden kalıcı olarak men edilen kızın geri döndüğünü, bekâr ve beş parasız olduğunu biliyordu.*

"Beden eğitimi dersi ya da koçluk hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum," diye hatırlattım.

On

u. "Aklına koyduğun her şeyi öğrenebilirsin," diye ısrar etti annem. "Hadi dışarı çıkıp topa vuralım," diye söze karıştı babam. "Konuşabilirsin ve kas hafızanızı uyandırın." Yataktan sıçradı ve beklentiyle ellerini çırpı.

Büyük bir isteksizlikle kendimi yatağımın güvenliğinden uzaklaştırdım. Her zaman hayır diyebilirdim. Yere çömelebilir, yaralarımı sarabilir ve buradan başka her yere iş başvurusu yapmaya başlayabilirdim. Bunu yapabiliirdim.

"Umarım sakıncası yoktur ama onlara işi kabul edeceğini söyledim," dedi annem parlak bir sesle.

MARLEY

W Babam çocukluğumun tozlu, örümceklerle dolu müzesi olan arka bahçedeki kulübeye girip futbol topu ararken, ben ve spor ayakkabılarımı sürükledim.

Hava sıcaktı. Pennsylvania Ağustos ortası nemi sığağı. Hava o kadar yoğundu ki nostaljik bir güveçte oturuyormuşum gibi hissediyordum. Çitlerin yeni bir kat boyaya ihtiyacı vardı ama çocukken tırmanıp düştüğüm ağaçlar hala oradaydı. Aynı bahçe yatakları, annemin 1988'deki evde yetiştirilen her şey deneyinden beri olduğu gibi hala bakımsızdı. Sayamayacağım kadar çok kez dizlerimi sıyırdığım kırmızı tuğlalı veranda hâlâ yeşil çimenlerin arasında tırtıklı bir yol açıyordu.

Arka bahçeye adım atmak, zamanda yolculuk yapıp sekiz yaşıma dönmek gibiydi. Otuz yaş büyük olmam dışında. Hayallerim ölmüştü. Ve artık kramponum ya da tekmeliklerim bile yoktu. Koçların bunlara ihtiyacı var mıydı? Yoksa onlar da benimkiler gibi kenarda durup bağırıyorlar mıydı? Kurallar aynı mıydı? Yoksa Abby Wambach ve David Beckham'ın viral popülerliği ile oyun farklı bir şeye mi dönüşmüştü?

Bunu yapabilmemin imkânı yoktu.

"Kafalar yukarı!" Top kesin bir gümbürtüyle önüme düştü. Zıplamadı. "Sanırım biraz havaya ihtiyacı var," dedi babam, bir elinde bisiklet pompasıyla bana doğru koşarken.

Üç aylık spin dersi takıntısından arta kalan bisiklet şortunu giyiyordu. Emekli olduktan sonra yeni bir hobi edinmekte zorlanmıştı.

"Ne?" diye sordu pompalarken.

"Bıyıklarına alışamıyorum."

Dudağının altındaki tüylü tırtılı gururla okşadı. Bu da emeklilik sonrası hobilerinden biriydi: sakal uzatmak. "Sanırım bundan sonra keçi sakalını deneyeceğim."

"Sabırsızlanıyorum."

Topu dürttü. "Güzel ve sert."

O bunları söylerken topu tutuşunu izlememeye çalıştım. Babamın hiç denemeden uygunsuz şeyler söylemek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

"Hatırladığım kadarıyla lisedeyken toplarla hokkabazlık yapmakta oldukça ustaydın, çerez kek," dedi arsızca. "Bakalım hâlâ nasıl yapıldığını hatırlıyor musun?"

"Tanrım, baba. Ağzından çıkanı kulağın duysun." Ama o çoktan bahçenin arka tarafına doğru kaçmaya başlamıştı.

Geçici olarak öğretmenlik ve koçluk yapma fikrini tartıştık.

"Ya takımım her maçı kaybederse?" Ben sordum.

"Geçen sezon bir maç kazandılar, o da sığırlar mezattan kaçarken diğer takımın otobüsü trafiğe takıldığı içindi. Hükmen mağlup oldular. Bölgenin galibiyet sezonu aradığını sanmıyorum."

"Ama nereden başlayacağım ki? Antrenmanlar iki gün içinde başlıyor."

Babam omuz silkti ve tahta eklemli bir kuklaymış gibi topa tekme attı. Atletizm deneyimi, lise kariyeri boyunca AV Kulübü lehine ertelenmişti. "Sezon öncesi koçlarınız size ne yaptırıyordu?"

"Bilmiyorum. Koşmaktan nefret edene kadar koşmak mı?"

"İşte böyle. Oradan başlayabiliriz," dedi, bir vuruş için topa sarıldı ve topu tamamen ıskaladı.

Güldüm. Kendime engel olamadım. Vücudunda atletik bir kemik bile yoktu ama bu beni desteklemek istemesine engel değildi. Onu hak etmiyordum ama bunun onu takdir etmeme engel olmasına izin veremezdim.

"Yemekten sonra internete bakabiliriz," diye önerdi. "İnternette her şeyi öğrenebilirsin."

"Mmm. Peki ya öğretmenlik? Beden eğitimi öğretmenin öğrenciler üstlerini değiştirirken etrafta ürkütücü bir şekilde dikilmek ve Kasım'dan Mayıs'a kadar herkese voleybol oynatmak dışında ne yaptığını bile bilmiyorum."

Hiçbir şekilde hayatımın en iyi formunda değildim. Yetişkinlik, mutlu saatler, sodyum yüklü hazır yiyecekler ve spor salonuna zaman ayıramamak şeklinde etkisini göstermişti. Susuz kalmıştım ve uykusuzdum. Şeklim yumuşak ve yuvarlaktı. Ve bir kat merdivenle havamı kaybediyordum.

"Baba, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. Sağlık hizmetleri ve veri madenciliği alanında çalışıyordum. Spor ve fitness değil." Topu ona geri attım.

Ayağı takıldı ve yüz üstü çimlere düştü. Koşarak yanına gittim ve onu ayağa kaldırdım. "Belki de bu tartışmaya bira içerken devam etmeliyiz. Otururken," diye önerdim, gözlüklerini yerden alarak.

"Kulağa daha güvenli bir plan gibi geliyor," diye kabul etti.

Komşunun çitinden yüksek sesli, boğuk bir korna sesi geldi. Bağırđım. "Bu da neydi böyle?" Topa vurmaktan zaten nefes nefese kalmıştım. Sürprizler zaten aşırı yorulmuş kalbimi patlatabilirdi.

"Lanet olası kuğu," dedi babam hiç öfkelenmeden. "Kuğu mu? 'Kuğu' mu dedin?"

Korna sesi tekrar duyuldu.

"Amie Jo bahçelerinin egzotik bir dokunuşa ihtiyacı olduğunu düşündü," dedi arka verandaya doğru topallayarak.

Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. O olmaz. Geçmişimdeki canavar olmaz.

"Amie Jo Armburger?" Boğazımdaki korku yumrusunun izin verdiği kadar kayıtsızca sordum.

"Artık Hostetter," diye düzeltti babam. "O ve kocası Travis, birkaç yıl önce yandaki evi satın aldılar. Yıkıp baştan inşa ettiler."

Tüm son yılım gözümün önünden o kadar çabuk geçti ki başım döndü. Travis Hostetter. Amie Jo Armburger. Ve ikisini de Jake Freaking Weston'ı hatırlamadan düşünemiyordum.

Bu yüzden taşındım. Bu yüzden eve nadiren geldim. Geldiğimde de bunu büyük bir olay haline getirmedim. Toplum içinde beyzbol şapkası taktım. Yerel barlara ya da Walmart'a gitmeyi reddetdim. Bir yabancıymışım gibi davrandım.

"Amie Jo ve Travis yan evde mi yaşıyor?" Zayıf bir şekilde açıkladım.

Babam, anlık paniğimden habersiz, koşarak arka merdivenlerden çıktı. "Evet! Bize birkaç bira alıp akşam yemeğini kontrol edeceğim."

Arka kapı kapandı ve birdenbire çitin üzerinden bakıp Balo Kral ve Kraliçesi'nin nasıl bir kale inşa ettiğini görmekten başka bir şey istemedim. Aptallığım ve merakım yüzünden iki metre yüksekliğindeki soyulmuş boya bariyere doğru koşmaya başladım. Pazularım çığlık atarken spor ayakkabılarım tutunmak için çabalıyordu. Gözlerimi çitin üzerinden, beyaz mermere benzeyen bir şeyle çevrili, böbrek şeklindeki devasa bir yeraltı havuzunu görece kadar yukarı çekebildim. Yükseltilmiş bir jakuzi vardı.

renk değiştiren su şelalesi havuza geri dđnüyordu. Sundurmada iki katlı çatıyı tutan Roma sütunları vardı.

"Lanet bir açık mutfak ve tiki bar mı? Dalga mı geçiyorsun benimle?" İnledim.

"Anne! Bir kadın bizi gözetliyor!" Bağırış havuzun olduğu yönden geldi ve suyun içinde insanlar olduğunu fark ettim. Hem de iki kişi. Kúçük adalar büyüklüğündeki salların üzerinde uzanan, sörfçü gibi saç kesimi olan, çekik kafalı gençler.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin."

Yere düştüm, eğildim -çit tarafından görüş alanım engellendiği için bilinmeyen bir nedenle- ve kapıya doğru koştım. Ailemin ön bahçesine girdim ve evin diğer tarafındaki araba yoluna girdiğimde kaçırdığım modern canavar McMansion'a baktım.

Görkemli kırmızı tuğlalar, daha fazla beyaz sütun ve arnavut kaldırımı gibi görünen bir araba yolu. Hepsi de sadece belirli türden ziyaretçilerin kabul edildiğini açıkça belirten ferforje bir çitin arkasındaydı. Ön bahçede acayip bir çeşme vardı. Lowe's ya da Home Depot'tan alabileceğiniz o gösterişsiz çimento işlerinden biri değil.

Hayır. Bunun içinde heykeller vardı. Birbirlerine su tüküren çıplak heykeller.

Korna!

"Aman Tanrım!" Ellerimi kalbime bastırdım ve yerden bir adım yukarı sıçradım.

Çitin diğer tarafından bir kuğu paytak paytak geçerek bana doğru alaycı bir bakış fırlattı. Bu bir saldırı kuğusu muydu? Ev savunma sanatı konusunda eğitim almış mıydı? Çitin üzerinden atlayıp beni gagalamaya mı başlayacaktı? Kuğular uçabilir miydi?

Birçok sorum vardı.

Büyük malikânenin ön kapısı açıldı ve bir adam verandaya çıktı. Yirmi yıl sonra ve yüz metre uzaktan bile onu tanıyabildim. Travis Hostetter. Sarı saçları lisedekinden daha kısa kesilmişti ama rahat yürüyüşü, omuzlarının duruşu aynıydı. Başını bana doğru çevirdi ve ben de mantıklı gelen tek şeyi yaptım.

Ben kaçtım.

Döndüm ve ailemin ön kapısına doğru koştım, açelyalardan oluşan çitin üzerinden atladım. Ayağımı bir tanesine takınca sert bir şekilde malç ve betonun üzerine düştüm. Ayağım

Rüzgâr ciğerlerimi terk etti ve tek yapabildiğim gökyüzüne bakmak ve yan taraftaki Cadillac Escalade'in garaj yolunda geri geri giderken çıkardığı gürültüyü dinlemek oldu.

Buraya dönerek büyük bir hata yapmışım.

MARLEY

Yaklaşık 1.000 yıl önce

I nemli avuçlarımı ikinci el mağazasından aldığım Umbros'larım sildim. Annem, eğer sadece terleyecek ve çimlerde yuvarlanacaksam, bunu tam fiyatlı markalarla yapmama gerek olmadığı konusunda ısrar ediyordu. Ben de doğum günü ve Noel paramı biriktirmiş, yıllık yaz sonu alışverişimize kadar saklamıştım.

çıkış gezisi.

Evet, geçen yıl as takımın giydiği siyah-beyaz çizgili Adidas parmak arası terlikleri, Umbro şortu ve futbol idolüm Mia Hamm'ın Yaz Olimpiyat Oyunları sırasında giydiği Nike tişörtün aynısını giyiyordum. Kıyafetimde dalga geçebilecekleri hiçbir şey olmadığına kendimi ikna ettim.

Bu yıl farklı olacaktı.

Şaka yaptıkları kafa bandından kurtulmuştum. Geçen sezon bir maçtan önce bantlandığımı gören Steffi Lynn Jerkface'in on dakika boyunca öğürmesine neden olan ayak başparmağımdaki ince sarı tüyleri bile tıraş etmiştim. Kâküllerimi uzattım. Ve son iki haftamı yeni bir gülümseme çalışarak geçirdim. Kapalı dudaklar, geniş gözler. Arkadaş canlısı, olgun.

"Ah! Gülümsediğinde gözlerin kayboluyor. Bir daha asla gülümseme. Ürkütücü." Futbolla ilgili anılarım pek hoş değildi.

Derin nefes almak sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olmadı. Aslında, biraz kusacak gibi hissettim. Bu sezon öncesinin ilk günüydü ve ya başaracaktım ya da başaramayacaktım. İkinci sınıflardan biri olup as takıma girmeyi çok istiyordum. Yaz boyunca antrenman yapmıştım ama bunun yeterli olup olmadığından emin değildim.

Evle lise arası beş bloklu bir yürüyüş mesafesiydi. Ailemin beni götürmesine gerek kalmayacak kadar yakındı. Ve birkaç ay içinde ehliyetimi alacaktım. O lamine altın anahtarı aldığım da, sadece postayı almak için araba yoluna geri dönmeye karar verdim. Tabii annem ya da babam arabalarını kullanmama izin verirlerse.

Lisenin otoparkı önümde belirdi. Güzel, gürültülü birinci sınıflar ve son sınıflar kendi arabalarında su termoslarını boşaltıyor ve yüksek at kuyruklarını bağıyorlardı. Kendilerine çok güveniyorlardı. Bu dünyadaki yerlerinden o kadar emindiler ki. Bu sırada ben de otoparkın girişine yakın bir yerde pusuya yatmış, etraflarında yörüngeye girecek kazınmış bir davetiye bekliyordum.

Bu o yıl olacaktı. Beni seveceklerdi. Sevmeyecek bir şey yoktu, en azından sinir bozucu bir şekilde bana tapan aileme göre. Ama anlamıyorlardı. Her nasılsa, beni bir ezik, bir istenmeyen olarak işaretleyen görünmez bir hedef tahtası ile ödüllendirilmiştim. Elbette, küçükler takımında arkadaşlarım vardı. Ama büyük kızlar? Hayatı çözmüş olan o ortaokul ve lise öğrencileri? Benden nefret ediyorlardı.

Sorunumun ne olduğundan emin değildim ama o hedef tahtasından kurtulacak kadar değiştiğimi umuyordum. Kırılğan genç kalbimin sürekli dayak yemeye bir sezon daha dayanabileceğini sanmıyordum.

Bir araba kornası çaldı. "Selam, Marley!"

En iyi arkadaşım Vicky - Tanrıya şükür o da takımdaydı - ve annesi bana el salladı. Vicky'nin ailesi şehir dışında yaşıyordu ve annesi diğer JV takımı anneleriyle dönüşümlü olarak araba kullanıyordu. Vicky'nin annesinin arka koltuğundan üç kız daha indi.

"Saat çok erken," diye yakındı Vicky, kıvrık kızıl buklelerini bir toka ile topak topak bir at kuyruğu haline getirirken. Kendi saçındaki topakları düzeltmek yirmi dakikamı ve yarım şişe Aqua Net'i almıştı. "Bir yetişkin olduğumda asla yataktan saat ondan önce çıkmayacağım," diye açıkladı.

"Biraz heyecanlı değil misin?" diye sordum. "Yeni yıl mı? Yeni bir başlangıç?" Her yıl, okulun ilk günü fikri içimde sert ve parlak bir umudu ateşlerdi.

"Lütfen," diye alay etti Vicky. "Hiçbir şey yeni değil. Aynı eski pislikler aynı eski pis şeyleri yapıyor. Biz buradan çıkana kadar hiçbir şey düzelmeyecek."

Yanılıyor olması için dua ederek onunla birlikte antrenman sahasına giden tepeye tırmandım. Lise binasının kırmızı tuğlalı hapishanesi sahanın solundaydı.

ve otopark. Tüm yaz geride kalmıştı ve bu - futbol sahasının yamalı yeşil çimleri ve parlak, endüstriyel, kimyasal kokulu muşamba kaplı koridorlar - benim öngörülebilir geleceğimdi.

Omurgamı saran ürpertiye bastıramadım.

"O kadar da kötü değil," dedim, çoğunlukla kendimi ikna etmeye çalışarak. "Biz ikinci sınıf öğrencisiyiz. Bu yıl ehliyet alacağız ve umarım memelerimiz de olur."

"O ehliyeti ve gelecekteki göğüslerimi alacağım ve mezun olduğumda bu cehennem çukurundan iki orta parmağım arabanın camından dışarı fırlayarak çıkacağım."

Güldüm. "Dümeni nasıl kullanacaksın?" "Dizimle," diye karar verdi Vicky. "Peki nereye gideceksin?"

"Burası dışında herhangi bir yer," dedi. "Ve bana çok para veren ve kendi saatlerimi belirlememe izin veren havalı bir işim olacak. Emrime amade bir ahır dolusu adamım olacak."

Kolumu onunkine bağlayarak Vicky Kerblanski için şans yıldızlarıma şükrettim.

Kızlar yavaş yavaş sahanın en ucundaki küçük çelik tribünlere doğru ilerliyordu. Koçlar, Koç Norman ve Koç Clancy, standart üniformaları olan yetmişler tarzı kısa şortlarını ve bira göbeklerini vurgulayan çok dar polo tişörtlerini giymişlerdi. Koç Norman fiçi şeklinde ve kırılmış biriydi. Dört el ateş yakar gibi sigara içiyordu. Clancy ise kısa boylu, çoğunlukla sıska ve Hitlervari bir bıyığa sahipti. Birlikte birinci sınıf ve ikinci sınıf kız futbol takımlarına koçluk yapıyorlardı. Antrenörlükten kastım, bol bol bağırıp sigara molası vermeleriydi.

Ama bu sezon farklı olacaktı. Çalışmıştım. Yaz boyunca birkaç mil bile koşmuştum. Ayrıca geçen yıla göre bir santim daha uzundum ve umarım hepsi bacaklarımdandır.

Büyük kızlardan hiçbiri henüz beni fark etmemişti ve rahat bir nefes aldım. Çemberlerinden ayrılıp yeni bileksiz, saçsız parmaklı beni karşılamalarını beklemek muhtemelen biraz fazla olurdu.

Vicky ve ben çantalarımızı yere bıraktık ve kramponlarımızı giymek için oturduk.

"Şirin çoraplar," dedi Vicky, kaval kemiklerimi örten yeşil çizgili diz çoraplarıma başını sallayarak.

Bir spor mağazasından ani bir kararla satın almıştım. Onları giyen havalı birini görmemiştım ama zümrüt yeşili beni çağırmıştı.

Bakışlarımı aşağıda tuttum ve JV takım arkadaşlarıma odaklandım. Ama fısıltıların başladığını duydum. Başka biri hakkında fısıldadıklarını umdum, dua ettim, daha yüksek bir güçle pazarlık ettim.

Tehlikeli bir bakış atarak yukarı baktım. Okul takımından birkaç kız dar bir daire oluşturmuş kıs kıs gülüyordu. Ve doğrudan bana bakıyorlardı.

Hayallerim, bu sezon için planlarım soldu ve öldü.

"Çok tuhaf biri," dedi içlerinden biri, fısıldama zahmetine girmeden. "Denemeyi bırak artık."

"Şu zavallı köpek yavrusu gözleriyle bize nasıl da bakıyor. "Lütfen beni sev."

Ruhumun bir parçası parçalanırken kahkahalara boğuldular.

"Gördüğüm kadarıyla yaz size yeni kişilikler kazandırmamış." Vicky sakızını çıtlattı ve sağ ayakkabısını biraz şiddetle bağladı.

Benim beğenilme ve kabul görme arzum Vicky'nin pisliklere pislik deme arzusuna eşitti. Bunun için ona büyük hayranlık duyuyordum.

"JV eziği ne diyor?" Steffi Lynn rimelli kirpiklerini kırıştırarak sordu. Steffi Lyn uzun boylu, sıska bir son sınıf öğrencisiydi ve C kupalarının gururlu sahibiydi. Aynı zamanda berbat bir insandı. Küçük kız kardeşi Amie Jo benim sınıfımdaydı. Kişiliğine gelince? Elma diğer elmadan uzağa düşmedi diyelim. İkisi de çingiraklı yılan gibi acımasızdı, diğer insanlara acı çektirmekten büyük zevk alırlardı. Öğretmenler bile onlardan korkardı. Söylentilere göre Steffi Lynn uzun süreli bir yedek öğretmeni, kullandığı parfümü beğenmediği için kovdurmuştu.

Birkaç yıl içinde, muhtemelen birkaç kocayı çok perişan edecekti.

Ondan sonrası yokuş aşağı gitti. Bir ayak egzersizi sırasında yarı yolda bir portakal külâhına takıldım ve sanki dev bir kremalı pastanın içine düşmüşüm gibi güldüler.

Çorabımı çekmek için eğildiğimde, örgülü bir duvar olan kıdemli kaleci bana alaycı bir şekilde baktı. "Tanrım, cüce cin gibi görünüyorsun. Bunları senin için büyükbabam mı seçti?"

Bu daha da kötüydü çünkü büyükbabam geçen futbol sezonunda ölmüştü. Cenaze için bir maç kaçırmıştım. Steffi Lynn'in Virginia'daki büyük amcası öldüğünde takım para toplayıp ona çiçek almış ve antrenman sırasında bir törenle sunmuştu. Büyükbabam öldüğünde, annem beni antrenmandan alıp haber verdiğinde ağladığım için benimle dalga geçmişlerdi.

Sonra antrenman sonu hücum maçı geldi. Koçlar, Steffi Lynn ve stoper Shaylynn'in takım seçmesine izin verdi.

İki son sınıf öğrencisi kız üstüne kız seçerken azalan sırada sabırla bekledim. Ta ki ben ve JV'nin ikinci yedek oyuncusuna kalana kadar. Denise boyunluk takıyordu.

"Denise'i alacağız," diye cıvıldadı

Shaylynn. Ve sonra bir tane oldu.

Steffi Lynn iğrenmiş gibi bir tavır takındı. "Ugh. Sanırım onu alacağız." Beni işaret etti.

İkinci sınıftaki umutlarımın ve hayallerimin gerçek anlamda sonu değil de her zamanki gibi bir işmiş gibi hızlıca başımı salladım ve sıranın sonundaki yerimi aldım.

Sahada içime kapandım ve boğazımdaki yanma hissiyle savaşımaya çalıştım. Bu acımasız, çilli diktatörler beni ağlatamazdı. Antrenmanın ilk gününde olmaz, lanet olsun.

Sonunda, bir sigara molasına daha ihtiyacı olan Koç Norman düdüğünü çalarak antrenmanın sona erdiğini işaret etti.

"Üzülme. Bu salaklara seni incitme fırsatı verme," dedi Vicky, beni ve spor çantamı tepeden aşağıya, otoparka doğru sürüklerken. "Sinirlen. Ödeşin. Kevaşeye kevaşe de."

Ona zayıf, sulu bir gülümseme

verdim. "Sorun yok. Ben

iyiyim," diye yalan söyledim.

Vicky tıslayarak nefes verdi. "Haydi. Turkey Hill'e yürüyelim. Sana bir Fransız vanilyalı kapuçino ısmarlayayım."

MARLEY

Y İlk izlenim için sadece bir fırsatınız olur. İşte bu yüzden bunaltıcı bir Ağustos sabahı saat 7'de liseye vardım. Dün, yoga dersine giderken ailemin mutfağında telaşlı lise müdür yardımcısıyla kısa bir toplantı yapmıştım. Koçluk konusunda bana verdiği tek talimat, "Sadece onları hayatta tutmaya çalış." oldu. Son koçu sorduğumda gergin bir şekilde kıkırdadı ve sonra babama onu kaligrafi dersinde göreceğini söyleyerek kapıdan çıktı. Çarşamba günü.

Lise, aşırı kalabalığı kontrol altına almak için on yıl kadar geç yapılan bir ekleme sayesinde koridorlarında yürüdüğüm zamankinden biraz daha büyüktü. Ama öğrenci otoparkı aynıydı. Sonbahar spor takımlarının S düzeninde koştukları tepenin dibinde yer alıyordu ki bu egzersiz artık neredeyse kesin olarak ACL'lerimden en az birine mal olacaktı.

Tepenin zirvesinde okulun geniş antrenman sahaları vardı. İki beyzbol ve bir futbol sahası ile aralarında biraz daha fazla yeşil alan vardı. Sezon öncesi dönemde sahaların çevresinde koştuğumu hatırlıyorum. O zamanlar korkunçtu ve zamanla düzelmesi için bir neden göremiyordum.

Takımım, ki bu kelimenin etrafında zihinsel olarak tırnak işareti kullandım, sabah 8'deki antrenman için gelecekti. Ben de onlar için mümkün olduğunca hazır olmak istiyordum.

Yeni bir atletik gardırop için sıfır param vardı, bu yüzden eski yoga şortları ve bir tişörtle yetindim. Hava zaten yetmiş beş milyon derece olduğu için atlet denemiştim. Ama göbeğimin etrafındaki yuvarlanma konusunda paranoyak olmuştum. I

eski sahamda görünür bir göbekte dolaşmak üzere değildi. Culpepper'a yıllar boyunca konuşacak yeterince şey vermişim.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Bunu ailemle konuşmamın bir faydası olmadı. Uyumak da işe yaramadı. Fark yaratan tek şey, kelimenin tam anlamıyla başka seçeneğim olmadığı gerçeğiydi. Bu işi -ve sunduğu yeterli parayı- kabul edip tatillere kadar şehirde kalabilirdim. Ya da çocukluğumun geçtiği yatak odamda depresyon içinde yuvarlanıp, büyük olasılıkla ailemin Airbnb puanlarını mahvedebilirdim.

İşte sabah 7:10'da buradaydım, diye not ettim telefonumu kontrol ederken. Elimde yeni basılmış takım listem ve ailemin bana sürpriz olarak verdiği bir düzine turuncu güvenlik konisi vardı. Kendimden en çok nefret ettiğim ve hayal kırıklığı yaşadığım yere nasıl geri döndüğümü merak ediyordum.

Mezun olduğumdan beri baktan işlerde çalışmışım. Bana bütün gün "tatlım" diyen kirli fanilalı adamların çalıştığı bir beton şirketinde ön büro yöneticiliği yapmışım. Sonra, yayıncının, personelin yüzde ellisini kovmadan önce yasaları belirlemesi için bir İK danışmanlık şirketini çağırdığı, çok fazla drama yaşayan topluluk dergisi. Perakende yönetiminde çalışmanın yapmam gereken şey olduğuna karar verdiğim zamanı da unutmayalım. Bir Kara Cuma günü, iki haftalık istifamı vermişim.

Ama bu işlerin hiçbiri Culpepper Jr. Sr. Lisesi'nde kendimi ne kadar aptal, güvensiz ve ezik hissettiğimle kıyaslanamazdı. Belki de sütteki hormonlar yüzündendi. Belki de ablamın verdiği örnekle yaşayamadığım gerçeğiydi. Ya da belki -ve bu daha da kötü bir teoriydi- buraya ya da hiçbir yere uymuyordum. Sebep ne olursa olsun, ellerim titriyordu ve midem bulanıyordu.

O sabah annemin kahvaltı teklifini geri çevirdiğim için mutluydum. Çünkü kartondan dökülen o yanık yumurtalar şu anda boğazımdan aşağıya doğru ilerliyor olabilirdi.

Minivanlar ve sedanlarla geldiler. Bazıları telaşlı görünen ebeveynler tarafından sürülüyordu, diğerleri ise ehliyetli gençlerden oluşan kümeler halinde geliyordu. Turuncu koni sırasının üzerinden birbirimize şüpheli bir sessizlikle baktık.

Her biri arasındaki göreceli mesafeden memnun kalmadan önce dört kez kurdum.

Atkuyrukları, bandanalar ve genel bir küçümseme duygusuyla dolu denize baktım ve onları kendi hallerine bıraktım. Çeşitlilik açısından bakıldığında, ben okula başladığımdan beri işler çok değişmişti. Kız kardeşim son sınıftaki tek "kahverengi çocuk" olmuştu. Kutu örgüler ve daha koyu bir ten görmek, Karayip aksanını ve mırıldanılan İspanyolcayı duymak rahatlatıcıydı. Orta Pennsylvania nihayet dünyanın geri kalanına yetişiyordu.

Kızlardan bazıları kıkırdadı, birbirlerine sırlarını fısıldamak için eğildiler. Diğerleri ise dimdik ve gülümsemeden durmuş, onlara açıklayacağım atletik bilgeliği bekliyorlardı. Bir ya da iki tanesi de kenarda duruyordu ve onları ruh kardeşleri olarak tanımlayabiliyordum.

Tanrı hepimize yardım etsin.

"Ben Marley Cicero, yeni koçunuz," dedim. Havalı davranmak, belki de süslü ayak hareketleriyle gözlerini kamaştırmak istiyordum. Ama lisedeyken, futbol kariyerimin zirvesindeyken bile gösteriştan yoksundum. Ben bir orta saha oyuncusuydum. Hiç gol atamayan ve sahada bir aşağı bir yukarı koştuktan başka bir şey yapmayan dayanıklı bir oyuncuydum. Yolda bir beden olmak için çok fazla beceri gerekmiyordu.

Arkadan bir el havaya kalktı. "Size ne diyeceğiz?"

Asyalı kız ve ustaca dağılmış topuzu Pinterest Prensesi diye bağırıyordu. Uzun boylu ve kendinden emindi. Onun ya da herhangi birinin yaşını tahmin edemiyordum. Bu kızların hepsi tanımlayamadığım o belirsiz on iki ila yirmi dört yaş aralığındaydı.

"Uh. Koç? Marley? Bilmiyorum. Bana ne demek istiyorsun?"

Bir numaralı hata.

"Kaybeden Lezbo'ya ne dersin?" diye önerdi haksız yere güzel bir esmer. "Alınma ama," dedi sağında kısa mor saçları olan kıza.

"Angela," diye iç geçirdi Mohawk. "Bunu hepimize değil de birimize hakaret olarak kullanamazsın."

Angela Bitchface gözlerini devirdi. "Peki. Duyarsızlığım için özür dilerim Morgan."

"Özrün kabul edildi." Mohawk Morgan nezaketle başını salladı.

Tamam, takım barıştıracısı. Bildiğim iyi oldu.

Çantanın sol tarafında bir el havaya kalktı. Çok uzun boylu, çok zayıftı ve saçları düzinelerce bozulmamış örgü halinde sutyen askısına kadar sarkıyordu. Onun

Cildi esmerdi ve bir genç kıza göre inanılmaz derecede kusursuzdu. Marka kıyafetlerini giymiş, kramponlarını ve diz çoraplarını çoktan giymişti.

"Evet, um?"

"Ruby," dedi bana. "Koçluk niteliklerin neler?"

Fiziksel olarak orada olduğum gerçeğine ne dersin? Hayır mı? Gerçek bir nitelik değil mi? Hm.

"İkinci sınıftan itibaren AYSO'da oynadım, sonra lisede JV ve varsity oynadım," dedim.

"Üniversitede bir şey yok mu?" Pek etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Bazı intramurals." Bu bir yalandı. Birinci sınıfta oynadığım iki maç üniversite spor kariyeri sayılmazdı. Üniversiteye geldiğimde futboldan ve onunla birlikte gelen dramadan nefret etmişim.

Ruby'nin ifadesi bana berbat olduğumu düşündüğünü söylüyordu. Ve egom bu kırılgan durumdayken ben de aynı fikirdeydim.

"Bak, daha önce hiç bir takıma koçluk yapmadım. Bu yüzden seninle birlikte öğreneceğim."

İkinci hata. Gözyaşları duyulabilirdi. "İşte sezon gidiyor," diye yakındı Ruby. "İşte ruh bu," dedim kuru bir sesle.

Angela nefesinin altında "başka bir boktan koç" hakkında bir şeyler mırıldandı ve yanındaki geniş omuzlu kız bunu kişisel olarak almış gibi göründü ve ona çenesini kapatmasını söyledi.

"Benim hakkımda ne hissediyor olursan ol, ben buradayım, sen buradasın. Hadi işe koyulalım."

"Neden zahmet ediyorsun ki?" diye homurdandı maalesef büyük ön dişleri olan küçük bir kız, kollarını düz göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Çim hokeyi oynamalıydım," diye mırıldandı başka bir ses.

Beni test ettiklerini fark ettim. Birini müdürün odasına göndermeye gerçekten istekli olup olmadığını görmek için taciz edilen vekil öğretemdim. Ve bu kızlar, üniversiteden beri birlikte çalıştığım kendini beğenmiş mızızların, orta kademe yöneticilerin aşırı şişirilmiş egolarının yanında hiçbir şeydi.

Lisedeki futbol koçumun boynundaki ve alnındaki damarlar patlayacakmış gibi görünene kadar bağırıldığını hatırladım.

"Bu kadar sohbet yeter. Her şeyi bir mil koşusuyla başlatacağız. Sahanın etrafında dört tur atacağız. On bir dakikanın üzerinde bitiren olursa, hepimiz tekrar yapacağız."

Bu onları susturdu. Dört saniyeliğine.

"Sen ciddi misin?"

"Ölümçül. Herkes sıraya girsin."

"Bizimle koşmuyor musun?" Ukala Angela talep etti. Ruby ona, "Kapa çeneni Angela," diye karşılık verdi.

"Isır beni, Ruby." Angela'nın yüz ifadesi nefret doluydu. Harika. Birbirinden nefret eden iki üniversite oyuncusu. Müthiş.

"Ben koçum," dedim sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Hayır, bir mil bile koşmuyordum. Ailemin açelyalarının üzerinden atladığım için hâlâ ağrıyordum. "Üç, iki, bir... başla!" Lanet olsun. Keşke bir düdüğüm olsaydı.

Başlangıç çizgisinden sadece birkaç yan bakış ve homurdanan "pislik" yorumlarıyla ayrılmalarını küçük bir zafer olarak değerlendirdim.

Ne yazık ki ya düşündüğümden daha hızlıydılar ya da hile yapıyorlardı. Ama neden umurumda olsun ki? Ben sadece geçici bir bebek bakıcısıydım. Ruby bitiş çizgisini ceylan gibi adımlarla altı dakika kırk saniyede geçti. Sonraki otuz saniyede dört kız daha bitiş çizgisini geçti.

Lanet olsun. Bundan sonra ne yapacağımızı düşünmek için kendime daha fazla zaman ayırabilirdim.

Ruby bana "tüm yapabildiğin bu mu" diye baktı ve ben de zihinsel olarak bir dizi sprint daha ekledim. Alın bakalım, acımasız gençler!

Dikkatim asık suratlı takımımndan, sahayı çevreleyen caddede hızla ilerleyen kısa şortlu koşucular tarafından çalındı. Çocuklar gömleksizdi ve vücutlarındaki yağ oranı yüzde sıfırdı. Ekibim durup sessizlik içinde onları hayranlıkla izledi. Tek bir vücut gibi nefes alıyorlardı. Farklı hedefleri olan ayrı bedenler değillerdi. Nefes ve tempo ile birleşmişlerdi.

"Bu kros takımı," dedi solumdaki kız bana. Gözlükleri ve Nike marka saç bandı vardı. Yabani, kıvrıcık saçları kuyruk şeklinde toplanmıştı.

Arkada yalnız bir figür vardı. Daha yaşlı ve daha kaslıydı. Dövmeli. Seksi, benim naçizane, depresif görüşüme göre.

Dur bir dakika. Bu yüzü kirli sakalından bile tanıdım.

"Kutsal. Kahretsin," diye nefes aldım.

"Ve bu da Bay Weston," diye duyurdu Ruby.

"Bay Weston? Jake Weston gibi mi?" Sesim gıcırdayarak cırtlak bir hal aldı.

"Evet," diye katıldı Güzel Lezbiyen Morgan. "Neden? Onu tanıyor musun?"

Cidden okuldaki en iyi öğretmen gibi."

"I..." Ne söylemem gerekiyordu? Onu bir erkek futbol maçında tribünlerin altında öpmüştüm ve o da benim son senemi mahvetmişti.
"Sanırım onunla birlikte mezun oldum," dedim beceriksizce.

MARLEY

E zaten bitkin düşmüş, toplum içinde olmak isteyeceğimden daha fazla terlemiş bir halde kıcımlı sürükleyerek Culpepper'ın bar versiyonu olan Smitty's'e girdim. Tişörtüm ıslak ve rahatsız edici bir şekilde üzerime yapışmıştı. Hiçbir şey yapmamıştım bile. Sadece Otuz iki kızın bir mil ve birkaç sprint koşmasını izledim.

Bardaki öğle yemeği kalabalığının çok az olduğunu fark ettiğimde rahatlamıştım. Fısıltıları duymamazlıktan gelmeye hazır değildim. "Buralarda yüzünü gösteriyor..." "Mahvolmuş Mezunlar Günü..." "Tüm kasaba için bir utanç kaynağı..."

Hayır, bu bekleyebilirdi. Ayrıca, son yılımda Mezunlar Balosu'nu mahvetmekten daha çirkin bir şey yapmam an meselesiydi. "Sen Marley olmalısın." Boz ayı gibi bir adam yüksek bir tepeden barın ortasındaydı. Oduncu sakalı ve topuzu vardı. "Ben Floyd."

Bana etli patilerinden birini uzattı, ben de kabul ettim. "Benimle buluştuğun için teşekkürler Floyd," dedim ve karşısındaki tabureye çöktüm.

Floyd barmene işaret etti.

"Benim için zevkti. Başlamadan önce seni incelemeyi umuyordum, böylece dönemi bir ucubeyle çalışarak geçirip geçirmeyeceğimi anlayabilirdim."

Barmen önüme bir menü bıraktı. "İçecek?" diye sordu.

Kendimi çelikleştirdim ve yukarı baktım. Kelleşme, ekstra uzun burun kılları, eklem dövmeleeri. Vay be. Tamamen yabancı. Harika. "Uh, evet. Bir su ve... bu nedir?" Floyd'un önündeki birayı göstererek sordum.

"Lager," diye yanıtladı Floyd.

"Onlardan da bir tane."

"Tamamdır. Seni tekrar görmek güzel Marley," dedi barmen.

"Uh. Teşekkürler. Geri dönmek güzel," diye devam ettim, yabancının yanına koyacak bir isim bulamamıştım.

"Adı Roger," diye fısıldadı Floyd komplocu bir tavırla.

"Roger mı? Roger'ı tanıyor muyum?" diye sordum. Lise dikiz aynamda o kadar gerilerde kalmıştı ki, o yılların çoğu sabahın erken saatleri ve talihsiz sivilcilerle dolu bir bulanıklıktı.

"Söylentilere göre ondan bir yıl sonra mezun olmuşsun ve kız kardeşi Faith ile takılmışsın. Eğer isteseydi seninle çıkabileceğini iddia ediyor."

"Roger ve Faith Malpezzi mi? Vay anasını!" Faith ve ben ilkokuldan son sınıfa kadar arkadaştık. Kardeşi, pijama partilerimizin kenar mahallelerinde kendini kaşıyan ve osuran bulanık, belirsiz bir varlıktı.

"Zaman hepimize karşı nazik değil," diye belirtti.

"Bekle, seni tanımamam gerekiyor, değil mi?" diye sordum. *Vay anasını.* "Hayır. Gettysburg bölgesindenim. Bu işi üniversiteden sonra buldum." Rahat bir nefes aldım.

"Bütün kasaba senin geri dönmenle çalkalanıyor." Eminim öyledir.

Roger suyum ve biramla döndü. Sanki kendim bulmuşum gibi ismiyle teşekkür ettim ve o da bir köpek dişi eksik bir gülümseme sundu. Su içmeyi atladım ve doğrudan alkole daldım. Bugün ikinci bir antrenmanım olsa ne olurdu?

"Öyle mi?" Sonunda hava almak için ayağa kalkarak sordum.

Güldü. "Küçük kasabalar, dostum. Peki senin hikayen ne? Boşandığını ve eski kocandan kaçtığını duydum. Önemli bir işten alt kademedeki birine cinsel tacizde bulunduğu için kovulmuşsun. Ve yumurtaların muhtemelen artık canlı olmasa da bir koca bulmak ve kök salmak için eve dönmeye karar vermişsin."

"Buralarda işlerin o kadar da değişmediğini bilmek güzel," diye homurdandım. "Yukarıdakilerin hiçbiri değil bu arada. İşimi kaybettim ve erkek arkadaşımdan ayrıldım. Culpepper bir mola yeri." Javier'le olan ilişkimin sona ermesinin sorumluluğunu üstleniyordum, oysa bu ortak bir karardı - ilk o bahsetmişti - ve yollarımızı ayırmıştık. Bu, işim boka batmadan on iki saat önce olmuştu.

"Sadece sömestr için bile olsa aramızda olmana sevindim. Otterbach iyiymi hoştu ama birkaç ay boyunca şehrin dilinden düşmeyen biriyle çalışmak eğlenceli olacak."

İkinci bir bira sipariş etmenin uygun olup olmayacağını düşündüm, sonra vazgeçtim. Muhtemelen her hareketim inceleniyor ve kataloglanıyordu.

Roger siparişlerimiz için geri geldi ve ben de kız kardeşini sorarak dostça sohbet etmeye çalıştım. Yeğenleri hakkında bir şeyler mırıldandı ve sonra tekrar uzaklaştı.

"Beden eğitimi ğretmeni olmak nasıl bir şey?" Floyd'a sordum.

Bira bıyığını elinin tersiyle sildi. "ğretmenlikteki en iyi iş. Sınav saçmalığı yok, not verilecek dev yok, okunacak kâğıt yok. Sadece kokuşmuş küçük hormonlarla takıl ve beden eğitimi dersinde birbirlerini öldürmelerini engellemeye alış."

Hah. Kulağa çok zor gelmiyor.

"Tamam. Bu iş tam olarak neyi gerektiriyor?"

Sonbahar zindeliği, hamile öğrencilerle ne yapılacağı, not vermenin nasıl işlediği hakkında konuştuk.

"Bir de fiziksel olarak daha az yetenekli olanlar var," diye cilaladı Floyd. "Her sınıfın sinir bozucu sporcuları vardır. Onlar için her şey ocuk oynucağıdır. Hiçbir şey onları zorlamaz. Bir de voleybol sahasının köşesinde durup topun kendilerine gelmemesi için dua edenler var. Ben işimi, ukala sporcuların canına okumak ile sallananlara fiziksel yetenekleri konusunda biraz güven vermek arasındaki dengeyi bulmak olarak görüyorum."

"Bu ok Zen'ce. Dikkat etmem gereken öğretmenler var mı? Herhangi bir ğrenci?"

"Amie Jo Hostetter'a kesinlikle dikkat edin. Ve Hostetter ikizlerine. Bu aptallar Tanrı'nın spora bir armağanı ama bir tutkal çubuğundan daha aptallar. Amie Jo, onlara gerçek bir iş yaptırmaya çalışan her öğretmene karşı anne ayı gibi davranma eğilimindedir. Okuldaki her şeyi kartal gibi izliyor ve hoşuna gitmeyen her şeyi idareye bildirmekten çekinmiyor." rperdi.

İkizler. Tabii ki ikizdiler. Amie Jo'nun daha azına razı olacağından şüpheliydim.

"Bekle bir dakika. O bir ğretmen mi?"

"Ev Ekonomisi ve Yaşam Becerileri."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Hadi oradan," diye söz verdi. "Lisedeki erkek arkadaşını senden çaldığı için mi?"

Floyd eski dedikodular konusunda oldukça bilgiliydi.

"Söylediği şey bu mu?" Bıkkınlıkla sordum. *Bu ölüm perisiyle aynı binada bütün bir sömestr boyunca nasıl hayatta kalabilirdim ki?*

"Konuyu bir ya da on yedi kez açmış olabilir." "İşi daha dün kabul ettim."

Omuz silkti. "Haber çabuk yayılıyor."

"Travis'i benden çalmadı. Ondan ayrıldım ve sonra onu tuzağa düşürdü."

"İlginç. Çok ilginç." Floyd sakalını sıvazladı.

"O kadar da ilginç değil," diye karşı çıktım. Bir koç ve öğretmen olarak arka planda kaybolmamı sağlayacak bir strateji bulmam gerekiyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Küçük bir kasabanın ilgi odağı olmak istemiyordum. Cezamı çekecek, yetersiz maaşımı alacak ve sonra yoluma devam edecektim. Belki sonunda aradığım işi, davayı, anlamı bulacaktım.

"Eminim Hostetter'la ilgili tüm haberleri biliyorsunuzdur," dedi Floyd beklentiyle. "Aslında hayır." Üniversiteye gitmek için ayrıldığımda anneme bir liste vermiştim.

isimlerini bir daha asla duymak istemediğim insanlar. Travis, Amie Jo ve Jake Weston'ın isimleri en üst sıradaydı. Kasabadaki diğer herkes hakkında kulaklarımı çınlatırken, isteğimi yerine getirmişti. "Ailemle kapı komşusu olduklarını dün fark ettim."

"Manolo ile tanıştın mı?"

"Manolo kim? Kahyaları mı?" Yorgun bir şekilde sordum. "Kuğu."

"Evet. Ön bahçelerinde kuğuya benzeyen bir şey gördüm." Daha sonra ailemin açelyalarının üzerinden uçarak yere çakıldığını eklemedim.

"Demek Travis Cadillac bayiliğini babasından devraldı. Görünüşe göre çok kârlı bir iş," dedi Floyd, sanki bir sır veriyormuş gibi eğilerek. "O arsayı satın aldılar ve sırf ikizler artık otobüs durağında beklemek zorunda kalmasın diye iki katlı mükemmel bir binayı yıkıp mini şatolarını inşa ettiler çünkü -şunu dinleyin- hava koşulları çocukların saçlarını mahvediyordu."

"Bu... abartılı görünüyor."

"Berberde her ay ikiz başına 200 dolar harcıyorsanız, sanırım bunu bir yatırım olarak görürsünüz."

Dedikoduyu pek sevmezdim. Son senemde yeterince hedef olmuştum ve prensip meselesi olarak katılmıyordum. Ayrıca, birinin patronuyla yatmasından ya da eve gidip üçüncü vardiyadaki kocasının bir ilişkisi olup olmadığını anlamak için uzun öğle yemekleri yemesinden bana ne? Ancak, bu benim ilgimi çekti.

"İkiz başına 200 dolar mı?"

Üstümdeki klima havalandırması terli tenime sürekli kutup havası üflüyordu ve soğuğu hissetmeye başlamıştım.

Floyd başını salladı. "Her ay. Söylentilere göre Amie Jo gelecek yıl doğum günlerinde ikisine de Escalade vermek için bastırıyormuş. İkisi de on altı yaşına geldiklerinde aldıkları jipleri kullanıyorlar. Milton ilkinin Dunkleburger'in göletine sürdüğünden beri ikincisini kullanıyor."

Kuğular, Escalade'ler, saçlar.

Başımı salladım.

"İkinizin okulda nasıl anlaştığını görmek çok ilginç olacak." Sırıttı.

"Pek çok insan hakkında çok şey bilen birine benziyorsun," dedim.

Kocaman omuzlarını silkti. "Dürüst olmak gerekirse, buralarda yapacak pek bir şey yok. Ve bu, reality TV izlemekten daha sağlıklı hissettiriyor. Yani evet, herhangi birinin kirli çamaşırlarına ihtiyacınız olursa bana haber verin yeter."

Dudaklarımı ıslattım ve kendimi bundan vazgeçirmeye çalıştım. Onu sorarsam Floyd'u tüm kasabaya anlatmaktan ne alıkoyabilirdi ki? Hiçbir şey. Ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Burada sadece birkaç ay kalacaktım ve sonra Culpepper'ı tamamen unutarak dünyaya geri dönecektim.

"Jake Weston," dedim sonunda.

Floyd'un kahverengi gözleri sanki ona kazanan bir piyango bileti vermişim gibi parladı.

"Ne bilmek istiyorsun?"

JAKE

T Köpük rulo, tatmin edici bir ağrı zonklamasıyla dört ayağımdaki sıcak noktaya girdi. Sezon öncesi ilk antrenmanı geride bırakmışım. birkaç saat daha yaz halsizliğinin tadını çıkarabilir.

Ağustos ayı bir öğretmen olarak benim için acı-tatlı geçti.

İzinli olduğum yazları severdim. Onları çok iyi değerlendirdim. Bisikletle ya da köpekle yolculuklara çıkardım. Ama okula dönmenin heyecan verici bir yanı vardı. Yeni başlangıçlar. Öğrenciyken böyle hissettiğimden değil. O zamanlar daha çok "ipucu olmayan asi" gibiydim.

"Burada yuvarlanıyorum, Homer. Hiç yardımcı olmuyorsun."

Homer'ın ıslak burnu çıplak sırtıma değdi. Lanet köpek bunu bilerek yaptı. Tüylü yüzü ve sallanan diliyle resmen bana gülüyordu.

"Bunu yapmaya devam edersen, utanç külahını çıkaracağım."

Homer yanımda sırtüstü yuvarlandı, kabarık ayakları havadaydı. Onu yerel gazetenin utanç bölümünde gördüğümünden beri, beş yıldır birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyorduk. Hepimizin desteklemesi gereken amaçlara, bağışa ihtiyacı olan fonlara, yuvaya ihtiyacı olan hayvanlara adanmış koca bir sayfa vardı.

Arada bir rastgele bir tane seçerdim. Ayaktakımı günlerimin kefaretiydi bu. Ya da cehennemi andıran yazlarım boyunca çekeceğim yeni kötü karmaların ön ödemesiydi - ki artık daha yumuşaktı.

Telefonum odanın içinde bir yerden çaldı. Yazları onu görmezden gelme, kaybetme, varlığını unutma eğilimim vardı. Olmak zorunda değildim

Sorumluluk sahibi Bay Weston. Sorumsuz belalı Jake olabilirim. Ya da en azından 11'ine kadar uyuyup akşamdan kalma belalı Jake.

Ancak sezon öncesinin bugün başlamasıyla birlikte, sorumluluk havuzuna tekrar ayak basmak muhtemelen daha iyi olacaktı.

Telefonu bir yığın kitap ve gazetenin altında buldum. Evet, hala onları okuyorum. Bunun için Lewis Amca'yı suçluyordum. Her Pazar brunch'ında *Arts and Leisure* bölümünü çıkarır ve baştan sona okurdu. Her ne kadar onun şık gardırobuna ya da sanatsal şeylere olan sevgisine sahip olmasam da, güncel olayları takip etmeyi benimsemiştim.

"N'aber Floyd? Hâlâ pokerde misin?" diye sordum. Floyd lisenin beden eğitimi öğretmeniydi ve okulun kendi kendini tayin eden dedikoducusuydu. Culpepper Junior/Senior High'ın duvarları içinde bir şey olduysa, Floyd kimin, neyin, ne zaman, nerede ve neden olduğunu bilirdi.

"Evet, evet. Evet. Bunu kaçırmazdım. Kendimi şanslı hissediyorum."

"Hep böyle söylüyorsun. Gurgevich seni yine kazıklayacak," diye tahmin ettim. Bayan Gurgevich lisedeyken İngilizce öğretmenimdi ve o zamanlar çok yaşlıydı. Yıllarını öğrencileri şemalı cümleler ve sarkan değiştiriciler yüzünden korkutarak geçirmişti. Ama onu ders dışında tanıdığınızda, "Hunter S. Thompson ve ben Tijuana'ya yolculuk ederken..." diye başlayan hikâyeleri vardı.

"Bu hafta yengeç sosu getirmemi ister misin?" Floyd sordu.

"Evet. Tema Denizin Altında." Bir grup öğretmenle her hafta oynadığımız bir oyundu. Bir süre önce, aptal balo temalı yemekler servis etmeye başlamak gibi parlak bir fikir bulduk.

"Harika. Güzel. Bil bakalım dün kim seni soruyordu?" dedi.

Umursama konusunda pek başarılı olamadım. Dedikodu beni ilgilendirmiyordu.

"Hayal bile edemiyorum," dedim kuru bir sesle ve Homer'ın karnını kaşımaya başladım. Homurdandı ve arka bacağına tembelce salladı.

"Marley Cicero."

"Marley 'Benimle Mezun Oldu' Cicero mu?" diye sordum. Şimdi ilgimi çekmişti. Onu hatırlıyordum. En azından gençliğini. Onu ilginç bulmuştum. Doğru hatırlıyorsam, ona bir tane yerleştirecek kadar ilginç. Zamanında pek çok kızı öpmüştüm. Arada sırada dudak dudağa öpüşmek hâlâ hoşuma gider. Ama evet, Marley göze çarpıyordu.

"Bir ve aynı."

"Şehre geri mi döndü, yoksa siz ikiniz Facebook arkadaşı mısınız?" Ses tonumdan ilgiyi uzak tutmaya çalıştım. Floyd bir şeylerin kırıntısını yakalayabilir ve

tüm kasabayı bir ay boyunca eğlendirecek bir hikayeye dönüştürecekti.

"Şehre geri döndü. Benimle birlikte beden eğitimi öğretecek ve kızlara koçluk yapacak.

futbol takımı." Floyd bana Otterbach'ın lezbiyen kaçamağı hakkında bilgi verdi. Otterbach ve Jada'ya bir düğün hediyesi göndermek için kendime bir not karaladım.

"Ouch. Takımla neye bulaştığının farkında mı? Eski koçla?" Dedim. Benim hakkımda ne tür sorular sorduğunu merak ediyordum, ama Floyd'a şu anda herhangi bir ilgi göstermek sadece dramalara yol açacaktı. Ve ben drama yapmazdım.

"Bu işe girmedik. Henüz. Öğretmen olmanıza şaşırmış gibiydi."

"Sürprizlerle doluyum," diye iddia ettim, ayak parmaklarıma uzanmak için öne doğru eğilerek. "Amie Jo'nun öğretmen olduğunu öğrenince daha da az mutlu oldu."

Amie Jo. Marley. Son sınıftaki belirsiz anılar yerine oturmaya başladı.

Lisedeyken birbirlerinden nefret ettiklerine inanıyordum. Ama belirli bir nedeni olup olmadığını hatırlayamıyordum.

"Oh, öyle mi?" Rahatça söyledim. "Amie Jo, Cicero'ların hemen bitişiğinde yaşamıyor mu?" Cevabını zaten bildiğim bir soru sordum.

"Evet. Marley buna şaşırmış görünüyordu. Buradan pek haber almadığı hissine kapıldım," dedi.

"Bazı insanlar hayatına devam eder," dedim belli belirsiz.

Homer kapımın çalınmasıyla irkildi ve havlayarak dehşet saçmaya başladı.

Floyd'a, "Hey, kapıdaki her kimse onu vahşi köpeğimden kurtarmam gerekiyor," dedim. "Cuma günü görüşürüz."

Telefonu muhtemelen tekrar unutacağım sehpanın üzerine bıraktım ve koşarak ön kapıya gittim.

İki yıl önce büyükannemin vasiyetinde bana bıraktığı evde yaşıyordum. Alıngan, eğlenceli bir kadın. Ev dekorasyonu konusunda berbat bir zevki vardı. Ama benim ve Homer'ın yayılması için yaşadığım şehir evinden çok daha fazla yer vardı. Onu tuttum, kiraya verdim, eşyalarımı ve köpeğimi de büyükanneme taşıdım.

Ön kapının kesme camının diğer tarafındaki silüete bakılırsa, ev mobilyaları ve nevresimler hakkında bir ders daha almak üzereydim.

"Saldır Homer," dedim ön kapıyı açarken. Kıvrıcık kürkünü kapımın eşiğindeki adama doğru fırlattı. Lewis Amca, Orta Pennsylvania'da sadece varlığıyla bile oldukça dikkat çekiyordu. O siyahtı,

eşcinsel ve en kötüsü de acı verici bir şekilde modaydı. Lewis parlak ayakkabılar giyer ve bakkaldan özel olarak süslü peynirler sipariş ederdi. Ama toplumumuzdaki en muhafazakârlar bile onu sevmeden edemezdi. Yerel bir bankanın sosyal yardım başkan yardımcısıydı. Ve sosyal yardım yaptı.

Annemin erkek kardeşi Max ile ben daha ergenlik çağındayken, yasal olmayan bir törenle evlenmişti. Babam öldükten ve annem benim bu halimle başa çıkamayacağına karar verdikten sonra beni Max Amca ve Lewis'in Lancaster County'deki evine götürdü. Ve hayatım iyiye doğru değişti.

Lewis eğilip coşkulu Homer'ın yanağına kocaman bir öpücük kondurdu ve sonra aynısını bana yaptı.

"Jake, bu bit pazarından bulduğun şeyi ne zaman bir eve dönüştüreceksin?" diye sordu içeri girip elleri kalçalarında oturma odasının dağınıklığına bakarak.

Genel olarak biraz dağınıktım ve yazları çok tembeldim.

"Pokerden önce temizleneceğim," diye söz verdim.

"İyi edersin çünkü Max'in eve gelip seni hizada tutacak bir eşe ya da kocaya ihtiyacın olduğundan yakınmasını istemiyorum," diye hatırlattı bana.

Max Amca çoğu hafta poker oyunuma katıldı. Lewis de kocasız geçen zamanı, evlerinde Kitap ve Şarap Kulübü adlı tek cinsiyetli bir sosyal etkinliğe ev sahipliği yapmak için kullanırdı. Amcamların evi, belirtmek gerekir ki, her zaman tertemizdi. Kuzenim, evlatlık kızları Adeline ve ben onların çatısı altında yaşarken bile.

"Bir içki ister misin?" Suçluluk duygusuyla bazı kağıtları daha düzgün bir yığın haline getirerek teklif ettim.

"Beyaz şarap mı?"

"Sevdiğin grig var bende." Ev temizliği konusunda bir felaket olabilirdim ama konuklarımın en sevdiklerini el altında tutardım. Beni oturma odasından daha kötü durumda olan mutfığa kadar takip etti. Dört gece üst üste dışarıdan yemek almıştım. Ben bile bir rutini gördüğümde anlardım.

"Jake," diye inledi.

"Biliyorum. Biliyorum. Daha iyisini yap.

Yapacağım. Söz veriyorum." Temiz bir bardak çıkardım ve doldurdum.

"Sadece bu tür bir yaşam... mutlu görünmüyor," dedi, tezgahın üzerindeki Çin kartonları dağınıklığına bakarak. Boş bir bira kutusunu geri dönüşüm kutusuna doğru tekmeledim.

"Ben mutluyum," diye karşı çıktım.

"Sen rahatsın. Bu farklı bir şey."

"Patates poh-tah-toh."

"Sanki bir tür arafta yaşıyormuşsunuz gibi," diye gözlemledi. "Sanki bir şey bekliyormuşsun gibi."

"Neyi bekliyorum ben?"

Lewis üzüm moru düğmeli gömleğinin altından ince omuzlarını silkti. Kravatında sarı ve yeşil lekeler vardı. "Ben de bunu bilmek istiyorum." Bardağın üzerinden bana bakarak bir yudum aldı.

"Tamam. Tamam. Tamam. Buraya bana kendimi toparlamamı söylemek için gelmedin."

"Annen doğum günü için şehre geliyor," diye duyurdu. "Kardeşlik derneği gibi yaşadığınıza göre bizimle kalması iyi bir şey. Akşam yemeği için müsait olacaksınız."

Bu bir soru değildi.

"Müsait olacağım," diye söz verdim, bir zarfın arkasını kaptım ve anneme doğum günü hediyesi almak için bir not karaladım.

"Mükemmel. Max ve ben yemek yapacağız. Dağınık olmayacak şekilde giyineceksin. Şarap getirin. Birkaç şişe kırmızı ve beyaz," diye talimatları sıraladı.

"Anladım. Şarap. Evet." Listeye ekledim. "Başka bir şey var mı, kaptanım, kaptanım?"

Lewis yanağını avuçladı ve hafifçe okşadı. "Bir dahaki sefere geldiğimde tezgahı ve perdeleri görmek istiyorum."

MARLEY

"**W**e bunu dün yaptım," dedi havaya kalkan elin bağlı olduğu ukala kız, sanki bir tür zihinsel eksikliğim varmış gibi.

"Bunun farkındayım. Ve şimdi bunu geliştireceğiz," dedim ona. Alice mi? Alex mi? Alecia? *Öğretmenler isimleri nasıl öğreniyordu? Herkese "spor" ya da "hey sen" diye hitap etsem sorun olur mu?*

"Bu, her gün aynı şey mi olacak?" Koreli Pinterest Natalee Harika Saçlarıyla sordu.

"Neden hep en kötü koçlar bizim başımıza geliyor?" diye mızımızlandı kızlardan biri.

"En azından bu hâlâ hayatta," diye ekledi bir başkası.

Kısa bir süre bunun ne anlama geldiğini merak ettim, sonra bunun önemli olmadığına karar verdim.

Annemin hevesini taklit ederek, "Bir kilometre koşacağız ve sürelerimizi geçmeye çalışacağız," diye duyurdum. Karşılaştırma yapmalarını kolaylaştırmak için herkesin dünkü koşudaki zamanlarını özenle yazmıştım. Ama hiç "teşekkür ederim, çok nazıksınız" diyen olmadı. Sadece şikayetler vardı. Yüksek sesle.

"Vay canına, mızımızlanmanın ilkokulda bittiğini sanırdım," diye takıldım. "Sıraya girin hanımlar! Ağzınızın ne kadar hızlı olduğu kimsenin umurunda değil."

İkinci gün, kızların bana şeytani bakışlar atarak sıraya girmesiyle mükemmel bir başlangıç yaptı.

Birkaç alıştırma yaptık ve her kıza hangi pozisyonda oynadığını sordum.

Üç Morgan'ım, iki Sophie'm ve ön cephede oynamak isteyen on sekiz kızım vardı. Lise koçum buna asla izin vermezdi.

Seyahat kupasına gizlice viski koyan, günde bir paket sigara içen biriydi. Daha önce hiç kızlara koçluk yapmamıştı, bu yüzden taktiği biri ağlayana kadar bağırmaktı. İşe yaradı sayılır. Kazanan bir sezon geçirdik ama bölgeleri kaçırdık. Eğer onun başarısını tekrarlayabilirsem, Culpepper'dan başım dik ayrılabilirdim.

Okulun başlamasına 13 gün kalmıştı. Koçluğun zor kısmı olacağına karar verdim. Öğretmenlik çocuk oyuncağı olacaktı. Floyd-er, Bay Wilson -Bölmek ve fethetmek için. Gerçekten tek korkutucu kısım soyunma odası olacaktı. Ve bu herkes için korkutucuydu.

Henüz okula girmemiştim, bunun yerine evdeki su soğutucusunu doldurmaya ve kırılmaz kira kontratıyla hatchback'imin arkasından sahaya sürüklemeye karar verdim - inanın bana, denedim. Çim hokeyi, futbol ve kros sezonlarına başlarken soyunma odaları sporcular için açıktı. Ama ben zihinsel olarak hafıza şeridinde bu özel yolculuğa hazır değildim.

Lanet olsun. Ruby'nin uzun bacakları onu bitiş çizgisine taşıdı. "Zaman!" diye seslendi.

Saatten okudum. Dünkü zamanından birkaç saniye daha kısaltmıştı, kızgınlıkla fark ettim. Bu muhtemelen yanlış bir tepkiydi. Karşımda iyi performans gösteren bir atlet vardı ama o kadar kendini beğenmişti ki başarısız olmasını ister gibiydim. Öğretmenlerimin ya da koçlarımın ne sıklıkla böyle hissettiğini merak ettim.

Kadim Bayan Gurgevich muhtemelen öyleydi. Benden nefret ederdi. İnanılmaz derecede aptalca bir şey yaptığımda ya da söylediğimde her zaman yanımda durmak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

Adını bilmediğim bir kız çocuğu bitiş çizgisini uçarak geçti. Zamanını öğrenmek istemek yerine gözleriyle bana baktı. Ona okudum ve zamanını yazabilmesi için panoyu uzattım.

Rachel. Küçük, kesin rakamlarla yazarken onu gözlemledim.

Daha fazla oyuncu döndü. Birini fark ettim. Belli belirsiz Bayan Piggy'ye benzeyen iri yarı sarışın bir son sınıf öğrencisi. Bitiş çizgisini geçti ve Rachel'ı yolundan çekti.

"Oops, seni orada görmedim, *Raquel*."

Ugh. Böyle kızlardan *nefret* ederdim. Bana Steffi Lynn'i ve tüm as takım kadrosunu hatırlatıyorlardı.

"Merhaba! Zaman?" diye parmaklarını yüzüme doğru şıklattı.

Ona, süresine bilerek on saniye eklediğimi söyledim ve panoyu ona doğru ittim.

"Ne? Daha adımı bilmiyor musun?" diye sırttı.

"Bilmeli miyim?" Ben de karşılık verdim.

Panoyu bana geri fırlattı ve ona verdiğim süreden otuz saniye kısalttığını fark ettim. *Göt herif.*

Adı Lisabeth Hooper'dı. Ama korkunçluğunda ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, kros takımı hala terli, erkek üyeleri hala üstsüz, antrenman sahasının yanındaki tepeye doğru zahmetsizce koşarken bitiş çizgisine bir sessizlik çöktü.

"İyi bir takım mı?" Cevabı zaten bildiğim için sordum. Bay Seksi Bod Weston'a karşı garip ve gerçek dışı bir rekabet hissediyordum.

Ruby, "Geçen yıl bölgeleri kazandı," dedi. Bir başka oyuncu nefes nefese bitiş çizgisini geçerken alkışladı.

Jake bugün grubun en önündeydi, volta atıyordu. Güneş gözlüğü takmıştı ama başını bana doğru çevirmişti. O seksi siyah saçlarının yanları kısa, tepesi daha uzundu. Göğsü pırlanta gibi parlıyordu. Ağzının köşesi kalktı.

Ruby ellerini kavuşturarak, "Merhaba Bay Weston," diye bağırdı.

Terli göğüs kaslarının beni soktuğu hipnotik büyüyü bozarak etrafımda döndüm ve panom hayatımda gördüğüm en büyüleyici şeymiş gibi davrandım.

"Merhaba hanımlar," diye karşılık verdi.

Lanet olsun. O sesi hatırladım. Sözlerindeki o sert, zımpara gibi kenarı. Yirmi yıl sonra, sadece daha sıcaktı.

Yanaklarımı parlak kırmızının on beş tonuna çeviren şey üzerimizde yanan Ağustos güneşiydi. Sıcak çarpması. Kesinlikle sıcak çarpması.

"Pekâlâ millet. Hadi sprintleri konuşalım," dedim ve dikkatlerini çekmek için ellerimi çırttım. Herkes su içmek, gözlerindeki yapışkan ve tuzlu teri silmek ve dedikodu yapmaya başlamak için zaman bulmuştu. Şimdi sıra morallerini düzeltmeye gelmişti.

"Top avcılar diye bir şey duyduunuz mu?"

Top avcılarını sezon öncesindeki en kötü icattı. Oyuncular uzak kale çizgisinden başlar ve sahadaki bir sonraki beyaz çizgiye koşar, sonra kale çizgisine geri döner, sonra bir sonraki beyaz çizgiye koşarlardı. Karşı kale çizgisine varana kadar ileri geri. Uzun, yorucu, sefil bir geri itmeydi. Bunları gelecek haftaya saklayacaktım ama sızlanmaları sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Bu terimi rahatsız edici buluyorum," diye açıkladı Sophie S.. En azından ben Sophie S. olduğunu sanıyordum. Sophie P. ile onu birbirinden ayıramıyordum. İkisi de benim içinde bulunduğum aynı sıradan kahverengi saçlı, kahverengi gözlü kategorisine giriyordu. Birinin saçları kıvrıkcıktı. Ama hangisi olduğunu hatırlayamıyordum. "Biz bir kız takımıyız. Bence onlara kadın anatomisinden isimler vermeliyiz," diye ısrar etti.

Morgan W., "Ve daha güçlendirici bir şey," diye söze girdi. "Kırıp dökmek kulağa pek olumlu gelmiyor."

Gözlerimi kapattım. "Pekâlâ. Herhangi bir önerisi olan var mı?"

"Yumurtalık Patlatıcıları!" Ruby önerdi. Angela alaycı bir şekilde homurdandı ve

Ruby onu tersledi. Bu ikisini izlemem gerekecekti, böylece aralarındaki düşmanlık takımın geri kalanına sıçramayacaktı.

"Vajina Zaferi!"

"Meme Savaşları!"

"Siz aptalsınız," diye tersledi Bayan Piggy Lisabeth.

"Oh, Tanrı aşkına." Bu sonuncusu benden geldi ve ekibin yarısı tarafından duyuldu.

"Ooooh!"

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. İsmi sonra düşünürüz." Onlara konuyu açıkladım ve çoğunun yeteneklerine fazlasıyla güvenmelerini keyifle izledim. Top avcılarını -ya da göğüs savaşları- berbattı. En sert sporcular bile onlardan nefret ederdi.

Ruby kollarını kavuşturup kalçasını kaldırarak, "Bence sen de bizimle birlikte koşmalısın," dedi.

Cehennem.

"Ooooh," diye mırıldandı takımın geri kalanı. Eldiven fırlatılmıştı.

Sophie'lerden biri, "Önerge kabul edildi," dedi.

"Bu sizin dayanıklılığınızla ilgili. Benim değil."

"Bunları hiç yapmadık," dedi Ruby. "Bize göstermen gerek."

"O kadar da zor değil. Çizgiden çizgiye koşuyorsun. Çizgiler bitene kadar koşmaya devam edin. Sonra hepimiz eve gideceğiz."

"Koç bizimle koşsun diyenler?" Ruby aradı.

Angela'nınki hariç bütün eller havaya kalktı. Beni korumaya çalışmadığını biliyordum. Sadece Ruby'ye karşı oy kullanmak istiyordu. Karnımda öfkeye çok yakın bir şeyin kabardığını hissettim. Belki de bu kuma öncesi idi.

"Peki," diye kabul ettim. Bunu yapabilirdim. Sadece birkaç yüz metre kadar vardı. Matematikte gerçekten kötüydüm. "Bu öğleden sonraki alıştırma için gerçekten çaba göstereceğinize söz verirsiniz bunu sizinle birlikte koşacağım."

Dün kırkırdılar, salındılar ve internetten bulduğum tüm ayak hareketleri alıştırma sırasında oynadılar. Antrenman yerine parti yapıyormuş gibi davranıyorlardı.

Ruby, "Eğer *bitirirseniz*, biz de katılacağız," diye pazarlık yaptı.

Ellerim ve dizlerim üzerinde kışımı sürükleyerek çizgiyi geçmek zorunda kalsam bile bu koşuyu bitirirdim. Beni kırmazlar. En azından ikinci günde.

"Tamam. Hadi yapalım şu işi."

MARLEY

I sıcaktan daha sıcaktı. Spor ayakkabım sabah Ağustos güneşinin altında çizgide eriyecekti. En azından berbat etmediğim tek şey buydu. Antrenmanlarımızın koşu kısmını öğleden sonraya bırakmamıştım. sıcaklıklar 90'ların üzerine çıktığında.

"Unutmayın hanımlar. Bu bir koşu!" Evet, doğru. Ceza sahasına vardığımızda çoğu koşuyor bile olmayacaktı.

"Hazır mısınız? Hazır mısınız? Başla!" diye bağırdım. En azından iyi bir gösteri yapmak için çizgiden fırlamak için çaba sarf ettim. Daha yavaş olan takım üyeleri düşmeye başlar başlamaz bırakırdım. Top avcılarında, fiziksel olarak başkaları için endişelenemeyeceğiniz bir nokta vardı. Hayatta olup olmadığınızı bile umursamayacak kadar bitkin düşüyordunuz.

Hem küçükler hem de büyükler takımları çizgiden çıkarken bacakların bulanıklığı ve çimenlerin boğduğu ayak sesleri duyuluyordu. Ruby ve Sophie'lerden biri herkesin yanından hızla geçerken sırtışıma gizledim.

Ha. Bekleyin kızlar. Sadece bekleyin.

Kale çizgisine dokundum ve son çizgiye kadar koştum. Sırada ceza sahası çizgisi vardı. Çok kolaydı. Biraz paslanmış hissettim ama çoğunlukla iyiydim. Bu işte biraz kas hafızası olmalıydı, değil mi?

Ugh. Sırada orta çember vardı. Çemberi atlayıp yarı sahaya gitmelerine izin vermeliydim. Ama bu düşünceleri aklımdan geçiriyordum çünkü nefes nefese kalmaya başlamıştım. Ruby beni geçti ve yemin ederim ki akılda kalıcı küçük bir melodi mırıldanıyordu.

"Bu bir sprint, bayanlar! Daha sıkı itin!" Eski, bira göbekli koçumu kanalize ederek bağırdım.

Sürü isteksizce biraz toparlandı.

Bitiş çizgisine doğru koşarken nefes nefese "Devam et," dedim.

Göğüslerimle kendimi bayıltacaktım. Bu kızlar basit bir yoga spor sütyeniyle dizginlenemezdi. Hayır, evcilleştirilmeleri, ezilmeleri, boyun eğdirilmeleri gerekiyordu.

Aman Tanrım. Kalp atışlarımı kafamın içinde *hissedebiliyordum*. Göremiyordum, ter gözlerimi yakıyordu. Gömleğimin eteğiyle bitmek bilmeyen ter nehrini temizledim. "Burada dinlenmek yok," diye soluk soluğa kale çizgisinde soluklanmaya çalışanlara seslendim. "Hadi!"

Dünyam güneşe, sıcağa ve ayaklarımın altındaki sert zemine daraldı. Ağır ağır yürüyordum. Koşu bile değildi. Bunun yürüme olarak nitelendirilebileceğinden bile emin değildim. Sadece sıcak değildi. Bu çıtır çıtır kızarmış otlar Şeytan'ın saunası gibiydi.

Sokaktaki ağaçlarda vızıldayan ağustos böceklerinin sesinden nefesleri keskin hırıltılarla gelen kızların yürüdüğünü belli belirsiz fark ediyordum. Bu çok aptalca bir fikirdi. Bu yüzden ölebilirdim. Bu yüzden onlardan birini öldürebilirdim. Umarım iyi olanlardan biri değildir. Kafamı kaldırdım, gözlerimdeki teri sildim ve Ruby'nin tarlanın diğer ucunda yavaşlayarak koşmaya başladığını gördüm.

"*Daha sert it!*" Bağırdım.

Nefes nefese, kelimeler boğazımda yırtıldı ve onlarla birlikte safra getirmeye çalıştı. Öğürdüm ve bir elimi ağzıma kapattım. *Hayır. Hayır. Hayır, hayır. Olmadı.* "İçine çek," diye fısıldadım kendi kendime. Derin, ürpertici bir nefes aldım ve devam ettim. Ayaklarım kurşundan yapılmıştı.

Yolun sonunda babamı hayal ettim.

bir tabak atıştırmalık kek ve bir galon buzlu su tutuyor.

"Bırakabilir miyiz?" diye yalvardı takımdaki birinci sınıf öğrencilerinden biri benim görüş alanımın dışında bir yerden.

"*Pes etmeyeceksin.* Gerekirse bu çizgiyi ellerin ve dizlerin üzerinde geçeceksin," diye bağırdı bir ses. *Lanet olası Ruby. Nasıl hâlâ konuşabilecek oksijeni vardı?*

Artık bir koç değildim. Artık insan değildim. Ayağım kale çizgisine değdiğinde, Pennsylvania'nın bu nemli ölüm sahasında öleceğimi anladım. Beni su şişemden ve ibuprofen şişesinden ayıran yüz küsur metre vardı. *Bunu yapmayı neden kabul etmişim? Neden kendimi bu duruma soktum?*

Kendimi kanıtlamak için. Bir terapist, en azından yeterli olduğumu kanıtlamak için sürekli ihtiyaç duyduğum şeyle bir tarla günü geçirirdi.

Sahaya bakarken bu düşünce göğüs kafesimi yumrukladı. Benim için önemli olan her şeyi batırmış ya da kaybetmişim. Kağıt üzerinde bir eziktim. Ama kalbimde öyle hissetmiyordum. Potansiyelim vardı. Eğer bunu bitirebilirim. Bir ayağımı diğerinin önüne koyabilirsem, hayatımda bir şeyler yapabilirdim.

Buna çok ihtiyacım vardı.

Alanın karşı ucu bir serap gibi görüşümde dalgalanıyordu. Ama ayaklarımı hareket etmeye zorladım. Yürüyordum, sonra koşuyordum, sonra başka bir şey. Sallanıyordum. Tökezliyordum. Koşuyordum.

Sahada hâlâ benimle mücadele eden bir düzine kız vardı. Geri kalanlar bitiş çizgisinde çimlerin üzerinde yatıyordu. Öldüler mi yoksa iyileşiyorlar mı emin değildim. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Oraya git.

"Haydi," diye fısıldadım onlara, kendime. "Haydi."

Tüylerim diken diken oldu ama dikkat edemeyecek kadar sıcak ve içim içime sığmıyordu.

Nefesim boğazımı tıkarken midem düğümlendi. Kusacaktım. İnsanların önünde. Genetik olarak yetişkinlerde keşfedilen herhangi bir zayıflıktan yararlanmak üzere tasarlanmış gençlerin önünde. Ama önce bu koşuyu bitirecektim.

Yarı saha. Ayağım beyaz çizgiye dokundu ve yemin ederim vücudumda bir zonklama hissettim. Neredeyse oldu. Neredeyse.

Kendi kendime söyledim.

Oh, Tanrım. Ceza sahası. Evet, bebek peynirleri! Bu aptal işkencenin sonuna çok yaklaştım. Aylardır çıktığım tek mücadelenin sonuna. Ya da yıllardır.

İttim, titreyen bacaklarımı daha hızlı koşmaya zorladım. Çizgiyi bir solukta, bir hırıltıyla, bir kuru kusmayla geçtim. Ellerimin ve dizlerimin üzerine yığıldım.

Kızlardan biri zayıf bir sesle, "İyi koşuydu Koç," dedi. Sanırım alaycıydı. Ama kusmakla o kadar meşguldüm ki cevap veremedim.

"Kahretsin," diye iç geçirdi biri.

Oh, Tanrım, hayır. O sesi tanıyordum. O sesin arkasındaki adamı tanıyordum. Bağırsaklarımı gırtlığımdan çıkarıp attığımı görmesi gereken gezegendeki son kişiydi. Yıpranmış bir ayakkabı, şu parmaklı spor ayakkabılardan biri, görüş alanıma girdi. Sırt üstü düşmeden önce son bir hamle yaptım.

"Merhaba Bay Weston," diye hırıldadı Ruby çok uzaklardan bir yerden.

Her şey bulanıklaşıp grileşirken ses, "Hayır, **b i l m i y o r s u n**," dedi.

Yüzüme bir şey çarptı. Sertçe.

"Koç, ne yapacağız?" diye ciyakladı genç bir çocuk.

"Hey, aptal. Sıcak çarpmasının ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu çakıllı ses. Bir tokat daha hissettim. *Tokat mı?*

Biri yüzüme tokat mı atıyordu? Bu ne cüret!

Griye, gözlerimin önünde parıldayan yıldızlara karşı mücadele ettim. Savunmaya geçerek ellerimi savurdum ve kendimi yüzümden yakaladım.

"Çocuklar, herkesi soyunma odasına götürelim," diye emretti ses. "Alabildiğiniz kadar ceset alın."

Birden havalandım. Yukarı, yukarı, yukarı süzülüyordum. Sonra sert ve terli bir şeyin üzerine savruldum. Baş aşağı duruyordum. Atkuyruğum dümdüz aşağı sarkıyordu. Her şey hâlâ bulanıktı ama suratımdaki bir *eşek* miydi? Vay canına. Gerçekten güzel bir kıç. Şortun altında kıvrılan sıkı kaslar.

Halüsinasyon olsun ya da olmasın, o kıç hayatımda gördüğüm en güzel kalçalara bağlıydı. Bazı kadınlar kol pornosuyla ilgilenirdi. Diğerleri göğüs ya da v kesimleriyle ilgilenirdi. Ben mi? Ben dişlerimi geçirecek etli bir kalça istiyordum.

"Az önce beni ısırдын mı?" diye sordu ses.

Kahretsin.

O garip ayakkabıların altındaki çimler, bunaltıcı kaldırıma dönüştü ve sonra... *Aman Tanrım. Hayır.* Bir lise koridorunun endüstriyel karo zemini. Cila ve antiseptik gibi kokuyordu.

Bir gümbürtü duydum ve bunun sadece kafamın içinde olup olmadığından emin değildim.

"Testosteron geliyor. Düzgün durun," diye gürledi o ses. Bir saniye sonra beton zemine bakıyordum. Temizleyici ve parfüm kokusu burnumu gıdıklıyordu.

Biri bağırdı. Sağ tarafımdaki çıplak ayaklı bir karaltı çığlık attı. "Merhaba Bay Weston," diye mırıldandı bir kız.

"Üstünüzü örtün hanımlar. Bagajları olan birkaç beyefendi geliyor."

Kıkırdama vardı. Ve sonra bedenim havada süzülüyordu, yukarı, aşağı. Altımda ve sırtımda serin fayanslar hissettim. Dönen bir musluğun cırtlak sesi duyuluyordu. Ama saldırganımı tehdit edecek enerjiyi toplayamadan üzerime soğuk su yağmaya başladı.

"Sen orada kal," diye emretti yüzümdeki parmak. Ve sonra o ayakkabılar benden uzaklaştı.

Bana söyleneni yaptım çünkü başka seçeneğim yoktu. Ayrıca, su oldukça iyi hissettiriyordu.

Duşların dışından bir gürültü geliyordu.

Ekibime öncelik verdiğini duydum. "Sen, duş. Sen, soğuk, ıslak havlu." "Carpenter, sen ve Kerstetter su soğutucuyu getirin."

"Hallediyorum, Koç."

Teker teker kızlarımın giyinik olarak duşa girmelerine yardım edildi.

İğrenç eski moda duş odalarından biriydi, böylece herkes cinsel organlarındaki teri yıkamaya çalışırken rahatsız edici göz teması kurabilir ve popüler kızların onları fark etmemesi için dua edebilirdi.

Angela önümdeki duvara yaslanmıştı. Yarım yamalak bir el sallayışla elimi kaldırdım ve o da kıkırdamaya başladı. Bu beni tahrik etti ve birbiri ardına hepimiz histeri krizine girdik.

"Siz hanımların sıcak çarpmasını komik bulmanıza çok sevindim."

Görüşüm o kadar açılmıştı ki, kapı aralığında beliren Jake Weston'a ilk kez iyice bakabildim, üstsüz ve hâlâ terliydi. Tanrım, bu vücut yaşlandıkça daha da lezzetli hale geliyordu.

"Gidelim Koç," dedi beni ayağa sürükleyerek.

JAKE

B Marley Cicero dirseklerini önümdeki dizlerine dayamıştı. "Aklından ne geçiyordu?" Sinirlenmenin de ötesinde talepte bulundum. Cidden sinirlenmeye başlamıştım. "Hava doksan dört derece ve yüzde bin nem var ve sen bugünün top avcıları için harika bir gün olduğuna mı karar veriyorsun?"

"Yumurtalık patlayıcıları," diye mırıldandı.

"Ha. Çok komik," diye tersledim. Öfke beni huzursuz etmişti. Raftaki düzgünce katlanmış yığından bir el havlusu kaptım ve ofisinden çıktım. Soyunma odasında envanterimi çıkardım. Kros koşucularım kız futbol takımını havalandırıyor ve su veriyorlardı.

En hızlı koşucum Ricky, Ruby'nin ensesine ıslak bir havlu tutarken onun geniş kahverengi gözlerine bakıyordu. Bu bana bela gibi göründü.

"Burada herkes iyi mi?" Havluyu lavabo musluğunun altına tutarak sordum.

"Herkes ayağa kalktı Koç," diye rapor verdi Ricky, kızın yanından sıçrayarak. Uzun boylu ve çok hızlıydı. Ayrıca gezegendeki en iyi çocuklardan biriydi. Ve çok güzel Ruby onu akşam yemeğinde yiyebilecekmiş gibi görünüyordu.

İyi şanslar, evlat.

"Harika. Herkes beş dakika mola versin ve benimle merdivenlerin önünde buluşsun." Adamlarımın getirdiği soğutucudan bir bardak su aldım. "Biz de mi?" Morgan E. açıklığa kavuşturdu.

"Futbol takımı da." Ofise geri döndüm. Dolaplara bakan ürkütücü bir cam penceresi vardı. Büyük, endüstriyel gri metal bir masa, 1980'lerden kalma fiziksel uygunluk üzerine birkaç kitabın bulunduğu bir kitaplık ve yeşil solungaçlı bir koç vardı. "Al bakalım." Havluyu boynunun arkasına bıraktım ve Marley'nin pek de parlak olmayan at kuyruğunu yoldan çektim.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. Uzattığım bir bardak suyu aldı ve çok hızlı içti.

"Yine kusacaksın," diye tahmin ettim.

"Çok susadım. Kızlar iyi mi?"

"Onlar iyi. Gerçekten çok şanslısın. Aklından ne geçiyordu? Her şeyden önce, hava sprint koşmak için çok sıcak. Vücudun ana önceliği kendini serin tutmaktır. Ağustos'un Pennsylvania'sında herkesi bu şekilde zorlamak dayanıklılık ya da hız kazandırmaz. Çocukları hasta eder."

"Fark ettim," dedi, elini muhtemelen büyük bir baş ağrısına sürterek.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım nefesimin altında. Bir şişe son kullanma tarihi geçmiş aspirin bulana kadar dinazor masasının çekmecelerini karıştırdım. "İşte."

Şişeyi karıştırınca geri aldım, birkaç kapsül salladım. Onları aldı, kuru kuru içti.

"Tekrar ediyorum. Aklınızdan ne geçiyordu? Bu kızlar geçen yıl yeterince şey yaşadı. Şimdi de onları sahada öldürmeye mi çalışıyorsunuz?"

Cevap vermedi.

Kendi kendime homurdanarak fincanını yeniden doldurdum ve geri getirdim. "Daha iyi misin?" "Evet," diye başını salladı.

"Tam bir pisliksin, biliyorsun değil mi?"

Bana ilk kez baktı ve ben o gözleri hatırladım. Bana kek ve burbonu düşündüren açık, sıcak kahverengi türden.

Hatta yıllar önce onu öptüğümünden bir saniye sonra neye benzediklerini bile hatırlıyordum.

Evet, seni hatırlıyorum.

"Farkındayım," dedi ve beni hafıza şeridindeki yolculuğumdan kopardı.

"Güzel. Şimdi, gidelim."

"Gerçekten patronluk taslıyorsun. Bunu biliyor muydun?" Ayağa kalkmayı başardı ve hemen sandalyeye yığılmadığı için hakkını vermem gerekiyordu.

"Bana öyle söylendi."

"Kovuldum mu?" diye mırıldandı.

"Ben nereden bileyim? Hadi ama."

Soyunma odasından çıkıp cam kapılara doğru ilerledim. Burası spor salonunun ana girişiydi. Kızların soyunma odası spor salonunun bir tarafında, erkeklerinki ise karşı taraftaydı. Kapıyı iterek açtım ve öğrencilerimi gözden geçirdim. "Kim İtalyan buzu ister?"

Bir tezahürat yükseldi ve kendimi memleketimin kahramanı gibi hissettim. Bu gibi küçük anlar, öğretmenlik ve koçluğun zor işlerini ve hayal kırıklıklarını değerli kılıyordu.

Marley su şişesini emerek arkamdan kapıdan çıktı. "Gidelim, askerler."

Onu ayakta tutmak için bir kolumu onunkine geçirdim.

Kendi su şişem, telefonum ve cüzdanım için SUV'umda bir pitstop yaptık.

Mariah'ya bir mesaj attım.

Küçük bir ordu geliyor. Elektrolitleri ve turşu suyunu hazırla.

Hemen cevap verdi.

Mariah: Tanrım, sezon öncesi kokusuna bayılıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Marley sordu.

"Rehidrate olmaya."

"Bira olacak mı?"

Sesindeki çaresizlik beni güldürdü. "Mesai saatinde değil, Koç."

Lisenin bulunduğu tepeden aşağıya doğru ilerledik, gölgeyi içimize çekmek için ağaçlarla kaplı kaldırımda durduk. Mariah'nın İtalyan Buz Kulübesi, lisenin karşısındaki sıra evinin arka bahçesine yerleştirdiği gösterişli bir barakaydı. Birkaç yıl önce küçültülmeden önce yerel bir hastanede idari bir işte çalışıyordu. Süslü kıdem tazminatı paketiyle kulübeyi açtı ve gelirini evden çalışma işleriyle destekledi. Yaz aylarında öğrencileri ve öğretim üyelerini

çılgın aromalı slushie'ler ve ilçedeki en iyi sıcak çikolata ile kışın sıcak.

Ara sokağa döndüğümüzde, çoktan sıraya dizilmiş kâğıt bardakları görebiliyordum. Turşu suyu buzlarının parlak yeşili, spor içeceklerinin kırmızı, mavi ve turuncusuna karşı. Mariah sezon öncesini nasıl doğru yapacağını biliyordu.

Terli, sivilceli çekirgeler gibi inen çocuklara "Her birinden birer tane" dedim.

Her birinden ikişer tane kaparak Marley'i Mariah'nın küçük arka bahçesini dolduran büyük meşe ağaçlarının altına yerleştirdiği piknik masalarından birine yönlendirdim.

"Al."

Fincanı kokladı. "Nedir bu?" "Turşu suyu."

"Hayatta olmaz." Burnunu tiksintiyle kırıstırmasını bekliyordum ama pembe dili dışarı fırladı ve yeşil buzun içine battı. Tepkim anlık oldu. Sanki eline bir muz tutuşturmuş ve kasabaya gitmesini söylemişim. Ekibinin iyiliğini hiç umursamamasına hâlâ çok kızgındım. Ama aynı zamanda tahrik olmuşum.

Hah. İlginç.

Artık daha az solgundu. Yaz sıcağı yanaklarına yeniden pembe bir renk getirmişti. Burnunun köprüsünde bir tutam çil vardı. Elmacık kemiklerine daha çok yayılmışlardı. Kahverengi gözleri şimdi daha ihtiyatlıydı, daha az şaşkındı.

"Kas kramplarını önler," dedim sinüs enfeksiyonu rengindeki buzu göstererek. "Ve bunda elektrolit var."

"Mmm, anneye gel," diye mırıldanarak portakallı spor içeceği aromalı buzu ağzına attı.

Etrafımızda liseli sporcular kıs kıs gülüyor ve sohbet ediyorlardı. Takımının tam ortasında kesin bir bölünme olduğunu fark ettim. Emin olamadım ama A takımının lideri Ruby, B takımının ise Sophie Stoltzfus gibi görünüyordu. Bir de her iki tarafta da şeytani sihrini konuşturan korkunç Lisabeth Hooper vardı. Takımımı dramadan uzak tutmak için kıcımlı yırttım. Cinsiyetlerin karışımı ile biraz daha kolay bir başarı. Marley'i elindeki felaketle kıskanmadım.

"King ve Stoltzfus arasında neler oluyor?" diye sordum. Marley başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı.

"Kim?"

"Ruby saçlarıyla Ricky ve Sophie'ye bakıyor." Sophie S.'nin bükülmüş örgü topuz şeyine dikkat çekmek için elimi başımın arkasında salladım.

Marley onlara doğru baktı ve bir kaşık daha slushie aldı. "Biliyorsam ne olayım."

"Bak. İşteki ikinci günün. Seni biraz rahat bırakırdım ama bugün böyle koşturarak tüm ekibini acil bakıma sokabilirdin."

."

"Ekibiniz koşuyordu," diye araya girdi.

"Evet, ama ekibim buna alışık. Havanın da etkisiyle ağırdan aldık ve su molaları verdiğimiz gölgeli rotaya sadık kaldık," dedim. "Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"Görünüşe bakılırsa tam bir pislikten başka bir şey değilim," diye homurdandı.

"Küstahlaşmana gerek yok. Sadece sana karşı dürüst oluyorum. Dışarısı bu kadar berbatken onları bu kadar zorlama. Rahat olduklarında onlardan daha fazla verim alırsın. Ve buradan, antrenmandan çok *takım* meselesine odaklanmanız gerekiyor gibi görünüyor."

Sophie S. Ruby'ye sertçe bakıyordu. Ruby'nin yerinde olsaydım, kürek kemiklerimin arasında bir bıçak arardım.

Marley kızlara uzun uzun baktı ve iç çekti. Bunalmışlığın sesiydi bu. Tam bir çaresizliğin.

Hooper denen herif, küçük JV oyuncularından birinin yanına yaklaştı ve elindeki buzu tokatladı.

"Hooper," diye bağırdım.

"Ne?" diye sordu örümcekli kirpiklerini

kırpıştırarak. "Ona başka bir tane getir ve onunla

uğraşma." Kız tepinerek gitti.

Marley kendi kendine, "Bunu yapabileceğimi neden düşündüm bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Çünkü yapabilirsin. Eğer kafanı kıkından kaldırır ve takımın iyiliğini düşünmeye başlarsan."

"Lütfen bana öğretmenliğin koçluktan daha kolay olduğunu söyleyin."

Güldüm. "İkisinde de kolay bir şey yok. Sadece farklı şekillerde zorlar."

"Kolay iş bile yapamıyorum."

Koyu renk kaşlarının arasında bir endişe çizgisi vardı. Yanında küçük bir çil vardı.

"Belki kendine acıma partisi düzenlemek için daha az zaman harcarsan, bazı şeyleri çözebilirsin."

"Bu Marley Cicero mu?" Mariah bulanık kafasını kulübenin penceresinden dışarı çıkardı.

"Aman Tanrım. Mariah mı?" Marley yüzü aydınlanarak sordu. Banktan kayarak kulübeye doğru ilerledi.

Kucaklaşmalarını izledim ve bin yıl önce öptüğüm Marley'e ne olduğunu merak ettim.

MARLEY

I Okulun otoparkına geri döndüğüm kısa yolculukta kendimi daha az sallanır ve daha çok utanmış hissettim. Jake yanımda yürüyor, okuldaki çocuklarla sohbet ediyordu.

Hepsi de ikram için ona içtenlikle teşekkür etti. Kavurucu yaz güneşi altında onları neredeyse öldürdüğüm için kimse bana teşekkür etmedi.

Ne düşünüyordum ki?

"Kafanın içinde hep böyle kaybolur musun?" Jake sordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve arabamın yanında durduğumuzu, ekibimin bekleyen araçlara dağıldığını fark ettim. Onlara ikinci antrenman için geri gelip gelmeyeceklerini bile sormamıştım. Gelmezlerse onları suçlayamazdım.

"Hey, Koç," diye elini yüzüme doğru salladı Jake. "Seni acil servise götürmemi ister misin?"

"Koşmak" kelimesini duyunca midem bulandı.

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler." Ayaklarım olduğum yere çakılmış gibi hissediyordum.

"Daha iyisini yap, tamam mı?" dedi kaşlarını çatarak.

Hayal kırıklığı hiç beklenmedik bir anda ortaya çıktı. "Nasıl? Nasıl daha iyi yapabilirim? Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok!"

"Ne yaptığını bilmek zorunda değilsin. Sadece öyle davranman gerekiyor," diye karşılık verdi Jake, eğlenmiş görünerek. "Joker senin elinde. Yetişkin olan sensin. Onları sıraya koyabilir ya da müdürün odasına gönderebilirsin. İhtiyacın olan tüm otorite bu. Şimdi onlarla nasıl iletişim kuracağını bulmalısın."

"Bunu nasıl anladın?"

"Çok başarısız oldum ve kendimi berbat hissettim. Sonra daha iyisini yaptım. Sen de daha iyisini yapabilirsin, ateşli pislik."

"Bu kabul edeceğim bir lakap değil." Doğru olsa bile.
Kahretsin, potansiyelim vardı!

"Zor iş, Mars." Uzandı ve burnuma vurdu. Çenem düştü. Bu adam tarafından itfaiyeci kucağında taşınıp burnuma vurulmuştum ve *hala* lanet bir tişört giymiyordu.

Ne garip bir gün.

"Görüştürüz. Susuz kalma," diye seslendi omzunun üzerinden, cipine doğru ilerlerken. Gözlerimi kırıştırdım ve arkasından bakakaldım.

"Ben yetişkinim," diye tekrarladım kendi kendime.

Teknik olarak evet. Yetişkin biriydim. Uzun yıllardır öyleydim. Ama hiçbir zaman gerçekten yetişkinliğe ulaşmış gibi hissetmedim. Elbette, çantamda pul taşıyordum. Ve kutulardan çıkmayan yemekler pişirebiliyordum. Ve sekiz saatlik uykunun önemini anladım. Ama bu beni yetişkin mi yapıyordu? Sandalyelerde dik oturmazdım. Hâlâ camlar açıkken, bana yazın ortak havuzu hatırlatan şarkılarla sallanıyordum.

Ama otuz sekiz yaşındaydım. Tecrübeliydim. Liseyi bitirmiş ve hayatta kalmıştım. Zar zor.

Belki bunu kullanabilirim? Belki de koçumun olduğu gibi sert biri olmak zorunda değildim. Belki başka bir yaklaşım vardı.

Eve gittim ve doğruca buz gibi bir duşa daldım, destansı kusmuk şenliğinin tüm izlerini silmek için cildimin ve saçımın her santimini fırçaladım. El bezini kalçamın arkasında gezdirdim ve oradaki dört yapraklı yonca doğum lekesini düşündüm. Bunun her zaman şanslı olacağım anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Şimdiye kadar, hâlâ şansımın yaver gitmesini bekliyordum. Görünüşe göre kız kardeşim ikimizin de payını almıştı. Kendi asistanı olan önemli bir iş. Üzerine titreyen muhteşem, kalp cerrahı bir koca. Üç terbiyeli dahi çocuk.

Ve işte buradaydım, lise öğrencilerinin önünde kusuyordum.

Dışarı çıktığımda bir şişe su daha içtim ve yemek masasında dizüstü bilgisayarımı açtım.

"Nasıl gitti, atıştırmalık kek?" Babam odaya bakarak sordu.

"Neredeyse takıma sıcak çarpması yaşıtıyordum ve sonra Jake Weston'ın ayakkabılarına kustum."

Babamın kaşları havaya kalktı.

"İşin iyi tarafı, Jake kros takımını ve kızlarımı İtalyan buzu yemeye götürdüğünde arkadaşım Mariah ile karşılaştım."

"Um..." Babam buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi. "Peki bu konuda nasıl hissediyorsun?"

Zamanında bir sürü "genç kız yetiştirme" kitabı okumuştı. "Utanmış. Umutsuz. Biraz midem bulanıyor."

"Ben biraz Hamburger Helper ısıtsam, sen de bana anlatsan nasıl olur?" Ailem hazır gıdaya seksenli yıllarda olduğu kadar bağlıydı.

"Benimle biraz spor filmi izlemek ister misin?" diye sordum. "Bir sonraki antrenmana kadar birkaç saatim var. Belki biraz ilham bulabilirim?" Kulağa aptalca geliyordu. Gerçekten aptalca.

Ama gözlüklerinin arkasından gözleri parladı. "Bu harika bir fikir. Sen övizlemeleri ileri sar, ben de kalanları ısıtayım."

Ben akla yatkın görünen her şeyi not alırken yemek yedik ve izledik. Takımımı bütün geceyi bir striptiz kulübünde geçirmeye ya da kötü bir koça karşı bağ kurmaya teşvik etmeyecektim, çok teşekkürler *Varsity Blues*. *The Mighty Ducks* gibi alkollü araç kullanmayacaktım. Eğlence ve müzik önemli görünüyordu. Müzik montajları herkesin anlaştığı zamanlardı.

Not aldım. Boşuna çabaladığımı biliyordum. Ama çaresizdim. Bir başarısızlığa daha dayanabileceğimden emin değildim. Pek çok kez yıldızlara ulaşmış ve kaderin tenis raketiyle geri tokatlanmışım. Tekrar ve tekrar. Her seferinde ayağa kalkmak daha zor oldu.

Bu benim hikayem miydi? Ben sadece bir karmaşa mıydım?

Esnedim ve Jake'i düşündüm. Aynı anda *hem* tanıdık *hem de* tuhaftı. Liseden bu yana geçen yirmi yıl belli ki ona çok ama çok iyi gelmişti. Elbette tavırları küstahtı, kişiliği her şeyi bilirdi. Ama tüm ekibime serinletici İtalyan buzu ikram etmişti. Ayrıca beni şikâyet etmek için doğruca Müdür Eccles'a gitme ihtimali de vardı. Okulun ilk gününden önce kovulabilirdim. Benim için bile yeni bir rekor.

I merak ettimEğer Jake hatırlandı Ben.

Hatırladım o öpücük... ondan ne kadar nefret ettiğimi hatırladım. Belli ki ondan nefret etmemiştim.

artık. Demek istediğim, ergenlik dönemimdeki saçmalıklarımın dolayısıyla yargılanmak istemiyordum, bu yüzden onunkileri ona karşı kullanmak adil değildi.

Bir saat sonra, babam tarafından özenle kurulmuş bir alarmla uyandım. Üzerime örtülmüş bir battaniye ve üzerinde "Beni iç ve iyi antrenmanlar, atıştırma kek" yazan yapışkan bir not bulunan bir spor içeceği vardı.

Gerçekten böyle harika bir aileyi hak etmedim.

İnleyerek doğruldum ve gerindim. Culpepper tarihinde bütün bir takımın onları yüzüstü bıraktığı ilk koç olabilirdim. Rekorlar kitabı için bir tane. Ama en azından iyi bir şey yapmaya *çalışacaktım*.

BU, muhtemelen aklıma gelen en aptalca fikirlerden biriydi. Bir grup evden çalışan hastane faturalama kodlayıcısı için bir çalışan takdir karaoke etkinliği düzenlemenin harika olacağını düşündüğüm zaman da dahil. İçeride dönük insanların karaokeden hoşlanmadığı ortaya çıktı. Ya da iş etkinliklerinden.

Malzemelerimi boşalttım, arabamın bagajını kapattım ve tepeye doğru yürüdüm. Sahada henüz kimse yoktu. Hâlâ erkenciydim ama önsezi duygusu ağır basıyordu. Kimse gelecek miydi? Yoksa bu benim çok kısa süren geçici kariyerimin sonu muydu?

Bir insan başarısızlıkla bu kadar çok karşılaşmamalı.

"Daha iyisini yapmak mı?" Onun için söylemesi kolay. Ona saygı duyan bir ekibi, onu seven öğrencileri vardı. Benim neyim vardı? Boş antrenman sahasına baktığımda... pek bir şeyim yoktu. Su şişem vardı. Aslında iki tane. Muhtemelen gelmeyecek olan kızlar için dolu bir soğutucu ve annemin dahiyane fikri olan, molalarda ter silmek için soğuk, ıslak kağıt havlularla dolu bir yiyecek saklama çantası.

Sıcak metal bankın üzerine oturup bekledim. Gökyüzü donuk, gri, nemli bulutlarla doluydu. İyi bir yağmur fırtınası işimize yarayabilirdi. Annemlerin bahçesi kahverengiye dönüyordu. Hostetter'ların çimleri hâlâ parlak bir zümrüt yeşiliydi. Ya onların çim servisi yaz ortasında mucizeler yaratıyordu ya da kuğu boku gübrelerin havıydı.

Bu kadar sızlanmanın yeterli olduğuna karar verdim. Eski nimetleri saymanın zamanı gelmişti.

Ödemelerini karşılayamasam da çalışan, soğuyan ve ısınan bir arabam vardı. Annem, babam ve kız kardeşim vardı. Sağlığım, her ne kadar

diye düşündüm, belimdeki eti sıkarak. Bu öğleden sonra belirsiz bir şekilde kovulmamıştım. Schrödinger'in kedisinin insan versiyonu gibiydim, hem kovulmuş hem de kovulmamıştım. Hem çalışan hem işsiz. Ama tam o anda, iyiydim.

Otoparkta bir arabanın kapısı çarptı ve ben canlandım. Başka bir kapı daha çarptı ve kalbim umut dolu küçük bir şarkıya dönüştü. Bu bir kıkırdama mıydı? Tanrım, ekibimin yarısı *Pride & Prejudice* filmindeki kıkırdayan suratına yumruk atmak istediğim kıkırdayan küçük kız kardeş gibiydi. Ama ortaya çıktıkları için onları affedebilirdim.

Teker teker tepeye çıktılar. Gruplar halinde ve ikişer ikişer, sanki bu sabah hepsini neredeyse hastanelik etmeyecekmişim gibi çene çalıyorlardı.

Her şey affedildi.

MARLEY

Nhiçbir şey affedilmedi. Önümde dizildiler ve sadece genç kızların yapabileceği şekilde beni şüpheyle süzdüler. İğrenme ve acıma ile ve rimelli gözlerindeki kızgınlık. *Ah, gençlik.*

"Zor bir sabah geçirdiğimiz için-" diye başladım.

"Kusmuk festivali demek istiyorsun," diye araya girdi kızlardan biri yardımsever bir şekilde.

Ha. Çok komik. Gençlerden sorumlu olmak söz konusu olduğunda en büyük gafı yaptığımın zaten farkındaydım. Zayıflığımı göstermiş, içimi açığa çıkarmıştım.

"Her neyse. Bu öğleden sonra biraz eğleniriz diye düşündüm." O yargılayıcı küçük yüzlerindeki gülümsemeler gerçek miydi? Çok küçük, çok tatmin edici bir galibiyet gibi hissettirdi. Oynadığım dönemde scrimage yapmayı çok severdim. Kendimizi serbest bırakır, antrenmanları unuttur ve sadece lanet oyunu oynardık. Eğlenmek için. Bu duygunun bu nesilde de olmasını umuyordum.

"Hepinizin size verilen pozisyonlarda oynamanızı ve neler yapabileceğinizi görmek için sahada biraz dolaşmaya açık olmanızı istiyorum. Oh, ve biraz müzik getirdim." Cebimden telefonu çıkarıp çalma listesini sıraya koydum ve Bluetooth hoparlörümünden Spice Girls cızırdadı.

Bunlar artık tam teşekkürlü sırtışlardı ve zaten terlemiş olan sırtımı sıvazladım.

"Sıraya girin ve saymaya başlayın," diye talimat verdim. Kendi takımlarını seçmelerine izin vermeyerek akıllıca davrandığımı sanıyordum. Ancak Sophie S. Morgan'lardan birinin arkasına saklandı ve kendisini 1 yerine 2 yaparak Ruby'nin karşısındaki takıma geçti.

Yani birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. Sevmek zorunda değillerdi. Sadece birlikte oynamak zorundaydılar. Şimdilik bu işin peşini bırakmaya karar verdim.

Ruby ve Sophie S. hemen takım kaptanlığına aday gösterildiler ve bana içimden küfür ettirdiler.

Düdüğü olmayan bir koç olduğum için oyuna ellerimi çırparak başladım.

Genç ve yıldız kız futbol takımları sahada dans ederken, zıplarken ve koşarken Spice Girls yerini Pitbull'a ve ardından Macklemore'a bıraktı. Ciddiye almıyorlardı ama en azından oynuyorlardı. Kimin ayaklarının iyi çalıştığını, kimin hızlı olduğunu ve kimin etrafından dolaşılması gereken bir duvar olduğunu anlayabiliyordum. Kim çok iyi değildi.

Ve takımın Marley'i kimdi? Rachel adındaki küçük boylu, sessiz ikinci sınıf öğrencisi gibi görünüyordu. Koşarken omuzlarını kamburlaştırırdı, sanki popüler olmamanın manevi darbelerinden korunuyormuş gibi. Oyundan sonra kıvrıcık at kuyruklu Lisabeth'in Rachel'ı kalçasından kontrol edişini ve çok daha küçük olan kızı yere indirişini izledim.

"Sen!" Bağırdım.

"Ben mi?" Lisabeth masumca kendini işaret etti.

"Turlar." Başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim, zihinsel olarak onu ilk maç için ilk diziden yedek kulübesine geçirdim.

"Ne için?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bana meydan okuyordu.

"Boktan bir takım oyuncusu olduğun ve berbat bir tavır sergilediğin için. Flaş haber, bir pislik gibi davranmak istiyorsan, bunu evde seni bu hale getiren ailene karşı yap. Şimdi, kaç."

Lisabeth bir öfke bulutu altında uzaklaşırken ekibin geri kalanı ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Vay be. Bu iyi hissettirdi. Gerçekten iyi. Sonunda kendi zorbalarımın karşı koymuş gibi hissediyordum.

"Ne bekliyorsunuz?" Takımın geri kalanına sordum. "Oynayın!"

Panoma notlar aldım ve alnımda boncuk boncuk biriken teri sildim. Son birkaç yılımı Illinois ve Colorado'da geçirmiştım ve Pennsylvania yazlarının ne kadar bunaltıcı olabileceğini unutmuştım.

İki kız top için mücadele ederken her iki takımdan da yuhalamalar ve tezahüratlar geldi. Gülüp geçtiler ve beşlik çıktılar. Güzel sportmenlik, diye not ettim. Ama iletişim yoktu. Arkadaşlık yoktu. Sanki takımlar iki ya da üç kişilik kliklerden oluşuyordu. Ruby, Sophie S. ve Lisabeth gibi diktatörler tarafından uzaktan yönetiliyorlardı. Bu konuda ne yapacağımdan emin değildim.

Onları geri çağırmadan önce on dakika daha oynamalarına izin verdim. Gerçekten bir düdük almam gerekiyordu. Bağırarak boğazımı çok zorluyordu. Bir içki molası verdik ve sahadaki birkaç oyuncuyu karıştırdım. Sophie

S. topu savunmadan uzaklaştırmak için hızlı ayak hareketlerine sahipti ama kaleye şutları zayıftı. Onu beke çekerken, maçın beşinci dakikasında hatamı anladım.

Ruby kaleye doğru dripling yaparken uzun bacakları sahayı yalayıp yutuyordu. Ceza sahası içinde ölümcül isabet belirtileri gösteriyordu. Sophie S. bunun farkındaydı ve yere çömelip hücum etti. Topu aldı ve Ruby'ye kayarak öyle bir çalım attı ki takımının sevinçten havalara uçmasına neden oldu.

Ruby yuvarlanıp Sophie'nin üzerine atarken, kol ve bacakları birbirine dolanmaya başladı. Birbirleriyle boğuşuyorlardı ve ben ölü gibi koşuyordum. Elli metreyi geçtiğimde, dövüşü çevreleyen kız takımının arasından yolumu itmek zorunda kaldım. Sophie S. Ruby'yi saçından tutmuş, Ruby de ona garip bir WWF güreşi hareketi yapıyordu.

"Senden nefret ediyorum!"

"Senden daha çok nefret ediyorum, seni zavallı, ekstra kaltak!"

Ekibin geri kalanı dehşetle ve büyülenmiş bir şekilde şiddeti izledi. Araya girerek önce Sophie'yi yakaladım, çünkü o tekrar üste çıkmıştı. Onu Sophie Takımı'na doğru ittim ve Ruby'yi ayağa kaldırdım. Ruby etrafımdan dolaşmaya çalıştı ve kemikli dirseği yanağıma değdiğinde yıldızları gördüm.

"Kesin şunu, yoksa ikiniz de oyundan atılırsınız," diye bağırdım. Sophie arkadaşlarından kurtuldu ve Ruby'ye ulaşmak için sırtıma tırmanmaya çalıştı. Karnına bir dirsek atma sırası bendeydi. Patlamış bir plaj topu gibi söndü. Ruby alaycı bir sırıtışla güldü.

"İkiniz de lanet sıraya!"

"Ama koç, o başladı-" diye hırıldadı Sophie yerden

"Kimin başlattığı umurumda gibi mi görünüyor? İkiniz de öyle davranıyorsunuz..." Kadınların aynı takımda olduğunu henüz öğrenememiş genç kızlar. "Aptallar."

"Neden hepimize bir iyilik yapıp istifa etmiyorsun?" Ruby Sophie'ye dedi ki.

"Neden istifa *etmiyorsun*? O zaman zavallı bir ezik gibi Milton'ın peşinden koşmak için daha çok zamanın olur," diye karşılık verdi Sophie.

"Sakın bana bunun Milton adında bir adam yüzünden olduğunu söylemeyin," dedim. "İkiniz de. Bench. Şimdi. Geri kalanınız, bu oyunu drama kraliçeleri olmadan bitirelim."

Takımın geri kalanı maça geri döndükleri için rahatlamış görünüyordu ve oyuna geri döndüler. Gözüm yedek kulübesinde somurtan iki kızın üzerindeydi. Kaldıklarına inanamıyordum. Arabalarına binip gitmelerini engelleyecek bir şey olmadığını bilmiyorlar mıydı? Jake'in bana bahsettiği otorite algısı bu muydu?

Zonklayan elmacık kemiğimin üzerine nemli bir kağıt havlu kapattım ve hayatıma lanet ettim.

Tamam, Bayan Psikoloji Uzmanı. Takımdaki iki kız aynı çocuk için kapışıyor. Bunu nasıl düzeltebilirim?

O gençlik yıllarını hiç özlemiyorum. Çok aptaldık.

Hadi ama. Bir çocuğa kafayı takmanın normalliğine asla tenezzül etmedin. Zeki olmakla çok meşguldün.

Aptal olma.

Ben: Üzgünüm. Zor bir gündü. Takımımın önünde kustum, lisedeyken hayatımı mahveden çok çekici bir kros koçu tarafından sahadan çıkarıldım ve bir kız kavgasını ayırdığım için mor bir göz kazandım.

Özrün kabul edildi. Ve kesinlikle tüm hikayeye ihtiyacım olacak. Salı günü beni arar mısın? Bu arada size ekip oluşturma ve kıtlık zihniyeti hakkında bazı kaynaklar göndereceğim.

Ben: Teşekkürler. Bu Milton'ın "Sadece Bir Kişi Olabilir" saçmalığına değip değmeyeceğini öğrenmem gerek. Her şey yolunda mı? Çocuklar nasıl?

Her zamanki çılgınlık burada. Sanırım Noel tatilinde Paris'e kısa bir gezi yapacağız. Edith kemanda gerçekten iyi gidiyor. Çocuk orkestrasında birincilik kürsüsünde! Diğer ikisi

bizi A'lara ve övgülere boğuyor. Ve Ralph, New York'ta adı verilmeyecek bir tıp merkezi tarafından bölüm başkanlığı pozisyonu için ikna edilmeye çalışılıyor.

Ben:

...

Ben:

...

Vay canına. Tebrik ederim.

Milton adında genç bir çocuk. Git.

Floyd: Bunun Ruby ve Sophie S. ile bugünkü kedi kavgaları ile ilgili olduğunu varsayabilirim. Gözün nasıl?

Ben: Yanak. Nereden bildiğini bilmek bile istemiyorum. Morarmış ve kenara alınmış. Milton?

Floyd: Genç aygır. Erkek futbol takımında başlangıç oyuncusu. Sarkık Harry Styles saçları. Geçen yıl 15 santim uzamış. Söylentilere göre bu yaz Sophie S.'yi Ruby için terk etti ve sonra Ruby'yi çim hokeyi takımının yarısı için terk etti.

Ben: Harika. Yani ikisinin de çıkmadığı bir adam için mi kavga

ediyorlar? Sütteki hormonlar yüzünden. Hepsini delirtiyor.

MARLEY

"Y Çok güzel görünüyorsun," diye duyurdu annem.

"Teşekkürler." Kıyafetime bir göz attım. Haki şort ve polo tişört. Beden eğitimi öğretmeninin onayladığından emin olmak için bir gece önce Floyd'a ikisinin de fotoğrafını göndermişim.

Ganimet şortu olmadıkları sürece bana onay vermişti. Ganimet değillerdi ama şorttular. Şort giymeyi teşvik eden son işimi hatırlayamıyordum.

İyi tarafından bakarsak, son iki haftadır futbol sahasında kıcımdan ter akması şortun kıcıma ve göbeğime daha az oturmasına neden olmuştu.

"Sana öğle yemeği hazırladım," dedi annem, üzerinde adımın yazılı olduğu kahverengi bir kese kâğıdını uzatarak.

"Ah, anne." Nedense bu doğrudan kalbime dokundu ve ağlamak istedim. Yemek vıcık vıcık balık köftesi gibi bir şey olsa da, ailemin desteği hem bir güvenlik battaniyesi hem de sevgilerini gerçekten kazanmak için henüz hiçbir şey yapmadığımı hatırlatan baskıcı bir hatırlatmaydı. Gelecekte gerçekten hak ettiğim bir zaman için benimle gurur duymanın peşinatını ödüyorlarmış gibi hissediyordum.

Bu benim 16 yıl sonra okuldaki ilk "ilk günümdü". Vay anasını. Hesabı tekrar yaptım. Evet. Araba kullanabilen koca bir insan olarak üniversiteden ayrılmışım.

Ama bu, hayatımın açık ara en korkutucu ilk günüydü. Otuz iki genç kız 16 saat boyunca bir futbol sahasında idare edemezdim. Sezon öncesini bir takım olarak zar zor atlatmıştık. Bu kızlarla ne halt edecektim?

Önümüzdeki altı saat boyunca kaç tanesiyle hokkabazlık yapacağımı kim bilebilir? Bir de okul sonrası futbol antrenmanı vardı. Doksan dakikalık saf işkence olarak da bilinir. Ruby Takımı ile Sophie Takımı arasındaki uçurum, kavgalarından beri Grand Canyon derinliğindeydi. Ve kabadayı Lisabeth de tam bir pislik olarak etrafta dolanıyordu.

Bu Kızlarnefret etti Ben. I beğenmedim onlar yoğun bir şekilde. Onlar yaptığım her şeyi sorguladılar. Antrenman bitene kadar onlara bağırdım. Berbattı.

Babam yüzünde kocaman bir sırıtışla mutfağa girdi. Bana arabamın anahtarlarını uzattı. "Büyük günün için tüm benzinini doldurdum ve yıkadım," dedi.

Okul beş blok ötedeydi.

Gözlerimin arkasında yine o sızı vardı. "Baba, bunu yapmak zorunda değildin.

."

"Sadece ilk gününün olabildiğince harika geçmesini istiyorum," diye gülümsedi. "Teşekkürler baba," dedim ve ona sıkıca sarıldım. Gerçekten bunu mahvetmemem gerekiyordu.

OFİSİM İÇ KARARTICIYDI. Jake beni buraya getirdiğinde pek dikkat etmemiştim. Ama şimdi sıcaktan ölmediğime göre etrafa uzun uzun baktım. Taşınacak herhangi bir ofis ıvır zıvırım ya da malzemem yoktu. Sadece ben ve kahverengi çantamdaki öğle yemeğim vardı.

Zil çaldı, ilk dersin başladığını işaret ediyordu. Bu benim için bedava bir şeydi. İkinci derse kadar dersim yoktu, bu yüzden hiperventilasyon yapmak ya da kitap raflarından birine özenle yerleştirilmiş Jane Fonda VHS kaset koleksiyonunu incelemek için kırk küsur dakikam vardı.

"Yo, Cicero!" Floyd'un spor salonunun kapısından seslendiğini duydum.

Ofisimden çıktım ve spor salonuna adım attım. Zemin yeni cilasıyla pırl pırl parlıyordu ve HVAC sistemi üstümüzdeki kirşlerde inliyordu.

"Buna hazır mısın?" Floyd bana bir basketbol topu zıplatarak sordu.

Yakaladım ve coşkusuzca salya akıttım. Midemdeki korku yumrusu büyük, kanatlı bir ejderhaya dönüşmüştü.

"Yine fırlayacakmış gibi görünüyorsun," diye gözlemledi

Floyd. "Çok komik," dedim ve topu ona geri verdim.

Jordan gibi dilini çıkararak deliğe doğru top sürdü ve hızlı bir turnike attı.

Topu bana geri gönderirken, "Gergin olabilirsin ama hissedilir derecede gergin olma," diye öğüt verdi. "Iskalarsan H alırsın."

Saat sabahın 7:45'iydi ve ben HORSE çalışıyordum. Kendi dehşetinden kendimi kurtarabilirsem fena bir iş değildi.

"Belirgin bir şekilde gergin mi?" Neredeyse kendi ayaklarıma takılarak içeri girdim ve topu arka tahtaya doğru fırlattım. Tanrılar bana gülümsüyordu çünkü top potadan sıyrıldı ve düzgün bir şekilde ağlara gitti.

"Korkunun kokusunu almalarına izin vermeyin."

"Bu takım öğretmenliği nasıl işliyor? İyi polis, kötü polis?"

"Ooh! Kötü polis benim! Olmaz. Aynı anda iki sınıfa birden gireceğiz. Sen kendi öğrencilerine not verirsin, ben de benimkilere ve ikimiz de hepsine bağırırız."

Bağırmakta iyiydim. Bunu yapabiliyordum.

İkinci ders, çocukların yüzde altmışının kıyafetlerini değiştirmeden gelmesiyle berbat bir başlangıç yaptı. "Okulun ilk günü gibi," diye yakındı mor tulum ve yüksek belli kot pantolon giyen bir kız. "Hiçbir şey *yapmamız* gerekmiyor."

Onlardan bir şey yapmalarını istemiyorduk. Onlardan spor salonunda durmalarını ve ellerine tutuşturduğumuz, önerilen kıyafet ve ayakkabıların listelendiği ve sonbahar müfredatının yer aldığı kağıt parçalarını almalarını istiyorduk. Floyd beni sınıfla tanıştırdı. Oyuncularımdan ikisi sınıftaydı. Benden tamamen nefret etmeyen iki kişi. Bu konuda kendimi iyi hissediyordum.

Sarkık sarı saçlı ve koyu bronz tenli bir adam, ödevini almak için daha az sörfçü görünümlü, ufak tefek bir başka öğrenciyi bilerek omuzlayarak yolundan çekti. "Dikkat et, Amos," dedi Floppy, *Bill & Ted'in Mükemmel Macerası*'ndaki Keanu Reeves'in mükemmel bir taklidiyle. Belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Amos sanki bu dangalaklığa alışmış gibi kendi üzerine eğildi.

Floppy kağıdı elimden kaptı, arkasını döndü ve yüzünü Amos'un yüzüne yapıştırdı. "Bir sorunun mu var?"

"Koşmaya başlayın," dedim hoş bir şekilde. Tüm sınıf ve Floyd'un nefesi kesildi.

Floppy arkasını döndü ve bana baktı. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Ne dedin?"

"Koşmaya başla dedim. Turlar. Bilirsin işte. Daire şeklinde." *Susam Sokağı*'nda sınıfta kalmıştır diye parmağımla şekil yaptım.

"Koşmak için giyinmedim," dedi elini pembe kareli polosunun ve ütülenmiş golf şortunun üzerinde sallayarak.

"Bunu yeni yürümeye başlayan bir çocuğun tavırlarını sergilemeden

önce düşünmeliydin. Git ve kaç, Floppy."

"Floppy?" O bunu komik bulmadı ama sınıfın geri kalanı komik buldu.
"Bayanı duydunuz," dedi Floyd ellerini çırparak. "Sahaya çık evlat.
Mavi çizgi. Keskerek yok."
Floppy parmak arası terliklerini tekmeleyip somurtkan bir şekilde sahanın kenarına doğru koşarken yükselen "Ooooooh!" sesiyle gözlerimi devirdim.
Floyd elindeki panoyu yüzünün önünde tuttu. "Bu arada, bu Milton."
Sessizlik konisinde ona katılmak için panomu kaldırdım. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."
Bana kaşlarını oynattı. "Milton Hostetter."
Hostetter. Eski lise aşkımın ve onun korkunç, mükemmel karısının oğlu gibi. Korna çalan kuğu Manolo'nun sahibi. Ruby ve Sophie S.'nin arasını bozan kişi. Tek kelimeyle harika.
Çocuklardan bazıları Floppy Milton'ın videosunu çekiyordu. "Telefon almalarına izin var mı?" Floyd'a sordum. Omuz silkti.
"Onları soyunma odasında bırakmaları gerekiyor. Aksi takdirde onları karpal tünellerinden, selfie çeken ellerinden çıkaramazlar."
Çocuklardan biri "O-M-G, şu Snapchat filtresine bakın" dedi ve sınıfın geri kalanı onun etrafında toplandı.

Aynı şeyi arka arkaya iki kez daha yaşadık ve sonra programıma göre erken öğle yemeği görevine çıktım. İğrençti. Zaten sosisli sandviç ve süt kokan bir odada aynı anda ergenlik çağına giren yüz bedeninin mide bulandırıcı bir yanı vardı. Mezun olduğumdan beri hiç değişmemiş olan kafeteryanın yolunu buldum.

Kırmızı ve mavi tabureli aynı köhne katlanır masalar. Aynı müzik kutusu, ilk yılımda ortaya çıkmıştı. Bir şakacının her gün "Cotton Eye Joe" şarkısını tekrar tekrar çalması gelenek haline gelene kadar hoşuma gitmişti. Yönetimin o şarkıyı çalma listesinden çıkarıp çıkarmadığını merak ediyordum.

Çocuklar mekâna akın ediyor, yüksek sesle konuşuyor ve yer kapma yarışına giriyorlardı. Öğle yemeğindeki hanımefendi ve beyefendilerin günün spesiyallerini tanıttıklarını fark ettim. Spagetti, salata ve akşam yemeği ruloları.

"Affedersiniz, Bayan Cicero?" Kedi kazağı ve sallantılı kedi küpeleri takmış bir kadın yaklaştı.

Omzumun üzerinden baktım. "Ha? Yani, evet?" Ben Bayan Cicero'ydum. Bir öğretmendim. Sorun çıkaran bir öğrenci değil.

"Müdür Eccles sizinle konuşmak istiyor," dedi Bayan Kitty.

Tamam, belki ben de bir baş belasıydım.

"Ben mi?" diye ciyakladım.

"Sadece bir dakika süreceğini söyledi. Bu arada ben Lois. Ön büroda çalışıyorum."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lois."

Lois ofise doğru ilerledi ve sorun çıkaranlar için olduğunu hatırladığım uzun tahta bankı işaret etti. "Şuraya oturabilirsin. Bir dakika içinde sizinle ilgilenecek."

İsteksizce oturdum. Yere odaklanmaya çalıştım. Ama kapı açıldı ve yukarı baktım. Jake'in üzerinde güzel bir haki pantolon ve gümüş ile mavi arasında bir renkte polo tişört vardı. Tıraş olmuş, saçlarını kesmişti. Ama iki kolundaki mürekkep hâlâ "kötü çocuk"tan başka bir şey söylemiyordu.

"Hey, Lo. Posta kutumda bir şey var mı?" diye sordu bir fincan kahve ve bir dosya klasörüyle hokkabazlık yaparken.

"Tekrar hoş geldin Jake," dedi Lois, masasından kalkıp arka duvardaki posta kutusunu karıştırmak için. "Çocuklar sana zorluk çıkarıyor mu?"

"Hayır."

Bana doğru bir bakış attı ve o pis, kötü çocuk sırıtışını yüzüme fırlattı.

"Vay, vay."

Seni burada görmeyi beklemiyordum diyebilirim Mars. Ama yalan söylemiş olurum."

Lois ona birkaç kağıt uzattı. "Oh, onu rahat bırak. Bu onun ilk günü," diye gıdıkladı.

"Bunu doğru yapıp yapmadığımdan emin değildim," dedim bankı işaret ederek. "O gün benden çok daha fazla deneyimin vardı."

"Belki bir ara deneyimlerimizi karşılaştırabiliriz," dedi göz kırparak. O gitti ve Lois bir bağış toplama broşürü alıp kendini yelpazeledi.

"Yirmi yaş daha genç olsaydım, evli olmasaydım ve daha esnek olsaydım..." O duyguyu biliyordum.

MARLEY

Dr. Lindsay Eccles hayal ettiğimden çok daha az korkutucu bir figürdü. Takım elbiseli sert bir diktatör yerine, kargo pantolonu ve şık siyah kabuklu bir üst giymiş, tuz ve biber buklelerinin üzerine mor okuma gözlükleri takmıştı.

"Marley." Ellerini uzatarak beni selamladı, ne yapacağımı bilemedim, ikisini de tuttum ve garip bir reverans yaptım. İnsanlara karşı yeteneğimi mi kaybetmiştim? "Uğramanız ne kadar güzel. Sadece biraz sohbet etmek istedim."

"Elbette, sorun değil," dedim, avuçlarımı şortumun koltuğuna silerek.

Onu ofise kadar takip ettiğimde hafif bir narenciye kokusuyla karşılaştım. Her düz yüzeyde ev bitkileri vardı ve kitapların, sanat eserlerinin ve bibloların bulunduğu rafların yanında bir köşeye sıkıştırılmış küçük bir akvaryum vardı.

Müdürüm Bay Fester'ın sert disiplin alanı gibi hissetmiyordum. -Tıpkı kulağa geldiği gibi meşgul görünüyordu. Eski kafalıydı ve yaratıcılığın her türlü ifadesinin isyandan bir adım uzakta olduğuna inanıyordu. Mezun olduktan birkaç yıl sonra bir trambolin parkında ona rastladığımı ve bir ailesi, torunları ve bir gülümsemesi olduğunu fark ettiğimde şok olduğumu hatırlıyorum.

Müdür Eccles masasının arkasına oturdu ve bana da aynısını yapmam için işaret etti.

Çıplak kalçalarım sandalyenin vinil döşemesine değdi ve bunun şortumun çok kısa olduğunu kanıtlamak için bir tuzak olup olmadığını merak ettim.

"Bu ilk öğretmenlik göreviniz olduğu için bana sormak istediğiniz herhangi bir soru ya da endişeniz olup olmadığını öğrenmek istedim."

İlk ve son. Pek çok şeyi kesin olarak bilmiyordum ama bu onlardan biriydi.

"Şimdiye kadar değil," dedim. "Floyd gerçekten çok yardımcı oldu."

"Güzel," diye başını salladı ve çayını karıştırdı. "Sezon öncesi antrenmanlarınız sırasında bir iki küçük sorun olduğunu duydum." Yanağımdaki fondötenle kapattığım, büyük ölçüde solmuş morluğa dikkatle baktı.

Sertçe yutkundum. Evet, neredeyse otuz iki kıza sıcak çarpması yaşıtıyordum, sonra da onların önünde kustum. Evet, bir de önleyemediğim bir kavgayı ayırırken gözüm morardı.

"Dik bir öğrenme eğrisi oldu," dedim kaçamak bir şekilde.

Dr. Eccles gülümsedi. "Öğrencilerinizin güvenliğini ön planda tuttuğunuz sürece. *Geçici olarak* başka her şeyle ilgilenebiliriz."

Başımı salladım. Doğru şeyi söyleyeceğim konusunda kendime güvenmiyordum.

"Yani yapacak mısın?" Bana bakıyordu, kaşları beklentiyle kalkmıştı. "Onların güvenliğini önceliğim yapacağım," diye tekrarladım. *Her nasılsa.*

"Bunu takdir ediyorum. Bu doğrultuda, herkesin ikinci bir şansı hak ettiğine inanıyorum. Sanırım 1998'deki Mezuniyet Balosu'nun tekrarı olmayacak, değil mi?"

Çoğu insan bunu yüzüme söyleyecek kadar cesur değildi. Çoğu sadece arkamdan fısıldadı. Yirmi yıl sonra, kasabanın konuşacak daha iyi bir şeyi olduğunu düşünürdünüz. Lanet olası Culpepper.

"Tekrar olmayacak," diye söz verdim.

"Mükemmel. Bir şey daha var. Milton Hostetter."

Dudağımı ısırdım. Bu duvarlar arasında haberler kesinlikle

hızlı yayılıyordu. "Evet. Onunla bu sabah tanıştım."

"Disiplin edilmeye alışık değil. Annesi sizinle tartışmaya çalışabilir. Oğullarına karşı oldukça korumacıdır. Sizi korkutmasına izin vermeyin."

Başım yine sallanıyordu. Muhtemelen şimdi beni bir kez korkuttuğunu itiraf etmenin zamanı değildi. "Teşekkür ederim. Korkmayacağım," dedim.

Eski Marley ile aramda kilometrelerce mesafe vardı. Otuz yaşına geldiğimde insanları memnun etme eğilimlerimin çoğunu geride bırakmıştım. Ama Amie Jo fikrinin beni hâlâ korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. On sekiz yaşındayken tam bir dehşet saçıyordu. Kırkına merdiven dayamanın onu yumuşatacağından şüpheliydim.

"Harika," dedi Dr. Eccles gülümseyerek. "İlk öğle yemeği görevinize dönmenize izin vereceğim. İyi şanslar."

Kafeteryaya döndüğümde kendimi büyük bir tehlikeyi atlattım gibi hissediyordum.

"Siz Marley Cicero olmalısınız." Turuncu kadife pantolon ve ekose gömlek giymiş bir adam yaklaştı. Kalın çerçeveli gözlükleri zaten ince olan yüzünü daha uzun ve zayıf gösteriyordu. Kesinlikle o havalı, hipster ineklerden biriydi.

"Evet. Merhaba," dedim uzattığı elini sıkarak. "Ben Bill Beerman."

"Beerman," diye tekrarladım.

Utangaç bir gülümseme takındı. "Evet, öğrenciler arasında çok popüler. Bilgisayar bilimi bu arada."

"Ah. Spor salonu."

"Doğru. Tamam. Şimdiye kadar nasıl gitti?"

Kafeterya doluydu. Çoğunlukla tanınabilir yiyecekler ya büyümekte olan genç atletler tarafından yutuluyor ya da öğrenciler yüksek sesle konuşmakla meşgulken tabakların etrafında itiliyordu. Çocuklar öğle yemeği, atıştırmalık ve içecek satın aldıkça iki yazar kasa vızıldıyordu. Zar zor kontrol edilen bir kaos.

"Şimdiye kadar çok iyi," dedim.

Bill, "Far ışığında kalmış bir geyik gibi görünüyorsun," diye önerdi.

"Kendimi okul otobüsünün çarptığı bir geyik gibi hissediyorum," diye itiraf ettim. "Her şey yoluna girecek.

Sadece onları gördüğünüzü bildiklerinden emin olun."

Tamam, bu yeni bir tavsiyeydi. "Onları gördün mü?"

"İlginiz onlara verebileceğiniz en iyi ve en kötü şeydir. Ya dışarıda birilerinin onları gördüğünü bilmeleri gerekir. Ya da sürekli izlendiklerini bilmeleri gerekir, bu yüzden o birinci sınıf öğrencisini dolaplarına koymamaları gerekir."

"Dolaptaki birinci sınıf öğrencisi sen miydin?" "Elbette öyleydim," dedi neşyle.

"Ben 'görülmeyi bekleyen' kişiydim."

Bill ellerini ceplerine soktu ve çoğunluğu basketbol oyuncularından oluşmuş olması gereken bir masaya baktı. Boyu 1.80'in altında tek bir öğrenci bile yoktu.

"Buradan mezun oldun, değil mi?" "Evet. Bin yıl önce."

"Bunu bir yeniden başlama olarak düşün," diye önerdi. "Lisede nefret ettiğin her şeyi hatırla ve bu konuda bir şeyler yapıp yapamayacağına bak."

Dokunaklı bir insan değildim. Ama bir şey beni uzanmaya ve elimi omzuna koymaya zorladı. "Bill, döndüğümünden beri aldığım en iyi tavsiye bu."

Domatesin altı tonuna döndü.

"Ooooh! Bay Beerman'ın bir *kız arkadaşı* var," diye mırıldandı yırtık kot pantolonlu ve kaş halkalı bir çocuk.

"Oops. Özür dilerim," dedim elimi bırakarak.

"Bir hafta boyunca kız kardeşimi baloya götürüp götürmediğimi sormalarından daha iyi."

Refleks olarak haç işareti yaptım. Katolik bile değildim. Ama bu ergen canavarlara karşı alabileceğim her türlü korumayı alırdım. "Kız futbolu yardımcı antrenörü olmak istemezsin herhalde?" Yetişkin-geç-sporcu oranımın çok düşük olduğunu düşünüyordum. Babam yardım etmek için gönüllü olmuştu ama onu bu duruma sokamazdım. Ayrıca, bir kalçasını kırmasından ya da el arabasını taşıırken uygunsuz bir şey söylemesinden endişeleniyordum.

bir çanta dolusu top.

Bill'in boynunda kurdeşen dökülüyordu. "Sporla ilgili bir geçmişim yok. Ayrıca, rol yapma grubum birkaç hafta içinde Rönesans Panayırı'nda büyük bir festival için hazırlanıyor. Oldukça meşgulüm. Ayrıca..." Daha yakına eğildi. "Genç kızlar korkunçtur."

"Haksız değilsin Bill."

Kimsenin köşelerde öpüşmediğinden ya da masanın altına sakız yapıştırmadığından emin olmak için ayrıldık. Jake Weston'ın deri ceketini omzuna atmış, güneş gözlüklerini takmış, kafeteryada kasıla kasıla yürüdüğünü gördüğüm an gözümün önüne geldi. İşte bu bir ölçüttü. Bir kadın kapalı mekânlarda güneş gözlüğünü seksi bulmayı bıraktığında, bu dünyaya çıkıp saygın bir eş seçebilirdi. Belki bu bilgelik incilerinden bazılarını ekibime aktarabilirdim. Ne de olsa ben de onlar gibiydim. Şu anda yaşadıkları her şeyi ben de yaşamıştım.

Benim Kötü Kız Angela'mı diğer altı şık esmerle birlikte bir masada gördüm. Hepsi birbiriyle uyumlu bluzlar ve ekose etekler giymişti. Bana ters ters baktı.

Ona neşeyle el salladım ve bu onu herkesin önünde utandırma arzusunun ebeveynlerin her gün hissettiği bir şey olup olmadığını merak ettim.

JAKE

Ah, okulun ilk günündeki o endüstriyel temizleyici kokusu. Her şey temizdi, sterilize edilmişti ve hava kalitesi yüksekti. Bir vızıltı vardı binada. Çocuklar arkadaşlarıyla hasret gidermek için heyecanlı. Öğretmenler düzenli bir maaş çeki için endişeli.

Bundan sonrası yokuş aşağı olacaktı.

Yeni dördüncü dönem Amerikan Tarihi sınıfımı inceledim ve onları şaşırtmaya hazırlandım.

Tarih öğretimi, geleneksel olarak, şimdiye kadar icat edilmiş en sıkıcı şeylerden biriydi. Ülkemizin yaptıklarını beyaza boyadık, bir grup beyaz ahmağı kahraman olarak resmettik ve diğer herkesin iyi işlerini cinsiyet ve ırk halısının altına süpürdük.

Hamilton çıktığında ağlamıştım. Tamam, sadece *bir* damla gözyaşıydı. Yine de sayılır. Ama Lin Manuel Miranda'yı sokakta görürsem, Amerikan tarihi için yaptıklarından dolayı onu dudağından öpeceğim. Müzikalin popülaritesiyle birlikte müfredat zincirlerinden bazıları koptu. Özellikle bu bölge -müdürümüz büyük bir *Hamilton* hayranıydı- *gerçek* tarih öğretme fikrini benimsedi. Öğrencilerim sınavları geçebildiği sürece.

Her yıl kullandığım plastik çantayı aldım ve koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşarak cep telefonlarını toplamaya başladım. Dikkatlerinin her zerresini istiyordum. Ayrıca beni Bağımsızlık Bildirgesi'nin ilk satırını geçirirken yakalayıp Snapchat'e falan koymalarını da istemiyordum.

"Neden sonunda Amerikan tarihini önemseyeceğin hakkında konuşalım," diye başladım. Korkunç göz devirmeleri *hissedebiliyordum* ve onları kucakladım. "Çabuk. Biri deliliğin tanımını yapsın."

"Bize tarih öğretiyor." Arka sıralardaki bıkkın bir orospu çocuğu sırtıttı, on dört numara spor ayakkabıları küstahça koridora doğru uzanıyordu. O anda, onu bir tarih manyağına dönüştürmeyi bu dönem için kendime görev edindim.

"Komik adam, Chuck." Adını bildiğimi fark edince gözlerini kırıştırdı. "Ama benim aradığım tanım bu değil."

Ön sırada oturan bir kız elini salladı. Gözlük takıyordu ve kıvrıcık saçlarını yüzünden uzak tutmak için şu kalın saç bantlarından takmıştı, tam bir Hermione'ydi. "Chelsea," dedim ona parmaklarımı şıklatarak.

Kızardı. Erkeksi çekiciliğimin farkındaydım ama otuz yaş altı kalabalığın tepkilerini görmezden geldim. "Farklı sonuçlar beklerken aynı şeyi tekrar tekrar yapmak," dedi Chelsea ilkel bir şekilde.

"Bingo." Cebimden beş dolarlık Starbucks hediye kartını çıkardım ve ona attım.

Yüzü Times Meydanı reklam panosu gibi aydınlandı ve On Dört Beden Chuck da dahil olmak üzere sınıfın geri kalanı biraz daha dik oturdu.

Sırf bu adamların ilgisini canlı tutmak için hediye kartlarına ayda elli dolar veriyordum. Her birinin buradan Amerikan tarihi için yanan bir tutkuyla ayrılmasına ihtiyacım yoktu, ama kesinlikle bir bok biliyorlardı.

"Aynı hataları tekrar tekrar yapmamak için tarihi inceliyoruz. Böylece büyüyebiliriz. Daha iyisini yapabilelim."

"Bay Weston, dostum, biz zaten dünyanın en büyük ülkesi değil miyiz? Neden aynı şeyleri yapmaya devam etmek istemeyelim ki?" Bu çocuğun babası hala Maserati'sinin üzerinde MAGA çıkartmasıyla dolaşıyordu.

"Bizi en büyük yapan nedir, Perry?"

Bir tuzağa doğru yürüyormuş gibi şaşkın görünüyordu. Kesinlikle öyleydi. "Bizim ordumuz."

"Yaklaşık 40.000 gaziyi başlarını sokacak bir evleri olmadan bırakan ordumuz mu?"

"Tamam. O zaman zenginlik."

"Katar, Singapur, Brunei. ABD en zengin on ülke listesine bile giremiyor. Ne diyeceğinizi biliyorum: eğitim. Yetişkin nüfusumuzun yüzde yirmi biri beşinci sınıf seviyesinin altında okuyor."

Perry, Fox News'te bu cümleyi destekleyecek rastgele bir "gerçek" arıyordu.

"Size bir sır vereyim, daha önce hiçbir tarih öğretmeninin size söylemediği bir şey. Hazır mısınız?"

Hepsi sandalyelerinde öne doğru eğilmişlerdi.

"Tüm eğitim kariyeriniz boyunca size yalan söylendi. Ama bil bakalım ne oldu?"

Gerçekler için yeterince büyüksün."

Çocuklar müstehcen dedikodulara bayılırdı. Skandalları severlerdi. Ve neyse ki Amerikan tarihi her ikisiyle de doluydu.

Amerikan tarihi öğrettim. Siyahi tarihi. LGBTQ tarihi. Feminist ya da kadıncı tarih. Bizi bugün olduğumuz yere getiren gerçekte ne olduğunu öğrettim. Eğer birisi bu ülkenin bugünkü haline gelmesine katkıda bulunan bir şey yapmış ya da söylemişse, bunu öğrettim.

"Thomas 'Bütün İnsanlar Eşit Yaratılmıştır' Jefferson'ın kölesi Sally Hemmings'ten altı çocuğu olduğunu biliyorsunuz. Peki Başkan George Washington'ın İngilizlerle savaşmadan önce İngilizler için savaştığını biliyor muydunuz? Peki ya en yakın arkadaşının karısına aşık olduğunu? Kadın hakları hareketini başlatan Elizabeth Cady Stanton'ın gerçekten ırkçı saçmalıklar söylediğini biliyor muydunuz?"

Telefon kutusunu nadiren oturduğum masaya geri bıraktım.

"Bu dönem *gerçek* tarihi öğreneceğiz. Gerçekte ne olduğunu, gerçek kahramanların kimler olduğunu bilerseniz, o zaman daha iyi Amerikalılar olabilirsiniz. Çünkü belki dünyanın en iyi ülkesi değiliz. Ama hala potansiyelimiz var. Gücümüz çeşitliliğimizden, değişme isteğimizden, eşitsizlikle mücadele etmemizden ve bilimsel ilerlemeyi patlatmamızdan geliyor."

Hepsi orada oturmuş, aklımı kaçırmışım gibi bana göz kırpyorlardı. Buna bayıldım.

"Yani..." Avuçlarımı birbirine sürttüm. "İlk görevin için hazırlanalım."

İnilti yükseldi ve fısıltıyla söylenen "Ama daha ilk gün" şikayetlerini duydum. Zavallı bebekler. Yaz bitmişti. Onu kucaklamanın zamanı gelmişti.

"Dört ya da beş kişilik takımlara ayrılın. Birlikte çalışarak bu listedeki tarihi figürlerden herhangi birinin ardındaki gerçeği ortaya çıkaran bir dedikodu blogu yazacaksınız." Tahtayı işaret ettim. "Cuma günü teslim edilecek."

Zıplayıp masalarının yerini değiştirdiler.

Bu küçük alıştırma, öğrencileri tarih konusunda heyecanlandırmaktan daha fazlasını yaptı. Bana kimin arkadaşı olduğunu gösterdi. Kim

dışlanmıştı. Kimin arkadaş edinmeye

yaratıcı olun ve ödev için biraz çaba gösterin.

Ön bürodaki bankta oturan Marley'i düşündüm. Umarım biraz yaratıcılığı, ortaya koyacak biraz çabası vardır. Çünkü bu onu daha da ilginç yapardı.

MARLEY

H İlk günümün yarısını büyük bir travma yaşamadan geride bırakmıştım. Düşmanımın genç oğlunu cezalandırmak, Jake Weston'ın

Müdür odamda utanç içinde olduğuma ve öğrencilerimin güvenliğini daha ciddiye almam konusunda uyarıldığıma şahit oldum.

Öğle yemeği vaktiydi ve ailemin mesajlarına zindana benzeyen ofisimin kutsallığında yanıt vermeyi planlıyordum.

Baba: Eminim bölgenin gördüğü en iyi beden eğitimi öğretmeni sensindir! LOL!

Sonunda sessizliği bozmaya ve babama LOL'ün çok fazla sevgi anlamına gelmediğini söylemeye gerçekten ihtiyacım vardı.

Umarım harika bir ilk gün geçiriyorsundur! Kutlamak için bu akşam sevdiğin kutu karışımından krep yapacağım!

Zinnia: Bugün için iyi şanslar.

Tam neşeli bir teşekkür mektubu yazmaya hazırlanıyordum ki telefonum tekrar çaldı.

Hadi. Seni öğretmenler odasında öğle yemeğine götüreceğim, böylece nihayet perdenin arkasına bakabilirsin.

Bir öğrenci olarak, öğretmenlerin öğretmen yemeklerini yediklerini ve öğretmenlere uygun şeyler konuştuklarını varsayardım. Ta ki bir gün coğrafya kitabımı dolabımdan almak için koridordan geçerken İspanyolca öğretmenin bir atölye öğretmenine içinde f-bombası olan bir fıkra anlattığını duyana ve ton balıklı sandviçini tüküreceğini sandığım bir cebir öğretmenin kahkahalarla güldüğünü görene kadar.

Ondan sonra, onlara bir daha asla aynı iki boyutlu, sadece bir eğitimci gözüyle bakmadım. Ve şimdi bana perde arkasına erişim izni mi veriliyordu? Öğle yemeğimi aldım ve kapıya yöneldim.

Floyd'un beni götürdüğü öğretmenler odası okulun diğer tarafındaydı. Spor salonuna daha yakın bir tane vardı ama Floyd bunun daha iyi olduğu konusunda ısrar etti. Kapıyı gürültülü kahkahalar eşliğinde açtı ve ben de kısa bir süre durdum. Bayan Gurgevich, yedi bin yıl önceki eski İngilizce öğretmenim, iki hırpalanmış masadan birinde jalapeno poppers'a benzeyen bir şeyi açıyordu.

Bakışlarını bana doğru kaldırdı. Gri saçları, uyuduğuna yemin ettiğim sert topuzuyla geriye toplanmıştı. Dev asetat çerçeveli gözlükleri, ben öğrenciyken taktıklarına benziyordu. Yanaklarındaki deri büyüleyici, dalgalı bir dokuyla sarkmıştı. Dudakları hiç bulaşmamış ya da lekelenmemiş gibi görünen sedefli bir pembeye boyanmıştı.

Polyester pantolon ve fildişi bir hırka takımı giyiyordu. Gökkuşağının her renginden bir tane vardı ve bunları kahverengi, siyah ve lacivert pantolonlarla dönüşümlü olarak giyiyordu.

"Millet, bu Marley Cicero, yeni beden eğitimi öğretmeni," dedi Floyd, Bayan Gurgevich'in yanındaki sandalyeyi çekerek. Öğle yemeği çantasını masanın üzerine koydu. Bir kuyruk soğutucusu büyüklüğündeydi.

"Vay, vay, Bayan Cicero. Kutsal salonlarımızı tekrar şereflelendirmek için geri döndünüz," Mrs. Gurgevich söyledi.

Duyduğum sigara içen birinin çingırağı mıydı?

Floyd, Bayan Gurgevich'in koluna dirsek atarak, "Onu kızdırma, Lana," dedi.

Lana mı? Bayan Gurgevich'in bir ön adı mı vardı? Hem de seksi bir isim. "Merhaba Bayan Gurgevich," dedim zayıfça. "Sizi tekrar görmek güzel."

Bana hızlı ve saçma bir şekilde başını salladı. Floyd yanındaki koltuğa vurdu. "Haydi, Cicero. Biraz rahatla."

Oturdum ve öğle yemeği çantamı açtım, sonunda odada başka öğretmenlerin de olduğunu fark ettim. İkisi yüksek sesle Fortnite stratejisini tartışıyordu.

Buzdolabının yanında. Yuvarlak bir masada sessizce çiğneyen ve telefonlarında gezinen üç kadın vardı. Teker teker tanıtımları, isimleri ve pozisyonları söylediler. Ve ben hiçbirini hatırlamıyordum. Çocukların ve öğretmenlerin isimlerini hatırlamam bekleniyorsa yıllık gibi bir şeye ihtiyacım olacaktı.

"Herkes merhaba! İlk gününüz nasıl geçti?"

Kısa boylu, kıvrımlı, kabarık vücutlu bir sarışın beş santimlik topuklu ayakkabılarıyla içeri girdiğinde kalbim çılgınca bir SOS verdi.

Amie Jo Armburger.

Sanki zaman onu 1990'larda dondurmuş gibi görünüyordu. Culpepper'da bu, seksenlerin sonlarına denk geliyordu. Burada trendler ancak popüler olduktan on yıl sonra ortaya çıkıyordu. Saçları büyük, makyajı kalındı ve pembe kalem etek ve takım elbise ceketleriyle çocukluğumun Ofis Barbie'si gibi giyinmişti.

"Marley Cicero?" Amie Jo'nun ahududu renginde parlatılmış dudakları mükemmel bir şekilde aralandı.

O. "Çok yaşa. Kovulduktan ve terk edildikten sonra tekrar ailenle yaşamaya başladığını duydum. Seni zavallı şey." On yedi santimlik kirpiklerini kırpıştırdı ve endişeli görünmeye çalıştı.

Tüm salon sustu ve kulaklarını açtı. Bütün gözler beni yere sabitledi.

Tutarlı olduğunu bilmek güzeldi. Hâlâ yoluna çıkan herkesi küçümseyerek kendini daha iyi hissetmeye çalışan boktan bir insan. Bu benim için tanıdık bir bölgeydi ve artık beni korkutmuyordu. "Ally Jo? Sen misin?" Çok kabaydı. Kaba olduğunu biliyordum. Ama o gerçekten korkunç bir insandı.

"Amie," diye düzeltti. "Ama bunu hatırlamanı beklemezdim.

Lisedeyken *çok* farklı kalabalıklarda koşuyorduk."

Mezun olan sınıfımızda 102 öğrenci vardı. Yüzde doksan altımız birbirimizi anaokulundan beri tanıyorduk.

"Gerçekten mi?" Floyd söze girdi. "İkinizin epey bir geçmişi olduğunu duymuştum. Kocanla çıkmamış mıydı ve onu terk etmemiş miydi?"

Cep telefonu masasından birkaç kahkaha sesi geldi.

"Seni tekrar görmek güzel Amie," diye araya girdim, Jo'yu kasten düşürerek. "Ne öğretiyorsun?"

Boğucu bir parfüm bulutu içinde odaya daldı ve elindeki bento kutusunu Floyd'un karşısındaki masaya bıraktı. Gözüm elindeki kafeterya tepsisi büyüklüğündeki elmasa takıldı. Acaba onun

Sol pazusu, yapması gereken onca ağırlıkla birlikte sağ pazusundan önemli ölçüde daha büyüktü.

"Sadece en önemli dersi sunuyoruz: ev ekonomisi ve yaşam becerileri."

Bayan Gurgevich homurdandı ve ahududu reçeli birikintisinde bir patlangaç sürükledi.

"Oh?" Ev ekonomisi dersi aldığımda kek yakmayı ve çek defterini dengelemeyi öğrenmiştim.

"Hostetter Cadillac and Trucks'ın başkanı olan kocam Travis Hostetter'a bugün size rastladığımı söylemem gerekecek. Daha dün senin hakkında konuşuyorduk. Travis, 'Amie Jo, sana aşık olmadan önce çıktığım kızın adı *neydi?*' dedi."

Narsistlerin kendi isimlerini duymak için büyük bir arzu duyduklarına ve konuşmalarında bu ismi kullanma eğiliminde olduklarına dair bir teorim vardı. Şimdiye kadar, Amie Jo hipotezimi kanıtlıyordu.

Floyd'a *diğer* öğretmenler odasının nesi olduğunu açıkça soran bir bakış attım. Ama o ikinci sucuklu sandviçini sakalına gömmekle meşguldü.

"Herkes hayatta mı?"

Gözlerimi Amie Jo'nun Aqua Net şaheserinden ayırdığımda Jake'in elinde meraklı bir alüminyum folyo üçgenle kapıda dikildiğini gördüm.

"Hey, Jake," dedi herkes.

Bakışları bana kaydı ve dudaklarının titrediğini gördüm. "İlk günün nasıl geçti Mars?"

"Merhaba Jake," diye mırıldandı Amie Jo örümcek kirpiklerini kırıştırarak. "Güzel ve bronz görünüyorsun. Eğer yüzmek istersen havuzumuz hâlâ açık."

Vay, vay, vay. Görünüşe göre Amie Jo, *Hostetter Cadillac and Trucks'ın başkanı* Travis Hostetter ile evli olmasına rağmen hâlâ lise aşkına tutunmaya devam ediyordu.

"Teşekkürler." Jake yanımdaki masanın ayak ucuna oturdu ve özenle istiflenmiş iki dilim pizzayı açtı. Amie Jo suratını astı.

Floyd nefesinin altından "kötü kraliçe" gibi bir şey söyledi. "İlk gün nasıldı?" Jake bana tekrar sordu, sesi daha alçaktı.

Omuz silktim ve sonunda annemin bana yaptığı sandviçin paketini açtım. Beyaz ekmek, marshmallow kabartması ve fıstık ezmesi. Ailemin mutfağını devralmam gerekiyordu. Mutfak becerileri seksenli yılların ortalarında donmuştu. "Şimdiye kadar iyi."

"Sorun çıkaran yok mu?" diye sordu. Amie Jo'nun soluk mavi gözleri etime işledi.

Başımı sallayarak "Hayır" dedim.

antadan bir kutu hayvan krakeri ve bir kutu da kuru üzüm çıkardım. Bu, şeker hastalığı ve göbek yağıyla ilgilenmeyen ortaokul şampiyonlarının kahvaltısıydı.

Sarı yapışkanlı bir not dışarı fırladı.

*İlk günler tarihindeki en iyi ilk gününüz olsun. Seni seviyorum.
Sevgiler, anne.*

Jake'in kaşları eğlenerek kalktı. Utanarak ve duygulanarak notu şortumun cebine tikiştirdim.

Ayaklarımız masanın altında santim aralıklıydı. Spor ayakkabılarım onun rahat mokasenlerinin yanındaydı.

"Gurgevich, bu hafta pokere geliyor musun?" Jake sordu.

Gözlerimi kırptım.

Bayan Gurgevich koltuğunda kıpırdandı. "Paran bu hafta sende kalabilir. Lancaster'da düzenledikleri çıplak akrobatik sanat gösterisine biletlerim var."

"Güzel. Harley'i mi alıyorsun?" Jake sordu.

Paralel bir evrene girmiştim. Bayan Gurgevich'in Harley sürdüğü ve burlesk gösterilerine gittiği bir evrene.

Sessizce yemek yedim ve etrafımdaki konuşmaları dinledim. Bağlantısız, yersiz ama rahatsız değil. Yeni iş ortamlarında hep böyle hissederdim. Ama en azından bu durumun geçici olduğunu biliyordum.

Öğretmenlerden biri "Beş dakika uyarısı," diye anons etti ve herkes homurdandı.

"Yola ıksak iyi olur, Cicero. Dönüş yolu uzun," dedi Floyd, yiyecek kilerini toplarken.

"Herkesle tanışmak güzeldi," dedim. Jake göz kırptı.

"Vay be. Koridordayken Floyd, Amie Jo'nun Milton konusunda bize ıkışacağıını sandım," dedi. "Bu yemekhanede nadiren yemek yer."

"Marley, bir dakikan var mı?"

Floyd'un yüzünün rengi soldu. "Kahretsin. Kötü Kraliçe alarmı."

Amie Jo topuklu ayakkabılarının üzerinde sallana sallana salondan çıktı. Cidden, onlarla nasıl öğretmenlik yapıyordu ki? İkinci derse kadar ayaklarım kanardı.

"Burada yeni olduğunuzu biliyorum ama çocuklarımın birer melek olduğunu gerçekten anlamanız gerektiğini düşünüyorum. Onlar yakışıklı, atletik, popüler çocuklar ve onları disipline sokmak için *asla* bir neden yok."

Floyd, "Hıyarlık yapıyordu, Amie Jo," diye araya girdi.

Manikürlü elini kaldırdı. "Kapa çeneni, Floyd. Asla. Bir. Sebep." Her kelimeyi vurgulamak için Barbie Corvette'in pembe pençesiyle beni dürttü. "Anladın mı?"

Zil çaldığında "o garip kuş ellerini üzerimden çek" ile "oğlun insanlara kibar davranamayacak kadar kendini beğenmiş bir moron" arasında bir tepki vermeye çalışıyordum.

Koridor bir anda bedenler ve BO ile doldu. Amie Jo'nun, işgal ettiği cehennem halkasına geri dönerken endüstriyel karo zemin üzerindeki ince topuklu ayakkabılarının kesik kesik tıkırtılarını duyabiliyordum.

MARLEY

"**L** ve park yeri görevi?" Öğrenci otoparkına doğru yöneldiğimde Floyd sordu. "Birileri bu sefer turnayı gözünden vurmuş. sömestr."

Yüzümü buruşturarak, ona tabanca parmaklarımı vururken kalçamla çıkış kapısına çarptım. "Şans benim göbek adımdır." Asfalta adımımı attığımda Ağustos ayının bunaltıcı havası nefesimi kesmişti. Bu park yerinde donmuş bir pizza bile pişirebilirdim.

Bana neşeyle anlatıldığı şekliyle otopark görevi, öğrencilerin sigaralarını yakmamalarını veya okul arazisinde birbirlerini ezmemelerini sağlamayı gerektiriyordu. Görünüşe göre sorumluluk sigortasıyla ilgili bir şey varmış. Öğrenci otoparkına bakan antrenman sahasının tepesine çıkıp gerekirse disiplin cümleleri kuracaktım.

Tepenin başında, dökümlü bir etek ve tişört giymiş, sevimli, minyon bir Asyalı öğretmen bekliyordu. Oflaya puflaya ona doğru ilerledim.

"Hey," dedim biraz hırıltılı bir sesle.

"Sen Marley olmalısın," dedi bana elini uzatarak. "Ben Haruko Smith. Fransızca öğretmeniyim."

Titredim ve nefesimi toplamaya çalıştım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ve evet, Fransızca öğreten bir Japon-Amerikalı olmam çok ironik." Küt saçlarını iki kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu konuyu kapattığımıza göre, o Hostetter serserisini disipline etmek nasıl bir duyguydu?"

Güldüm.

"Gerçekten bedava mı geziyor?" Ben sordum. "O ve kardeşi Ascher."

"Ascher?"

Haruko iç çekti. "Evet. Adını Amie Jo'nun en sevdiği elmas kesiminden alıyor. Sen günün gizli kahramanısın. Hepimiz ondan korkuyoruz ama sen o sörfçü özentisi morona haddini bildirecek cesareti gösterdin."

"Teknik olarak ona sadece tur attırdım." Amie Jo'ya meydan okuyuşunun yüzüne vurulduğu abartılı bir hikâyeye ihtiyacım yoktu.

"Yine de," dedi Haruko. "Çoğu kişiden daha fazla. Söylentilere göre lisede de ona haddini bildirmişsin."

Otoparkta çalan bir korna dikkatimizi çekti ve beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı.

"Blair Elizabeth! O Camaro'dan uzak dur!" diye bağırdı bir kadın açık minibüsünün penceresinden.

Kot şortlu ve Katy Perry turne tişörtü giymiş bir kız, gövde panelleri astar, kırmızı ve turuncu gibi çeşitli renklerde olan paslanmış bir Camaro'ya yaslanmış çok daha yaşlı görünen bir çocuktan uzaklaştı.

"Moooom! Beni utandırıyor!"

"Utanç genç hamilelikten daha iyidir! Güven bana!" Bu seste belli belirsiz tanıdık bir şeyler vardı. Pahalı bir eğitimin etrafına sarılmış bir Pennsylvania tınısı.

Ön camdaki parıltıdan görmeye çalışarak tepeden aşağı baktım.

Kız sürgülü yolcu kapısından içeri tırmanırken korna tekrar çaldı. "Marley Cicero? Sen misin?" Şoför açık penceresinden dışarı sarkmış bana el sallıyordu.

"Lanet olsun, *Vicky*?"

Tepeden aşağı koştum. Vicky Kerblanski -şimdi Rothermel-Culpepper'daki on iki yıllık eğitimim boyunca en iyi arkadaşım, kollarını açmış minibüsten fırladı.

Üzerinde pijama pantolonu, atlet ve itfaiye arabası kırmızısı saçlarının üzerinde bir beyzbol şapkası vardı.

"Burada olduğuna inanmıyorum!" dedi ve beni şiddetli bir şekilde kucakladı. Vicky her zaman vücudunun üst kısmındaki acayip gücün farkında olmamıştı. "Mariah seni buz kulübesinde gördüğünü söyledi ve şimdi buradasın. Bu arada muhteşem görünüyorsun. Belli ki üç nankör çocuk doğurarak vücudunu mahvetmemişsin."

"Anne! *Gidiyor* muyuz?" diye sordu huysuz genç minibüsten. "Kapa çeneni ve atıştırmalığını ye," dedi Vicky neşeyle. "Bir an önce yukarı."

"Evet. Lütfen." Birdenbire bir arkadaşa ihtiyaç duyduym. Hmm, benimle futbol oynamış bir arkadaş. "Hey, yarım saat sonra ne yapıyorsun?"

"Muhtemelen bu serserilere bağırıyordur," dedi başparmağıyla arkasındaki minibüsü göstererek. "Neden?"

"Yardımcı koa ihtiyacım var-"

"Evet. Aman Tanrım, evet." Vicky omuzlarımdan tutup beni sarsarak konuştu. "İki ay önce hastaneden kovuldum ve eğer evden çıkıp 'en yakın arkadaşlarıma' saçma sapan kırışıklık kremi satmaktan başka bir şey yapmazsam leceğim."

"Ciddi misin sen? Gerçekten yardıma ihtiyacım var. Umutsuz nlemler gibi." "şu nankör vombatları eve götürüp Rich'in üstüne atayım, ve seninle burada buluşacağım."

Nankr vombatlardan biri bana plastik bir dinozor sallayan yapışkan görünümlü bir çocuktu. Ben de el salladım, o da geçirdi.

"Teşekkür ederim, Vicky. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

Vicky avuçlarını birbirine srtt. "Bu harika olacak," diye tahmin etti. Beni bir kez daha kucakladı, yanağıma şapırtılı bir öpücük kondurdu ve minibüse geri koştu. "Huzur içinde yat, izci kız!"

Motoru devirdi ve lastikler gıcırdayarak havalandı.

Başımı salladım ve tepeye doğru tırmanmaya başladım. Vicky benim sıkıcı benliğimin gülünç yardımcıısı olmuştu. Yaptığımız her şeye eğlence ve macera katardı. Bu sadece sınıfta birlikte oturmak olsa bile. Onu özlemiştim ve bunu fark etmemiştim bile. Çocuklarla dolu minibüse bakılırsa, benim farkında bile olmadığım koca bir hayatı vardı.

"Bir şey kaçırdım mı?" Haruko'ya sordum.

"Eh, sadece bir bıçaklı kavga ve bir FBI minibüsü geçiyor. Sizi görüyorum Bay Aucker! Eve gitmek için tişrtnz çıkarmanıza gerek yok," diye bağırdı sıska, kamyoncu şapkası takan bir ocuğa. "Onlar aslında hayvan, biliyor musun? Biz olmasak duş almazlar ve etrafta çıplak dolaşıp bir şeyleri yalarlardı. Biz lanet olası süper kahramanlarız."

Park yeri yavaşça boşaldı ve Haruko ile ben yollarımıza ayrıldık. O kanaviesini ve Kindle'ı alıp eve gitmek üzere sınıfına, ben de antrenman için üstümü değiştirmek üzere soyunma odasına.

Okul tatil edilmişti ama sonbahar sporları nedeniyle spor salonunun içinde ve çevresinde dolaşan çok sayıda ğrenci vardı. Onlara tırmanma iplerinden uzak durmaları için bağıracak enerjim yoktu, bu yüzden koridora saklandım.

Ve bir erkek kas duvarına çarptı.

"Yine karşılaştık," dedi Jake.

Elleri pazularımın üzerinde sıcak, seksi mengeneler gibiydi. Bu adamda ne vardı? Ona bakmak, onu takip etmek, çekiciliğini incelemek istiyordum. Eğer anlarsam, bundan kaçınabilirdim.

"En azından bu sefer kusmuyorum," dedim.

Dudakları kıvrıldı ve gözleri kırıştı. Vay canına. Kırışık gözler. Bunu beni tahrik eden şeyler listesine ekle.

"Dayanıyor gibi görünüyorsun."

"Sezon öncesini atlattım, okuldaki ilk günüm ve daha yeni yardımcı koç olarak işe alındım. Bu dönemi atlatabilirim."

"İşte ruh bu." Parmakları beni bırakmadan önce kollarımı bir kez sıktı. Parmak izlerinden etim cızırdadı. "Hey, eğer herhangi bir öğretmenlik ya da koçluk tavsiyesine ihtiyacın olursa, ben senin adamınım."

Dudaklarımı o aptal "vücudunun her santimini yalamayı hayal ediyorum" şeklinde ıslattığımdan eminim çünkü gözleri biraz daraldı ve alt dudağını dişleriyle yakaladı. Sonra göz kırptı ve uzaklaştı.

Soyunma odasının karmaşasına girdiğimde yüzüm alev alev yanıyordu. Her yerde soyunmuş çeşitli hallerde kızlar vardı. Gözlerimi kaçırdım ve ofisime girdim. Benim de üzerimi değiştirmem gerekiyordu. Ama bunu öğrencilerin önünde yapmayacaktım. Zaten onların önünde kusmuştum. Uyumsuz sütyenimi ve iç çamaşırimi da görmelerine gerek yoktu. Spor çantamı aldım ve aceleyle soyunma odasından çıkıp en yakın tuvalete gittim. Spor sütyenimi giymek için güreşirken dirseğimi tuvaletin duvarına çarptım ve yıldızları gördüm. Hızlı ve beceriksizce giyinerek aceleyle dışarı çıktım. Spor salonundan geçip doğruca antrenman sahasına gittim.

İki gün sonra ilk maçımız vardı ve biz hazır değildik. Bizi nasıl hazır hale getireceğimi bilmiyordum. Umarım Vicky'nin bizi yola sokacak bir ya da on önerisi vardır.

Tepenin kendisinden daha az dik olması umuduyla antrenman sahasına giden beton merdivenleri kullandım. Öyle bir şansım yoktu. Tepede, takımımın yarısını erkek futbol takımının daha iyi bir kısmına benzeyen bir şeye bakarken buldum.

"Bu *bizim* saha zamanımız," diye duyurdu Angela.

Tamamen çok kısa bir şort ve çok parlak bir düdük giyen bir adam yüzüne doğru eğildi. "Çok kötü, tatlım. Sahamızı yeniden ekiyorlar ve antrenman yapmamız gerekiyor. O yüzden PMS'ini alıp sahamdan defolabilirsin."

Angela onun taşaklarını tekmelemesine bir saniye kalmış gibi görünüyordu.

"Affedersiniz," dedim en otoriter sesimi kullanarak.

"Gidebilirsiniz," dedi umursamaz bir tavırla. "Başlık talimiyle başlayacağız, beyler."

"Hayır, değilsin," dedim önünde durarak.

Çocuklardan biri falsetto bir sesle "Hayır değilsin," diye taklit etti. O lanet olası Milton denen çocuktı.

"Biraz daha tur atmak ister misin, Floppy?" diye sordum.

Ruby'nin çenesi düştü ve Sophie S. gülecek mi yoksa ağlayacak mı karar verememiş gibi görünüyordu.

"Oyuncularım üzerinde hiçbir yetkin yok," dedi Short Shorts, kıllı parmaklarını yüzüme doğru uzatarak.

"Oooh," diye irkildim. "Aslında var. Ben bir öğretmenim ve burası da okulun malı, yani..." Otoritemin okul sonrası saatlere taşınıp taşınmadığından emin değildim. Ama bu pislik benim alanımı çalmaya çalışıyordu.

"Bull. Bok." Telaffuz etti.

"Kokladığım şey *bu* mu?" Tatlı tatlı sordum. "Bizim tarlamızı almayacaksın." "Neden bir yöneticiye sormuyoruz? Sence kimden yana olurlar?

ile mi? Geçici, deneyimsiz bir koç ve onun ezik kızları mı yoksa geçen yılın bölge şampiyonları mı?"

Milton koçunun yanında durmak için hareket etti. "Neden siz hanımlar gidip amigo takımıyla birlikte zıplamıyorsunuz?" diye önerdi.

Sophie S. onun yüzüne doğru bir hamle yaptı ama Ruby onu yakalayıp geri çekti. Milton ikisine de küçük bir parmak sallama hareketi yaptı.

Short Shorts, "Hadi oradan hanımlar," diye tersledi.

"Burada bir sorun mu var?" Vicky, spor kıyafetlerinin ihtişamıyla sahada ilerledi.

"Buna ne dersiniz? Antrenör Yarışması. Yarı saha koşusu. Kazanan takım sahayı alır," dedi Short Shorts parmaklarını şıklatarak.

Vicky yanıma sokuldu. "Dinle, umarım hızlısındır çünkü en son koştuğumda bir dondurma kamyonunun peşindeydim ve biraz altıma işemiştin."

MARLEY

"Denemediğine bile inanamıyorum," diye yakındı Morgan E..
Tüm ekibimiz, sahamızı erkek takımına kaptırdığımız için utanç yürüyüşünün ortasında bir ilkokul sahasını ele geçirmek üzere sokaktaydı.
"Beni koşarken gördün. Kusma sorunum var." "En azından denemeliydin," diye araya girdi Angela.
"Kısa Şort'a yenilmem hiçbirimize iyi gelmezdi," diye ısrar ettim. Tanrıya şükür Lisabeth bugün antrenmana gelmemiştii. Vazgeçmemin yaratacağı iğrençliği ancak hayal edebilirdim.
"Haydi hanımlar," diye bağırdı Vicky, sanki hayatı boyunca koçluk yapmış gibi dağılanları toparlayarak.
Omzumun üzerinden Ruby ve Sophie S.'nin yan yana somurtkan bir sessizlik içinde yürüdükleri yere baktım. "Tamam. Sormam lazım. Siz ikiniz o sarkık saçlı salakta ne buldunuz?"
Birbirlerine baktılar ve hızla uzaklaştılar. "Hadi ama. Bilmek istiyorum."
Kızların kramponları asfaltta içi boş bir takırtı sesi çıkarıyordu.
Ruby sonunda, "Çok tatlıydı," dedi.
"Bir havuzu vardı," diye ekledi Sophie.
"Size saygılı davranmayacaklarsa havuzlu sevimli çocuklarla yetinmeyin," dedim onlara bilgili işaret parmağını göstererek.
Vicky, "Amin, kardeşim," diye söze girdi.
"Elli yaşındasın ve bekarsın," diye hatırlattı bana Hıyar Angela.

"Otuz sekiz yaşımdayım ve saygısız bir aptalla ilişkim yok," diye karşı çıktım.

"Rehber öğretmen gibi konuşuyorsun. 'Biriyle mutsuz olmaktansa yalnız mutlu olmak daha iyidir,'" diye taklit etti kızlardan biri.

"Seni kandırdığımızı mı düşünüyorsun?"

diye sordum. "Duh" ifadesi kusursuz bir şekilde tercüme edildi.

"Hanımlar, eğlenmenize engel olmaya çalışmıyoruz," diye ısrar etti Vicky ilkokulun oyun alanına doğru ilerlerken. "Sizi yıllarca çekeceğiniz ıstıraptan kurtarmaya çalışıyoruz."

"Biz de sizin yerinizdeydik," diye ekledim.

"Evet, doğru," diye homurdandı Morganlardan biri. "Siz sadece bizi bekar tutmaya çalışıyorsunuz."

Tamam, riskli bir bölgeye giriyorduk. Kızların ailelerinin, ergenlik çağındaki kızlarıyla seks hakkında konuşmamdan hoşlanacaklarını düşünmüyordum.

"Seksten bahsetmiyorum," dedim kaçamak bir şekilde. "Büyük resimden bahsediyorum. Saygıdan yoksun ilişkilerde zamanınızı boşa harcamayın."

"Bu yüzden mi bekârsın?" diye sordu JV oyuncularından biri.

Zihnim, Javier'in bana tutku eksikliğimin aramızdaki azıcık kimyayı da kuruttuğunu söylemesiyle sonuçlanan siyah-beyaz bir ilişki makarası başlattı. Ve sonra ben de ona onu tutkulu olacak kadar ilginç bulmadığımı söyledim. Birbirimizi iğnelemeyi bitirip dostane bir şekilde ayrılmaya karar verdikten sonra hızlı bir rahatlama hissettim. Ne yazık ki, on iki saat sonra, kurulduğu gibi kapanan start-up'taki işimi kaybettiğimde bu rahatlama da sona ermişti. Birikimlerimin her kuruşunu yatırdığım girişim.

"Bekârım çünkü henüz doğru adamla tanışmadım," dedim sertçe.

Ruby, "Belki de yanlış olanlardan birkaçıyla pratik yapmalısın," diye önerdi.

"Burada benden bahsetmiyoruz," diye karşı çıktım.

"Peki ya Bay Weston? Seni oradan oraya taşıdı ve sana bağırdı," dedi Phoebe. "Babam her zaman bağırır. Önemsemediğini böyle gösteriyor."

"Bay Weston'la aramda hiçbir şey yok," diye ısrar ettim, top torbasını çimlere atarken. Olağanüstü yakışıklı, ilginç ve komik biri olsa bile. Oraya gitmiştim. Onu öpmüştüm. Tişörtünü satın almıştım. "Şu sallanan sirk hayvanlarının etrafında biraz kontrollü top sürme çalışması yapalım."

"Son sınıfta Jake'i öpmemiş miydin?" Vicky yüksek sesle düşündü. Bir top aldım ve ona doğru fırlattım.

"Ne?" diye bağırdı kızlar hep birlikte.

"Siz ve Bay Weston?"

"Asla olmaz."

"Lisedeyken daha mı güzeldin?"

Gençlerden nefret ederdim.

"Asla olmaz."

"İki çizgi," diye bağırdım. "Bir sirk hayvanına yaklaştığınızda, kaçma hareketini kullanın.

Biraz ayak çalışması görelim."

Tembelce, öpüşme sesleri çıkararak iki özensiz sıraya girdiler. "Hadi!"

Ekibim oyun alanı ekipmanlarının etrafında koşturup dururken, kendimi bir süredir uzak tuttuğum sefaletin biraz daha derinliklerine doğru kayarken hissettim.

"Gerçekten de en güzel yıllarım geride kalmış gibi mi görünüyorum?"

Vicky'ye sordum. "Oh, tatlım." Dökülmüş saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Evet.

Ama bu öyle oldukları anlamına gelmez."

Talihsiz koşullarımıza uyum sağladık ve topu tüp kaydırağın üzerinden geçirmeye çalışarak köşe vuruşları çalıştık. Kafa vuruşu yarışması için kızları maymun çubuklarının iki yanında eşleştirdik. "Parmaklıkların üstünden at, altından değil Leslie! Parmak uçlarında kal. Topukların yerdeyken alnına top alma!"

Babam gibi konuşmaya başlamıştım.

"Bu berbat bir şey," dedi Ruby, topu havadan kaptı ve kickball sahasına doğru fırlattı.

"Bakın, hayal kırıklığınızı anlıyorum. Oraya geri dönmekten başka bir şey istemiyorum ve-"

"Koç Vince'in ayakkabılarına mı

kusayım?" "Har. Har. Çok komik."

Vicky dirseğiyle konuşmaya dahil oldu. "Siz kızlar bunu bilmiyor olabilirsiniz ama Koç Marley lisedeyken tam bir şakacıydı. O

bir keresinde tüm trigonometri sınıfımızı sadece şu cümlelerle konuşmaya ikna etmiştik

The Princess Bride."

Dudaklarım kıvrıldı. *Evet, iyi zamanlardı.*

"Peki ya Koç Norman'ın arabasının anahtarlarını çantasından alıp kamyonetini yetişkin mağazasının otoparkına sakladığın zamana ne demeli?"

"Evet, evet. Tam bir asiydim. En azından futbolla ilgileniyormuşuz gibi yapalım."

"Bir araba çaldınız ve Bay Weston'ı öptünüz öyle mi?" Angela talep etti. Koyu renk saçlarını başının üstünde iki topuz yapmıştı. Boynuz gibi görünüyorlardı.

"Belalı," dedi Natalee.

"Keşke Koç Vince ve erkek takımından intikam almak için yapabileceğimiz bir şey olsaydı," diye düşündü Vicky.

Ona şüpheyle baktım.

"Hadi onlara şaka yapalım!" dedi diş telli bir ikinci sınıf öğrencisi, hoplayıp zıplayarak.

"Evet!"

Vicky kaşlarını oynatarak bana baktı. "Ne diyorsun, Koç?"

"Senin bir yetişkin, bir anne, toplumun saygın bir üyesi olman gerekmiyor mu?" Ben talep ettim.

"Hadi ama Koç. Takım kurma egzersizi gibi olacak," diye yalvardı sinsi Morgan W..

"Çocuklar, ben işimi kaybedebilirim, siz de uzaklaştırma alabilirsiniz." Vicky, "Yakalanmazsak olmaz," diye açıkladı.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun Vic?"

"O sinsi beyninin içinde en az üç fikrin dolaşmadığını söyle bana" diye ısrar etti. Aslında üzerinde çalışabileceğim dört konseptim vardı. "Tarlamızı elimizden aldılar. Bizi küçük düşürdüler. Sizi utançla geri adım atmaya zorladılar!"

"Ekibe sadece bir saat önce katıldığınız için bunu çok ciddiye alıyorsunuz."

Vicky bana "Bir ilkokulun oyun alanında'yız çünkü bir grup sıfır vücut yağlı soytarı bizi kendi alanımızdan kovaladı" diye hatırlattı.

"Hadi, Koç!" "Evet, lütfen!"

"Buna *ihtiyacımız var.*" "Tarlamızı aldılar."

İnledim ve parmağımla burnumun kenarını kaşıdım. "Bu bakışı bilirim," diye şarkı söyledi Vicky.

"Bunu bir cevapla onurlandırmayı reddediyorum." Harika bir fikrim vardı ve bunu kesinlikle uygulayacağımdan emindim. Ama ekibimin benimle birlikte tutuklanmasına ya da ben kovulduktan sonra açığa alınmasına ihtiyacım yoktu.

Kolektif bir hayal kırıklığı iniltisi yükseldi.

"Misilleme *yapmıyoruz*. Şimdi, sizi kaçtırtmak için beni kışkırtmayın" diye uyardım onları.

Kızlardan biri, "Yaşlı bekâr kadınlar çok acımasız," diye yakındı.

MARLEY

"W "Siz burada ninjalar gibi giyinmiş ne halt ediyorsunuz?"
L i s e n i n orta sahasında duruyordum.

Saat 21:00'de futbol stadyumunda neredeyse tüm as takım -Lisabeth Hooper yoktu, Tanrı'ya şükür- ve Vicky ile karşı karşıyaydı. Hepsi tepeden tırnağa siyah giyinmişti.

Telefonlarımızdaki el feneri uygulamaları dışında hava karanlıktı.

Phoebe, "Sen ve Koç Vicky fısıldaştığınızda, sandığınız kadar sessiz değilsiniz," diye açıkladı.

"Aileniz hepimizin nerede olduğunu sanıyor?" Ben talep ettim.

Angela, "Ailem kütüphanede Morgan G., Morgan W., Sophie S. ve Leslie ile ders çalıştığımı düşünüyor," dedi.

Natalee, "Sanırım Ruby ile bir sahne ekibi toplantısında'yım," dedi.

"Annemle babam boşanıyor. Eve hamile ya da dövme'li gelmediğim sürece nerede olduğumu pek umursamıyorlar," diye cıvıladı Chelsea.

Derin bir iç çektim.

"Pekâlâ hanımlar," dedi Vicky, bebek bezi çantasına benzeyen bir şeyi karıştırırken. "Madem buradasınız, planın üzerinden geçelim."

Bu muhtemelen bir yetişkin olarak verdiğim en kötü karardı. Lise öğrencilerini izinsiz giriş ve vandalizme bulaştırmak. Çoktan kovulmamış olmam bir mucizeydi.

"Peki," dedim. "Ama eğer tutuklanırsam, hepiniz buraya beni durdurmak için geldiniz, katılmak için değil."

Ciddiyetle başlarını salladılar.

Vicky küçük bir plastik torba çıkararak, "Yapacağımız şey bu boya torbalarını her bir fiskiye'nin başına yerleştirmek," dedi. "Torbaları fiskiye başlıklarına yerleştirene kadar delmeyin."

"Üzerinize boya bulaşmamasına çalışın. Kalıcı değil ama bizi buna bağlayacak bir şey istemiyoruz," diye ısrar ettim kızlar çantaları toplarken.

Kıkırdarak karanlığa doğru koşmalarını izledim.

Vicky bana sırtı ve iki kırmızı paketi havaya kaldırdı. "Biraz eğlenmeye hazır mısınız?"

En yakın fiskiye başlığını ele aldık, kapağı söktük, torbayı yerleştirdik ve torbanın en üst kısmına dikkatlice bir delik açtık.

"Eldiven giymeli miyiz? Bilirsiniz, parmak izi için?" Vicky parmaklarını oynatarak sordu.

"Şerif departmanının bütçesi biz lisedeyken dört katına çıkmadıysa hayır," dedim kuru bir sesle.

Bir sonraki yağmurlama başlığına geçtik ve işlemi tekrarladık.

"Hadi gel." Vicky beni dürttü. "Bundan zevk alıyorsun. Palyaço Droopy gibi davranmana gerek yok."

"Palyaço Droopy benim yeni kişiliğim," diye ısrar ettim.

Vicky elini koluma koydu. "Bebeğim, hepimiz boktan dönemlerden geçiyoruz. Ben üç çocuk annesiyim. Rich ve ben dört aydır seks yapmıyoruz. Bulaşık işinde o kadar gerideyim ki artık pes ettim ve sadece kâğıt ürünlerle besleniyoruz."

O fiskiye'nin başlığını tekrar takarken ben kıcımlı yere bıraktım.

"Çalıştığım start-up şirketi kapandığında işimi kaybettim ve yatırım yaptığım tüm birikimimi de beraberinde götürdü. Bu, Javier'in bana nazıkçe onun için yeterince tutkulu olmadığımı ve ılık bir ilişkiden daha fazlasını istediğini söylemesinin ertesi günüydü. Bu arada Zinnia, Do Gooders'ın yıllık 40 Yaş Altı 40 listesine seçildi. En küçük çocuğu bir keman dahisi. Kocasını da geçen ay Meclis Başkanı'nı ameliyat etti."

"Kız kardeşinden gerçekten nefret etmek istiyorum," dedi Vicky, yanına uzanarak

Be

n. "Biliyorum. Ama yapamayız çünkü o çok..."

"Güzel." Sırtımı sıvazladı. "Bunu yeni bir başlangıç olarak gör."

"Gerçekten mi? Çünkü bu da aynısının devamı gibi geliyor. Başka bir yer

ait değilim. İyi olmadığım bir iş daha."

"Ah, bunun robot kız kardeşinizin verdiği mükemmellik örneğine aykırı olduğunun farkındayım, ancak çoğu insan bir şeyde iyi olmak için gerçekten çok çalışmak zorundadır. Herhangi bir şeyde iyi olmadan önce perde arkasında yapılan çok iş var."

At kuyruğumu sıktım, elimi burnuma götürdüm. "Bu konuda biraz daha iyi olduğumda sömestr bitmiş olacak ve tekrar devam etme zamanı gelecek."

"Şu an ile Aralık arasında çok zaman var. İşten iyi şartlarda ayrılmanın senin için iyi olacağını düşünmüyor musun? Belki birkaç parlak referansla? Ya eğitimi ya da koçluğu sevdiğini keşfedersen? Ya bu bir şeyin sonu değil de başlangıcı olursa?"

Cep telefonumun ışığında ona baktım. "Moral konuşmalarında ne zaman bu kadar iyi oldun?"

"Bana dünyadaki en aptal insanmışım gibi bakan on üç yaşında bir kızım olduğunda. Tavsiye verme oyunumu hızlandırmak zorunda kaldım. Çoğu göz ardı edilse bile."

"Koç!" Bir grup kız kıkırdayarak koştu. "Sahanın o tarafını bitirdik."

"İyi işti hanımlar." Ayağa kalktım. "Bu tarafı bitirin, ben de gidip zamanlayıcıyı yeniden programlayayım."

Geçen yılki *Culpepper Courier*'de çıkan uzun bir makale sayesinde kumandanın tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Alet çantamın hâlâ orada olduğundan emin olmak için kargo şortumun cebini yokladım.

Tribünlerin etrafında koştum, çakıllar ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Saha binası, ev sahibi takım tribünlerinin arkasına inşa edilmiş büyük, mavi tuğlalı bir kuleydi. En tepesinde spiker kulübesi vardı. Zemin katta bir bakım odası vardı. Kilitli bir bakım odası.

Ve o tribünlerin altında Jake Weston'ın beni dizlerimin bağı çözülene kadar öptüğü yer vardı.

"İçeri nasıl girecek?"

Fısıltı üzerine döndüğümde ekibin arkamda toplandığını gördüm.

İç geçirdim. "Bunları gördüğünü unut," diye uyardım cebimden alet çantasını çıkarırken. Onları vandalizme bulaştırmış olmam yeterince kötüydü. Şimdi de haneye tecavüze ortak olmuşlardı.

"Bu da ne?" "O ne yapıyor?"

Vicky sakızını çıtlattı ve sııttı. "Şşş."

Küçük gergi anahtarını ve maymuncuğu tutucularından çıkardım ve ikisini de kilide soktum. "Buraya biraz ışık alabilir miyim?"

Bir cep telefonu feneri seli yolumu aydınlattı. Gizli operasyonlar için çok fazla.

Buraya bir uçak indirebiliriz.

"O ne yapıyor?" "Kilidi açıyor."

"Olmaz öyle şey. Bunu sadece filmlerdeki insanlar yapar." "Bırak konsantre olsun."

"Beş dolarına bahse girerim ki açamaz."

Son pimin kırıldığını hissettim ve düğmeyi çevirdim. "Ha. Girdi." Sevinçleri sessiz ama coşkuluydu.

İçeri daldım. Blok duvarları ve toprak zemini olan geniş bir odaydı. Uzak duvarda bir dizi bahçe bakım aleti ve endüstriyel boyutta çöp kutuları vardı. Ve orada, ışık düğmesinin yanındaki bloğa bağlanmış, küçük, şirin sulama sistemi kontrolörümüz vardı.

Çocukların antrenmanı yarın öğleden sonra 3:30'da başlayacaktı. Suçlayan parmaklardan uzakta, ilk deplasman maçımıza gitmek üzere otobüse binmiş olacaktık. Bana kalırsa şeytani bir şeydi. Gerekli değişiklikleri girdim, iki ve üç kez kontrol ettim, sonra kapıyı kilitledim ve arkamdan kapatmadan önce dışarı çıktım.

"Eee?" diye fısıldadı kızlardan biri. Onlara bir başparmak işareti yaptım.

"Hayır, hayır, hayır. Bu başparmaktan daha havalı," diye ısrar etti Sophie S.. Parmaklarıyla bir kalp şekli yaptı ve göğsünün üzerinde tuttu. Diğer kızlar da teker teker onu takip etti. Sessiz, kalp şeklinde bir selam. Biraz gözlerim dolmadıysa ne olayım.

"Kahretsin! Bu da ne?" Vicky tısladı. Karanlıkta sallanan tek bir ışığın yönünü işaret etti. Karanlıkta *yolumuza* devam ediyoruz.

"Kahretsin. Tamam, herkes sahanın sonundaki çitin üzerinden geçsin. Sessizce!

Git!"

Adrenalin ve eski moda ergen korkusuyla çalkalanan bir kitle olarak havalandılar.

"Vicky! Git," dedim, ellerimle onu kışkırtarak.

"Asla olmaz. Ya bir katilse? Seni öldürülmen için burada bırakmayacağım! Ben nasıl bir arkadaş ve yardımcı koç olurum?"

Bunun cevabını daha sonra tartışmak gerekecekti çünkü sıçrayan ışık

yaklaşıyordu ve hızlı hareket eden, kaslı bir forma bağlıydı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye nefes aldım.

"Ne?" diye sordu. Vicky, onu tribünlerin gölgelerine doğru itmeye çalışırken bana vurarak sordu.

"Bakım odasında gezintiye mi çıktınız hanımlar?"

Jake Weston önümde yavaşlayarak durdu. Terliyordu, üstsüzdü ve gülümsüyordu. Tehlikeli derecede çekici bulduğum bir kombinasyon.

"Burada ne yapıyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. "Beni takip ettiğini düşünmeye başladım."

"Bir gece koşusuyla kafamı boşaltıyorum," dedi sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

"Biz de öyle," dedim.

"Evet. Biz de," dedi Vicky, benim duruşumu taklit ederek. Bize eğlence ve şüpheyi baktı.

Zincir metalinin şingirtisini ve uzaktan gelen bir kıkırdamayı duydum. "Uh-huh," dedi Jake.

"Elbette."

Kahretsin.

"Tamam, Weston. Bizi burada gördüğünü unutman için ne yapmamız gerekiyor?" Vicky sordu.

Ellerini kalçalarına koyarak bir süre ayaklarını inceledi. Hâlâ o aptal ayakkabıları giyyordu. "Hâlâ o tuzlu karamelli kurabiyelerden yapıyor musun?" diye sordu Vicky'ye.

"Evet, yaparım. Onları iyi yaparım." Görünüşe göre Vicky fırıncılığını çok ciddiye alıyordu.

"Bu bebeklerden iki düzine var ve ağır bir suç işlemediyseniz, sırtınız muhtemelen benimle güvende."

"Anlaştık," dedi Vicky.

Karanlıkta bir kıkırdama daha duyduk. Susturmak için yüksek sesle öksürdüm ve Jake'in terli gövdesi dışında her yere baktım.

"Sanırım yola çıkacağız," dedi Vicky yavaşça.

"Evet. Sanırım gideceğiz."

Jake, "Ben sahanın etrafındaki turumu bitireyim," dedi.

"Hayır! Yani, bizimle arabamıza kadar yürümek ister misin?" Bu bir soru olarak ortaya çıktı. "Yani, karanlık ve gece olduğu için." Bunlar aynı anlama geliyordu.

"İkisi *de öyle*," diye kabul etti, açıkça eğleniyordu.

"Hadi ama," dedim, terli vücudunu döndürüp onu stadyum girişine doğru iterek.

"Biraz eli sıkı davranıyorsun, Mars."

"Komik. Çekil."

Bizi arabalarımıza kadar geçirdi ve Vicky ailesinin kendisine bıraktığı ve çeşitli küçük acil durumları içeren dört sesli mesajı dinlerken, Jake benim arabamın kapısını açtı.

"Sanırım bundan sonra uslu duracaksın," dedi alanıma doğru eğilerek.

Birkaç parmağımı kaldırdım. "Scout'un onuru."

"Bunun tam olarak doğru olduğunu sanmıyorum," dedi parmaklarımı uygun şekle getirirken. *Zing!* Kanım sadece damarlarımda dolaşmakla kalmıyordu. Şimdi kaynıyordu. Javier'in eli elime değdiğinde hiç böyle bir şey hissetmiş miydim? Evet, bu kesin bir hayırdı.

"Kafanın içinde çok şey varmış gibi görünüyorsun," diye gözlemledi.

"Sıra dışı bir şey yok," dedim ona. Sadece hafif bir şehvet ve biraz da kendinden şüphe, güvensizlik ve... umut.

Bana doğru uzandı ve bir an için elini enseme dolayıp beni öpmek için kendine çekeceğini sandım.

Onun yerine atkuyruğumun ucunu çekiştirdi. "Görüşürüz Mars."

MARLEY

"Y "Siz Bayan Cicero olmalısınız."

Yerimden sıçradım ve yalıtımlı öğle yemeği çantamı salladım. Koridorda durmuş, öğle yemeği için öğretmenler odasına mı girsem yoksa soyunma odasında saklanıp salatamı zindanında tek başıma mı yesem diye düşünüyordum. Eğer Amie Jo'dan kaçmama yardımcı olacaksa, buna değerdı.

"Ah, evet, merhaba," dedim hafifçe toparlanarak. "Marley."

"Ben Andrea." Orta boylu, orta yapılı, parlak kızıl saçlı ve gerçekten güzel soluk tenliydi. Kendimi bir Disney karakterine bakıyormuş gibi hissettim. "Ben rehberlik danışmanıyım."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim, yarım yamalak bir tokalaşma gerçekleştirdim ve yakalanıp yakalanmadığımı merak ettim. Birileri dün gece sulama sistemini kurcaladığımı anlamış mıydı? Gerçekten bir rehber öğretmen miydi, yoksa gizli bir Culpepper polisi miydi?

"Seninle buluşmak istiyordum ama ilkokulla burası arasında mekik dokumak bunu zorlaştırıyor," dedi. "Benimle ofisimde öğle yemeği yemek istemezsin, değil mi?"

Kadının ofisinin zemininde ayı tuzakları olması umurumda değildi. Beni Amie Jo'dan uzak tutacaksa, ayağımı seve seve kemirirdim. "Memnuniyetle," dedim ona.

Parladı ve ben de etrafımda ona akın etmesi gereken karikatür geyik ve kuşları aradım.

"Harika! Beni takip edin!"

Andrea'nın ofisi, eski bir bilgisayar ve saksıda bir kasımpatı bulunan bir masanın önünde iki koltuktan oluşan sıkışık ama rahat bir alandı

yeni yürümeye başlayan bir ressam tarafından boyanmış. Kapıda topuklu ayakkabılarını tekmeleyerek ve ayaklarını rahat terliklere geçirerek güvenimi hemen kazandı.

"Tüm yeni öğretim üyelerini tanımaya çalışıyor musunuz?" Öğle yemeğimin paketini açarken sordum - limon sosu ile doğranmış Niçoise salatası. Salı gecesini yediğim dondurulmuş balık kroketlerden sonra aileme market alışverişini ve yemek hazırlama işini bana bırakmaları için yalvarmıştım.

Akşam yemeğinde, annemin hiç kullanmadığı Crock-Pot'ta pişmekte olan marine edilmiş tavuk göğsü ve futbol antrenmanlarına çalışmam gerekirken bulduğum yeni bir yeşil fasulye tarifi yiyorduk. Öğle yemeği çantasından folyoya sarılmış bir sandviç çıkararak, "Evet," dedi. "Ve annen benim iyi arkadaşlarımdan biri."

Durakladım, haşlanmış yumurta ve ton balığını marula karıştırdım. Bir tuzak kokusu aldım.

"Ve annem benimle konuşmanı istedi," diye tahmin ettim.

Andrea gülümsedi ve bir şarkıya başlamayınca gözümü kırptım. "Belki de. Bir süredir senin için endişeleniyordu."

"Bu neden olabilir ki? İşsiz, bekâr ve evsiz olarak kapısına dayandığım için mi?" Salatadan büyük bir ısırık aldım. Tadı dilimde acıydı.

"Aslında ondan önce de endişeliydi."

"Bir işte çalıştığım ve düzenli, tek eşli bir ilişkim olduğu zaman mı?" Açıklığa kavuşturdum.

"Mutlu olmadığını hissetti."

İç çektim. Bu benim iyimser, her şeyde bir hayır vardır diyen anneme çok benziyordu. Birini üzebilecek konuşmalar yapmak istemezdi. Bunu yapması için bir yabancıyı görevlendirirdi.

"Ben iyiyim. O zaman iyiydim. Şimdi de iyiyim. Dönem sonunda da iyi olacağım."

"Hayattan istediğin bu mu? İyi hissetmek mi?" Andrea masumca sordu. Sandviçinin kenarını kemiriyor ve benim salatama bakıyordu.

Birdenbire hiç söylemediğim onca şeyden yorulmuştum. Kendime hissetmemem gerektiğini söylediğim onca şeyden.

"Sana kız kardeşimden bahsetti mi?" "Zinnia mı? Evet, tabii ki."

"Kız kardeşiniz yaptığı her şeyde en iyisi olma yolunda ilerlerken ortalama bir insan olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

Ergenlikle uğraşmakla ve en iyi ihtimalle ortalama biri olmaya çalışmakla mı meşgulsünüz?"

Salatadan bir ısırık daha aldım. Andrea çatalın ağzıma doğru gidişini izledi. "Bundan biraz ister misin?" diye sordum.

"Normalde nazik davranıp hayır derdim. Ama bu sabah geç kalıyordum ve yanlışlıkla kendime mayonezli ve marullu bir sandviç hazırladım. Yani evet, eğer o lezzetli görünen salatayı benimle paylaşırsan ömür boyu arkadaşın olacağım."

Vıcık vıcık sandviçi çöpe attı, ben de salatamın yarısını onun folyosunun üzerine koydum. Alt çekmecesinden plastik bir çatal çıkardı ve içine daldı. "Tamam, bu çok lezzetli. Salatanın tadının güzel olduğunu kim bilebilirdi ki?" diye inledi.

"Oldukça basit bir tarif."

"Bu salata meselesine geri döneceğim çünkü bir fikrim var. Ama önce kız kardeşinle ilgili düşüncemi bitirelim," dedi Andrea, çatalına ton balığı, yumurta ve siyah zeytin koymaya özen göstererek.

"Aslında hiçbir şey değil. Kız kardeşim her şeyde harika. Ben değilim." "Peki bu sana nasıl hissettiriyor?"

"Bilmiyor muyum? İyi mi? Bu kadar harika olduğu için ondan nefret edecek değilim. Ayrıca sinir bozucu derecede iyi biri."

Andrea, "Bu kadar harika olduğu konusunda bir pislik olsaydı daha kolay olurdu," diye tahmin etti.

"Aynen öyle. Ama o çok mütevazı ve 'Kendimi kutsanmış hissediyorum, şimdi senin hakkında konuşalım' diyor. Yani gerçekten, hiçbir şey yok. Ben benim. O da Zinnia."

"Kız kardeşiniz olağanüstü bir insan olduğu için kendinizi o kadar iyi hissetmiyorsunuz."

"Ve ben sadece sıradan biriyim. Ama bunu bile doğru yapamıyorum." Andrea'nın masum peri prensesi tatlılığını, tüm çocukluk güvensizliklerini ona fırlatmamın nedeni olarak gösterdim. "Sahip olduğum her işi kaybettim. Çıktığım erkeklerin hiçbirine karşı güçlü duygular beslemedim. Herkesin yaptığını yapamıyor gibiyim. Sanki DNA'mın önemli bir parçası eksik ya da okulda herkese nasıl yetişkin olunacağını öğrettikleri koca bir dönemi kaçırmışım gibi."

Andrea sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümsedi.

"Harika bir iğ çıkardın." "Salatada mı?"

"Evet, ama aynı zamanda hayatta nerede olduğunuzu hissettiğinize dair derin bir dalış da yapmalısınız. Bir teklifim var."

"Bunun içinde salata da olacak, değil mi?"

"Haftada bir öğle yemeği için buluşmayı öneriyorum. Sen lezzetli bir yemek sunacaksın, ben de ücretsiz terapi sağlayacağım. Daha önce hiç bir terapistle konuştun mu?"

"Terapiye ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Daha çok *annemin* terapiye ihtiyacım olduğunu düşündüğü gibi.

Andrea diplomatik bir tavırla, "Sanırım hepimizin konuşacak, hayatınızda çıkarı olan insanlara söyleyemeyeceğiniz şeyleri söyleyecek bağımsız bir üçüncü tarafa ihtiyacı var," dedi. "Ve ben de iş günümü geçirmek için gerçek bir yemek yiyebilirim."

"Ya umutsuz vaka olduğumu düşünürsem?" diye sordum.

Andrea folyosundaki son marul parçasını bitirirken, "Sen bilmiyorsun," dedi. "Ben de öyle."

"Annem kız kardeşim hakkında ne diyor?"

Andrea sırtıttı. "O da Zinnia için endişeleniyor. Onun başarıya ve başarının dış görünüşüne çok fazla odaklandığını düşünüyor. Ama biz önce seninle uğraşmaya karar verdik."

Andrea'nın ofisinden huzursuz hissederek çıktım ve neredeyse Jake'in geniş göğsüne doğru yürüyordum. Bugün seksi bir düğmeyle kapatılmış olması çok kötüydü. Lanet olsun. Kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Bu hoşuma gitmişti.

Jake kaşlarını çatarak, "Uzun zamandır görüşemedik Mars," dedi.

Ne bekliyordu ki? Dün gece beni neredeyse ne yaparken yakaladığını itiraf etmemi mi?

"Uh. Evet." Sözel yeteneklerim beni hayal kırıklığına uğratiyordu. "Öğle yemeğinde seni özledim," dedi.

"Benimle flört mü ediyorsun?" diye sordum.

"Sormak zorundaysanız, işimi pek iyi yapmıyorum demektir."

Jake'in ağzından çıkan her şey müstehcen bir şekilde tehdit ediciymiş gibi geliyordu. Kız öğrencilerinin -ve bazı erkek öğrencilerinin- sürekli heyecan içinde olmalarına şaşmamalı.

Eğer bir sınıfta oturup onu izlemek zorunda kalsaydım-

"Alo? Orada mısınız?" Alnıma vurdu.

Elini geri ittim. "Ah, evet. Sadece ne tür bir öğretmen olduğunuzu merak ediyordum."

"Bir sonraki dersin boş, değil mi? Neden uğramıyorsun? Biraz gözlem yaparsın?"

Hmm. Cazip.

"Bugün deplasmanda maçım var. Erteleyelim mi?"

"Yakında o zaman," dedi gamzesi parlayarak. "Sana bir koltuk ayıracağım."

MARLEY

I okul otobüslerinden ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum. Vinil koltuklar osuruk gibi kokuyordu ve süspansiyon bana sanki bir okul otobüsünde keyifli bir yolculuk yapıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Çöl kayalarının üzerinde bir tank. İç organlarım zedelenmişti ve midem bulanıyordu. Ama en azından kızların keyfi yerindeydi.

Vicky karşımdaki koltukta mışıl mışıl uyuyordu, ağzı açıktı ve hafifçe horluyordu.

Natalee, benim sevimli Koreli forvetim, arkamdaki koltuğa kaydı. "Tamam, tüm eğlenceyi kaçırmak istemedik, bu yüzden Leslie'nin kuzeni Brad stadyumda ve bunu kaydedecek."

"Bundan kimseye bahsetmeyeceğimizi sanıyordum." Lisabeth'in bugün devamsızlık listesinde olduğunu hatırlamadan önce otobüste etrafıma bakındım. Görünüşe göre, aslında okula gitmesine gerek olmadığını düşünen ebeveynleri vardı.

"Brad kimseye söylemeyecek. Okul takımındaki Tyler'dan nefret ediyor çünkü Tyler Bay Vandish'e Brad'in trigonometri testinden kopya çektiğini söylemiş ama aslında kopya çeken Tyler'mış." Natalee son derece bilgiliydi ve ben de muhtemelen çoktan kovulmuştum.

"Umarım en azından bu konuda kurnazdır," dedim kuru bir sesle ama Natalee'nin telefonuna bakmak için yaklaştım. Saat 3:29'du. Parmaklarım ilk çeyreğin kadrosunun yazılı olduğu panonun üzerinde dans ediyordu. Huntersburg Bees ile oynuyorduk. Rakiplerini sistematik bir şekilde parçalayan bir takım için sıcak, bulanık bir isim. Huntersburg Arıları kızların gittiği özel bir okuldan geliyordu. Onlara ulaşmak için Amish ülkesinden kırk beş dakikalık bir yolculuk yapmak gerekiyordu. Ama barışsever Amişler Arıları sulandırmaya yetmedi.

Genç kızların olabileceği kadar kötülerdi. En azından, futbol sahasında bizi her seferinde alt ettikten sonra onları böyle hatırlıyordum.

Bir futbol koçu olarak ilk maçım için gergin miydim? Kesinlikle evet. Bu şakanın beni kovdurma ihtimali olduğunu düşündüm mü? Kesinlikle evet. Özellikle de herkes telefonlarını sallayarak vandalizmden ve haneye tecavüzden bahsederken. Lise çağındaki kızlar sır saklamakta iyi değillerdi.

Ben de hâlâ Jake'in benimle flört ettiğini söylediğini mi düşünüyordum? Evet. Hem de çok.

Otobüsün arkasına doğru biri ciyaktı. Leslie telefonunu sallayarak, "Bu Brad," dedi. "Başlıyor" dedi!"

Heyecanlı çığlıklar Vicky'yi uyandırdı. "Ha? Neler oluyor? Neredeyim ben?"

I?"

"Huntersburg yolunu yarıladınız ve fiskiyeler az önce patladı." Vicky koltuğundan fırladı ve koridorda çığlık atarak koşmaya başladı. gör!"

"Çok tuhaf biri," diye itiraf etti Natalee.

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Telefonlar otobüs koridorunda bir aşağı bir yukarı çalmaya başladı. "Video çektim! Paylaşıyorum," diye duyurdu Leslie.

Natalee'nin telefonu bir mesaj sinyali verdi.

Oynat tuşuna bastı ve ben de memnuniyetle fiskiyelerin patlayıp havaya kırmızı su fişkırtmasını izledim. Okul takımı sahadaydı ve karmaşık bir ayak çalışması talimi yapıyordu. Her zamanki şaşkınlık sesleri ve ardından bunun sadece su olmadığını anladıklarında yaşadıkları panik vardı.

Ah. Hiçbir şey bir planın bir araya gelmesini izlemek kadar iyi hissettiremez. Mükemmel uygulama. Ve suç mahallinden kilometrelerce uzaktaydık. Ben bile kendimden etkilenmişim.

Kızlar neşeli bir "Suck it" sloganıyla kutlama yapıyorlardı. Otobüs şoförünün yönetim için not almadığını umuyordum. Ama gömleğinin cebinde sucuklu sandviçi ve kulağında kulaklıkları olan iri yarı bir adamdı.

Telefonum cebimde titredi. Çıkardım ve ekranda Jake'in adını gördüm. Telefon numaralarını da içeren öğretmen rehberine erişimim vardı. Her ihtimale karşı Jake'in adını ve numarasını rehberime eklemiş olabilirdim.

Jake: Bugün burada biraz heyecan olabileceğini sezmiştim.

Ekte, oyuncularını yüzlerini tişörtlerine sürerken hırlayan Koç Vince'in kollarını havada salladığı bir resim vardı. Hepsi vişneli Kool-Aid kırmızısıydı.

Cevap vermekte tereddüt ettim. Ama elimde değildi.

Ben: Huh. Düşünsene. Birini gerçekten kızdırmış olmalılar. Jake:

Kalıcı değil, değil mi?

Ben: Tahmin etmem gerekirse - durum hakkında kişisel bir bilgim olmadığı için - yarı kalıcı şaka boyalarından biri olduğunu söyleyebilirim. Suya birkaç gün dayanabilir ama bebek yağı hemen çıkarır.

Jake: Şu anda bu bilgiyi paylaşmak istemiyorum. Ben: Bu

yönünü seviyorum.

Bugün iyi şanslar, Koç.

Yüzümde bir gülümsemenin yayıldığını hissettim. Eğer tüm erkek futbol takımını ve onların bok kafalı koçunu alt edebilirsek, belki bugün bir şansımız olabilirdi. Sezona galibiyetle başlamak mı? İşte bu harika olurdu.

KAYBETTİK.

O kadar kötüydü ki Bees'in baş antrenörü maçtan sonra elimi sıktığında benden özür diledi.

7-0. Son iki golü de Bee'nin ikinci takımının genç oyuncularını attı.

Pasları bir araya getiremiyorduk. İletişimimiz hiç yoktu. Ve savunmamız olması gerekenden daha fazla çalışmasına rağmen

zorunda kaldı, hücum kaleye yaklaşmadı.

Takımın ruh hali, gizli intikam planımızın sevincinden doksan dakikalık berbat bir oyunla kederli bir hale gelmişti.

Daha da kötüsü. Ailem bana sürpriz yapmış ve el yapımı bir tabelayla tribünde durmuşlardı; tabelada parıltı ve hat sanatıyla *Koç Marley* yazıyordu. Devre arasından sonra tribünlere tırmanıp tabelayı parçalara ayırmak istedim. Benden tamamen vazgeçmeden önce onları daha kaç şekilde hayal kırıklığına uğratabilirdim? Tamamen vazgeçmeden önce daha kaç şekilde başarısız olabilirdim?

Paniklemiş bir yaşam koçunun espresso içerken yaptığı gibi moral konuşmaları yapan Vicky dışında sessizce otobüse geri döndük.

"Roma bir günde inşa edilmedi hanımlar!"

Ruby ve Sophie S. orta sahada tartıştıktan sonra yine birbirlerini görmezden gelmeye başlamışlardı. Hakem tarafından ayrılmak zorunda kaldılar ve ben de ikisini de kenara aldım.

Lisabeth'in güçlü agresifliğini sahada gerçekten kullanabilirdik.

Bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorduk. Bazı kilit bileşenler. Daha da kötüsü, kişisel hayatımda eksik olan araçların tam da ekibin eksik olduğu şeyler olduğundan endişeleniyordum. Bu benim hatamdı. Liderliğimde bir boşluk vardı. Onlara bütün gün koşmalarını ve top sürmelerini söyleyebilirdim. Ama bu galibiyet getirmezdi.

Kendimde neyin yanlış olduğunu bulana kadar, onlarda neyin yanlış olduğunu düzeltemeyeceğimi hissediyordum.

Vicky yanımdaki koltuğa çöktü. "Boktan bir gösteriydi," dedi neşeyle.

"Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum, V," dedim ona.

Bacağımı okşadı. "Bazı şeyler düzeltilemez. Belki de gerideyken bırakmalısın."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sırıttı ve saçlarını çarpık at kuyruğundan çekip çıkardı. "Bebeğim, her şey yoluna girecek. Maç kaybeden ilk koç sen değilsin."

Evet, ama nasıl kazanılacağı konusunda hiçbir fikri olmayan ilk koç olduğumu hissediyordum.

Atladığım bir fast food yemeği için durduk. Orta bölgemdeki son gelişmeler ve artık her gün öğlen ve ikide kestirmeye ihtiyacım yokmuş gibi hissetmem doğru yönde bir hareket gibi geldi. Evde beni bekleyen Crock-Pot tavuğum ve bir biram vardı. Büyük bir bira.

Okula döndüğümüzde otobüsteki hava biraz olsun aydınlanmıştı. Görünüşe göre artık parlak kırmızı olan erkek futbol takımının haberleri her yere yayılmıştı. Kızlar neşe içinde sırayla fotoğraflarını ve Snapchat videolarını paylaştılar.

Otobüsün arkasından biri, "Bunu Middletown takımının yaptığına dair bir söylenti dolaşıyor," diye bildirdi. "Okul renkleri kırmızı ve beyaz."

"Sizce Koç bunu bilerek mi yaptı?" diye sordu bir başkası.

İçimi çektim ve karanlık pencereden dışarı baktım. Kayıp benim dışımda herkes için uzak bir hatıraydı.

Okula geri döndük ve kızlara el salladım. Park yeri yavaşça boşaldı ve ben de topları ve spor çantamı arabama yükledim. Gece ılıktı ve on iki saatten kısa bir süre içinde buraya dönmek zorunda olduğuma inanamıyordum. Öğretmenlerin bu kadar çok çalıştığını kim bilebilirdi?

Otoparka bir araç girdi ve birden gece vakti, iyi aydınlatılmamış bir otoparkta tek başıma olduğumun farkına vardım.

Camlar açıktı ve hoparlörlerden Bon Jovi'nin feryatlarını duyabiliyordum.

Jake Weston.

JAKE

Skederli ve yorgun görünüyordu. Çok fazla darbe almış biri gibiydi. Onu düzeltmek istedim. Bu karışıklıkları çözmek için Omuzları çökmüştü, ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bunlardan bir tane istersin diye düşündüm," dedim buzdolabından çıkardığım altılı paketi göstererek.

Marley ciddiyetle başını salladı. "İstiyorum. Gerçekten istiyorum."

Arabasını yanına çektim ve cipimin kapağını açtım. Lisenin otoparkında güzel bir kızla gece geç saatlere kadar takılmak bana asi yönlerimi tamamen kaybetmediğimi hatırlatacaktı.

Eşyalarını arabasına yerleştirmeyi bitirdi ve bana katıldı. Yanımdaki kapağın kenarını okşayarak oturdum.

Marley mecbur kaldı. Biranın kapağını açtım ve ona uzattım.

"Bana acıdığın için mi bana acıma birası getirdin?" "Neden senin için üzüleyim ki?" İnanamayarak sordum.

"Çünkü kaybettik. Kötü bir şekilde. Bize karşı ikinci kademe JV'yi sahaya sürdüler.

Ve yine de kaybettik."

Yüzümü buruşturdum. "Sporda molalar vardır. Kutlama yapmalısın." O güzel kahverengi gözleriyle bana şüpheyile baktı.

"Neyi kutluyorum?"

"Şu anda Koç Vince soğuk bir duşun içinde duruyor ve kadın düşmanı cildini keseliyor."

Bu, yüzüne bir gülümseme hayaleti getirdi, ama aynı hızla kayboldu.

"Kız kardeşimin ne iş yaptığını biliyor musun?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Makrome yapıp Etsy'de mi satıyor?"

Güldü ve o sesi tekrar duymak istediğime karar verdim.

"Bir insan hakları kuruluşunda çalışıyor ve mültecileri hayat kurtaran ameliyatlar için ABD'ye getirmek üzere hibe başvurusunda bulunuyor."

"Harika."

"Gençleri varsayımsal olarak kırmızıya boyarım."

"Az önce yaptığın şeyin şiirsel adaletini kavradığını sanmıyorum... eğer gerçekten sen yaptıysan. Hala gerçek bir itiraf duymadım."

"Hiçbir şey itiraf etmiyorum," dedi birasından bir yudum alarak. "Ama bana şu şiirsel adaletten biraz daha bahset."

"Vince Snavelly sümüklü, steroid yiyen bir sansar. Önemsediği tek şey kazanmaktır ve bu güzel bilgeliği etkilenebilir genç çocuklara aktarır."

"Gerçekten de gelinciğe benziyor," dedi Marley.

"Hadi ama. İtiraf et. Bana yaptığını söyle. Bu seni daha iyi hissettirir" dedim ve dirseğimle onu dürttüm. Tenlerimizin birbirine değmesinin verdiği his hoşuma gitmişti. Orada kimyasal bir şey vardı. Her seferinde bir tepki.

İç çekti. "Şakaların beni asla daha iyi hissettirmeyeceğini ne zaman öğreneceğim?"

Son senemizdeki mezuniyet balosunu düşündüğünü hissediyordum. İnsanlar hala bunun hakkında konuşuyordu. "Hâlâ bir itiraf bekliyorum."

"Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

Narkotikten misin?"

"Sana bira getirdim ve okul arazisinde içiyorum," diye belirttim. "Evet ama belki de dinleme cihazı takmışsındır," diye şaka yaptı.

"Gömleğimi çıkarmamı ister misin?" Teklif ettim. Yutkunmasının ortasında durakladı ve öksürdü.

"Çünkü bunu yapmaya istekliyim. Eğer bu seni bana güvenmeye ikna edecekse." "Gömleğin üzerinde kalsın, Flörtöz McGee."

Şakacı bir şekilde tişörtümün eteklerini çekiştirdim ve gözlerinin hareketi takip etmesini izledim.

"Marley, şakacı ruhlu tek kişinin sen olmadığını hatırlatmama gerek var mı? Birinci sınıfta bir rampa yapıp bisikletimle müdürün arabasının üzerinden atladığım zamanı hatırlıyor musun?"

Başını yana eğdi. "Oh, o sen miydin?" diye sordu masumca.

Tabii ki bendim.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Artık o adama pek benzemiyorsun. İyi huylu görünüyorsun. Bir izci gibi."

Bu bir hakaretti ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Okul saatleri içinde kendimi namuslu bir yetişkin olarak gösterebilirim. Ama sizi temin ederim, okuldan sonra biraz daha sert biriyimdir."

"Hmm." Beni düşündü, sonra başını salladı. "Hayır. Satın almayın. Genç asiden eser yok."

Meydan okuma kabul edildi. "İzin verin sizi onunla yeniden tanıştırayım." Onun boşluğuna doğru eğildim, geri çekilmediğinde mutlu oldum. Onun bu özelliğini hatırlıyordum. Geri adım atmaz ya da pes etmezdi.

"Oh, yani beni öpecek misin?" diye sordu. Sesi şimdi daha açıktı, gözleri parlıyordu.

"Evet. Hazırlan."

"Ben hazırım. Etkileyin beni."

Yavaşça eğilmeye başladım. Beklentiyi arttırıyordum. Dudaklarını ayırdı ve o küçük nefes alışını duyabiliyordum. Neredeyse bir fısıltı gibi. Bundan zevk alacaktım. Marley bir elini göğsüme koydu ve ağzından bir santim uzakta durdum.

"Bu işte lisedekinden daha iyi olacaksın, değil mi? Yani, o zamandan beri biraz pratik yaptığını varsayıyorum."

Hafifçe güldüm. Evet, bu kadını sevmiştim. Sinsice komikti ve onda biraz hüznü bir şeyler vardı. Kadınlar söz konusu olduğunda ikisi de benim kişisel kriptonitimdir.

"Lisede oldukça iyi olduğumu düşünüyorum," diye karşı çıktım.

Bana gülümsedi ve ben de kalbimin karnıma doğru burun dalışı yaptığını hissettim.

Bu gülümsemeyi *gerçekten* sevdim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu aniden.

Geri çekilmedim, bunun yerine yerimi korudum. O kadar yakındık ki vücudunun titrediğini hissedebiliyordum.

"Ne ne demek?"

"Buraya bira ve öpücükle mi geliyorsun? Bu bir acıma olayı mı? Bu tek seferlik bir şey mi? Birdenbire bekarlığı bırakıp bana aşık mı olacaksın? Birlikte çalışıyoruz. Sadece sömestr için buradayım. Ve geçmişimize bakarsak, bir açıklama istediğim için beni affedersin."

"Sana yüzük takmak isteyeceğimden mi endişeleniyorsun Mars?" Uzun, ince parmaklarını elime almak için uzanarak sordum. Başparmağımı onun üzerinde gezdirdim.

yüzük parmağı. "Kalbim mi kırıldı?"

Nefesi kesildi ve kalp atışlarının hızlandığını hissettim.

"Sadece neye bulaştığımı bilmek istiyorum."

"Bir öpücükle başlayıp neler olacağını görmeye ne dersin?"

Tereddüt etti. "Tamam. İyi bir öpücük olduğu sürece."

"Hey, harika bir öpücük için iki kişi gerekir. Sen de kendi payına düşeni yapsan iyi olur," diye takıldım.

Biramı yere bıraktım ve onunkini alıp benimkinin yanına koydum.

Acele etmeden yüzünü ellerimle kavradım. İçindeki gerginliği, sabırsızlığı ve o nefis küçük sinir şeridini hissedebiliyordum. Bu benim açımdan oldukça aptalca bir hareketti. Birlikte çalışıyorduk. Birlikte çalıştığım hiç kimseyle çıkmadım.

Ama onu gerçekten öpmek istiyordum. Ve gerçekten istediğim şeyi yapmaktan hoşlanmıyordum.

Başparmaklarımın çene çizgisini okşamasına izin verdim, alt dudağının titreyişine dikkat ettim. Boynu yumuşak, pürüzsüz ve sıcaktı. Dişlerimi geçirmek istedim. Ama kırkıma merdiven dayamıştım. Bu yaş hickeys için biraz fazlaydı.

"Neden hâlâ beni öpmüyorsun?" diye sordu.

Ağızlarımız çok yakındı. Konuşurken dudağı benimkine değdi.

"Çünkü bazen daha çok yolculukla ilgilidir."

"Ben daha çok oraya varmakla ilgiliyim-"

Mesafeyi kapattım, önünü kestim.

Dudakları benimkilerin altında gülünç derecede yumuşak ve davetkârdı. Yükselen ve beni boğazımdan yakalayan derinleşme, alma, kovalama dürtüsünü geri püskürtmek zorunda kaldım.

Nazik olmaya zorlayarak dudaklarımı ağzının üzerinde gezdirdim. Bana karşı titriyordu ve vücudumdaki her hücre ısıldıyor ve dikkat kesiliyordu. Sadece bir öpücük, diye hatırlattım kendime. Sadece lanet bir öpücük. Ama ben daha fazlasını istiyordum.

Elleri göğsümde, tişörtümün içindeydi ve kalçalarımız ve bacaklarımız birbirlerine sıkıca bastırılmış, et arıyorlardı. Bana verdiği tepki akıllara durgunluk verecek cinstendi. Her şeyin acı verici bir şekilde farkındaydım. Her nefes alışının, her titreyişinin, boğazından çıkan her iniltinin.

Çok serttim. "Ergenliğe hoş geldin, vücudun üzerinde hiçbir kontrolün yok" gibi sertti.

"Tanrım, kadın. Böyle öpüşmeyi nereden öğrendin-"

Ama soruyu tamamlamama fırsat vermedi. Marley beni tekrar ağzına çekti ve dişlerini alt dudağıma geçirdi. Beni nezaket sınırlarının dışına itmek için tek gereken o küçük acı oldu.

Bir elimi saçlarının arasına soktum ve diğer elimle onu kucağıma çektim. Öpücük daha fazlasını istememe neden olduysa, tatlı yuvarlak kıcını rahatsız edici derecede sertleşmiş sikimin ortasına koyduğu bu pozisyon, kıyafetlerimizi ateşe vermek ve lanet olası aya ulumak istememe neden oldu.

Bir şeyleri fazla düşünmek istemedim. Ondan hoşlandım. Ondan etkilendim.

Ondan çok ama çok etkilendim.

Ama beynimin tamamen cinsel zevke adanmamış küçük bir parçası vardı ve o da Mors alfabesiyle bana okulun otoparkında, muhtaç sikimi ona sokmadan önce biraz daha yakından tanımak istediğim bir kadınla birlikte olduğumu hatırlatan bir acil durum mesajı atıyordu.

"Mars." Geri çekildim ve sonra tekrar daldım, boğazından aşağı öpücükler yağdırdım.

Bana karşı kıpırdandı ve sürtünme görüşümün kenarlarının kararmasına neden oldu. Hay sikeyim.

Kalçalarını kavradım ve onu sabit tutmaya çalıştım. "Marley," dedim tekrar. Sesim sertti.

"Hmm. Ne biliyorsun? Belki de içinde biraz genç bir asi vardır," dedi. Alt dudağıma bir kez daha ısırıldı ve kucağımdan kaydı. "Bira için teşekkürler, izci çocuk."

Lütfen bana ben gittikten sonra öpüştüğünüzü söyle.

Ben: Nereden bildin??? Gece görüş gözlüklerinle gölgelerde mi gizleniyordun?

Ben çıkarken onu gördüm. Dudaklarının seni işaret ettiğini düşündüm. İlk seferki kadar iyi miydi?

Bana sessiz kalmayı deneme bile. Rich'le en son seks yaptığımızda çoraplarını çıkarmadı.

Senin sallanan bekarlığını yaşamalıyım. Peki. Bir öpücük vardı.

Güzeldi.

*Vicky: *Hulk smash meme**

*Güzel miydi? JAKE WESTON SANA BİR TANE ATTI VE BU
SADECE GÜZEL MIYDI?*

Ben: Git Rich'e çoraplarını çıkarmasını söyle.

MARLEY

Bin yıl önce. Öpücük.

"I Bilmiyorum, V. Sadece mutlu değilim. Yani, Travis harika biri."
"Harika," diye onayladı Vicky, soğuk havalarda futbol maçlarının vazgeçilmezi olan strafor kaptaki tavuklu mısır çorbasına yumulurken. "Ama?"

"Ama bilmiyorum. Bunu yüksek sesle söyleyince kendimi nankör gibi hissediyorum." "Seninle çıktığı için ona minnet borçluymuşsun gibi nankör mü?" Vicky

Bana sanki Rusya'nın Pennsylvania'yı işgal ettiğini ilan etmişim gibi baktı.

"Şey. Evet. Sayılır. Demek istediğim, bak herkes ne kadar iyi davrandı çıkmaya başladığımızdan beri."

"Daha iyi derken, Amie Jo'nun yüzüne karşı sana Zit Suratlı Ezik demeyi bırakmasını kastediyorsun. Sana onu susturmanın en hızlı yolunun ağzına bir yumruk atıp işi bitirmek olduğunu söylemiştim. Peşinden geliyor çünkü bunun bir sonucu yok. Onu korkutamazsın. Kendini savunmazsın. Sadece küçük bir çiçek gibi soluyorsun."

Vicky sinir bozucu bir şekilde haklıydı. Kendimi kötü kızlardan koruyacak silahlara sahip değildim. Anladığım kadarıyla Amie Jo insan değildi. Anaokulunda oyun parkında beni düşman ilan etmiş ve hayatını bana karşı kötü biri olmaya adanmıştı. Travis'le çıkmak onun şirretliğinden tek kurtuluşum olmuştu.

"Travis olayına geri dönebilir miyiz?" diye sordum. Düdükle birlikte sahadaki hareketlilik durdu ve yirmi iki uzun bacaklı adamın devre arası için sahadan koşarak çıkışını izledik.

"Peki. Çoğunlukla iyi bir erkek arkadaş olan Prens Travis'ten ayrılma konusunda neden şüphelerin olduğunu söyle bana."

Vicky 10. sınıfın sonundan beri Rich Rothermel ile bir ilişki içindeydi. On ya da iki yıllık bir flört dönemine zaman ayırmak istemediğini, bu yüzden lise aşkıyla evleneceğini söyledi. Ama otuz yaşına gelmeden ve iki yıllık Avrupa seyahatlerini tamamlamadan olmazdı.

Kendi geleceğini çoktan planlamışken, benimkini şekillendirmeme yardım etmeye fazlasıyla istekliydi.

"İyi biri," dedim. "Tatlı ve dūřünceli."

"Uh-huh. Seks nasıl gidiyor?" Vicky bir meselenin özüne inmekte ve sonra da onu gözüne sokmakta ustaydı.

"Sorun değil."

Bekaretimi son sınıfa kadar saklamıştım, kısa dönemli erkek arkadaşlarımla hiçbirini bekaretimi onların beceriksiz ve terli ellerine teslim edecek kadar sevmemiştim. Ama Travis Hostetter okulun ilk günü sarı saçlarını mavi gözlerinden ayırıp bana o Amerikanvari gamzeli sırıtışını gösterdiğinde -mucizelerin mucizesi- v-kartımı bir zarfa koyup ona göndermiştim.

Ondan hoşlanmıştım. Gerçekten severdim. Harika bir adamdı. Ama...

"Karşılaştıracak bir şeyim yok," diye hatırlattım ona.

"Güven bana," dedi Vicky, plastik kaşığı bana doğru tutarak. "İyi olup olmadığını anlarsın."

"Kendimi nankör bir pislik gibi hissediyorum. Yani kimya benim için gerçekten orada değil. Bu ondan ayrılmak için yeterli bir sebep mi? Peki biraz daha popüler olmak ondan ayrılmamak için yeterli bir neden mi?"

"Kendine gerçek bir muamma bulmuşsun," dedi bana. "Sonuç olarak, mutlu musun?"

"Hayır,

ama-"

"Aması yok. İşte cevabınız."

Haklı olduğunu biliyordum ama bu, adamın beni bilinmezlikten seçtiği ve tüm doğru erkek arkadaşça şeyleri yaptığı için daha fazla minnettar olmadığım için hissettiğim suçluluk duygusunu hafifletmiyordu. Travis Hostetter harika bir adamdı. Sadece benim harika erkeğim değildi. Eğer bir kadın bulup onu tekrar vahşi doğaya bırakabilirsem, şanslı bir kıza harika bir erkek arkadaş olabilirdi.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve Travis'in banktan bana el salladığını görmek için başımı kaldırdım.

Bir elimi geri kaldırdım ve bayılmadığım için kendime lanet ettim. Kahramanca çimen lekeli çorapları içindeki sarışın Adonis'e karşı hissettiklerim dostçaydı, şehvet değil. Ve bu beni kusurlu yapıyordu.

"Geri dönmeye hazır mısın?" Vicky çenesini kabadayı arkadaş grubumuza doğru uzatarak sordu. Birlikte, lisenin köpekbalıklarıyla dolu sularının ortasında bir uyumsuzlar adasıydık.

"Sanırım bir sıcak çikolata alacağım," dedim ona. Aslında o tozlu, pudralı şeyi istemiyordum. Ama düşüncelerimle baş başa kalmak istiyordum.

"Tamam," dedi Vicky. "Seninle tribünde görüşürüz." Yürürken bir yandan da çorbasını içerek uzaklaştı. İmtiyaz standına doğru geri döndüm ve sonra tribünlerin arkasına yöneldim. Burada aksiyondan, insanlardan, ışıklardan ayrılmıştım. Tribünleri dolduran, tuvaletlerde sıraya giren ve büfede sahte portakal peynirli nacholarla karınlarını doyuran birkaç yüz kişiye rağmen burada yapayalnızdım.

"Selam Mars."

Arkamı dönmeden önce sesi tanıdım.

Orada, James Dean edasıyla tribün desteklerinden birine yaslanmış olan Jake, Weston'ı korkutuyordu.

Kalbim göğsümde küçük bir takla attı.

"Hey, Jake," dedim beceriksizce. Kararlı bir ilişki içindeydim. Karşımdaki Travis olmayan adama karşı fiziksel bir tepki vermemeliydim.

Deri bir ceket ve kot pantolon giyyordu. Beline pazen bir gömlek bağlamıştı. Cebinden de bir zincir sarkıyordu. Saçları modaya uygun olandan biraz daha uzundu. Sanki saç kesimi ve bakım gibi şeyleri umursamayacak kadar havalıydı.

"Erkek arkadaşının oyununu izleyeceğini sanıyordum," dedi o seksi asi sırıtışıyla.

Jake sınıfımızdaki ve geçen yılın mezuniyet sınıfındaki kadın cinsinin etkileyici bir bölümünü etkilemişti. Söylentiye göre bir yedek öğretmenin gözü ondaymış.

"Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı," dedim. Söylediğim aptalca bir şeydi. Dışarıdaydık. Burada havadan başka bir şey yoktu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. Uzaklaşmalıydım ama ayaklarım sanki üzerimde bir tür Star Trek çekici ışını kullanıyormuş gibi ona doğru ilerliyordu.

Sakalından kaynaklandığına karar verdim. Beni bir tabak çikolata kaplı çörek gibi içine çekti.

İkinci sınıfın ortasında New Jersey'den Culpepper'a transfer olduğundan beri onu birkaç yıldır tanıyordum. Çok küçük bir okulda aynı sınıftaydık. Ama o, anaokuluna birlikte gittiğim çocukların yapamadığı şekilde bir muamma olarak kaldı.

Farklı yürüyordu. Farklı konuşurdu. Kendini farklı taşıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Dikkatli bir şekilde iki adım ötede durarak sordum.

Jake destekten uzaklaştı ve benim alanıma doğru bir adım attı. Boyu benden uzundu. Bu da hoşuma gitmişti.

Gergin bir şekilde kısa bir adım attım ve sırtıma bastıran metal bir direk buldum.

Şişman, hasta bir ceylana doğru sinsice yaklaşan bir aslan gibi yavaşça bana doğru ilerledi. Jake bir elini üzerime koydu ve eğildi. "Sanırım yanlış adamla birliktesin, Mars."

Evet, bunu hayal ediyordum. İlkini fark etmeyen olursa diye boynuna bir değil iki haç takan Booster Club başkanı Sue Clempet'ten esmer şekerli suyumu almak için sırada bekliyordum. Tribünlerin altında değildim, çok hoş erkek arkadaşım muhtemelen sahada bir gol daha atarken asi sınıfın temiz, yaramaz kokusunu içime çekiyordum.

Gözlerimi kırptım. Sonra çenem ağrımaya başlayınca ağzımı kapatmaya çalıştım. "Uh. Ne?" diye sordum.

Gerçekten güzel dudakları vardı. Bir erkek için. Bir köşede kıvrılmışlardı, bakışlarımla eğleniyorlardı.

Jake başparmağını çene çizgimde gezdirerek, "Travis'in sana göre biri olduğunu sanmıyorum," dedi.

Kalbim kaburgalarım o kadar sert vuruyordu ki çatlayıp ciğerimi delmelerinden korktum. Bu hiç hoş olmazdı. "Bunu sana söyleten ne?" Mekanik bir şekilde sordum. Girdiye ihtiyaç duyan bir robot gibiydim.

Başparmağını alt dudağıma sürterek, "İngilizce dersinin en önemli kişisisin," dedi. Tehlike! Tehlike! Uyarı zilleri tıkırdadı ve çınladı.

"Devam et."

Sırıttı ve neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. Travis'te özlediğim şey buydu. Bu çılgın fiziksel tepki. Terli avuç içleri. Yırtık pırtık

Nefes almak. Büyük, inanılmaz bir hata yapmak üzere olduğumu bilmenin karanlık hazzı.

"Gördün mü? İşte orada. Beni eğlendiriyorsun."

Kukla gösterisi gibi bir şey mi yoksa bir direktan aşağı kayan seksi bir egzotik dansçı gibi eğlendirmek mi? Önemli bir fark vardı.

"Seni eğlendiriyor muyum?" Tekrar ettim.

"Bence birlikte çok eğleniriz."

Travis geleceğimiz hakkında konuştu. Aynı üniversitelere başvurmak. Ailelerimizi bu yaz birlikte plaja gitmemize izin vermeye ikna edip edemeyeceğimizi. Noel için ne istediğimi sordu.

Jake eğlenceden bahsetti.

Sanki ben onu kot pantolonunun içine alan ve eğlence bittiğinde neşeyle el sallayan kızlardan biriymişim gibi.

"Ben pek eğlenceli bir kız değilim," dedim sertçe.

"Hmm." Başını yakınımaya eğdi. Kendi nefesim göğsümde sıkışırken onun nefesini yanağımda hissedebiliyordum. "Sanırım seni öpeceğim."

Ne cehennemdesiniz, efendim!

"Tamam." Lanet olsun! Ağzım tarafından ihanete uğradım. Onu itip uzaklaştırmalıydım. Diz kapağına tekme atmalıydım. Ona pis bir ayartıcı demeliydim.

Onun yerine, dudaklarını dudaklarıma bastırırken kıpırdamadan durdum.

Travis'in dudakları değildi. Onunki gibi hareket etmiyorlardı, onunki gibi tatları yoktu. Ve Tanrım, dili ağzıma girdiğinde, bu sorumsuz, baş döndürücü şehvet dalgasının aradığım şey olduğunu hiç şüphesiz biliyordum.

Beni iyice öptü ve tribünlerdeki kalabalık sahadaki bir oyun yüzünden patlayana kadar geri çekilmedi. Jake bana baktı ve sırıttı.

"Bunu bir düşün," dedi göz kırparak. Sonra arkasını döndü ve beni metal desteğe yaslanmış titrer halde bırakarak uzaklaştı.

O sırada Amie Jo'nun bana ters ters baktığını fark ettim. Elleri kalçalarında, ponponları kalçalarından fışkırıyordu.

Ben ölü bir kadındım.

MARLEY

I eve geldiğimde vibratörümü açmaya cesaret edemedim. Yatak odamda ailem ve koridorun hemen aşağısındaki Seattle'dan gelen Airbnb'ci adam varken olmazdı. Bu yüzden yatağa girmeden önce duş başlığıyla hızlıca dans etmeye ve lisenin otoparkında Jake'le kuru seks yapmayı hayal etmeye karar verdim. İhtiyacım olan

Bu hızla günde altı duş.

Yatağımda bayılmışım, berbat oyunun yerini Jake'in ağzına dair çok hoş anılar almış.

Ertesi sabah okula girdim ve koyu kıvrırcık saçlı, eflatun yüzlü bir çocuk yanımdan geçerken durdum. Vay anasını. Domates yemeyi unutmuştum. Hak eden kurbanlara şaka yapmak yaşama sebeplerimden biriydi. Ama bir ABD tarih öğretmenin iyi uygulanmış bir öpücüğü bana şeytani planımı ve başarısını unutturdu.

"Çiçero!" diye bağırdı bir ses.

Gülmek için dudağımdaki altı deliği ısırarak zorunda kaldım. Koç Vince hışımın bana doğru geldi. Yüzünün yarısı her zamanki gibi bronzdu. Diğer yarısı ise talihsiz bir meyve kokteyli patlamasına maruz kalmış gibi görünüyordu.

"Sizin için ne yapabilirim, Koç?" Masumca sordum.

Morgan E. ve Angela kısa bir mesafe ötede durdular.

"Bu konuda ne bildiğini bilmek istiyorum," dedi kendi yüzünü işaret ederek.

"Şey, sadece bir kez karşılaştık. Gerçekten iyi bir ilk izlenim bırakmadığını söylemeliyim. Ama devam et. Eminim daha iyisini yapabilirsin."

Bana hırladı, ama kırmızı leke yüzünden her türlü korku etkisi yok oldu. "Senin ya da ezikler takımının bu işle bir ilgisi olduğunu öğrenirsem

hayatınız cehenneme dönecek. Beni duyuyor musun?"

Sesi o kadar yüksekti ki yüz metre çapındaki herkesin onu duyduğundan emindim. Koridordaki öğrenciler aval aval bize bakıyordu. Öğretmenler kafalarını sınıflardan çıkarıyorlardı.

"Koç Vince, size tavsiyem parmağınızı yüzümden çekmeniz ve sesinizi alçaltmanız. Takımım ve ben dün bir deplasman maçındaydık. Tahminimce bu kasabada hak ettiğinizi aldığınızı düşünen tek kişi ben değilim."

"Ooooooh!"

Morgan E. ve Angela yanıma yaklaştılar, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, hiç eğlenmeyen şımarık genç korumalar gibiydiler.

Seyircilerimiz çok

heyecanlanmıştı. "Uh,

Koç?"

Vince döndü ve Milton Hostetter'ı gördüm... ya da kardeşini. Yüzünün büyük bir kısmı zarar görmemişti ama o güzel sarı saçları şimdi pembenin hoş bir tonundaydı. Oh, Tanrım. Amie Jo beni öldürecekti.

Ondan, önümdeki aşırı büyümüş ahmaktan çok daha fazla korkuyordum.

Vince çocuğa doğru kükreyerek, "Bir dakika içinde sana ulaşacağım, aptal herif," dedi.

Onun için biraz kötü hissettim. Yani, Vince'in otorite figürü olmasını o seçmemişti. "Koç Vince, gözümün önünden çekilmenizi ve öfkenizi kontrol edene kadar okul mülkünü terk etmenizi önereceğim." O pislik burada öğretim görevlisi bile değildi. Lancaster'daki bir dolap fabrikasında satış elemanıydı.

"İyi ve hazır olduğumda gideceğim."

O koca parmak yine yüzümdeydi.

"Neye gülüyorsun, Haruko?" diye sordu Vince. "Benim ülkem birkaç yıl önce senin ülkeni bombalamadı mı?"

"Burada bir sorun mu var?" diye bağırdı bir ses.

Süvariler gelmişti. Jake ve Floyd kalabalığın arasından geçerek yanımda durdular. Angela ve Morgan kenara çekildiler.

"Ben de tam Cicero'ya dünkü eşek şakasıyla bir ilgisi varsa avukatımla görüşeceğimi söylüyordum."

"Bunu yapanın avukatın olmadığına emin misin?" Jake teklif etti.

Floyd, "Evet, yan komşunuz ve çitlerine karşı açtığınız davayı kaybettikten sonra ona ödeme yapmadığınızı duydum," diye ekledi.

Haruko sınıf kapısından, "Adamın bir sürü düşmanı var," dedi. Orta parmağıyla gözünün kenarını kaşıdı.

Vince ona ters ters baktıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi ve parmağını yüzüme sapladı.

"Dikkatli ol," dedi Jake, sesi alçak ve kontrollüydü.

"Bunu senin yaptığını biliyorum!" Vince tısladı.

"Dediğim gibi. Dün deplasmanda maçım vardı," diye hatırlattım.

"Peki ya önceki gece?" Vince sordu.

"Benimle birlikteydi," dedi Jake.

"Ooooooh!" Toplanan öğrencilerin çok hoşuna gitti.

"Öyle mi?" Vince hırladı.

"Bana yalancı mı diyorsun?" Jake sakince sordu. Sesi eğlenmiş, neredeyse sıkılmış gibiydi. Öfke nöbeti geçiren Vince'den çok daha korkutucuydu. Bu hoşuma gitmişti.

"Eğer bir daha bana ya da ekibime bulaşabileceğinizi düşünürseniz, avukatımla görüşürsünüz!" Adam hırlayarak arkasını döndü ve Milton'ı yolundan çekerek hışımla dışarı çıktı.

"Çok eğlenceliydi," dedi Floyd, onun gidişini izlerken.

"Pekala millet. Gösteri sona erdi. Sınıflarınıza gidin," dedi Jake ve öğrencileri sınıflara ve koridorlara doğru yönlendirdi.

"Marley Cicero!"

Tanrım, insanların bana sinsice yaklaşmasının sebebi neydi?

Amie Jo büyük bir hışımla koridordan aşağı indi. "Koç Vince'in seni zavallı tatlı oğluma bunu yapmakla suçladığını mı duydum?" diye sordu ve pembe alçıyı daha iyi görebilmem için Milton'ın başını aşağıya çekti.

"Oh, kahretsin. Tek başınasın," diye tısladı Floyd ve kuyruğunu salona doğru çevirdi.

"Korkak," diye seslendim arkasından.

Morgan E. ona, "Dün bir deplasman maçındaydık, Bayan Hostetter," diye hatırlattı. "Burada bile değildik."

"Ne kadar da uygun," diye tısladı Amie Jo, uyuz bir rakun gibi bana bakarak. "Ama lisede kaba ve şiddet yanlısı olduğumu hatırlıyor gibiyim."

Yüzüne karşı alay ettim. "Lisedeyken kaba ve şiddet yanlısı mıydım? Shelly Smith'i otoparkta ezmeye çalıştığın zamanı unuttun mu?" Shelly ilk yılımızda sınıf sekreterliği için Amie Jo'ya karşı yarışmak gibi talihsiz bir hata yapmıştı.

Elbette tüm kasaba Amie Jo'yu kötü seçimlerinden dolayı affetmekten her zaman mutluluk duydu. Ancak benimki hala yaşamaya devam ediyordu.

"Ne yaptığını *çok* iyi biliyorum," diye tısladı bana. "Masummuş gibi davranıyorsun ama neler yapabileceğini biliyorum."

Bir keresinde onun dolabına girmiş ve Walmart'ta bulabildiğim en büyük külotlardan bir düzine doldurmuştum. Bu bana iki haftalık öğle yemeği parasına mal olmuştu ama buna değmişti. Ders aralarında ayaklarının dibine düşmüş ve komik sınıf arkadaşları tarafından bayrak gibi sallanmışlardı.

Beden eğitimi dersinde voleybolda onun setini kaçırdığımda bana çirkin fahişe dedikten sonra oldu.

Ve sonra 1998'deki Mezunlar Günü'nde işleri çok ama çok ileri götürmüştüm.

Uyarı zili çaldı ve öğrenciler isteksizce bir kız kavgasına dönüşen olay yerini terk etti.

"Sınıfına git Miltly," dedi oğluna. "Ben bununla ilgileneceğim." Bana yaklaşımadan önce koridorun büyük ölçüde boşalmasını bekledi.

"Şimdi beni dinle, Marley Cicero. Seni tanıyorum. Ve bu işle bir ilgin olduğunu biliyorum. Belki de benim Travis'e sahip olup senin hiçbir şeye sahip olmamanı kıskanıyorsundur. Belki de hayatın bu kadar acınası olduğu için kendini kötü hissediyorsun. Belki de hayattan aldığın tek zevk bu çocukça şakaları yapmaktır. Anlıyorum. Senin yerinde olsaydım ben de kendime katlanamazdım. Hayatta yapayalnız. Sen yapılmaması gereken bir şeysin. Bir insan Pinterest başarısız. Ama bir daha *asla* oğullarımın saçına bir şey yapma." Sesi daha da yükseldi.

Kelimeleri özüksedim. Amie Jo ve onun gibi insanların kullandığı sözlü silahlara alışmıştım.

"Bir insan Pinterest başarısız mı? Bunun yersiz olduğunu düşünüyorum."

"İtiraf et. Beni kıskanıyorsun." Amie Jo doğal olmayan bir kırmızı tonuna bürünmüştü ve tansiyonundan endişe ediyordum. Şu hazır tencerelerden biri gibiydi. Patlayıp açılmasını istemezsiniz.

"Vay canına. Bir saniye bekle." Jake tekrar yanımdaydı. "Amie Jo, sana ne söylendi bilmiyorum ama Marley'nin o şakayla bir ilgisi olamaz."

"O yaptı! O olduğunu biliyorum," diye ısrar etti Amie Jo. "Eğer dün fiskiyeleeri kurcalamadıysa, bir gece önce yapmıştır."

"Bir gece önce benimleydi. Bütün gece. Lafı açılmışken," dedi Jake, kolunu belime dolayarak. Meme uçlarımın sertleşmesi için son derece uygunsuz bir zamandı. "Bu akşam yemeği benim evimde yememizin bir sakıncası var mı?"

Son duyduğuma göre Cashews'da çıplak yemek hoş karşılanmıyormuş." Eğildi ve kulağımı ısırdı.

Onu duyabiliyordum. İngilizce konuşuyordu. Ama beynim gerçekte söylemesi gereken şey için kelime salatası ekliyordu. Jake Weston, Amie Jo'ya beni akşam yemeğinde soymak istediğini söylemiyordu. *Söylüyor muydu?*

Ona baktım. Dehşet ve tiksinti dolu bir ifadesi vardı.

Tamam, belki de gerçekten söylemiştir. "Bebeğim?" diye sordu. Beni çimdikledi, sertçe.

Bir inleme sesi çıkardım ve sonra toparlandım. "Uh. Evet. Güzel. Senin evinde çıplak akşam yemeği... iyi."

Amie Jo'nun mükemmel pembe dudakları, herhangi bir ses çıkmadan önce birkaç dört harfli kelimeye benzeyen bir şekilde çalıştı.

"Özür dilerim. Seni doğru duyduğumu sanmıyorum. Sen iki-"

"Randevu," diye söze girdi Jake. "Evet. Sezon öncesi Marley'e bir kez baktım ve lisede hissettiğim ama hiç geçmeyen o duyguları hatırladım."

Amie Jo "f" ile başlayan bir kelime söylemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ön dişleri o ışıltılı ruju aşındırıyordu.

"En sevdiğinden yapacağım," dedi Jake eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra hızla uzaklaştı.

Zil çaldı ve Amie Jo'yu orada kendi rujunu yerken bırakmanın daha akıllıca olacağına karar verdim. Soyunma odasına daldım ve önlem olarak sürgüyü fırlattım. Az önce ne olmuştu böyle?

Bir öpücük ve...ve ne? Önce Vince'i, sonra da Amie Jo'yu kurtarmaya gelmişti.

"Hey, Cicero!" Korkak Floyd spor salonunun kapısından seslendi.

Çekip açtım. "Bu kadar hızlı koşabildiğini bilmiyordum,

Floyd." "Utanma, dostum. O kadın beni korkutuyor."

"Neden bu kadar kızgın ki?" Ben sordum.

Floyd omzunun üzerinden spor salonunu işaret etti. Kadife bir fon hazırlanmıştı.

"Bugün resim günü."

JAKE

"P Müdür Eccles," dedim ofisine girerken. "Genç beyinleri şekillendirmek nasıl gidiyor?" Cazibemi konuşturuyordum. Bu bir Gençliğimdeki patavatsızlıklarımın arta kalanları. Müdürün odasına gitmek beni hâlâ biraz tedirgin ediyordu.

"Jake, o günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Ne günü?" Tamam, kesinlikle gergindim.

Düzgün bir kâğıt yığınının kaldırdı ve bana doğru salladı. "Bu gün."

"Üzgünüm, geç kaldım." Marley nefes nefese kapıdan içeri daldı.

Yanakları öyle bir yanaktı ki, onu hemen buruşuk çarşafın üzerinde çıplak hayal ettim. Benim buruşuk çarşafım. "Birinci sınıflardan biri şifreli kilidi ters takmış ve şey..." Sandalyede kendimi evimde gibi hissettiğimi fark edince sözlerini yavaşlattı.

Müdür Eccles, "Bu ikinizin de gününden sadece bir dakika çalacak," dedi ve eşleşen evrakları ikimize doğru kaydırды. "İkinizin kişisel bir ilişki içine girdiğiniz haberini duydum."

Marley'nin yüzü pembenin daha da parlak bir tonuna büründü ve kahverengi gözleri büyüdü. "Oh, uh, bu tam olarak-"

"Otursana Mars," diye ısrar ettim, onu yanımdaki sandalyeye çektim ve yerleştikten sonra elini elimde tuttum. Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı. Belki de kaybetmişim.

"Jake'e de söylediğim gibi," diye devam etti Müdür Eccles. "Bu sözleşmelerden birini imzalayacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ama sanırım hepimiz eninde sonunda büyüyoruz."

"Kontratlar mı?" Marley tekrarladı. Elini tuttuğum yerden çekti.

Oh, bu iyi olacaktı.

Müdür Eccles, "Culpepper Okul Bölgesi'nde, personelin flört etmesini yasaklamak gibi şeyler yapmaktan hoşlanmıyoruz," diyerek İK konuşmasına başladı. "Tek istediğimiz, ilişkiye giren öğretmenlerin öğrencilere iyi örnek olmaya devam etmeleridir."

"Doğal olarak," dedim.

Marley'nin kafası bana doğru döndü. Bana attığı bakış, yüksek ve net bir "WTF?" telgrafı gibiydi.

"Biz, uh. Yani, Jake ve ben bu şeyin ne olduğunu tam olarak tanımlayamadık," dedi Marley zayıf bir sesle.

"İşte tam da bu yüzden bu sözleşmeyi yapıyoruz. Personelimizden öğretmen olmak için romantik hayatlarından vazgeçmelerini kesinlikle beklemiyoruz. Ama sizden bir standart belirlemenizi istiyoruz. Tek gecelik ilişkiler ve kısa ömürlü, değişken ilişkiler, hormon bağımlısı bu gençlere tek eşliliğin, daha iyi bir kelime bulamazsak, sakat olduğunu öğretiyor." Masanın üzerinden iki kalemi bize doğru kaydırdı.

"Bunun aksini kanıtlamak sana kalmış. Tek istediğim, dönemin geri kalanında sadece seninle çıkmam. Tercihen tüm okul yılı boyunca. Ama hem sizin geçmişiniz hem de Bayan Cicero'nun buradaki pozisyonunun geçici olduğu düşünülürse, bu oldukça yüksek bir rakam olur."

"Dönemin geri kalanında Jake Weston'la tek eşli bir ilişki içinde olmak için bir sözleşme imzalamamı mı istiyorsun?" Marley sanki kendisine üç aylık ömür biçilmiş gibi solgun görünüyordu.

"Harika bir özet tatlım," dedim neşeyle çıplak dizini okşayarak. Görünüşe bakılırsa kadının kalp masajına ihtiyacı olacaktı. Müdüre, "Sözleşmeyi imzalamaktan mutluluk duyarız," dedim.

Rahatlamış görünüyordu.

"Tanrı'ya şükür. Amie Jo haberi morarmış bir şekilde verdiğinde, başımın belaya gireceğinden endişelenmiştim," diye iç geçirdi Müdür Eccles. "İkinizin gerçekten çıkıyor olmanızın mümkün olmadığı konusunda oldukça ısrarcı görünüyordu."

"Neden dürüst olmadığımızı düşündüğünü anlayamıyorum." Masumiyetin timsaliydim. "Yapabilir misin, tatlım?"

Marley sevecenliğe cevap vermedi, ben de onu tekmeledim.

Şok komasından sarsılarak çıktı. "Oh. Uh. Hayır. Hayal edemiyorum, canım?"

Bebeğim? Jake."

Uzandım ve elini tekrar tuttum. Görünüşe göre tatlı bir jest gibi görünüyordu ama gereğinden biraz daha fazla baskı uyguladım.

"Harika. Çünkü bu binada yetişkin dramasına sıfır toleransım var. Anladınız mı? Her gün öğrencilerden ve velilerden yeterince şey duyuyorum. Bu geminin düzgün gitmesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Ve eğer ilişkiniz patlarsa ya da ikinizden biri Amie Jo'ya 9. Sınıf Sınıf Gezisi Fiyaskosu gibi bu konuda saplantılı davranması için en ufak bir bahane verirse, bunun acısını sizden çıkarmaktan çekinmeyeceğim."

Marley'in elini eziyor, kemiklerini ince bir toz haline getiriyordum.

Amie Jo'ya yenilmekle karşı karşıya kaldığında, takdire şayan bir şekilde toparlandı. "Anlıyoruz, Müdür Eccles. Amie Jo ve benim her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama Jake ve benim aramızdaki ilişkiyi sürdüreceğimize güvenebilirsiniz..." Marley bana baktı, "edep" dedi.

"Harika. Şimdi, ikiniz de burayı ve burayı imzalayıp üçüncü sayfayı paraflarsanız, yolunuza devam edebilirsiniz."

"BU DA NEYDİ BÖYLE?" Marley, ön ofisin kutsal odasından çıkar çıkmaz tısladı.

"Rica ederim," dedim, kollarımı göğsümde kavuşturup kupa kutusuna yaslandım.

"Bir şey değil mi?" Kahverengi gözleri biraz çıldırmıştı ve ben de bu gösterinin tadını çıkarıyordum. "Beni kurtarmaya geldiğini falan mı sanıyorsun?"

"Evet, biliyorum." Sadece zor durumdaki bir genç kızı kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda bir otorite figürüne yalan söylemişim. Kişiliğimin her iki tarafı da oldukça memnundu.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok!"

"Tüm ekibini hastaneye yatırabilecek olan kadın söyledi," diye hatırlattım.

"Yine mi o?"

"Şimdi de Orta Pennsylvania'da İsa'ya en yakın kişi olan Koç Dickweed ve erkek futbol takımına sataşıyorsunuz. Sonra da Amie Jo 'Kötü Kraliçe' Hostetter'ı kızdırıyorsun. O kadının neler yapabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet!" Marley ılık attı. "Tanrı aşkına, evet! Tabii ki biliyorum! Culpepper da neler yapabileceğimi çok iyi biliyor."

Dersler devam ediyordu ve ögle yemeğindeki bayanlar bize bakıyordu, bu yüzden Marley'i en yakın çıkışa çektim. Dışarıda hava ılık ve güneşliydi, hafif bir esinti vardı. Esintide bir parça sonbahar kokusu vardı.

"Senin lanet olası bir bakıcıya ihtiyacın var. Sanki berbat seçimler yapmaya çalışıyorsun," dedim ona.

"Sen benim öğretmenim ya da koruyucum değilsin ve seçimlerimi ben yaparım. Daha okumadan baskı altında bir sözleşme imzaladım! Ve şimdi neyiz? Sahte flört mü? Dönemin geri kalanı için mi? Sahte bir şekilde ayrılırsak ne olacak? Gerçekten kovulacak mıyım?"

Lanet olsun. Bu kızı gerçekten sevdim. Öfkeli bile olsa komikti.

"Oldukça fazla. Etik madde gibi bir şey var. Sanırım acil durumlarda bir inceleme kurulunun önüne çıkabilirsiniz."

Volta atıyordu ve her arkasını döndüğünde, haki şortunun altındaki kışının düzgün kıvrımlarına hayran olmaktan kendimi alamıyordum. Marley Cicero'nun gerçekten güzel bir kalçası vardı.

"Neden bu saçmalıklar sürekli başıma geliyor?" Artık benimle konuşmuyordu. Daha yüksek bir güçle iletişim kuruyordu.

"Bak. Bununla yüzleşelim. Bana ihtiyacınız var. Sana koçlukta, öğretmenlikte yardım edebilirim. Her konuda. Kendin söyledin. Hayatın karmakarışık. Beni bir kaynak olarak kullan. Aralık ayına kadar hayatını değiştirebileceğimi garanti ederim."

"Şimdi de yaşam koçu mu oldun? Tanrım, Jake. Bunu neden yapıyorsun ki?"

"Belki de potansiyelin boşa gittiğini görmekten nefret ediyorum."

"Bana palavra atma. Bir keresinde bir keçi çalıp hafta sonu müdür yardımcısının odasına kilitletiğini hatırlıyorum. Bir şeyleri kalbinin iyiliğinden dolayı yapmıyorsun. Eğlence değeri için yapıyorsun."

"Ah, evet. Bunu unutmuşum," dedim, bu güzel anının ortaya çıkmasını takdir ederek.

"Neden, Jake?" diye tekrar sordu.

"Amie Jo'nun sizinkini mahvetmeyi hayatının misyonu haline getireceğini ve bu süreçte hepimizi perişan edeceğini söylerken abartmıyorum. O korkunç, korkunç bir insan."

"Uh-huh. Amie Jo'nun beni mahvetmesine tanık olmamak için önümüzdeki dört ay boyunca kendini erkek arkadaşım olarak tanımladığına inanmamı bekliyorsun."

"Ve bir de diğerk şey var."

"Hangi diğerk şey?"

"Şu ana kadar tam olarak iki öpücük paylaştık. İkisi de ciddi beyin kızartmasıyla sonuçlandı. Hoşuma gitti. İkisinde de."

"Acınacak sahte bir erkek arkadaş istemiyorum," diye ısrar etti, çenesi gerilmişti. "Acınacak bir şey yok ve aptallık etmeyi bırak. Bazı şeyler yapıyorum

Son zamanlarda düşündüm de, belki de yuva kurma zamanım gelmiştir... bir ara. Gelecekte. Eninde sonunda."

Gözlerini kapadı ve sonra açtı. Kirpiklerinin mürekkepli çizgisi hoşuma gitti. "İngilizce konuştuğunu sanmıyorum."

Biraz omuz silktim. "Bilemiyorum. Demek istediğim, belki sana öğretmenlik ve koçluk konusunda yardım edersem, tek eşli bir ilişkide bana yardımcı olabilirsin. Bir alıştırma gibi."

"Bir ilişki içinde olma pratiği yapmana yardım etmemi mi istiyorsun?" "Evet. Daha önce uzun süreli ilişkiler yaşadım, değil mi?" Uzun bir süre bana baktı ve sonra yavaşça başını salladı.

"Güzel! Gördünüz mü? Karşılıklı fayda sağlayan sahte bir ilişki. Ben Amie Jo'yu senden uzak tutarım ve buradaki bir çalışan olarak berbat olmamana yardım ederim, sen de beni ilişki şekline sokabilirsin."

"Bunun şimdiye kadar duyduğum en aptalca fikir mi yoksa Amie Jo'nun bir sonraki moral toplantısında beni herkesin önünde çarmıha germesine izin vermekten biraz daha mı az korkunç olduğuna karar veremiyorum."

"Seçim senin, tatlım. Yine de seni uyarmalıyım, bölge sözleşmelerini oldukça ciddiye alıyor. Eğer oraya geri döner ve Eccles'a her şeyin yalan olduğunu söylersen, ikimizin de ücretsiz bir uzaklaştırmayı göze alamayacağını söyleyelim."

Ağzından bir dizi dört harfli kelime döküldü ve ben gülmemeye çalıştım. İçeride zil çaldı.

"Kahretsin." Marley merdivenlerden kapıya doğru yürüdü. Durakladı, eli kapının kolundaydı. "Jake? O sözleşmelerden kaç tanesini imzaladın?"

"Bunu da sayıyor musun?" "Evet."

"Bir."

MARLEY

T Depodaki çim hokeyi ekipmanlarıyla ilgili bir aksilik yüzünden antrenmana geç kalmıştım. Ayağımı bir voleybol filesine sıkıştırmayı başarmıştım ve kafesin içine düşerek kapıyı kırmıştım. Sopalar ve topalar her yere saçıldı. İki kez daha düştüm, sonra da her şey yuvasına geri dönüyor.

Yorgun, hırpalanmış ve psikolojik olarak bitkin bir halde beton basamakları tırmanarak antrenman sahasına ulaştım.

Ne bulmayı beklediğimi bilmiyorum -belki de hoşnutsuz genç kızlar arasında bir güreş maçı ya da devam eden bir cinayet- ama ekibimin sıraya girip beni alkışlamadığı kesindi.

Bu sürpriz o kadar keskindi ki arkamı döndüm ve kimi alkışladıklarını görmek için omzumun üzerinden baktım.

"Koç Cicero'yu alkışlayalım," diye bağırdı Vicky megafondan. Çalışma salonunda, kütüphanede ya da elli metrelik çimenlik alanda bile duyulabilen bir sesi vardı. Ses ekipmanına parası yetmeyen takımlar için spor spikerliği yaparak hayatını kazanabilirdi.

Kızlar çığlık çığlığa bağırıyordu ve ben de onların coşkusuna güvenmeyerek temkinli bir şekilde yaklaştım. Beni çevrelediler ve bir saldırıya ya da en azından tükürmeye ve sivri dirseklere hazırlandım.

"Bugün Austin'in yüzünü gördünüz mü? Hawaiian Punch kırmızısı gibiydi," diye bağırdı kızlardan biri.

"Bu sabah Koç'un Vince denen o kızı görmeliydin. Tarladaki bir boğa gibi üzerine geldi ve o da 'ho hum, beni sıkıyorsun' dedi," dedi Angela... bu saygı mı yoksa alay mıydı?

"Ve sonra Bay Weston 'hadi şimdi sakinleşelim' dedi," dedi Morgan E., gürültülü baritonunun iyi bir taklidini yaparak. "Siz çıkıyorsunuz, değil mi?"

"O kadar muhteşem ki," diye bayıldı Phoebe.

"Gerçekten öyleyim, değil mi?" Bu kez baritonu taklit eden biri değildi. Gerçeği idi. Jake çemberimize girdi.

Vicky karnıma öyle sert bir dirsek attı ki ciğerlerimdeki havayı kaybettim. "Bay Weston, siz ve Koç çıkıyor musunuz?"

"Nedimen olabilir miyiz?"

"Bayan Hostetter bugün *pek* mutlu görünmüyordu. Sizce oğlunun saçları resim günü için pembe olduğu için mi yoksa Koç onu altından çaldığı için mi?"

"Şşşt! Kırmızı şey hakkında konuşmamamız gerekiyor!" "Ona aşık olamaz! O *evli*!"

"Annemin, eğer karşılaşırsa yatmasına izin verilen ünlülerin bir listesi var."

"Tanrı aşkına, herkes sussun, yoksa hepiniz tur atacaksınız," dedim. Gerçekten bir düdük almam gerekiyordu. Kıkırdamalar ve fıstık galerisi yorumları sustu. "Sen," dedim Jake'i göstererek. "Burada ne işin var senin?"

"Takımımın bugün kendi başına uzun bir koşusu var. Burada bitiyor. Seni iş başında gözlemleyeyim dedim." Bana göz kırptı ve ben de onun kendini beğenmiş suratına bir yumruk atmak istedim.

"Ooooooh," diye sevinç cıgıllıkları attı ekip.

"Daha sonra konuşacak çok şeyimiz var," diye uyardım onu.

"Ooooh" şimdi daha çok "birinin başı dertte" tonundaydı.

"Tamamen sizinim, Bayan Cicero."

Vicky kendini yelpazelerken ben gözlerimi öyle bir deviriyordum ki neredeyse kafamdan fırlayacaklardı.

"Tamam, herkes sıraya girsin. Taç atışları ve köşe vuruşları çalışacağız," diye bağırdım.

Kızları u ğ u r l a r k e n omzuna bir torba top asan Vicky, "Bu muhtemelen şimdiye kadarki en iyi antrenmanımızdı," diye gözlemledi. Güneş doğmuştu

Gökyüzü biraz daha alçalıyordu ve hava neredeyse arka koltuğumdaki ısınma ceketimi giyebileceğim kadar serindi. Jake kros takımıyla toplanmış, bir kros koçu ne yapıyorsa onu yapıyordu.

"Evet. Korkunç değil," diye kabul ettim. Her zamanki kavga, sızlanma ve mızızlanma felaketi olmamıştı. Topu tekrar oyuna sokma konusunda gerçek bir ilerleme kaydettiğimizden şüpheliydim ama en azından yumruk yumruğa kavga olmamıştı. Lisabeth "jinekoloğa gitmişim" gibi uydurma bir bahane ve bir sürü küçümseyici yorumla yirmi dakika geç gelmişti. O gelene kadar Lisabeth'siz geçen o yirmi dakikanın ne kadar güzel olduğunu fark etmemiştim.

Antrenmanın sonundaki hücum çalışması hala hücum stratejisi eksikliğimizi ortaya koyuyordu. Ama en azından sahada iletişim kurmaya başlamıştık. Jake zihinsel notlar alıyordu ve belki de söyleyeceklerini duymak biraz ilgimi çekmişti.

"Sooooo..." Vicky omuzlarıyla küçük bir salınım yaptı. "Jake'le birlikte Küçük Pis Fahişeler Olmayacağımıza Söz Veriyoruz sözleşmesini imzalamak zorunda kaldığınızı duydum."

"Tanrım, V! Bunu nasıl duydun?"

Omuz silkti. "Eh, bir e-posta gönderilmiş. Eminim Amie Jo altına sıcımıştır."

"E-posta mı?" Elbette bir e-posta vardı. Ben okuldayken, çevirmeli internetimiz çok yavaş olduğu için komşular kapı kapı dolaşıp haberi yayarlardı. Şimdi ise fiber optik ve yüksek hızlı internet sayesinde bütün bir okul bölgesini saniyeler içinde patlatabilirsiniz. "Ve evet, pek de heyecanlanmadı."

"Biliyordum," diye şarkı söyledi. "İyi hissettirmiyor mu? Bunca yıl sonra, sonunda ondan intikam alıyorsun."

"Evet, hakkında fikir sahibi bile olmaması gereken bir şey yüzünden. Jake'in kiminle çıkıp çıkmadığıyla nasıl ilgilenebilir? O, ne bileyim, *evli* değil mi?"

"Amie Jo istediği şey üzerinde hak iddia ediyor ve bize de bu iddialara saygı duymak düşüyor."

"Um. Bu saçmalık."

Vicky mavi lenslerinin üzerinden bana baktı. Bugün *Almost Famous* filmindeki Penny Lane'e benziyordu. "Lisede nasıl bir kabus olduğunu biliyorsun. Zengin bir banka hesabı ve ona karşı duracak kadar cesur otorite figürleri olmayınca daha da büyük bir canavara dönüştü."

"O *evli*."

"Jake çok ateşli."

"Aslında çıkmıyoruz," diye itiraf ettim.

Pençeye benzeyen elini bileğime bir tokat bileziği gibi geçirdi. "Bu sözler bir daha asla yüksek sesle söylenmese iyi olur, Marley Cicero!"

"Ne var? Neden? Yapmıyoruz. Bu tamamen sahte. O soytarı erkek koçu ve Amie Jo boya olayı yüzünden gözlerimi oymaya hazırlanırken beni kurtarmaya geldi."

"Sen şu anda Culpepper'ın memleketinin kahramanısın. Cehennem Canavarı'na karşı koydun ve hikayeyi anlatmak için yaşadın."

"Amie Jo mu Vince mi?"

Sorumu duymazdan geldi. "Ayrıca, Jake'in 'Üç ya da Dört Orgazmdan Daha Uzun Bir İlişkisi Olmadı' Weston'ına sahip olursun."

"Sahte, Vick. Sahte."

Eliyle ağzımı kapattı. "Benim yanımda bir daha o kelimeyi kullanmayacaksın. Onu öptün. Onunla bir geçmişin var. Steroid kullanan bir orangutan tarafından suratına yumruk yememeni ya da Kötü Barbie tarafından gözlerinin oyulmamasını sağlamak için savaşa giriyor. Sonra da yılın geri kalanında sadece seninle çıkacağına dair bir sözleşme imzalıyor. Temerrüde düşerse kovulabileceği bir sözleşme."

"Sömestr," diye araya girdim. Sadece Aralık ayına kadar buradaydım. Bunu olmadığı bir şeymiş gibi uzatmayalım.

"Bu olaylar zincirinde sahteden çok gerçek var," diye belirtti.

İkimiz de dönüp Jake'in ekibini köpük yuvarlama hareketiyle sakinleştirmesini izledik. Kızlarımdan bazıları da onlara katılmış ve onun etli kalçalarına ağzının suyu akararak bakıyorlardı. Onları suçlayamazdım. Bir yanım o kalçaları atıştırmak istiyordu.

"Jake Weston'la bir ilişki içinde olamam," diye ısrar ettim. Boğazımda paniğin yükseldiğini hissettim. "Berbat haldeyim. Ateşli bir dağınıklık. Böyle adamlarla en verimli çağında çıkarsın, yirmi yıl geçmişken değil." Tanrım, en son ne zaman bikini ağdası yaptırmıştım? Ya da saçımı en son ne zaman kestirmiştim? Ayrıca, adama güven olmazdı. Daha önce de daha sarı ve parlak bir şey için beni başından atmıştı.

"Hayır. Hayır. Bu gerçek olamaz. Sadece bana yardım ediyor." "Neden? Marley, Jake neden sana yardım etsin ki?"

"Bir anlaşmamız var. Amie Jo'yu benden uzak tutacak ve öğretmenliğimi ve koçluğumu geliştirmeme yardımcı olacak."

"Ve karşılığında onunla pis, kirli seks mi yapıyorsun?" diye dürttü.

"*Karşılığında*," diye sertçe dirsek attım, "ona bir ilişkide nasıl olması gerektiğini öğreteceğim."

"Neden bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istesin ki?"

diye sordu. "Yuva kurmaya hazır olduğunu söylüyor."

Vicky nefesini içine çekti ve sakızında boğuldu. Tekrar nefes almaya başlayana kadar sırtına vurdum.

"Sanki Culpepper'da olan en önemli şey bu değilmiş gibi konuşuyorsun," diye hırıldadı.

"Bunda b ü y ü t ü l e c e k ne var? Otuz sekiz yaşımdayım ve ben de hiç evlenmedim."

"Ama denemediğiniz için değil. Birileriyle çıktın. Erkeklerle yaşadın. Sen de o pistteydin."

İrkildim. O yola girmiştim ve sonra düşmüştüm. Tekrar tekrar. "Jake hiç bir zaman bir iş yapmaya ilgi göstermedi. ilişki. Kaç tane nedime ve uçuş görevlisinin gecenin her saatinde onun evinden çıkarken görüldüğünü biliyor musunuz?"

"Yani fikrini değiştirdi. Aman ne büyük olay."

Vicky burun kemiğini sıktı. "Bunu anlayabilmen için nasıl anlatabilirim? Hostess Snack Cakes'in yağsız, kalorisiz ve sizin için iyi olan bir Twinkie çıkarması gibi. Ama dünyada sadece bir kişi bundan yiyebilirdi."

"Rekabeti yok ederdim," diye nefes aldım, uzaklara bakarak böyle güzel bir şeyi hayal ettim.

"Jake Weston yağsız, kalorisiz bir Twinkie. Ve sadece bir kadın ona sahip olabilir."

JAKE

Ikanepeye uzandım ve ayaklarımı sehpa vurdum. Homer göbeğini daha iyi kaşıyabilmem için yanımdaki mindere sırt üstü uzandı. Ben de mecburen karnını kaşıdım.

"Saçını bir kez daha kestirmelisin, tüylü surat." Yarı Goldendoodle'dı, yarı kim bilir neydi ve güzel küçük bukleleri asi olma eğilimindeydi. Homer aynı fikirde olarak bana homurdandı. Kuaförü işleten bayana aşıktı. İşe gitmeden önce onu bırakırdım, o da kadının peşine takılır, sersem kahverengi gözleriyle gün boyu onu izlerdi.

Telefonum bir yerden çaldı ve onu aramaya başladım, koltuk minderlerinin arasında buldum.

Marley: Eğer hala bu işi yapıyorsak bazı temel kurallara ihtiyacımız var.

Güldüm. "Kadınlar, haksız mıyım, Homes?" Kuyruğu kolçağa vurarak tempo tuttu.

Ben: Leydim nasıl isterse.

Şehrin öbür ucundan gözlerini devirdiğini duyabiliyordum.

Ben ciddiylim. Burada ne işimiz var? Bütün bir sömestr boyunca nasıl birlikteymişiz gibi davranacağız? Öğle yemeği görevinde öpüşmemiz mi gerekiyor?

Ben: Bunu kesinlikle yapmalıyız.

Noktalar belirdi, cevap verdiğini işaret ediyordu ve sonra tekrar kayboldu. Telefonum çalmadan önce iki kez daha kayboldular.

"Selam kız arkadaşım," diye neşeyle cevap verdim.

"Ne yapıyoruz, Jake? Bu çok aptalca." Sesi boğuk ve huysuzdu. Görünüşe göre çok çekici bulduğum eşsiz bir kombinasyon.

"Aptalca olan ne?"

"Bu plan. Bizler yetişkiniz. Yetişkinler bir ilişki içindeymiş gibi davranmazlar."

"Hepimizin kabul ettiği standart bir yetişkinlik olduğu varsayımıyla hareket ediyorsunuz. Bir iş arkadaşı ilişkisi yüzünden patrona ispiyonculuk yapmanın yetişkinlik olduğunu mu düşünüyorsun? Ağırlığını ortaya koyup başka bir takımın antrenman sahasını çalmak yetişkinlik mi? Hepimiz etrafta mutlu olmaya çalışan büyümüş gençleriz."

Onun tarafında bir süre sessizlik oldu. "Bu garip bir şekilde derin." "Ne diyebilirim ki? Ben derin bir adamım."

"Hayır, değilsin."

"Derin düşüncelere dalabilirim," diye karşı çıktım. "Buradaki asıl sorun ne Mars?"

İç çekti. "Şimdiye kadar çözmüşümdür diye düşünmüştüm."

"O mu?" Ne demek istediğini biliyordum ama bunu konuşarak halletmesini istedim.

"Hayat. İş. İlişki. Kırkıma bu kadar yaklaşmışken bu durumda olacağımı hiç düşünmemiştim. Şimdiye kadar ne yaptığımı biliyor olmam gerekirdi."

Bu itiraftan ve açığa çıkardığı kırılganlıktan pişmanlık duyduğu belliydi. "Başarısız olduğunu mu hissediyorsun?" Soruyu daha önce araya sıkıştırarak sordum.

duvarları yeniden inşa edebilirdi.

Sessiz kaldı ve sonra, "Evet. Tekrar ve tekrar ve tekrar. İşler. İlişkiler. Kişisel başarılar. Sanki okulda bize nasıl yetişkin olunacağını anlattıkları günü kaçırmışım gibi."

"Burada muhtemelen aklınızı başınızdan alacak bir şey söyleyeceğim. Hazır mısın?" Bir elimle Homer'ın ipeksi kulağını okşayarak sordum.

"Durun bir defter ve kalem alayım," dedi kuru bir sesle. Dostum, ondan çok hoşlanıyordum.

"Ya bunların hiçbirisi sizin için doğru değilse?"

"Ya bunların hiçbirisi için doğru kişi değilsem?" diye karşılık verdi.

"Ne fark eder ki? Bir iş ya da bir erkek size uymadıysa ya da siz onlara uymadıysanız, sorun aynıdır. Uyum yanlış." "

"Hayır. Değil. Çünkü onlar değilse, ben olmalıyım. Belki de hiçbir yere uymuyordum. Ugh. Bu çok aptalca. Ben aptalı. Neden aradığımı bilmiyorum."

"Çünkü konuşmak istedim. O zaman konuş Mars. Burada yargılama yok. Sence ben kendimi toparlayabildim mi? Ayaklarımı üç haftalık bir pizza kutusunun üzerine koydum. Ve kendi kendine hareket etti. Hiç ilişkim olmadı. Bir hafta ya da bir ay süren birkaç tek gecelik ilişkim oldu. Ama hiç bir kızın ailesiyle tanışmadım. Akrabam olmayan bir kadına Noel hediyesi bile almadım."

"Belki de bunu istemediğini hiç düşündün mü?" Marley önerdi. Onu yatağında uzanmış, tavana bakarken ve o güzel uzun bacaklarından birini havaya kaldırırken hayal ettim.

"Yapmadım. Şimdi o kadar emin değilim." Büyükanneimin oturma odasına -benim oturma odama- göz gezdirdim. Belki de bu yeni, tuhaf duyguları bana iten onun hayaletiydi. Torunlarının yerleşmesini, evlenmesini, kendi bebeklerini doğurmasını, araba paylaşımları ve kermesler düzenlemesini istiyordu.

"Bir şeyleri kaçırıyormuş gibi hissediyor musun?" diye sordu.

Öyle mi yaptım? "Bilmiyorum. Sayılır. Ama nereden geldiğini bilmiyorum." "Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye itiraf etti. "Ama şimdi işten işe, sıkıcı tek eşli bir ilişkiden diğerine atlamak için mi yaratıldığımı merak etmeye başladım.

sıkıcı tek eşli ilişkiye."

"Tatlım, tek eşli ilişkimiz sahte olabilir ama sıkıcı olmayacağını sana garanti edebilirim."

Hafifçe güldü ve bu beni gülümsetti.

"Şu sahte ilişkiye geri dönelim," dedi. "Ne gerektiriyor?"

"Bilmiyorum. Gerçek bir ilişki neleri içerir?" Omuz kaslarımı çalıştırmak için kullandığım tenis topunu elime alıp havaya fırlatarak sordum. Homer tembelce ona baktı.

"Randevular. Akşam yemeği. Filmler. Tembel pazar günleri. Birlikte vakit geçirmek." "Seks mi?" Ben sordum.

"Genellikle."

"Güzel. Beni de yaz."

"Sahte bir ilişki içinde seks yapmıyoruz, Jake," diye inledi.

Topu tekrar havaya fırlattım ve tek elle yakaladım. "Senden gerçekten hoşlandığımı söylesem fark eder mi?"

"Neden yapmayasın ki? Ben bir avım." Bu seferki alaycıydı. "Bence tatillere kadar sürdürmek zorunda olduğumuz bir planla işleri yeterince karmaşıktırıyoruz. Buna daha büyük bir karmaşa eklemeyelim," diye devam etti.

Bakışlarımın oturma odasının çevresini dolaşmasına izin verdim. Dağınıklıktan bahsetmişken. Belki de geçici bir gençmişim gibi yaşamayı bırakmamın zamanı gelmişti.

"O zaman basit tutalım. Ara sıra el ele tutuşmak ve herkesin içinde öpüşmek zorunda kalan arkadaşlar," diye önerdim.

"Bu kulağa... kabul edilebilir geliyor."

"Güzel. Anlaştık mı? Sana koçluk ve öğretmenlik konusunda bazı tavsiyeler vereceğim. Sen de benim ilişki gurum olursun. Ve takılırız."

"Amie Jo için beni yine bir kenara atmayacaksın, değil mi?" Bunu bir şakaymış gibi hafifçe söyledi ama ses tonunda ciddi bir şeyler vardı. Tenis topu alnıma çarptı ve Homer, top karnına sıçradığında homurdandı. "Seni Amie Jo için mi atayım? Bu ne zaman ne oldu?" Hafıza bankamda hızlı bir geçmiş araştırması yaparak talep ettim.

"Boş ver. Bu konuda uygulanabilir bir bilgelik sözün var mı? Koçluk mu?" diye sordu konuyu değiştirerek. "Onları nasıl anlatacağımı bir türlü bulamıyorum."

Güldüm. "Onları bir takım ya da koç için olabilecek en kötü zamanda aldınız."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Sana söylemediler mi?" Bölgenin pozisyonu doldurmak için acele ettiğini biliyordum ama böyle bir şeyi kasıtlı olarak atlayacaklarını düşünmemiştim. Yani, yeni bir koç bir uyarıyı hak ediyordu.

"Bana neyi anlatacaksın?"

Sesindeki korkuyu duyabiliyordum.

"Eski baş antrenörleri geçen yıl sezonun yarısında kalp krizinden öldü."

Bir an için sessiz kaldı. "Eesh. Hiçbir fikrim yoktu." "Bir oyun sırasında öldü," diye ekledim.

"Bu korkunç!"

"Bir deplasman maçı. Saha kenarında onun morarmasını ve nefes almayı bırakmasını izlediler ve sonra eve sadece otobüs şoförüyle gitmek zorunda kaldılar çünkü yardımcı koçları baş koçla birlikte hastaneye gitti."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ve eğer bu yeterince travmatik değilse, takımın annelerinden biri sezonun geri kalanında koçluğu devraldı ve takıma tüm Hitler'i verdi. Onları favoriler ve istenmeyenler olarak ikiye böldü."

"Bu korkunç ötesi bir şey," dedi. "Ama aynı zamanda kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Sorunun ben olduğumu sanıyordum."

"Mars, inan bana, sen o takımın sorununun yarısı bile değilsin." Nefesini dışarı üfledi.

"Peki ben buraya gelmeden önce yaşanan koca bir felaket sezonunu nasıl geri alabilirim?"

"Her seferinde bir antrenman, bir maç," diye önerdim.

Marley iç çekti. "Beni bilgilendirdiğin için teşekkürler. Bundan daha önce kimsenin bahsetmediğine inanamıyorum. Bu Culpepper. Sır falan yok."

"Artık biliyorsun. Ayrıca, o geçen okul yılıydı. Sivrisineklerin dikkat süresine sahibiz."

"Herkes hâlâ Mezuniyet Balomuzu hatırlıyor," diye belirtti. "Bu hatırlanmaya değerdi."

İnledi. Suçluluk hissettiği olayın onu kasabanın kahramanı yapan olay olmasını tuhaf bir şekilde sevimli buldum.

Telefona doğru esnedi. "Bak, Airbnb'deki adam az önce banyodan çıktı. Ben duş alacağım."

"Airbnb adamı mı?" Merakla sordum. "Uzun hikâye. İyi geceler, Jake." "İyi geceler, Mars. Tatlı rüyalar."

MARLEY

I bütün son sınıfın önünde durmuş, nasıl olup da evden pantolonsuz çıktığımı merak ediyordum.

uzaktan gelen bir zil sesiyle kurtarıldığımda biyoloji klasörümle birlikte. "Lo?" Telefonuma doğru nefes aldım.

"Kalk ve saldır, kızım."

"Jake?" Culpepper'ın yarısının önünde çıplak olmadığımı bilmenin verdiği rahatlama ile onun neşeli ses tonundan duyduğum kızgınlığın bir karışımını hissederek yatakta doğruldum.

"O benim, bebeğim. Gel bakalım. Hayat derslerin şimdi başlıyor. Giyin. Koşu kıyafetleri. Benimle dışarıda buluş."

"Burada mısın?" Dehşete kapılmıştım. Pencereye doğru uçtum ve perdeleri çektim. Jake Weston gömleksiz ihtişamıyla ailemin ön bahçesinde duruyordu.

"Şirin pijamalar. Acele edin, şeftaliler. Bütün gün bekleyemem." "Saat sabahın 5:30'u."

"Ve eğer o yatağa geri sürünmeye çalışırsan, lanet olası kapı zilini çalar ve tüm evini uyandırırım."

Ailemin ilk Airbnb misafiri muhtemelen kötü bir eleştiriyle protesto edecekti. Seattle'dan Byron. Gözlükleri ve evrak çantası vardı ve her cümlesine "Bunu biliyor musun bilmiyorum ama..." diye başlıyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedim Jake'e.

"Kıçını buraya getir."

Telefonu kapattım ve bir çift temiz şort, spor sütyeni ve atlet giymeden önce yatağa geri dönüp dönmemeyi tartışarak otuz saniye geçirdim,

ve spor ayakkabılar. Evden çıkıp Jake'in gerçekten muhteşem dörtlülerini gerdiği yere doğru ilerledim.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Erken bir koşu için kız arkadaşım ile buluşacağım," dedi sanki her şey apaçık ortadaymış gibi.

"Bana bu şekilde işkence etmek Adını Vermeyeceğim Kadın'ı nasıl uzak tutacak?" Esnedim.

"Göreceksin. Ayrıca, sağlığınız bir numaralı önceliğiniz olmalı. Yüzde doksani koşu olan bir sporda kızlardan oluşan bir takıma koçluk yapacaksan, nasıl yapılacağını bilmen gerekmez mi?"

"Nasıl yapılacağını biliyorum. Bacaklarını oynat. Nefes almayı kes. Kus. Tekrarla." Şafak sökerken çok komiktim.

"Hadi Mars. İlk seferinde sana yumuşak davranacağım."

Oh, o şeytani sırıtış. Çoğunlukla uyuyor olabilirdim, ama tamamen bilinçli olmasam bile o kötü çocuk gülümsemesi ölümcüldü.

"Her neyse. Bana ne yapacağımı söyle," dedim, şortundan dışarı fırlayan o gerçekten güzel kasların büyümesine kapılmamış gibi davranarak. Sanırım bu nefis çizgilere V kesimi deniyordu.

"İtaatkâr. Hoşuma gitti," diye alay etti, yerinde koşarken. "İğrençsin."

"On dakika ısınacağız. Güzel, hafif bir koşu," dedi başını kaldırıma doğru sallayarak. "Hadi, güzel kız."

Bu lakap karşısında midemi bal gibi kaplayan sıcak takdir duygusu beni rahatsız etti.

Şafak öncesi aydınlığında onu kaldırımda takip etmek yaşadığım en kötü sabah deneyimi değildi. Bacakları hipnotik bir şekilde önümde ilerliyordu. Sırtındaki kaslar kasıldı ve gerildi. Ne yazık ki ciğerlerim az önce amonyak solumuşum gibi yanıyordu.

"Sigara tiryakisi gibi üflediğini duyabiliyorum." Ben soluk soluğa yanına gelene kadar hızını yavaşlattı. "Birinci Ders: Nefes."

"Öğret bana Obi-Wan," diye hırıldadım, göz devirmek için enerji topladım. Bana omuz attı ve ben de tökezleyerek Bay ve Bayan'ın yanına düştüm.

Angstadt'ın ön bahçesindeki pembe flamingo çiçekliği. Karnına bir gaga yedim ve büyük bir gürültü çıkardım.

"Tanrım, Cicero. Sen tam bir felaketsin," diye kıs kıs güldü Jake. Beni ayağa kaldırdı.

"Beni ittin, seni ahmak."

"Dediğim gibi, nefes önemlidir çünkü nefesiniz yoksa hiçbir şeyiniz yoktur."

"Hiç İngilizce öğretmeyi düşündün mü?" Ezik bir flamingoyu düzeltirken sordum.

"Kapa çeneni ve kaç."

Tekrar yavaşça havalandık. Gaga molası nefesime iyi gelmişti. Şimdi biraz vardı.

"Aferin kızıma. Şimdi üç adım nefes al. Güzel ve sabit. Ve ver. Üç adım al. İki adım dışarı. Buna ritmik nefes alma denir."

Emerek ve nefes nefese, ayak vuruşları, nefes ve nefes verirken merkez kasları dengeleme üzerine yaptığı kapsamlı bilimsel açıklamadan sağ çıktım. Birkaç blok daha ilerledik ve yan dikişim sağ tarafımda belli belirsiz bir sızlamanın ötesine geçmediğinde kısmen memnun oldum.

Terliyordu, göğsünde ve omuzlarında küçük boncuklar oluşuyor, sonra da seksi, küçük tuzlu nehirler halinde birbirine karışıyordu. Ben de terlemiştim ve bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama kendimi... iyi hissediyordum.

Ailemin sokağına geri döndük.

"Üç ev kaldı. Hızlan," dedi, nefes nefese bile kalmadan.

Esasen sadece yüzümü kurtarmak için bacaklarımı serbest bıraktım ve kulaklarımda rüzgârın ıslığını dinleyerek hatırı sayılır bir orta hıza ulaştım. Onun birkaç adım gerisinde ailemin yürüyüş yoluna vardım ve belimi bükerek havayı içime çektim.

"Yapma bunu," dedi Jake beni ayağa kaldırarak. "Yürü git. Kalp atış hızının doğal olarak düşmesine izin ver. Çılgılık atarak durmasını isteme."

Ellerimi kalçalarımaya koymuş, nefesimi kontrol etmeye çalışarak kaldırımda volta atıyordum. Son yedi ya da sekiz yılda yaklaşık dört kez couch to 5k programına katılmışım. Aslında teknik olarak hiç bitirmemişim. Ya da bir 5k koşmadım. Ama arada bir kendimi koşucu olmaya ikna etmeye çalışıyordum.

Bununla birlikte, bunun eziyet verici sefaleti başarısızlığımı garantiledi. Ama bu korkunç değildi. Kendimi uyanık hissediyordum. Ve belki de birazcık canlı. Akçaağaçtaki kuşlar bir şeyler hakkında cıvıldaşıyordu ve gökyüzü aydınlanıyordu.

"Bu bir gülümseme mi?" Jake eğlenerek sordu.

Gözlerimi yakan teri temizlemek için atletimin paçasını kullandım. "Tamam. Belki de korkunç değildi."

Bana sırtıttı ve yavaşlamaya başlayan kalp atışlarım yeniden hızlandı. Jake elini kaldırdı ve ben de tokat attım. Ama parmakları benimkilerin etrafına dolandı.

"İyi iş, Mars." Beni bir balık gibi içine çekiyordu. Bacaklarım ona karşı koyamayacak kadar jöle gibiydi.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni tebrik ediyorum," dedi.

Ayak ayak üstüne atmıştık, vücutlarımız birbirine değmiyordu. Aramızda bir vızıltı vardı. Hazır damarlarda kan dolaşıyordu. Farkındalık tenimde parıldıyor, terle karışıyordu. Bana dokunmasını, beni öpmesini istiyordum. Ama...

"Jake. Bu sahte," dedim sessizce. Bu daha çok kendime bir hatırlatmaydı. Kendimi buna kaptırmak ve tüm bunların geçici olduğunu unutmak istemiyordum. Sadece rol yapıyordum.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Hmm." "Jake. Odaklan."

"Çok odaklandım."

"Sabahın altısında şov yapmak zorunda değilsin," dedim ona. "İşleri zorlaştırmayalım."

"Mars, benim hakkımda bunu biliyor musun bilmiyorum ama karmaşıklığı gerçekten seviyorum."

"Neden ağzınızdan çıkan her şey kulağa hoş geliyormuş gibi geliyor?"

"Bu bir hediye."

Başımı salladım ve bir adım geri attım. "Şafaktan önce başa çıkılması gereken çok şey var."

Sırtıttı. "Bebğim, bunu bilmiyor muyum?"

Koşu şortum kendiliğinden yandı.

"Şimdi uslu bir kız ol ve kendine protein açısından zengin bir kahvaltı hazırla. Okulda görüşürüz" dedi.

"Koşu için teşekkürler," dedim.

"Ne zaman istersen, Mars. Her zaman."

Eve doğru döndüm ve kışıma bir tokat attığında çılgılık attım. "Görüşürüz, güzel kız."

Başımı salladım ve onun uzaklaşmasını izledim. Yandaki anıt mezarın önünde elini kaldırdı. "Günaydın, Amie Jo," diye seslendi.

Pembe ipek pijamaları içinde, elinde küçük bir espresso fincanıyla ona bakıyordu. Kuğu paytak paytak çitin onun tarafından geçti.

İkimiz de Jake'in geri çekilen figürünü sabah gölgelerinde kaybolana kadar izledik. Amie Jo ve ben uzun bir dakika boyunca tedirgin bir şekilde göz göze geldikten sonra dönüp içeri girdim.

MARLEY

Mars,

Artık sözleşmeyle kız arkadaşım olmaya mecbur olduğuna göre, sana düşünceli bir şekilde bir Honey Do listesi sunmaya karar verdim. Sızlanmayı bırak. Buna ihtiyacın var.

1. Günlük koşu. En az 30 dakika. Mümkün olduğunda seninle koşmaktan ve üstün hünerlerimi göstermekten mutluluk duyarım. Yardımcı Hack: Bugün yaptığımız gibi sabahları yapın ve koşmaktan korkup bahaneler üretmeyin. İnan bana daha iyi hissedeceksin.

2. Öğretmenlik. Culpepper Junior/Senior Lisesi'nde duvarların gözleri var. Ve o gözler, spor salonunda ilgisiz bir dağınıklık içinde olduğunuzu bildiriyor. İşe alındığınızda yönetimin size söylediklerinin aksine, kimsenin yaralanmamasını ve bölgeyi dava etmemesini sağlamaktan daha fazlasını yapmak için oradasınız.

Öğretmenlikle ilgili en önemli şey, her gencin beyinde var olan yetişkin karşıtı bariyeri aşmaktır. Göründüklerinden daha zekiler. Onları kandırmayın. Onların arkadaşı olmaya çalışmayın. İsimlerini hatırlayın ve kullanın. Onlara sadece bağırmayın.

Beklenmedik iltifatlarda bulunun: "Güzel bir geri sıçrama yaptın, Julio." Ya da "Kendini o engele çarptıktan sonra gerçekten geri sıçradın, Tina."

Sizin işiniz onların ilgisini çekmek. Sınıfta olup bitenlere odaklanmalarını sağlamak. Telefon kullanan kamburlarını uzatın

Duruş. Onlara hareket etmeleri ve mevcut olmaları için zaman ve alan tanıyın. Bunu yapmak istemelerini sağlayacak yollar bulun.

Lütfen ekteki faydalı video bağlantılarına bakın.

3. Koçluk. Bu, sadece daha konsantre dozlarda öğretmek gibidir. Elinizde belirli bir konuda daha iyi olmaya çalışan bir grup insan var. Kendilerini bok gibi hissetmelerine neden olmadan daha iyi olmalarına yardımcı olun. Tekrar ediyorum. İsimler. İltifatlar. Dikkat. Bunlar futbol denen şeyin güzel sanatlarını öğretmekten daha önemli. Tekme atıp yere düşmek mi? Her neyse.

İyi bir koç olmanın sırrı, ekibinizin -tahmin ettiğiniz gibi- bir ekip gibi çalışmasını nasıl sağlayacağınızı bulmaktır. Kolay olmalı, değil mi? Hepsi aynı aktiviteyi seviyor: futbol. Hepsinin hedefi aynı: kazanmak. Yanlış! Bir lise spor takımı, özellikle de kızlardan oluşan bir takım, popülerlik ve aidiyetin savaş zamanı mikrokozmosudur. Bu insanlar sadece tek bir balo kraliçesi ya da sadece tek bir rüya gibi genç erkek arkadaş olabileceğini düşünmeye programlanmışlardır. (Yan Not: Sadece 1998 mezuniyet sınıfında bunun doğru olduğu kanıtlandı. O da bendim. Rüya gibi genç erkek arkadaş, balo kraliçesi değil).

Onları birleştirmek için güçlerinizi kullanmalısınız. Bazı koçlar takımlarının kendilerine karşı birlik olması gerektiğini düşünür ama işte o zaman kaşınıtı tozuna batırılmış bir jockstrap ile uyanırsınız. Birbirlerinden hoşlandıklarını fark etmelerini sağlayacak kadar uzun süre geçinmeye zorlamanın bir yolunu bulun. Size bunu yapmanın birkaç yolunu söyleyebilirim, ancak bunu kendiniz bulmak daha karakter geliştirici olacaktır.

Sevgilerimle, Jake

JAKE

Sevgili Jake,

Sizin gibi nasıl daha iyi olabileceğime dair düşünceli ve mütevazı yaklaşımınız için teşekkür ederim. Kendinize iltifat etmek için ayırdığınız zamanı takdir ediyorum. Umarım bir gün ben de kendi mükemmelliğime sizin kadar güvenirim.

Kendimi geliştirmem için 8.000 maddelik listenizle bana çok yardımcı olduğunuz için, ben de bu iyiliğinizi karşılıksız bırakmayayım ve size ilişkilerle ilgili bazı temel kurallar vereyim dedim.

1. Toplum içinde partnerinizin göğüslerini okşamayın. Bu asla uygun değildir ve nadiren düşündüğünüz kadar komik olur.

2. Partnerinizle ilgili önemli bilgileri mümkün olduğunca çabuk ezberlemek için çalışın:

A. Adı ve soyadı. Ortanca için bonus puan.

B. Doğum tarihi.

C. Şu anki evcil hayvanların isimleri.

D. Şu alanlardaki kişisel tercihler: yatak, bulaşık makinesini doldurma, film ve TV izleme, restoranlar/diyet (laktoz intoleransı olan birini seksten önce dondurma yemeye götürmeyin), politika, ilişki kuralları (örneğin striptizci göğüslerinin yüzünüze dokunması aldatma mı yoksa sadece üzücü mü?)

3. Ağzından çıkan kelimelere ilgi göstermeyi öğrenin. Onunla konuştuğunuz için aptalca bir miktar bonus puan kazanacaksınız.

geri arayıp geçen Salı günü iş yerindeki kötü tavuk salatası ve muhasebeden Keith'le ilgili bir gelişme olup olmadığını sordu.

4. İ dökmek ile tavsiye istemek arasındaki farkı ğrenin. İpucu: Çok nadiren tavsiye isteriz.

5. Geleceğin Bayan Weston'ını buldunuz diye fiziksel mkemellik arayışınızı bırakmayın. On iki yıl evli kaldıktan sonra bile karın kaslarınızı ve hipnotik göğüs dansınızı hak edecektir.

Peynirli bifteği bırak. Bunu ocuklar için yap, Jake!

Buradan başlayalım ve tatilleri kimin ailesiyle geçireceğimizi (cevap: en iyi yemeği kim yapıyorsa) ve çiçeklerin ne zaman uygun olduğunu (cevap: her zaman, ama en iyileri sebepsiz ieklerdir) tartışmak gibi şeylere doğru ilerleyelim.

Saygılarımla, Marley

MARLEY

Eylül

"Nefes al. Nefes ver." Ayaklarım beni yavaş bir koşuyla boş antrenman sahasına doğru götürürken kendi kendime nefes nefese kaldım. Koşmak ve ben hala arkadaş değildik, ama tamamen dürüst olursam, ilişkimiz biraz daha azdı.

hafta başında olduğundan daha çekişmeli geçti.

Aptal seksi Jake form, nefes alma gibi konularda haklıydı. Her şeyi bilen sinir bozucu biriydi.

Telefonumun ekranına baktım. On beş dakika kalmıştı. Lanet olsun, bu hayatımın en uzun kırk dakikasıydı. Zaman durmuş muydu? Telefonumun saati mi bozulmuştu?

Gömleksiz, terli Jake yanımda değilken koşmak çok daha az eğlenceliydi. Bu bana düşünmek için çok fazla zaman veriyordu. Bugün rehberlik danışmanı Andrea ile yine öğle yemeği yedim ve travma geçirmiş bir takıma koçluk yapma konusunda fikrini sordum. Floyd'un ya da kızlardan birinin, hatta Vicky'nin son koçun bir maç sırasında öldüğünü ve yerine gelen koçun şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu söylemeyi akıl edemediğine hâlâ inanamıyordum. Muhtemelen eski lise travmasını atlatmaya çalışan bir kadındı... ama *benim* yaptığım gibi sağlıklı bir şekilde değil.

Andrea takımla işleri yoluna koyabileceğimi düşünüyor gibiydi. Tek yapmam gereken en büyük sorunu -ekipteki kötü ilişkileri- çözmekti ve diğer her şey yerli yerine oturacaktı.

Yavaş, ritmik bir gümbürtü beni nefes darlığımdan uzaklaştırdı. Gözlerimdeki teri silmek için tişörtümün kenarını kullandım. Bir şey vardı

Futbol sahası ile beyzbol sahası arasında, üzerinde sarı bir futbol kalesi olan bir kale tahtası vardı. Tahtanın önünde kıpır kıpır bir kız hoplayıp zıplıyor ve futbol topuna tekme atıyordu. Tahtanın sol alt köşesine, en iyi kaleciye bile meydan okuyacak mükemmel bir vuruş yaptı.

Gıcırdayarak durdum. Tamam, belki çığlık atarak değil. Daha çok durma noktasına geldim.

Sola çalım attı, topu sağa itti ve bir atış daha hazırladı. Top zarifçe sağ üst köşeye doğru kıvrıldı.

"Adın ne senin?" Ben seslendim.

Kaşındaki halka ve burnundaki çivi arasında bana şüpheyile baktı. "Morticia."

Temkinli bir şekilde yaklaştım. "Har. Çok komik. Ben ciddiylim. Adın ne senin?"

"Yanlış bir şey yapmıyordum," dedi inatla.

"Çok doğru bir şey yapıyordun ve şimdi seni işe almaya çalışıyorum."

"Neyin içine? Bir tarikata mı?"

Siyah kargo pantolonu, savaş botları ve gri kapüşonuyla -hâlâ neredeyse 80 derecedeydi- şimdiden yeraltı sığınaklarından birine aitmiş gibi görünüyordu.

"Futbol takımım."

"Futbol oynamak için biraz yaşlı değil misin? Kalçanı falan kırmaktan endişe etmen gerekmez mi?"

Bazen çocuklardan gerçekten nefret ederdim.

"Ben kızlar takımının baş antrenörüyüm. Ayaklarınızı kullanabiliriz."

"İlgilenmiyorum." Topa döndü ve vurdu. Top zarif bir yay çizerek yükseldi ve sağ üst köşedeki tahtaya bir posta pulu gibi saplandı. "Ben pek takım insanı değilim."

"İlgini çekmesi için ne gerekiyor?" Tanrım, şimdi babam gibi konuştum. "Ekibe katılmak için," diye ekledim aceleyle.

"Sanırım henüz benim hakkımda bir şey duymadın," dedi, yüzünde hiçbir duygu yoktu. Ama o parlak yeşil gözlerinde bir şeylerin kaynadığını gördüm.

"Bak Morticia, geçen dönemi yavru fokları döverek geçirmiş olman umurumda değil." Bu bir yalandı. Takıma bir fok balığı sopacısı getirdiğim için kendimi iyi hissetmezdim. Ama bu noktada çaresizdim. Sezonun ikinci maçını dört gol gibi hatırı sayılır bir farkla kaybetmiştik. Lisabeth tüm oyuncularını aradı.

Orta saha oyuncularını aptal taşralı sürükler ve erkek takımı stadyumdan çıkarken bizi ayağa kaldırmıştı. "Bu dönem ne yaptığınızla ilgileniyorum."

"Oynayamam," dedi ve topu ayakkabısının burnuna doğru yuvarlayıp havaya fırlattı. Topu diziyle yakaladı.

"Neden olmasın?"

"Her şeyden önce, sen tamamen yabancısın. Koç olduğunu nereden bileyim? Beni bir minibüse çekmeye çalışan terli bir sürüngen olabilirsin."

"Aslında bir hatchback."

Gözlerinde bir mizah parıltısı gördüm.

"İkincisi, takım sporları paraya mal olur. Benim hiç param yok."

Argümanımı ısıttım. "Eğer takıma katılmanızın önündeki tek engel para ise ve tutuklama emri ya da tanık yerleştirme programında olmanız değilse, o zaman birkaç çözüm önerim var."

"Senin yardımına ihtiyacım yok." Topu ayağından kalçasına kadar ileri geri sallıyordu. Bu kıza ihtiyacım vardı ve yalakalık yapmaktan çekinmiyordum.

"Hayır, yok. Ama sana ve sihirli ayaklarına ihtiyacım var."

Temiz bir dürtmeyle topu bana doğru yolladı. Ayağımla yakaladım ve yüzüstü düşmediğim için Tanrı'ya şükrettim. Topu aldım ve dizlerimin arasında bir ileri bir geri hareket ettirdikten sonra beceriksizce ona doğru fırlattım.

Ayağından dizine, oradan alnına götürdü. "Bakın hanımefendi-" "Koç," diye araya girdim.

Durdu, topu yakaladı. "Buraya yeni taşındım. İki işte çalışmaktan ve beş çocukta sorumlu olmaktan beni antrenmanlara ve maçlara götüremeyecek kadar meşgul bir koruyucu anneyle birlikte bir koruyucu ailede yaşıyorum. Mutlu musun?"

"Nerede yaşıyorsun?"

Bana "olmaz" der gibi baktı. "Seni bırakabilirim."

"Beni kaçırma arabasına binmeye ikna etmeye çalışan bir yabancı için gerçekten çok çalışıyorsun."

"Şekerim var."

"Öğrencilerden sorumlu olmana izin veriyorlar mı?" diye sordu çıplak dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti oynasırken.

"Çaresizdiler. Ama muhteşemliğimi gerçekten takdir etmeye başladılar." *Yalan!*

Bir dakika boyunca sessiz kaldı, dişleri alt dudağında çalışıyordu.

"Bak, seni bir şeylere götürüp getirebilirim. Benim hayatım yok. Altı yıldır kaybettiğimiz sezonları geride bırakıyoruz ve harika bir başlangıç yaptık. Yardım edebilirsin. Üniforma bedava. Sadece kramponlara ihtiyacın olacak, eminim bir yolunu buluruz."

"Hayırseverlikten hoşlanmıyorum," diye tekrarladı.

"Seni suçlamıyorum. Ama bir de şu açıdan bak, bana iyilik yapmış olursun. Kanıtlamam gereken çok şey var çünkü erkek koçunun kadın düşmanı bir sosis olduğunu düşünüyorum ve kimse benden pek bir şey beklemiyor."

Elinin tersini burnunun altına götürdü. "Kimse de benden fazla bir şey beklemiyor."

"Belki onlara sürpriz yapabiliriz. Birlikte. Kaçırma minibüsümdeki şekerlerle."

İç çekti.

"Bak, yarın antrenmana gel. 3:30'da burada. Bak bakalım ne düşünüyorsun. Hevesli bir şekilde iyi değiliz. Ama eğlenebilirsin."

"Kötü kızlardan hoşlanmam," diye beni uyardı.

Lisabeth Hooper'ı kaçırmak için zihnimde bir plan yaptım. "İyi ki en iyi arkadaşın koçun kötü kızları kaçırtma gücü var. kusana kadar."

"Hmm."

"Bunu bir düşün," dedim ona. "Yarın 3:30'da. Bedava şeker."

Başını salladı ve topu çimlerin üzerinde sektirdi. "Libby, bu arada."

"Memnun oldum Libby. Ben Koç Cicero. Muhtemelen beni de spor salonunun etrafında dolaşırken göreceksiniz."

"Hiç de ürkütücü değil," dedi, gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.

Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmadan, onu siber okula ya da başka bir şeye korkutmadan önce gitmeye karar verdim.

"Görüşürüz." Ona el salladım ve büyük bir isteksizlikle koşarak yola geri döndüm. Bu işkence koşusunda on beş dakikam daha vardı ve bunu Libby'nin yarın ortaya çıkması için dua ederek geçirecektim.

MARLEY

"W Bu nedir?" Babam o gece sordu, zaten tiz olan sesi hevesli bir bekleyişle çatlayarak yavaşça kapağı kaldırdı

Ocak.

"Domuz rostosu," dedim ona, fırında pişmekte olan brokoliyi kontrol ederken.

Bu sabah tartıya çıktığımda dört kiloluk akıl almaz bir kilo kaybı olduğunu gördüm. Yıllardır ilk kez mide gribi ya da akşamdan kalmalığa bağlı olmayan bir kilo kaybım oldu. Beş yıl önce iş arkadaşımın düğünü için yaptığım düşük karbonhidratlı, marullu ve havuçlu diyetten bu yana böyle bilinçli bir düşüş görmemiştim.

Sabahın erken saatlerinde üstsüz bir yakışıklının peşinden koşmanın bu kadar iyi bir egzersiz olacağını kim bilebilirdi? Ah, doğru ya. Kelimenin tam anlamıyla herkes.

Hissediyordum... Tanrım, göğsümdeki o sıcak, parlak his neydi? Hazımsızlık mı? Hayır. Daha ışıltılı, daha az yanıktı. Bu *umut* muydu? Bunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, farkına bile varmamıştım. Son on yılımı sürekli işimi, sağlık sigortamı, ilişkimin güvenliğini kaybetme korkusuyla yaşamıştım. Gelecekte umutlu olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Babam kafasını kilere soktu ve bir şişe şarap çıkardı. Bana doğru salladı. "Keyfin yerinde gibi görünüyor," diye ciyakladı. "Kutlayalım mı?"

"Neden olmasın?" Dolaptan iki tozlu şarap kadehi indirerek "Neden olmasın?" dedim. Annemle babamın mutfağı bir kez yenilenmişti. Seksenli yılların başında, Zinnia ve ben yaramaz birer küçük çocukken. Backsplash, kahverengiyle kesinlikle uyuşmayan sarı ve turuncu bir karo mozaikti.

Formika tezgahlar. Ama her ne kadar göze hoş gelmese de, kendimi en çok evimde hissettiğim yer burasıydı.

Babam coşkulu bir patlamayla mantarı çıkardı ve ağzına kadar doldurdu. Güldüm ve dökmemek için bardağı elime almadan yudumladım.

"Oh, merhaba." Misafir Byron kafasını mutfığa doğru uzattı. Bir metreye yakın boyu vardı ve çok ama çok solgundu. Saçları saman rengi ve dokusundaydı. En azından boynumu kırmadan görebildiğim kadarıyla, garip açılarla dışarı çıkıyordu. Gözlükleri kırmızıydı ve pantolonu beş santim kısaydı.

"Selam Byron! Nasılsın?" diye ciyakladı babam.

Bu korkuluk gibi adamın Zinnia'nın çift kişilik yatağında çok rahat olduğunu hayal edemiyordum. Bacakları muhtemelen dizlerine kadar şilteden sarkıyordu. "Oldukça güzel. Teşekkür ederim." Yavaş pişiriciye dikkatle baktı.

Hepimiz yaptık.

"Akşam yemeğinde bize katılmak ister misin?" Ben teklif ettim.

"Oh, rahatsız edemem," dedi, şimdi de şarap şişesine bakıyordu. O bakışı tanıdım. Umut.

"Sorun değil," dedim ona.

EBEVEYNLERİM, sanki son yemekleri altı gün önce straformuş gibi domuz rostosunu ve sebzeleri yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Görünüşe göre emeklilik hobilerinin hiçbirisi mutfakta beceriye dönüşmemiştir.

Byron bir elinde çatal, diğerinde bıçak, her lokmada başını kaldırıp masanın etrafına sevgiyle bakarak, zarıfçe yemeğini yedi.

"Ee, Marley," dedi babam bir lokma brokoli yerken. "Futbol takımı nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyoruz. Hâlâ konuşulacak bir hücumumuz yok ama sanırım bu öğleden sonra bu sorunu çözmüş olabilirim."

"Rakip takımın hücum hattına Tonya Harding gibi mi gittin?" Annem sordu.

"Hayır. Ama bir zil buldum. Umarım yarın ortaya çıkar."

Byron hemen serçe ve yüzük parmaklarını birleştirdi ve genişçe gülümsedi.

"Aferin sana," dedi annem. "Şimdi, Jake Weston'la çıktığını bize ne zaman söyleyecektin?"

Şarabımda boğuldum. Merlot ciğerlerimi yakıp geçerken gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Ve Tanrı aşkına," diye devam etti annem tabağına biraz daha domuz eti koyarken, "neden onu en azından bu sabah kahvaltıya davet etmedin?"

"Ben, şey..." Onlara gerçeği söyleyemedim. İkisi de sır saklayamazdı. Sessiz kalamayacak kadar heyecanlı oldukları için Kasım ayında Zinnia'ya ve bana Noel hediyelerimizin ayrıntılı listesini vermişlerdi. Noel günü gelip çatığında, paketlemeler tamamen törensel bir hal almıştı.

Byron ağzına incecik domuz eti lokmaları tıkıştırıyor ve bir tenis maçı izler gibi sohbeti izliyordu.

"Jake Weston?" Babam sordu. "Bıyıklı olan mı yoksa Volvo'sundaki pas lekelerini NPR çıkartmalarıyla kapatan mı?"

"İkisi de değil," dedi annem. "O, ilk yılında karanlık odada bir vekil öğretmenle öpüşürken yakalanan kişi."

"O kros koçu baba," dedim, bazılarımızın büyüdüğünü hatırlatarak. "Ve tarih öğretmeni."

"Volvo'su olan adam kim?" diye sordu.

ANNE BABAM VE BYRON, garip bir şekilde, temizlik işlerini üstlenmekte ısrar ettiler. Ben de yarın öğle yemeği için bir tabak yemek artığı hazırladım ve Jake'in Coaching Appendix videolarını ve kız kardeşimin hafta sonundan bu yana damla damla gönderdiği bazı takım zihniyetini incelemek üzere üst kata çıktım.

Dizüstü bilgisayarımı açamadan telefonum çaldı.

Zinnia. Ekranımda sadece kız kardeşimin adının görünmesinin içimde yeşeren güzel duyguları köreltmesinden nefret ediyordum.

Aramayı kabul ettim ve Zinnia'nın güzel yüzü ekranı doldurdu. Siyah saçlarını uzun ve düz bir şekilde parlak bir perdeyle örtmüştü. Dudakları milyon yıl geçse de asla beceremeyeceğim bir yakut tonuna boyanmıştı. Kalın kaşları ağdayla alınmış ve mükemmel hale getirilmişti.

"Hey, abla," dedi.

"Hey, Zin. Hayat nasıl gidiyor?"

Etrafını işaret etti ve hâlâ ofisinde olduğunu görebildim. On üçüncü kattaki köşe ofisinin pencerelerinden Washington, D.C. silueti arkasında uzanıyordu. "Üç haftadır buradan hiç çıkmamış gibi hissettiğimi düşünürsek, iyi. Söylentilere göre kocam ve çocuklarım hâlâ hayattaymış. Culpepper nasıl? Yerleşiyor musun?"

"Her şey yolunda," dedim ona. Zinnia'ya günümün ayrıntılarını anlatmaktan nefret ediyordum. Onun zamanını harcadığı şeylerin yanında bunlar çok önemsiz kalıyordu. "Son zamanlarda hiç savaştan zarar görmüş yetim kurtardın mı?" diye sordum.

"Ha. Biraz. Jake Weston ile bir ilişki sözleşmesi imzaladığınızı duydum."

Yatağa uzandım. "Bunu nasıl duydun?"

"Culpepper asması geniş olduğu kadar derindir de," diye güldü. "Peki bütün bunlar ne demek oluyor?" Zinnia'nın beni Jake'le çıkmamızın gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilecek kadar iyi tanıdığını bilmek duygularımı biraz incitti. Ama en azından bir sırrı saklayabiliyordu.

"Bu bir tür kazaydı. Erkek futbol koçu ve başka bir öğretmen arasında bazı sorunlar vardı ve Jake de olaya dahil oldu, olaylar birbirini izledi ve biz de yönetime bir şekilde çıktığımızı söyledik."

"Sadece sen, Marley," diye güldü Zinnia.

Evet. Sadece ben.

Zinnia benim ablamdı. Dokuz ay farkla. Ancak onun haksız zekâ avantajı ve olgunluğu, dördüncü sınıfta onu okulda benim önüme geçirmişti. Bu durum her ne kadar canımı sıkırsa da, aynı zamanda beni rahatlatmıştı. Onunla aynı oyun alanını paylaşmak zorunda olmamak. Elmaları elmalarla karşılaştırmamak.

"Hâlâ muhteşem mi?" diye sordu.

"Aman Tanrım. Son sınıf öğrencisi Jake'i al ve binle çarp. Kirli sakal. Dövmeler. Daha fazla kas."

Zinnia bir paket servis kabından egzotik bir şeyler kaşıkladı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Bazı fotoğrafik kanıtlara ihtiyacım olacak," diye karar verdi.

"Üstsüz koşarken bir fotoğrafını çekmeye çalışacağım," diye söz verdim. "Sen bir harikasin, canım kardeşim," dedi.

"Ben de insanlara bunu söyleyip duruyorum. Ralph nasıl? Hâlâ ameliyatta mı?"

Kız kardeşimle konuşmalarımız tuhaftı. Hayatımın acınası ayrıntılarını onunla paylaşmak istemiyordum ve o da bana hayatının ne kadar harika olduğundan bahsetmekten hoşlanmıyor gibiydi. Muhtemelen kendimi daha kötü hissetmemi istemediği için.

Zinnia sevgiyle, "Sevgili Ralph'in kaybedecek çok az şeyi var," dedi. Kocasını bir dâhiydi ve yetenekli bir cerrahı. Ama iki çarpı dörtlük bir yapısı vardı.

Byron çelimsiz kafasını odama soktu. "Yemek için tekrar teşekkür ederim," dedi dişlek bir gülümsemeyle. "Ziliniz için parmaklarımı çapraz tutacağım."

"Teşekkürler Byron," dedim ve kalkıp kapıyı kapattım.

"Uh, kimdi o?" Zinnia sordu.

"Odan artık bir Airbnb," dedim ona.

MARLEY

W Gömleksiz bir adamla  ap al bir köpekten daha seksi bir şey olabilir mi? Jake ve ben bu düşünceyi düşünürken Yine bir sabah ko usu. Homer, Goldendoodle mıdır nedir, tembel ve huysuzdu ve sürekli i iyormu  gibi yapmak için duruyordu. Stratejisine hayran kaldım.

Ailemin evine d nd   m zde ikisini de kahvaltıya davet ettim ve efsanevi Jake Weston'ın neredeyse dilini yuttu unu gördüm.

"Kahvaltı mı? Ailenle mi?" diye sordu.

"Evet, muhtemelen. Ve Byron. Bir gece daha kalacak."

"Mars, ailenle bu şekilde tanışamam." Kollarını iki yana açtı ve beni tanrısal boyutlarını görmeye zorladı.

"Gergin misin?" Güldüm.

Homer baca ıma yaslandı ve bir iniltiyle yere doğru kaydı. "Gergin mi? Ben mi? Ha."

"Kusacak gibi görünüyorsun. Onlar sıradan insanlar. Çoğunlukla."

"Sana daha önce hiçbir kızın ailesiyle tanışmadı ımı söylerken  aka yapmıyordum," dedi elini ağzına götürerek. "Bunu bu şekilde yapmayaca ım."

Hayal kırıklığı hızlı,  a ırtıcı ve tamamen yersizdi. Homer'ın karnını ka ımak için eğilerek, "Ah, evet. Sanırım gerçek bir kız arkadaşına ebeveynleriyle tanışma bekaretinin onurunu vermen daha mantıklı olur," dedim.

"Hayır, aptal. Yani ailenle tanışmalıyım. Ama ben bile kahvaltı masasına sadece şortla gelip 'N'aber? Köpeğim biraz pastırma alabilir mi?'"

"Çok düşüncelisin," dedim, gülümsememin gözlerimi yok etmesini engellemek için dudağımı ısırarak.

"Ben ciddiym Mars. Bunu doğru yapmak istiyorum. Sana iyi tavsiyeler veriyorum. Senin de benim için aynısını yapmanı istiyorum. Aileni benimle tanıştırmak, geceyi kızlarıyla terleyerek geçirmişim ve sonra da bedava kahvaltı bekliyormuşum gibi mi görünecek? Bunun iyi olmadığını ben bile biliyorum."

"Ama onlarla tanışmak istiyorsun?" Bastırdım.

"Tabii ki biliyorum. Onlar senin ailen. Sanırım onları seviyorsun? Senin için önemliler mi?"

Başımı salladım.

"Güzel. O zaman bana ne zaman, nerede ve nasıl hazırlanacağımı söyle." "Tamam," dedim, ağzımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissederek.

Ne olduğunu anlamadan eğildi ve tuzlu yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Okulda görüşürüz güzel kız," dedi.

"Güle güle, Jake."

İsteksiz Homer'ı ayağa kaldırdı ve ben de koşarak uzaklaşmalarını izledim.

SPOR SALONU SINIFLARI MANTIKLI OLARAK KORKUNÇ OLMAMALIYDI. Erkekler bayrak futbolu oynarken kızlar çim hokeyindeydi. Floyd ve benim tek yapmamız gereken takımları ayırmak ve kimsenin canının yanmamasını sağlamaktı.

Ne yazık ki hepimiz için, benim takımımın sessiz küçük forveti Rachel, sınıfta as takımın huysuz, iri kızı Lisabeth'le birlikte olma talihsizliğini yaşadı.

Lisabeth, sıra sıra dizilmiş iğrenç dişleri ve kötü köpekbalığı tavırlarıyla sığıklarda pusuya yatmış bir boğa köpekbalığı gibiydi. Rachel'ın hokey kalesine doğru kaçışını izliyordum. Ve Lisabeth, onu antrenmanda hiç görmediğim kadar hızlı koşarak içeri daldı ve sopasıyla kızın kaval kemiğine bir darbe indirdi. Rachel bir kağıt mendil parçası gibi yere yığıldı. Lisabeth'in arkadaşları, dalgalı saçlı ve çok fazla bronzlaştırıcı sürmüş üç kız, neredeyse gülmekten yere düşüyorlardı.

Bununla işim bitmişti.

"Yeter!" Öfke sesimi güçlendirdi ve sadece hokey oyunu durmakla kalmadı, bayrak futbolu oyunu da bir gol koşusunun ortasında cırtlak bir şekilde durdu.

Sahaya girdim. "Rachel? İyi misin?" Daha sessiz, daha sakın bir ses tonuyla sordum.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı, yüzünü buruşturarak.

"Angelika, Rachel'a buz getirmesi için hemşireye yardım eder misin?" Kibarca sordum.

Angelika başını salladı, gergin görünüyordu. "Elbette."

"Harika. Sen," dedim Lisabeth'i işaret ederek, öfkenin yeniden canlandığını hissederek.

Bana bu konuda ne yapacaksın bakışı attı ve ben de ona hokey sopasını yedirdiğimi hayal etmek için kendime tatmin edici bir saniye verdim.

"Her şey yolunda mı, Cicero?" Floyd arkamdan endişeyle sordu.

"Benim için hokey maçını izleyebilir misin?" Lisabeth'in kendini beğenmiş yüzüne bakmadan sordum.

"Tabii. Evet."

"Harika. Gidelim, Hooper."

"Nereye gidiyoruz?" diye küstahça sordu. "Biraz sohbet etmeye."

Büyük bir heyecanla Lisabeth'i soyunma odasındaki ofisime götürdüm. "Şimdi derdin ne Koç?" diye sordu, canı sıkılmış gibi tırnaklarını inceleyerek.

Ama beni hafife aldı. O yaşta ve diğer her yaşta onun gibi kızlarla başa çıkma deneyimim vardı.

"Bu çok komik. Ben de sana aynı şeyi soracaktım. Bak, ben burada yeniyim. Seni tüm lise kariyerin boyunca tanıma avantajına sahip değilim. O yüzden sana ne gördüğümü söyleyeyim."

"Güzel," dedi gözlerini devirerek.

"Diğer insanları aşağılayarak kendini iyi hissetmeye çalışan, kendini beğenmiş, güvensiz bir zorba görüyorum."

"Benimle bu şekilde konuşamazsın. Bu zorbalık karşıtı politikaya aykırı," diye tersledi ve yüzü kıpkırmızı oldu.

"Peki birine hokey sopasıyla vurmak nedir?" "Bir kaza.

Yoluma çıktı. Topa doğru gidiyordum."

"Anlamıyorum. Ailen buna kanıyor mu? Öğretmenleriniz? Yoksa hepsi sadece tırnaklarını yiyip, belki bir gün okula girersin umuduyla

üniversiteyi bırakıp çok çok uzaklara taşınmak ve bir grup yabancıyı perişan etmek mi?" Lisabeth ağzı açık bana bakıyordu. "*Affedersiniz?*"

"Beni duydun. Duygusal, genç bir terörist olduğun için insanların senden hoşlandığını mı sanıyorsun? Bunun seni popüler yaptığını mı sanıyorsun? Değerli mi? İnsanlara küçük yalanlar fısıldamanın seni onlardan daha iyi yaptığını mı sanıyorsun? Çünkü bunun seni gerçekte ne yaptığını söyleyeyim. Acınası. Ve senin gibi yüzlerce kızın mezun olup gerçek dünyaya çıktığını ve çiğnenip geri tükürüldüğünü gördüm."

Tamam, bu kısım tam olarak doğru değildi. Bazıları Cadillac bayilerinin sahipleriyle evlendi ve malikanelerinde sonsuza dek mutlu yaşadılar.

"Benimle bu şekilde konuşamazsın. Okul yönetimine gideceğim."

"Ve ne? Beni geçici işimden mi kovduracaksın? Yoksa sonunda tüm öğretmenlerinin ve sözde arkadaşlarının beklediği bahane bu mu? Sonunda gücünü elinden almak için bir sebep. Popüler olmasaydın ne olurdun? İnsan olarak elinde ne kalırdı?"

"Benim arkadaşlarım var!"

"Arkalarından dedikodu yaptığınız insanlar var. Biliyor musun, buranın akustığı gerçekten çok iyi. Sence Morgan W. bronzlaştırıcı üçüzlere, aşık olduğun adamla ikinci aşamaya geçtiği için onun bir sürtük olduğunu düşündüğünü söylemen hakkında ne düşünüür?"

"Sen boktan bir koç ve daha da boktan bir öğretmensin!"

"Oooh. Şimdi bana küfrediyorsun ve kendimi tehdit altında hissediyorum," dedim kollarımı kavuşturarak. "Beş yıl sonra nerede olacağını biliyor musun? Bir boşanma avukatının ofisinde oturuyor olacaksın çünkü 50.000 dolarlık düğünün seni sevdiğini sanan zavallı bir salak için sonun başlangıcı oldu. Ama kötülüğü sonsuza kadar saklayamazsın. Ve sen busun işte. Hayattaki tek eğlencesi başkalarına acı çekertmek olan üzgün, kötü bir kız. Senin için üzülüyorum."

"Senden nefret ediyorum!"

"Evet, gerçekler acıtır. Ve tahmin et ne oldu? Geçen yıl en skorer oyuncu olman umurumda değil. Takımımından atıldın. Kabadayılara yerim yok."

"Annem seni dava edecek ve hayatını mahvedecek," diye bağırdı.

Culpepper davacı bir topluluğa dönüşmüş olmalı. Bu ikinci kez bir dava ile tehdit edilişimdi. Ama kaybedecek bir şeyimin olmamasının ne kadar özgürleştirici olduğu inanılmazdı.

"Bunu yapabilir. Müdürün odasına gider gitmez." "Herkes erkek takımını kırmızıya boyadığını söyleyeceğim!"

Tehdidi beni tedirgin etse de omuz silktim. "Senin sözüne karşılık benimki ve bugün kendimi oldukça şanslı hissediyorum. Ayrıca, beden eğitimi dersinde ikinci sınıf öğrencisini kovalayan kindar bir pislik gibi davranan sensin. Ben sadece öğrencilerimi kollayan endişeli bir koç ve öğretmenim."

"Senden nefret ediyorum, seni çılgın sürtüğüm!"

"Lisabeth, bu senin uyandırma çağrın. Daha iyi bir insan olman için çok geç değil."

"Siktir. Seni. Yaşlı ve çirkin olduğun için kışkırtıyorsun."

En azından denedim.

Koridorda onu müdürün odasına kadar takip ederken ıslık çaldım.

"Bana ne getirdin böyle?" Müdür Eccles bir şişe aspirini açarak sordu.

"Lisabeth Hooper," dedim.

Müdür, aspirini şişeye geri koyup reçeteli bir migren ilacıyla değiştiren bana baktı.

"Sevgili Bayan Hooper'ımız ne yaptı?" diye sordu.

"Boktan bir insan olmak dışında mı?" Hâlâ kızgındım. Gerçekten kızgındım.

Eccles bir tableti suyla yıkadı. "Burada size öğretmenliğin gençlik yıllarınızdaki yanlışları düzeltmeniz için bir fırsat olmadığını söylemem gerekiyor. Kendinizi öğrenci politikalarına ve hiyerarşilerine dahil edemezsiniz çünkü bunu kendileri yaşadıklarında daha değerli bir öğrenme deneyimi olur."

"Rachel'ın Lisabeth'ten kurtulacağından pek emin değilim," diye araya girdim. "Lisabeth ona bir hokey sopasıyla vurabildiği kadar sert vurdu. Hem de bilerek. Kaval kemikleri kırılmazsa çok şaşıırım."

Müdür Eccles burnunun kenarını sıkarak, "Bu, öğrencilerin iyi ve kötü sosyal durumlarda kendi yollarını bulmalarının zorunlu olduğu konusunda ısrar ediyorum," dedi. "Ve bu aynı zamanda, zorbalık ve genel pislik de dahil olmak üzere olumsuz davranışlar sergileyen birçok öğrencinin, bizim bilmediğimiz ciddi sorunlarla mücadele ettiğini anlamanızı teşvik ettiğim kısımdır."

"Bak. Bu işte yeni olduğumu biliyorum. Ama ben Rachel oldum ve Lisabeth'leri tanıdım. Ve bazen bir pislik sadece pisliktir."

Müdür Eccles kapalı kapıya doğru baktı ve içini çekti. "Kayıt dışı olarak söylüyorum, Lisabeth Hooper kendini beğenmiş bir pislik ve hiçbir personel ve öğretim üyesi ona katlanamıyor. Anlatılanlara göre annesi de aynı türden bir kabustu. Hâlâ da öyle."

İçimden bir rahatlama geçti.

"Onun sınıfımda olması konusunda pek bir şey yapamam. Ama onu takımımında istemiyorum."

"Onu cezalandırmanın sonuçlarına hazır mısınız? Çok çirkin olacak."

"Müdür Eccles, ben sadece sömestr için buradayım. Kim daha iyi başa çıkabilir?"

uzun vadeli etkiler konusunda endişelenmek zorunda olmayan birinden daha mı iyi?"

MARLEY

I Kendimi balo randevusunun gelmesini bekleyen ve ekileceğinden endişelenen bir genç kız gibi hissediyordum.

"Volta atmayı keser misin?" Vicky antrenman sahasının tribünlerindeki bakış açısından talepte bulundu. Takım sahanın etrafında ısınma turu atıyordu ve ben de kapana kısılmış bir hayvan gibi tırnaklarımı kemirmeye başlamaya hazırlanıyordum. "Beni endişelendiriyorsun ve ben ilaçlarım olmadan endişelenmeyi sevmem."

Vicky'nin ilacı, bir barmenin happy hour sırasında karıştırabileceği kadar rom ve kola idi.

"Ya gelmezse? Bu sezon gol atma şansımız olan tek oyuncuyu takımdan gönderdim ve eğer Libby gelmezse, bunu ona karşı nasıl kullanmayacağım ve onu spor salonunda nasıl başarısızlığa uğratmayacağım?"

"Umutsuzluk sana hiç yakışmıyor," dedi ellerini kapüşonlu sweatshirt'ünün cebine sokarken. Gerçek Pennsylvania modasına uygun olarak, yaz bizi aniden ve hiçbir uyarıda bulunmadan terk etmişti.

"Aman Tanrım. İşte orada!" Vicky'nin kolunu tuttum ve karanlık bir kafa merdivenlerden bize doğru sallanırken onu sıktım.

"David Beckham'ın ikizi olabilir," dedi Vicky kuru bir sesle. "Sen bekle," dedim ukalaca. "Bunu ben mahvetmedim."

Libby yavaşça yaklaştı, ellerini markasız, siyah kazağının kollarına sokmuştu.

"Morticia," dedim başımı sallayarak. "Potansiyel çocuk kaçıran."

"Bu Vicky, benim yardımcı koçum," dedim.

"N'aber?" Vicky sakızını çıtlatarak konuştu. "Selam."

"Pratik yapmak ister misin?" Ses tonumdan çaresizliği uzak tutmaya çalışarak sordum.

Libby omuz silkti. "Sanırım. Ama antrenman yapıyor olmam takıma katılacağım anlamına gelmiyor."

"Anlaşıldı."

"Yüzünde o kadar metal varken oynayabilir misin?" Vicky, Libby'nin piercinglerine bakarak sordu.

"Kural kitabına sonra bakarız," dedim. "Sadece bugün suratınıza tekme y e m e m e y e çalışın."

Daha hızlı koşucular geri döndü ve bir dakika sonra takımın geri kalanı önümüzde rüzgarı emiyordu.

"Millet, bu Libby. Takıma katılmayı düşünüyor." Ona ergen düşmanlığı ve şüpheyile baktılar.

Libby gözlerini dikmiş, sıkılmış ve korkmuş görünmüyordu.

"Lisabeth'in yerine mi geçti? Onu bu yüzden mi takımdan attınız?" Angela talep etti.

"Lisabeth takımdan atılmadı. Ondan gitmesi istendi. Güzelce," diye yalan söyledi Vicky.

"Lisabeth'i takımdan attım çünkü zehirli bir varlıktı. Büyük bir ayağı olabilir ama tavırları tüm ekibi engelliyordu. Libby bir tesadüf. Gerçekten iyi bir tesadüf, bu yüzden bir kez olsun kuduz porsuk sürüsü gibi davranmamanızı öneririm. Bununla ilgili bir sorunu olan var mı?" Bir düzineden fazla el kalktı. "Saçmalık," dedim. "Patron benim. Ve hepinizin bilmesini isterim ki verdiğim kararlar hepiniz için en iyisi olduğunu düşündüğüm kararlardır. Sadece bazılarınız için değil. Biz bir takımız. Bunu unutmayın. Ortak noktalarımız, ortak hedeflerimiz var. Ve temelde harika insanlarız."

Arılar. Konuşmak istediği bir şey olan var mı?"

"Koçunuz saha kenarında öldüğü için üzgünüm" konusuna girmek istemiyordum ama bu kızları bir takım haline getirmek benim işimdi.

"Neden sadece rimel ve dudak nemlendiricisi sürdüğün hakkında konuşabilir miyiz?" Natalee sordu.

"Hayır, ama geçen yıl baş antrenörlerinin ölümünden nasıl etkilendiklerini konuşmak isteyen biri varsa, konuşabiliriz."

Küçük, terli çemberimizin etrafında göz kırpmalar ve omuz silkmeler vardı.

"Ugh. Yine mi bu. Geçen yıl zaten rehber öğretmen terapisine katılmıştık," diye homurdandı kızlardan biri.

"Hayır. Biz iyiyiz," diye açıkladı Ruby.

Rahatlamıştım. "Harika. Şimdi, süper eğlenceli kaleye şut alıştırmaları için sıraya girelim."

Libby'nin ilk şutunda, hızlı bir yerden vuruştı, topu filenin uzak üst köşesine gönderdi ve önemli bir şey değilmiş gibi çizginin sonuna doğru koştu.

"Şanslı atış," diye homurdandı Sophie'lerden biri. Libby kaş halkasını kıza doğru salladı.

İkinci atışında gerçekten sessizleştiler. Libby hava topunu ayağının altına aldı, düzgün bir 360 yaptı ve topu sağ alt köşeye gönderdi.

"Bu piliç de kim? Carli Lloyd mu?" diye homurdandı kızlardan biri.

Üçüncü turunda herkes nefesini tutmuş onu izliyordu. Libby'ye biraz dramatik bir alan açmaya karar verdim ve ona bir top gönderdim. Hassas bir vuruşla topu alınının üstünden aşırı ve üst direğin altından ağlara gönderdi.

Bu, ekibin memnun edilmesi daha kolay üyelerinden biraz alkış aldı.

Vicky'ye kendini beğenmiş bir bakış attım, o da bana hayali bir silindir şapka fırlattı.

Tüm antrenmanı Libby'nin güçlü yönlerine göre tasarlamıştım. Kontrollü driplingleri en hızlısı, ayak hareketleri en temiziydi ve saydığımı göre kaleye şutlarda on ikide on ikiydi. Tüm takımın dikkatini çekiyordu ve mırıldanılan şirretlik sessizleşiyordu.

"O kadar iyi ki," diye tısladı Vicky bana. "Sence bizden hoşlanıyor mu?"

"Tanrım, umarım öyledir. Lise sporcularına rüşvet vermek yasal mı?" Merak ettim. Sadece bir test daha vardı. "Pekâlâ millet. Perşembe gecesi yarattığınız her türlü tahribatı yaratmanız için sizi kaybetmeden önce son on beş dakika boyunca antrenman yapalım."

Onları birinci ve ikinci takım olarak ayırdım ve Libby'yi birinci takıma koydum. Beş saniyeden kısa bir süre içinde Libby topu forvet Natalee'den kaptı ve sanki bir zombi ordusu tarafından kovalanıyormuş gibi kaleye doğru koşmaya başladı. Hızlı olanlar. Topallayanlar değil.

"Vay anasını," diye fısıldadı Vicky yanımda.

Libby, sadece kendisi ve kaleci kalana kadar takım savunmasını çalımladı, zıpladı ve dans etti. Ayağıyla yaptığı zarif bir hamleyle topu Ashlynn'in yanından geçirdi. Tüm koşu on beş saniyeden az sürmüştü.

Angela'nın nutku tutulmuştu. Morgan E. orta sahaya doğru koşarken Libby'ye beşlik çaktı.

Onları bir başlama vuruşuyla yeniden başlattım ve parmaklarımı çapraz tuttum. Libby'den görmem gereken son bir şey daha vardı. Bulmacanın önemli bir parçası. Bu benim takımımdı ve yetenek ve beceriden daha çok değer verdiğim bir şey vardı.

As takım başlama vuruşunu yaptı ve JV ceza sahasına kadar ilerledi, ancak Ruby'nin dikkatsiz bir hareketi defans oyuncusuna topu temizleme şansı verdi. Topu orta sahaya doğru uzaklaştırdı, pek de ideal sayılmazdı ama Libby topu havadan kaptı ve diğer uca doğru döndü. Yine sistematik bir şekilde orta saha oyuncularının arasından geçerek savunmayı dağıtmaya başladı.

Vicky ve ben nefesimizi tutarak izledik, Vicky'nin tırnakları koluma batıyordu.

Tam Libby'nin son savunmacının etrafından dolanacağını düşünürken, topu oyunun hemen dışında bekleyen küçük, hızlı Rachel'a aktardı. Rachel o kadar şaşırmıştı ki tamamen içgüdüsel bir tepki verdi ve topu ağlara gönderdi.

"Evet!" Vicky ve ben birbirimize sarılarak aşağı yukarı zıplıyorduk. Büyük bir iltimas gösterisi yapacaktık ama JV takımı kutlama için Rachel ve Libby'yi çoktan yere sermişti.

"Oh, kahretsin. Çocuklar, bu kadar sert kutlamamaya çalışın," diye seslendim. "Şunu gördünüz mü?" Vicky'nin kolunu tokatladım.

"Takım çalışması rüyayı gerçekleştirir," dedi Vicky, hâlâ zıplayıp duruyordu.

"sooooo..." Umutsuzca soğukkanlı davranmaya çalışarak söyledim. Culpepper Ahır Baykuşu olarak kazandığı zaferden sonra Libby'yi eve bırakıyordum.

Pencereden dışarı baktı, genç kız sıkıntısının resmiydi. "Ee?" "Takım hakkında ne düşünüyorsun? Oynamak istiyor musun?" Elim tuttum cevap verirken nefes alıyordum.

Evine gittikçe yaklaşıyorduk ve bir cevap almadan arabadan inmesine izin vermek istemiyordum. Ama bu adam kaçırma olarak değerlendirilebilirdi ve eğer iki hukuk davam devam ediyorsa, ağır suçları azaltmalıydım.

"İyiymiş," dedi.

"Beni öldürüyorsun Morticia," dedim soğukkanlılığımı kaybederek.

"Bak. Son koruyucu ailemden şiddet uyguladığım için atıldığımı biliyor olmalısınız."

Göz kırpıttım. Düşündüm. Culpepper Lisesi, mezuniyet balosundan ömür boyu men edilen birini işe alacak kadar çaresizdi. Ben de o kadar çaresizdim. "Eh. Fark etmez," diye karar verdim. Ayrıca, tehlikeli ya da şiddet yanlısı biri gibi görünmüyordu. Libby kendi iyiliği için fazla zeki okurdu. Bu yönünü seviyordum.

"Çok tuhafısın."

Homurdandım. "Libs, hiçbir fikrin yok." Bir dakika boyunca sessizlik içinde yol aldık.

"Aslında şiddet yanlısı değildim," diye itiraf etti sonunda. "On yedi yaşındaki üvey kardeşim duşta *yanlışlıkla* üzerime yürüyüp duruyordu, ben de ona bir daha yaparsa kulaklarını zimba tabancasıyla tutturacağımı söyledim. Çocuğun devasa kulakları vardı. Ve aşırı korumacı ebeveynleri."

"Bu berbat bir şey." Bana karşı verilmiş kara bir yargı lekesiyle hayatın içinde bop yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bazen insanlar sadece lekeyi görürdü, kişiyi değil. "Seni hâlâ takımda istiyorum."

"Sanırım bana şeker sözü verilmişti," diye hatırlattı

Libby. "Eldiven kutusu."

Bana şüpheyle baktı ve sonra açtı. İçinden bir yığın Taco Bell sosu ve bir Reese's Fıstık Ezmesi kupası çıktı.

"Eh, pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirdiğine göre, sanırım bir anlaşmamız var," diye iç geçirdi.

"Evet!" Yumruğumu arabanın tavanına indirdim. "Ah!"

"Çok tuhafısın."

"Evet, öyleyim."

"Yani, daha önce şaka yapmıyordum. Hiç param yok."

"Onu bana bırak." İlk depozitom çek hesabımda bir delik açıyordu ve daha iyi bir kullanım düşünemiyordum. "Üvey annenle takım ve diğer şeyler hakkında konuşmamı ister misin?"

"Hayır. Pek ortalıkta görünmez. Kendimi eğlendirdiğim için mutlu olacaktır. O iyi biri. Sadece meşgul," diye ekledi Libby. Sağ tarafı işaret etti. "Bu

sağdan ikinci olan. Beyaz olan."

Küçük bir çiftlik eviydi, çakıldan daha kısa bir araba yolu ve ön bahçesinde koca bir oyuncak dükkânı vardı. Küçük bir çocuk hortumla genç bir kızı kovalarken, yeni yürümeye başlayan bir çocuk evin yan tarafında büyük bir tekerleği son hızla sürüyordu.

"Son koçları gerçekten öldü mü?" Libby sordu.

"Evet. Sonra da yedek koçları sezonun geri kalanında onlarla akıl oyunları oynadı. Benim casusum olabilirsin ve hasarın ne kadar derin olduğunu bana bildirebilirsin."

"Eğlenceli," dedi Libby kuru bir sesle.

"Bu hafta sonu maç falan yok," dedim ona. "Pazartesi günü antrenman, Salı günü de iç saha maçı var."

"Tamam."

"Bugün geldiğin için teşekkürler,
Libby." "Şeker için teşekkürler, Koç."

Ben: Bir pisliği takımdan attım ve yeni bir yıldız oyuncu aldım. BEN YENİLMEZİM.

Kız arkadaşım bir süper kahraman! Bahse girerim bir pelerini sallayabilirsin.

Ben: Taco Bell ile kutlama yapacağım. Var mısın?

Kızım için en iyisinden başka bir şey yok. Homer yumuşak tacolara bayılır. On dakika sonra beni al.

Evet mi dedi? Bizi seviyor mu? Bizi zafere taşıyacak mı?

Evet dedi! Ve bana garip dedi.

Biraz kazan. Birazını kaybet. Dur bakalım. Rich az önce çoraplarıyla yatak odasına girdi.

JAKE

Poker geceleri ayın en sevdiğim geceleriydi. Çoğunluğu öğretmen olan en yakın arkadaşlarımı toplar, onlara bira ısmarlar ve öğrencilerin duyacağı şekilde söylemeye cesaret edemediğimiz şeyler. Tüm bunlar olurken, kart tefecisi Bayan Gurgevich'e iflas etmemeye çalışıyorduk.

Fiş torbasını açtım ve poker masasının üzerine attım.

Büyükannemin, bayramlarda ve özel etkinliklerde nesiller boyu ailesine ev sahipliği yapmış olan resmi yemek odasını, yeşil keçeden bir masa ve kadifeden *Poker Oynayan Köpekler* reproduksiyonuyla bir erkek mağarasına dönüştürmem hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum.

En azından yemek yemek için kullanmayı denediğimde masayı örtecek bir kılıfım vardı.

Neyse ki büyükannem yakılmayı tercih etti. Yoksa mezarında ters dönebilirdi.

İlk gelen Max Amca oldu. Kocası Lewis'in aksine, Max bembeyazdı, kabarık bir sakalı vardı ve moda anlayışı kesinlikle sıfırdı. Beli lastikli kargo şortu ve çok fazla yıkama görmüş, "n" harfinin bir kısmı yıpranmış, daha çok "r" harfine benzeyen bir Queen tişörtü giyiyordu.

Elindeki kapalı tabağı uzatırken başını oturma odasına doğru uzattı. "Anything Goes teması için Kentucky burbonlu kurutulmuş et," dedi önsöz söylemeden.

Eşcinsel amcalarım ve onların rafine damak zevkleri hayatımın en parlak noktalarından biriydi. Ve her ikisi de yemek yaratmaya hiç ilgi duymadığım, sadece yediğim için korkunç bir hayal kırıklığına uğramışlardı.

"Ver bana," dedim, tabağa uzanarak.

"Biliyor musun, poker gecelerinden önce bunların bir kısmını temizlersen bana gerçekten iyilik yapmış olursun," dedi, sehpadan kanepenin en ucuna, yere ve sehpalardan birine taşınan dağınıklığa bakarak.

Cumbadaki altılı paket miydi? Vazgeçip başka bir tane almadan önce üç gün boyunca o şeyi aramıştım.

"Halledeceğim," diye söz verdim. Ve bunda ciddiydim. Dağınıklık canımı sıkmaya başlamıştı. Ya da büyükannemin hayaleti beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Kapı çalındı ve beden eğitimi öğretmeni ve dedikoducu Floyd içeri girerken ön kapı açıldı. "Et ve viski gibi kokan nedir?" diye sordu, bir tazı gibi havayı koklayarak.

Bayan Gurgevich arkasından, "Hadi devam edelim," diye homurdandı. "İndirimde yarım ton sashimi var. Eğer önümüzdeki otuz dakika içinde yemezsek, parazitler büyümeye başlayacak." En fazla bir metre boyunda, tuzlu ve biberli saçları ve sert siyah çerçeveli gözlükleri vardı. Bu gece metalik ipliklerle süslü siyah bir kaftan giymişti. İşteki Bayan Gurgevich, iş dışındaki Bayan Gurgevich'ten çok farklıydı. Üç kez evlenmişti, üç cumhurbaşkanını ilk adlarıyla çağırarak kadar iyi tanıyordu ve bir Suudi prensin ona iyilik borcu vardı.

"Büyük yeğenim nerede?" Max sordu.

"Homer yukarıda Animal Planet izliyor," dedim ona. Dört ayaklı oda arkadaşım, reklam arasında misafirlerden masa artığı aşımak için aşağıya inerdi.

"Gurgevich, paranı almaya geliyorum!" Bill Beerman poker masası dışında her yerde çekingendi. Güzel yedek oyuncuların yanında dili tutulan yumuşak huylu bilgisayar bilimleri öğretmeni, hafif bir bira ve bir el Texas Hold 'Em oynadıktan sonra ağzı bozuk bir isyancıya dönüşürdü. Geçen sefer Gurgevich'e şok edici bir şekilde kaybettiğinden beri, düzgünce ütülenmiş golf gömleği ve şortuyla savaşa hazırды.

"Pekâlâ millet. Ne yapacağınızı biliyorsunuz," dedim ve mutfığa doğru ilerledim. En azından herkes gelmeden önce çöplerin ve eski yemek artıklarının bir kısmını çöp kutusuna atmak için çaba göstermiştim. Bill benim her zamanki kâğıt tabak yığınımı çıkardı ve onları dağıttı.

Yıkamanız gerekiyorsa neden bulaşık kullanasınız ki? Ben aslında mutfakların Mark Zuckerberg'iydim.

Bayan Gurgevich sashimi paketini açıp köşedeki taşmış çöp kutusuna yan gözle bakarak, "Artık bir kız arkadaşın olduğuna göre kendine çeki düzen verirsin diye düşünmüştüm," dedi.

"Beni henüz evcilleştiremediysen, başka bir kadının evcilleştirmesini nasıl bekleyebilirsin?" Alay ettim.

"Sence Hooper Dehşeti'nden kurtulabilecek mi?" Floyd barbeküden aldığım domuz etinden bir kaşık alarak sordu.

"Az önce postadan bir telif çeki aldım. O sosyopatı beşinci dersimden çıkaracaksa, yasal masraflarını ödemek için kullanmaya hazırım," dedi Bayan Gurgevich.

"Ne için telif çeki?" Bill sordu.

"Marley'nin başı gerçekten belaya giremez, değil mi? Yani duyduğuma göre Lisabeth başka bir kıza resmen saldırmış. Bu Mars'a nasıl geri dönecek?" Ağzıma bir parça kuru et tıkıştırarak sordum.

"Çocuklarının mükemmel ve özel olduğunu düşünen ebeveynlerin gücünü asla hafife almayın," diye homurdandı Bayan Gurgevich.

Max Amca ağzı açık bana bakıyordu.

"Ne?" diye sordum. Plastik kapları tezgâhın üzerine bırakarak sordum.

"*Kız arkadaşın mı var?*" diye sordu. "Seninle ilişkiye girmeyi kabul eden gerçek bir insan kadın gibi mi?" Max Amca dedikoduları takip etmekte iyi değildi. Ben de bu konuda ona çekmiştim.

"Hayır, o bir porno dükkanında tanıştığım şişme bir bebek," dedim. "Evet, insan bir kadın. Buna inanmak çok mu zor?"

"Evet," diye hep bir ağızdan cevap verdiler.

"Komik. Gerçekten komik. Bütün gece kağıt mı oynayacağız yoksa dedikodu mu yapacağız?"

Max Amca elindeki kartları yeniden düzenleyerek, "ONU DAVET ETMELİSİN," dedi.

"Ha? Kim?" Gözlerimi kadınlara dikerek sordum.

"Marley," dedi Floyd. "Oynuyor mu?"

Tanrım. Bu işin peşini bırakmıyorlardı. Homer aşağı inip masasını topladıktan ve artıklar için kucak sörfü yaptıktan sonra bile hâlâ bir kızım olduğundan bahsediyorlardı.

Fişlerimi attım. "Bilmiyorum."

"Poker oynayıp oynamadığını nasıl bilmezsin?" Bill sordu.

"Çünkü çıkmaya yeni başladık. İşleri ağırdan alıyoruz. Daha eve bile girmedi," dedim. Dün gece beni kutlama için Taco Bell'den almıştı ama ben dışarıda bekliyordum. Dağınıklığa alışmış olabilirdim. Ama bu rahat olduğum anlamına gelmiyordu.

"Yavaş mı?" Gurgevich, pembe dudaklarından sarkan yanmamış sigarasıyla oturuyordu. "Sen mi? Ha!"

"Evet, ben. Tanrım, beni erkek düşkününü gibi gösteriyorsunuz," diye homurdandım.

Max Amca, "Bence onu bu gece davet etmelisin," diye ısrar etti.

"Bunu söylüyorsun çünkü o zaman Lew Amca'ya onunla tanıştığını ve onun tanışmadığını söyleyebilirsin."

"Bunda bir sorun görmüyorum," diye burnunu çekti.

"Havalı bir kız," dedi Floyd. "Görünüşe göre çocuklar ona biraz ısınıyor. Yani, dün Hooper'da gözlerinin kızarması ve burnundan duman çıkması dışında."

"Onu bizden mi yoksa bizi ondan mı koruyorsun?" Bayan Gurgevich sordu

Be

n. "Güzel. Tanrım. Ona mesaj atarım. Tamam mı?" Telefonumu cebimden çıkardım.

Ben: Belki de pislik arkadaşlarımla ve meraklı amcamın kız arkadaşımın poker gecesinde neden burada olmadığı konusunda yakamdan düşmesi için gelmek istemiyorsundur, değil mi?

"İşte. Mesaj attım. Şimdi mutlu musun? Oynamaya geri dönebilir miyiz lütfen?" Telefonum çaldı.

"Ne dedi?" Bill sordu.

"Telefonumu açtığımı gördün mü, dahi?" Mırıldandım. Bir kız arkadaşımın olması başıma bela olmaya başlamıştı.

Marley: Bu ne biçim bir davetti böyle?

"Ne dedi?" Max Amca sordu.

"Bunun ne tür bir davet olduğunu bilmek istiyor." "Nasıl söyledin?"

Bayan Gurgevich sordu.

"Ona peşimi bırakmayacağınızı ve belki de çenenizi kapatmanız için buraya gelebileceğini söyledim."

Max Amca bir eliyle sakalını sıvazladı. "Bu işte pek iyi değilsin," diye gözlemledi.

"Bu benim ilk ilişkim! Benden ne istiyorsun? Tanrım!"

Bayan Gurgevich üzüntüyle başını sallıyordu. "Gerçekten bu işte daha iyi olacağını düşünmüştüm."

"Ve ben gerçekten bu gece poker oynayacağımı sanıyordum, bir bekarlığa veda partisinde oturacağımı değil."

Floyd bir tavuk ciyaklaması çıkardı.

Ben: Lütfen gel ve aptal arkadaşlarımla takıl. Seni ağırlamayı çok isterim. Burbon aromalı kurutulmuş et var.

"Ona ne cevap verdin?" Bill sordu. "Geliyor mu?" Floyd sordu.

Marley: Şanslısın, diğer tek seçeneğim ailemin bir sonraki Airbnb misafiri için yatak çarşaflarını yıkamaktı. On dakika içinde orada ol.

Tanrı seni korusun. Not: Hepsi bunun gerçek olduğunu düşünüyor, o yüzden seksi giyin ve beni Fransız öpücüğüne boğmaya hazır ol.

Orta parmak emojisiyle yanıt verdi. "Eee?" Max Amca sordu.

"Şaka yapıyorsunuz, pislikler. Şimdi oyunu bırakmalıyız ki temizlememe yardım edebilesiniz."

MARLEY

I Jake'in nasıl bir yerde yaşamasını beklediğimi bilmiyorum. Ama büyük pencereleri ve etrafını saran verandası olan iki katlı güzel bir tuğla ev değildi. Dün gece onu aldığım da merakım daha da artmıştı. Ve şimdi perdenin arkasını görebilecektim. Eski genç Jake Weston'ın asi ve şu anki tarih öğretmeni/kros koçu, yaşadı.

Büyük bir akçaağaç ağacı ve gerçek çiçek tarhları olan düzenli bir ön çim vardı. Evet, biraz bakımsız görünüyorlardı ama yine de tüm paket "aile evi" diyordu. Burası insanların Şükran Günü için toplandığı ve bir kızın balo gecesinde kabarık bir elbiseyle merdivenlerden giriş yaptığı bir yerdi.

Burası kadınları ayartmak için tasarlanmış bir bekâr evi değildi. Jake Weston'ın evi de değil.

Ön kapıda acayip bir hoş geldin paspası vardı. Paspasın yanında, içeri giremeyecek kadar kokmuş olması gereken bir çift beş parmak koçu ayakkabısı duruyordu.

Zile uzandım ama içeriden bir ses duyunca durakladım. Sanki biri ağır bir şeyi yerde sürüklüyor gibiydi.

"Gerçekten toz almak için yeterli zamanımız yok," diye bağırıldığını duydum Jake'in. "Sadece mobilyaların altındaki büyük toz tavşanlarını üfleyeceğiz."

"Hey, yo! Lavaboya yapışan lo mein'i ne yapmamızı istiyorsun?"

Floyd muydu o?

"Elinden geldiğince kesip çıkar! Ve acele et. Her an burada olabilir!"

"Saklanması gereken çıplak dergileriniz var mı?"

"Eğer kapıcılık oynayacağımı bilseydim, bu gece evde kalırdım."

"Sadece çeneni kapa ve mutfak masasındaki lekeleri temizlemeye çalış, tamam mı?"

Neyin içine giriyordum?

Zile bastım ve birkaç ses aynı anda "Girin!" diye bağırdı.

Ben daha kapının tokmağını çeviremeden ön kapı açıldı ve fuaye bir insan kalabalığıyla doldu.

"Merhaba," dedim.

"Hey, Mars," dedi Jake, onların arasından sıyrılıp yanağıma garip ve nefes nefese bir öpücük kondurdu. Bir elinde ıslak, kirli bir bez vardı ve ben ona bakınca omzunun üzerinden attı.

Arkasında Queer yazan bir tişört giyen sakallı adam onu havada yakaladı.

"İçeri gel," dedi Jake, beni bir balık gibi içine çekerek. "Sanırım amcam dışında herkesi tanıyorsun. Max Amca, bu benim kız arkadaşım Marley. Mars, bu-"

Sakallı adam beni Jake'in elinden çekip aldı ve bana coşkuyla sarıldı. "Beni çok mutlu ettin," dedi. "Şimdi seninle hızlıca bir selfie çekmem gerekiyor."

"Oh, ben, uh."

Jake, Max'in beni tutuşunu kırdı. "Max Amca, Lewis'in burnunu sürtmenden önce beş saniye nefes almasına izin verelim."

"Her zaman sonunda eşcinsel olacağını düşündü, ama ben senin yuva kurman için tek ihtiyacın olanın özel bir kadın olduğunu biliyordum," dedi Max, kendini beğenmiş bir şekilde telefonuna dokunarak.

"Amcalarım eşcinsel. Her zaman diğer herkesin de öyle olduğunu varsayarlar," diye açıkladı Jake. "Kuzenim Adeline kocasıyla evlendiğinde kalpleri kırıldı."

"Ailede lezbiyenlerin olması çok eğlenceli olurdu," diye iç geçirdi Max.

"Kesinlikle." Ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Neden geldiğimden bile emin değildim.

"N'aber, Cicero?" Floyd el salladı. "Hâlâ bir işin var mı?"

"Merhaba Marley," diye konuştu Bill Beerman, sesi ancak gıcırdayordu.

"Merhaba çocuklar. Oh, Bayan Gurgevich. Sizi tanıyamadım." Bayan Gurgevich büyüleyici görünüyordu. Süslü kaftanından parmaklarındaki büyük elmaslara kadar her yeri ışıltı ışıltıydı. "Vay canına, ne yüzükler ama."

İri nişan yüzüklerine benziyorlardı. Dört tane. Kadını lise birinci sınıfta her gün görmüştüm ve tek bir mücevher taktığını hatırlamıyordum.

Bayan Gurgevich parmaklarını oynattı. "Bayan Cicero'yu içeri alın beyler," diyerek testosteronun arasından bir yol açtı.

"Neler oluyor?" Herkes -bunu biliyordum- balo kıyafetine layık merdivenin sağından ayrılırken Jake'e tısladım.

"Öğretmenler Hooper'la neler yaşandığını öğrenmek istiyor ve amcam da kocasına anlatabilmek için tek eşliliğin kanıtını istiyor."

"Burası neden Lysol gibi kokuyor?"

Bir elini başının arkasında gezdirdi. "Muhtemelen bilmek istemezsin."

Üst kattan dörtnala gelen bir ses duydum ve ikimiz de sarışın bir tüy yumağının kendini merdivenlerden aşağı fırlatışını izledik.

"Homie!" Homer ön patilerini göğsüme dikti ve soğuk burnunu yüzüme doğru itti. "Hey, dostum! Vay canına. İnsanların köpekleri olmasının nedeni böyle selamlaşmalar mı?" diye sordum.

"Tanrım, bilemiyorum. Sadece bana homurdanıyor ve eve geldiğimde yemek kabını itip kakıyor," dedi Jake köpeğine bakarak.

"Güzel bir eviniz var," dedim, Homer'a güzel bir tokat atarken antrede etrafa göz gezdirdim. Döşemeler koyu renk, parkeler orijinal ve tavanlar yüksekti. Merdivenin bir tarafında bol camlı ve çok sayıda gömme dolaplı bir oturma odası, diğer tarafında ise poker odasına dönüştürülmüş bir yemek odası vardı.

Floyd yemek odasından, "Bunu on dakika önce görmeliydin," diye seslendi.

"Har har. Çok komik. Oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz?" Jake homurdandı. "İçeri gel ve sorguya aldırma."

Kötü oynadım. Üniversitedeki poker günlerimden bu yana uzun zaman geçmişti. Ve hayatımın diğer tüm alanlarında olduğu gibi, şans benden yana değildi. Ama

Arkanıza yaslanıp atışmaları dinlemek eğlenceliydi. Bayan Gurgevich'in bir lise İngilizce öğretmeninininkine hiç benzemeyen bir hayat hakkında büyüleyici bilgiler verdiğini duymak.

Tony Bennett'i geri vokal yaptığı günlerden mi tanıyordu?

Yunanistan'da kendisinden yirmi yaş küçük bir sevgilisi mi vardı?

Jake yanıma oturdu, sandalyesinde yayılırken dizini dizime bastırdı. Bu eve aitmiş gibi görünmüyordu. Belki kadife *Poker Oynayan Köpekler* tablosu hariç. Bu kesinlikle onun tarzıydı.

Oynadık. Çok güzel kurutulmuş et yedik. Sıksa, gözlüklü bir yedinci sınıf öğrencisinin oyun alanında toplardan kaçtığı gibi sorulardan kaçtım.

Bayan Gurgevich, Lisabeth Hooper'ın nihayet başka birinin sorunu olup olmadığını öğrenmek istedi.

Floyd kovulup kovulmayacağımı bilmek istedi.

Bill'in Koç Vince'in kırmızı boya olayı için zavallı küçük masum beni suçlamasıyla ilgili soruları vardı. Hiçbirine verecek cevabım yoktu. Önümüzdeki hafta, başıma açmış olabileceğim yasal sorunlarla yüzleşmem için yeterince erken olacaktı.

Max Amca'nın da Jake'in benden nasıl bir hayat arkadaşı bekleyebileceğine dair 17.000 sorusu vardı.

Garip, eğlenceli ve hatta bir şekilde biraz da eğlenceliydi. Bayan Gurgevich beni full house ile saf dışı bıraktı ve diğer herkes teker teker hüküm süren poker kraliçesine yenildi, ta ki o ve Jake'e kalana kadar, yeşil keçe üzerinde birbirlerine bakarak ve çöp konuşarak.

Katalog siparişi tek renkli polyester giyinen lise İngilizce öğretmenimin bir zamanlar bir müzik yıldızıyla çıkmış şeytani, keyifli, dünyevi bir kadın olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum. Neil Diamond, John Mellencamp -Puma günlerinde- ya da Billy Ray Cyrus'a kadar daraltmıştık.

"Ben ararım," dedi Bayan Gurgevich. Sesi sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş ya da önündeki yetmiş beş dolarlık pot için endişelenmiyormuş gibi bıkkındı. "Full house."

Gülümsemesi, avının yüzünü parçalamaya hazır bir aslan gibi kedigiliydi.

"Huh," dedi Jake kartlarına bakarak. "Bu bana kazanan bir el gibi görünüyor." Elindeki kartları teker teker yere bırakmaya başladı. Dikkatlice. Tam olarak. "Yani, eğer elimde bu dört beyefendi vale olmasaydı öyle olurdu."

Kaybedenlerin geri kalanı ve ben bu şovmenliği alkışladık. Bayan Gurgevich ustalıkla çizilmiş bir kaşını kaldırdı.

"Bayan arkadaşın tam bir şans tılsımı," diye gözlemledi Max Amca. "Evet, öyle," dedi Jake, bana doğru bakıp göz kırparak.

Kendini beğenmiş tavrının ve aşırı özgüvenli kişiliğinin bana neden bu kadar çekici geldiğini tam olarak incelemeye çalıştım. Normalde farklı bir tip arardım. Tehditkâr olmayan. Rahat. Belki biraz tiki eğilimli.

Jake'in kenarları kıymık batabilecek kadar pürüzlüydü. Belki de sadece çok iyi öpüşüyor olmasıydı.

Maçın resmen bitmesiyle birlikte herkes ortalığı temizlemeye ve artıkları toplamaya koyuldu. Esneme ve "Pazartesi görüşürüz" sesleri arasında toplu bir kaçış oldu ve ne olduğunu anlamadan Jake Weston'ın evinde onunla yalnız kaldım. Eve gitmeyi düşündüm. Ona doğru baktım ve çöp poşetini kutudan çıkarmak için eğilirken kıç kaslarının çok hoş bir şekilde büküldüğünü fark ettim. Evet. Eve gitmek akıllıcaydı. Eve gitmek akıllıcaydı.

"Bira ister misin?" diye teklif etti.

"Uh. Tabi." Burada tehlikede değildim. Bu sahte bir ilişkiydi. Onun cazibesine kapılıp pantolonumu yırtmayacak ve ona saldırmayacaktım. Ve dürüst olalım. Bu çok mu kötü olurdu? Son ilişkim, diyelim ki, bir süre için *bow chicka wow wow* departmanında eksikti.

Jake Weston ile çılgınca seks yapmanın bana bir zararı olabilir mi?

MARLEY

Jake buzdolabından bir çift bira çıkardı ve kapaklarını tek eliyle seksi bir şekilde açtı. "Hadi," dedi başıyla arka kapıyı işaret ederek. "Sana verandayı göstereyim."

Kulağa örtmece gibi geliyordu. Ve ben de kendi isteğimle gittim.

"Oh, vay canına." Tamam, bu bir örtmece söz olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştım, ama bu hayal kırıklığı havalı bir verandada durduğumuz gerçeğiyle hafifledi. Oturma yerleri rahat, hasır ve yaşlı kadın tarzındaydı. Ama minderler derin ve davetkârdı. Köşeye sıkıştırılmış bir tiki bar ve diğer köşede yarı ölü bir palmiye vardı ve aydınlatma gerçek bir masa lambasından yumuşak ve ışıltılıydı ve tavandan birkaç ışık dizisi asılıydı.

"Tüm evle ilgili en sevdiğim şey bu," dedi. "Buraya bir ızgara verandası yapmayı düşünüyorum." Karanlık bahçeyi işaret etti.

Cırcır böceklerinin sesi yüksek, ışıklar yumuşak ve biram soğuktu. Hayat oldukça iyi hissettiriyordu.

Kanepeye oturdum ve minderlere gömülerek rahatladım. Jake sandalyeyi görmezden geldi ve beni kanepeye sıkıştırdı. Ayaklarını sehpaye uzattı ve birasından uzun bir yudum aldı. "Sakıncası var mı?" diye sordu, cebinden bir puro çıkarıp parmaklarının arasında yuvarlayarak.

"Hiç de değil," diye omuz silktim. Omzum onun omzuna yaslanmıştı ve purosunu yakmak için öne eğildiğinde teması özlemiştim. Geri çekildiğinde kolunu omuzlarıma doladı. Vücut ısısı gece havasının serinliğini aldı.

Puro dumanının kokusu tatlı ve keskindi. Mavi duman halkaları tembelce tavana doğru süzülüyordu.

Cırcır böcekleri beni rahat bir transa soktu.

"Üşüdün mü?" diye sordu.

Kollarımı ovuşturdum. "Birazcık."

Jake arkamıza uzandı ve kanepenin arkasından bir yorgan çekip üzerimize düzgünce serdi. Yorganı çeneme kadar çektim ve başımı onun omzuna yasladım.

Bu iyi hissettirdi. Böyle hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Her şey her zaman bir savaş gibiydi. Sürekli, ezici bir endişe dalgası. Her zaman işi, adamı, güvenceyi kaybetmekten korkuyordum. Ama şimdi, şu anda, bu küçük verandada kendimi iyi hissediyordum.

"Bu eve nasıl sahip oldun?" Ona sordum.

Başını eğdi ve yukarıya doğru tül gibi bir duman bulutu üfledi. "Büyükannemindi. Bir yıl kadar önce öldü ve bana bıraktı."

"Bu aile hissini açıklıyor," dedim. "Çok fazla değiştirmediniz, değil mi?"

"Daha çok benimmiş gibi hissettirmek için yüzeysel bir dağınıklık katmanı ekledim," diye şaka yaptı.

"Beklemek hakkında her şeyi bilirim," dedim

ona. "Beklemek mi?"

"Bilirsin işte. Tüm bu planlara sahip olmak ama bir şeyler doğru olana veya zamanlama mükemmel olana kadar onlar hakkında bir şey yapmayı beklemek."

Çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. "Huh. Yaptığım şey bu mu?"

"Çok meşgulsün. Tatilden sonra yaparsın. *Riverdale*'i izlemeyi bitirdikten sonra bunun için biraz zaman ayıracaksın. Doğru insanla tanışana, doğru işe sahip olana kadar bekleyeceksin."

"Kendimi hâlâ evde bir ziyaretçi gibi hissediyorum," diye itiraf etti. "Hâlâ büyükannemin evi gibi hissediyorum."

"Tek bir şeyle başlayacak olsaydınız, neyi değiştirirdiniz?" diye sordum.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, sigarayı uzattı ve ben de ucundan hafifçe üfleyerek ondan aldım. "Sanırım oturma odası. Kanepe benim ama diğer her şey hâlâ onun. Perdeler," diye karar verdi.

Puroyu geri uzattım. "İyi karar. Pötikare senin tarzın değil."

"Ne olduğunu bilmiyorum. Ama bu eve taşınır taşınmaz, sadece ben ve Homer tüm bu yatak odaları, tüm bu metrekare ile dolaşıyorduk,

Belki de tüm bu ilişki olayını denemenin zamanı gelmiştir diye düşünmeye başladım. Dürüst olmak gerekirse, büyükannemin ruhunun bana musallat olmasından biraz korkuyorum. Uzun zamandır bir yuva kurmamı istiyordu."

Büyükanne Hayaleti fikrine gülümsedim. "Bu yüzden mi bu düzenlemeyi yaptınız?"

"Aptalca olduğunu biliyorum. Otuz sekiz yaşında olmak ve bir ilişkinin nasıl olması gerektiği hakkında hiçbir fikre sahip olmamak. Belki de hoşlanmayacağım. Ama denemem gerektiğini hissediyorum, anlıyor musun? Evim var. Harika bir işim var. Kim bilir, belki de patronluk taslamaktan, kontrol etmekten, biriyle birlikte karar vermekten hoşlanırım." Omzumu sıktı. "Şimdiye kadar işimi oldukça kolaylaştırdın."

"Sanırım bu konuda ciddi olduğunu düşünmemiştim," diye esneyerek itiraf ettim.

"Evet, öyleyim. Ve sana güveniyorum, Mars, beni ilişki şekline sokmak için. Denemek istiyorum. İlişkilerin de tıpkı spor gibi pratik gerektirdiğini düşündüm. Değil mi?"

"Sanırım haklısın. Bunu daha ciddiye alacağım," diye söz verdim.

"Güzel." Bir süre sessizlik oldu. Rahat bir sessizlik, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk. "Ne istiyorsun? Hayattan yani," diye sordu. "Erkek arkadaştan kocaya giden yolu denemek konusunda utanç verici derecede dürüstüm. Ne tür planların var?"

Yavaş bir nefes verdim. "Ayrıntıları bilmiyorum ama büyük bir şey yapmak istiyorum. Önemli bir şey. Önemli, vazgeçilmez olmak istiyorum. Kız kardeşim... inanılmaz. Her zaman hayattan daha büyük olmuştur. Çılgınca zeki. Çılgınca güzel. Ama bu dünyada yaptığı iyilikler akıllara durgunluk verecek türden. Ben de bunu yapmak istiyorum. Öyle olmak."

"Tamam, o zaman büyük tanımla," diye

üsteledi Jake. "Bu aptalca," dedim ona.

"Kimsenin hayalleri aptalca değildir," diye karşı çıktı.

İçimi çektim. "Tanımadığım insanların bile benim hakkımda bir şeyler duymasını istiyorum. Ve ezik, işsiz, evsiz, acıma partisi tarzında değil. Etkileyici olmak istiyorum. Önemli şeyler yapmak istiyorum, sadece bir maaş çeki almak ya da tekrar küçültülmeyi beklemek değil. Kaç kez işten çıkarıldım, küçüldüm, işten çıkarıldım ya da kovuldum biliyor musun?" Başımı çevirip ona baktım.

"Kaç tane?" diye sordu, puroyu bana tekrar uzatırken.

"Altı. Üniversiteden beri. Sanki bir radar geliştirmişim gibi. En ufak bir sorun belirtisi olduğunda, saatim işlemeye başlıyor. Bekliyorum

Kaçınılmaz olan. Hiçbir zaman elde tutulacak kadar önemli olmadım. İşten çıkarmaların ilk turundan hiç sağ çıkamadım. Ben vazgeçilebilirim. Değiştirilebilirim. Gittiğimde kimse beni özlemez. Diğer tarafın nasıl olduğunu görmek istiyorum."

"Kahretsin Mars," dedi Jake. "Bu insanın kafasını gerçekten karıştırır."

Hüzünlü bir kahkaha attım. "Kendimi kaybeden biri gibi hissetmemek çok zor. Fiziksel olarak kaybettiğim için bu iş de kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor."

"Çünkü dışarıdan bir doğrulama arıyorsun." Başımı omzundan kaldırdım. "Tamam, Dr. Phil."

"Ben ciddiym. Son on beş yılımı gençlerle çalışarak geçirdim. Neredeyse bir yaşam koçuyum. Kendine daha fazla güvenmeni neyin sağlayacağını bulmalısın. Başkalarından alacağın hiçbir 'aferin' sana aradığın havayı vermeyecek. Sen harika bir kızsın Mars. Öyle davranmaya başla."

"Peki kendime daha fazla güvenmem için ne yapmamı önerirsiniz?"

"Bazı hedefler belirleyin. Başarmak istediğiniz şeyler. Sonra dışarı çıkın ve onları ezin. Küçük hedeflerle başlayın, kesinlikle yapabileceğiniz şeyler olsun. Ama listeye daha büyük, daha korkutucu şeyler koymaktan da çekinmeyin. Bunlardan birinin üstünü her çizdiğinizde, kendinize iyi bir şey yapabileceğinizi kanıtlamış olursunuz."

"Vay be." Tamam, belki yorgundum. Ya da belki de puro dumanı ve seksi adamın sarhoş edici feromonlarıydı, ama bu gerçekten mantıklıydı. "Gerçekten bir yaşam koçu gibisin."

"Benimle kal, güzel kız. Benimle kal."

Kuş cıvıltılarına, boynumda bir sızıya ve başka birinin bedeninin bedenime yaslanmasına uyandım. Gözlerimi açtığımda hala nerede olduğumdan ve kimin saçlarıma usulca nefes verdiğiinden emin değildim. Dışarıdaydım. Sayılır.

Aman Tanrım. Verandada. Poker. Jake.

Doğrulamaya çalıştım ama güçlü kollar etrafımı daha sıkı sardı. "Hayır. Beş dakika daha," diye mırıldandı çenesini başımın üstüne sürterek. Ellerimle üstümü başımı yokladım. Hâlâ tamamen giyiniktim. Dün gece iki bira içmişim ama uykumda soyunup adamın üstüne çıkmadığımdan emin olmak istedim.

"Sakin ol Mars. Sadece uyuyakalmışız."

"Kahretsin. Aileme eve gelmeyeceğimi söylemedim."

"Annene senin telefonundan mesaj attım. Sana altı tane göz kırpan emoji ile iyi vakit geçirmeni söyledi. Şimdi sessiz ol ve bırak da bir kızla uyanmanın tadını çıkarayım."

Sıcak, rahat ve son derece iyi dinlenmişim. Ve görünüşe göre uzlaşmacı.

"Tamam. Beş dakika daha," diye kabul ettim. "Ve sonra bu gece beni alıştırma randevusuna çıkaracaksın."

"Harika," dedi ağzı saçlarımda gezinirken. İkimiz de arka kapıdan gelen homurtuyu duyduk.

"Lanet köpek," diye inledi Jake. "Neden kendini dışarı bırakmayı öğrenemiyor?"

Esnedim ve kucağımdan kalkmaya çalıştım. Sahte ya da değil, güne başlamak için hiç de fena bir yol değildi.

JAKE

I önümdeki kapıya baktım ve omuzlarımı yuvarladım. "Önemli bir şey değil. Sadece bir randevu için kız arkadaşını alıyordum," diye mırıldandım nefesimin altında. Marley'in talimatlarına harfiyen uymuş, hatta bir adım daha ileri gitmiştim. Kız arkadaşım ile aynı evde yaşadığım için bir değil, *iki* buket çiçek almıştım.

Ailesi.

Kapı zilini çaldım ve uzun, yavaş bir nefes verdim. Gergin olmam utanç vericiydi. Daha önce de randevulara çıkmıştım. Gerçek olanlara. Bunu kesinlikle yapabilirdim. Marley beni yargılamak için burada değildi. Bana öğretmek için buradaydı. Ve ben de istekli bir öğrenciydim.

Kapı açıldı ve kendimi çok uzun boylu, çok geniş siyah bir adama bakarken buldum. Papyonlu bir takım elbise giymişti ve kaplumbağa kabuğu gözlükleri vardı.

"Uhh..." İçgüdüsel olarak bakışlarım önce evin numarasına, sonra da yan komşunun evine kaydı. Evet, kuğulu bir malikanenin canavarlığı. Doğru yerdeydim. "Merhaba, Marley içeride mi?" diye sordum.

"Sen Jake olmalısın." Sesi gürliyordu ve ses dalgalarını iliklerimde hissedebiliyordum.

"Öyleyim."

"Bunlar benim için mi?" Papyon çiçeklerimi kontrol ederek sordu.

"Uhh-"

"Hey, Jake." Nefes nefese kalmış Marley, kot pantolonu ve şirin bir düğmeli bluzuyla dev moda abidesinin yanında belirdi. "Bu Dietrich," dedi.

"Dietrich. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Göreceğiz. Marley'e karşı niyetiniz nedir?" diye sordu.

"Şey, um. Çoğunlukla onurlu."

Dietrich'in inci gibi beyaz gülümsemesi beni kör etti. "Sadece seninle dalga geçiyorum, dostum. İçeri gel."

İçimde bir rahatlama hissettim ve Marley'in çocukluk evinin eşiğinden geçtim.

"Kapıyı açtığın için teşekkürler, D," dedi Marley.

"Senin için her şeyi yaparım, tatlım." Ona tabanca parmaklarını vurdu ve bir NFL oyuncusunun zarafetiyle merdivenleri üçer üçer çıktı.

"Bu da neydi böyle?" Nefes aldım.

Güldü. "Özür dilerim. Küçük bir şaka. Ailemin bir haftalık Airbnb misafiri. İş için Lancaster'da ve bir otelden daha ev gibi bir ortam istedi."

"Ödümü kopardı."

"Evet, öyle yaptı." Sırıttı ve bunu yaptığında gerçekten hoşuma gittiğini fark ettim.

"Al," dedim ve çiçekleri ona doğru ittim.

Boğazını temizledi ve kıyafetini işaret etti. "Flört 101 notlarını unutma."

"Ah, doğru." Bir an durup ona takdir dolu bir bakış attım. Düğmeli gömlekleri çok severdim. Bu dünyada, altındaki hazineleri ortaya çıkarmak için o uzun düğme dizisini çözmekten daha çok beklediğim bir şey yoktu. Bu bir kız fanilasıydı ve benim için başka bir kutuyu işaretliyordu. "Muhteşem görünüyorsun, güzel kız."

"Güzel teslimat," dedi Marley çiçekleri kabul ederken.

"Bunlar da annen için," dedim diğer buketi göstererek. "Vay canına.

Birileri fazladan kredi almaya gidiyor," dedi.

"Jake mi o?" diye seslendi bir kadın evin arkasından.

"Evet, ayaklarımı yerden kesmek ve umarım karnımı doyurmak için burada," diye karşılık verdi Marley.

"Gitmesine izin vermeyin!"

Bir itiş kakış sesi duyuldu ve ardından Marley'in anne ve babası koridorda belirdi. Bize ulaşmak için acele ederken birbirlerine dolandılar. Babasının ayağı takıldı ve duvardaki bir aile fotoğrafını düşürdü ama hemen toparlandı.

"Jake, seni tekrar görmek çok güzel." Jessica Cicero ve benim yollarımız, o hâlâ öğretmenlik yaparken hizmet içi günlerde arada bir kesişirdi. O

çok güzeldi. Sarı saçları canlı bir at kuyruğuyla geriye doğru toplanmıştı ve gülümsemesi parlak mavi gözlerine ulaşıyordu. Elini uzattı ve ben de sıktım.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bayan Cicero," dedim çiçekleri uzatarak. "Bunlar sizin için."

"Aman Tanrım! Çok güzeller," dedi Marley'e bir bebek bakışı göndererek. "Ve lütfen bana Jessica de."

"Ben Ned," dedi kanarya sarısı polosu ve gümüşü bıyığı olan adam elini uzatarak. Sesi alışılmadık derecede yüksekti.

"Ned, tanıştığımıza sevindim." Elini sıktım ve kavrama savaşını onun kazanmasına izin verdim. Bu göstermelik bir tanışma oldu. Hepimiz birbirimizi yıllardır tanıyorduk. Muhtemelen bakkalın manav reyonunda ya da birimiz park yerinden geri geri çıkarken diğerimiz sabırla beklerken hoşbeş etmiştik. Culpepper'dı. Herkes herkesi tanırdı.

"Bana bir şey getirdin mi?" Ned umutla Marley ve Jessica'nın çiçeklerine bakarak sordu.

"Uh, hayır, efendim."

"Birinci vuruş!" diye bağırdı. Başparmaklarını pantolonunun kemerine soktu ve sanki bir kavgaya hazırlanır gibi pantolonunu yukarı çekti.

"Baba, onunla dalga geçme. Dietrich'e kapıyı açtırdım ve niyetini sordum bile," dedi Marley.

"Ooh! Bu iyiydi," dedi Ned, kızına iki kez başparmağını kaldırarak.

"Peki beni nereye götürüyorsunuz Bay Erkek Arkadaş?" Yolcu kapısını onun için açık tutarken Marley sordu.

"Tamam, şuna bir bakın. Akşam yemeği ve içki için Smitty's'e gidiyoruz. Hafif, sıradan ve halka açık olsun."

Yüzünü buruşturduğunu fark ettim.

"Ne? Bu kötü bir ilk buluşma mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Özür dilerim. Bu sadece Culpepper'da sosyalleşmeye verdiğim ani bir tepki. Gelecekteki bir kız arkadaş için iyi, sağlam bir ilk buluşma planı."

Smitty's Cumartesi geceleri hep kalabalık olurdu ama Main Street'e bakan pencerenin önünde küçük bir masa ayarladım. Marley

tabureye oturdu, sırtını odaya verdi ve menüyü açtı.

"Ee? Şimdiye kadar nasıldım?" Karşısındaki koltuğa oturarak sordum.

"Beni aldın, aileme iyi davrandın, kıyafetime iltifat ettin, anneme ve bana çiçek getirdin ve Dietrich'ten çılgık atarak kaçmadın. Bu randevuda çuvalladığını söyleyebilirim."

"Çivileme dediğinde-"

Elindeki menüyle kafama vurdu. "Komik adam."

Kendi menümü aldım ve göz gezdirdim. "Her gece aynı şey" tarzında bir adam değildim. Karıştırmak benim için tutarlılıktan daha eğlenceliydi. Bir gece sıcak kanat vardı. Başka bir gece biftek ve brokoli. Bazen, sırf can sıkıntısından salata yiyor ya da tedbiri elden bırakıp bulabildiğim en yağlı pizzayı sipariş ediyordum.

Marley etrafımızdaki Cumartesi gecesi kalabalığına bakıyordu. Çekingen bir tavırla barın karşısındaki birine elini kaldırdı ve beceriksizce gülümsedi. Sonra aynı hızla gözlerini kaçırdı.

"Bu çok garip. Aslında bu insanların yarısını tanıyorum," diye fısıldadı ve menüsünü alıp yüzünü gizledi.

"Küçük kasaba Amerika'ya hoş geldiniz."

"Biliyor musun, herkese yabancı olmak için söylenecek bir şey var," dedi ve menüyü tekrar yere bıraktı.

"Gerginsin."

"Gergin değilim. Sadece kendimi açıkta

hissediyorum."

"Neden?"

Meraklanmışım.

"Çünkü bu insanların çoğu benim korkunç, garip, aşağılayıcı gençlik yıllarımı hatırlıyor."

"Lise kariyerinizde bu kadar korkunç, garip ve aşağılayıcı olan neydi?" Merak ettim.

Bana uzun uzun baktı. "Son senemizdeki mezuniyet balosu mu? Bu bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Sanırım ben Mezuniyet Balosu'nu senden farklı hatırlıyorum. Çok fazla itilip kakılmış ve işleri kendi eline almış kavgacı bir son sınıf öğrencisi hatırlıyorum-"

Masaya doğru eğilerek bir eliyle ağzımı kapattı.

"Ne var biliyor musun? Bu ilk buluşma konuşması değil. Biraz havadan sudan konuş." Elini çekti.

Kadınlar tuhaftı. Güzel, pürüzsüz, büyüleyici ve tuhaf.

"Steelers'a ne dersin?" Neşeyle sordum. Marley gözlerini devirdi.

"Hey, çocuklar." Masanın yanında bir garson belirdi. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

Bira sipariş ettik ve bir sepet soğan halkası için meze talebinde bulundum. O ayrıldığında, Marley benimle ve mekandaki diğer herkesle göz teması kurmaktan dikkatle kaçındı.

Elini kendi elimle kapattım. "Bak, ne olursa olsun, lisede seni incitecek bir şey yaptıysam özür dilerim."

Bana öyle bir baktı ki sanki kelimeler boğazından çıkmaya çalışıyordu. Ama sözlerini dizginledi, üstünü örttü. "Lisede hepimiz inanılmaz aptalca şeyler yaptık," dedi sessizce.

"Tamam." Bekledim. Bir dakika boyunca menüsüne baktı.

"Yani, ilk buluşmada," dedi sonunda, "sevgilinizin kendisinden bahsetmesini sağlamaya odaklanmalı ve mümkün olduğunca çok bilgiyi dosyalamalısınız. Bir insanın kendisi hakkında nasıl konuştuğuna bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirsiniz."

"Evet, Marley. Bana kendinden bahset. Eğer piyangoyu kazansaydın, parayla ne yapardın?"

Onaylayarak güldü. "Güzel soru." Başımı bir prens gibi öne eğdim.

"Dağ gibi birikmiş borcumu öderdim," diye karar verdi. "Öğrenci kredileri mi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Başını iki yana salladı. "Utanç verici. Son işim, satın alma seçenekleri sunan bir start-up'tı. İşe ortak olabiliyordum ve bu fikir hoşuma gitmişti. Birikimlerime el attım, sonra da kurtarmaya çalışırken birikimlerimi tükettim. Ne olduğunu anlamadan önce birikimlerim de işim de gitmişti. Şirket iflas etti ve masrafları karşılamak için kişisel kredi almak zorunda kaldım."

Biralarımız geldi ve şişeleri tokuşturduk.

"Bu berbat bir şey," dedim ona. "Diyelim ki borcunuz sihirli bir şekilde ortadan kalktı. Piyangodan kazandığın parayı harcayacağın en anlamsız şey ne olurdu?"

Birasından uzun bir yudum aldı ve gözlerini kapattı. "Hep ülkeyi baştan başa gezmek istemişimdir. Durup en büyük sicim toplarını görmek. Kuru et ve bakkal atıştırmalıklarıyla yaşamak."

"Yolculuklar piyango kadar pahalı değildir," diye belirttim.

"Hayır, ama işten izin almak öyle. Hiçbir zaman iki haftadan fazla ücretli tatili olan bir işim olmadı. Ve bunun çoğunu da tatiller yuttu."

"Artık bir  ğretmensin. Bu da sana kurutulmuş etle dolu maceran için bütün bir yaz veriyor."

"Noel'e kadar  ğretmenim. Sonra hasta la vista, Culpepper." "Sonra ne yapmak istiyorsun?" Eğilerek sordum, gerçekten sevmiyordum. onun toparlanıp tekrar yoluna devam etmesi fikri.

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey tam olarak uymuyor."

Fanilasındaki V harfi sürekli gözlerimi çekiyordu. Boğazının o uzun çizgisini, gömleği açıldığında göğsünün ince kıvrımını görmek hoşuma gidiyordu.

"Hey, ilk buluşmada göğüs dekoltesine bakmak yok, dostum. Sadece göz teması" dedi.

Hipnotik durumumdan çıktım.

" z r dilerim. Eski alışkanlıklar."

"Piyangoyu kazansan ne yapardın?" diye sordu. " ok kolay. Homer'a elmas kaplı bir yaka alırdım."

JAKE

TRandevu anlaşması hiç de fena değildi. Mars ve ben standart tanışma alıştırmaları sorularını yedik. Ya ben tamamen ya da mükemmel bir taklitçiydi.

Meraklı izleyicilerin ilgisini fark etmemiş gibi davranarak karşıladık. İlgiyi anlıyordum. Bir Culpepper yerlisi olmasına rağmen Mars teknik olarak kasabada yeniydi ve heyecan yaratıyordu. Bir de ben vardım, sözde yetişkin Marley Cicero'ya bir kez bakıp vahşi yollarını değiştirmeye karar veren daimi bekâr.

Marley kalan yemekleri kutularken ben de hesabı masadan aldım. "Tatlı olarak ne yapalım?" Kurt gibi sordum.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Neden dondurmadan bahsetmediğini düşünüyorum?"

Çapkınca eğildim. "Neden, Bayan Cicero, bana asılıyor musunuz?"

Benim hareketimi yansıttı ve dirseklerini masaya dayadı. "Rüyada görürsün."

"Zaten birlikte uyuduğumuza göre, benim rüyalarım senin rüyalarındır," diye belirttim.

Bir eliyle ağzımı kapattı ve etrafına bakındı. Culpepper'ın her yerde hassas kulakları ve koca ağızları vardı.

Dişlerimle avucunu ısırdım ve o da gözlerini kıstı. "Sen kötü habersin, Weston."

"Bilmiyor muyum?" dedim, elini ağzımdan çekip tutarak.

"Oh, kahretsin," diye nefes aldı.

Ama benim uzman seviyesindeki flörtüme tepki vermiyordu. Omzumun üzerinden bakıyordu.

"Sorun nedir?" Kimin benimle dalga geçtiğini görmek için koltuğumda dönerek sordum.

Amie Jo Hostetter, buzlu topuklu ayakkabıları ve muhtemelen bu ayki emlak vergilerimden daha pahalıya mal olan bebek mavisli eşofmanlarıyla kasıla kasıla içeri girdi. Saçları gürdü. Makyajı özenle yapılmıştı. Ve bir eli kocasının bileğine dolanmıştı.

Bize doğru baktı ve Marley'i tanıdığı saniyeyi gördüm.

"İyi yaşlanacağı belliydi," diye mırıldandı masanın üstüyle ilgileniyormuş gibi yaparak.

"Genelde bu tipleri mi tercih edersin?" Bu pek umurumda değildi. Travis temiz traşlı, ütülü giyinen bir adamdı. Saçlarını üç haftada bir kestirir, saç ürünlerine ve dar bedenine uyması için özel dikim Oxford gömleklere küçük bir servet harcardı. Tek hobisi golftü. Uyuklama festivalinden bahsediyoruz.

Lisedeki ben onu güzel bir çocuk olarak tanımlardım ve muhtemelen tanımlamıştım da. Yumuşak ve pürüzsüzdü. İyi bir çocuktı, ama gevezeydi. Ve Marley gibi birinin onun gibi biriyle birlikte olacağını hayal bile edemezdim. Bir hafta içinde çok sıkılırdı.

"*Senin* için onu lisede terk ettiğim gerçeğini unutuyor musun?" diye tısladı.

"Ayrılmadın," diye karşı çıktım. "Ondan ayrıldın çünkü ölümüne sıkılmıştın."

"Kapa çeneni ve ona-bunlara bakmayı kes. Oh, Tanrım. İşte geliyorlar. Buraya geliyorlar!"

Elini sıktım. "Sakin ol. Burada benimle, *erkek arkadaşınla* birliktesin, unuttun mu?"

Doğruldu. "Tamam. Tamam. Güzel. Unutmuşum."

Benimle çıktığını unuttu. Bu eski egoma bir tekme idi.

"Siz ikiniz ne kadar rahat görünüyorsunuz, değil mi?" Amie Jo cıvıladı. Travis'i kendine çekti ve kolunun altına girerek tam önümüzde mutlu bir çift resmi çizdi.

"Selam Hostetters," dedim Marley'in elini sertçe sıkarak.

Yüzündeki geyik ifadesinden sıyrıldı ve Amie Jo'nun ses tonu kadar yapmacık bir gülümseme takındı.

"Travis, Marley'i liseden hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu karısı. İfadesine bakılırsa, kesinlikle hatırlıyordu.

"Seni tekrar görmek güzel, Marley," dedi hoş bir şekilde. "Şehre döndüğünü duydum."

"Uh. Selam. Evet, kısa bir süreliğine döndüm," dedi, kelimeler aceleyle çıkmıştı. "Kuğunuzu beğendim."

Ona bir WTF bakışı attım ve gözbebekleri yarım dolar kadar büyüdü.

"Muhteşem değil mi?" Amie Jo, Travis'in karnına sahiplenici bir el koyarak sordu. "Lady Gaga'nın Hamptons'taki malikanesinde kuğuları olduğunu gördüm ve bir tane almam gerekiyordu. Travis bunu gerçekleştirdi. Beni şımartıyor! Öyle değil mi tatlım?"

"Kuğuların bir eşi olması gerekmiyor mu?" Marley aniden sordu. "Yani, sadece bir tane olduklarında yalnızlık çekmezler mi?"

Taburemden kaydım ve Marley'i ayağa kaldırdım. "Pekâlâ, sizi yemeğinizle baş başa bırakalım. Bizim özel tatlı planlarımız var," dedim kaşlarımı imalı bir şekilde oynatarak. "Seni görmek güzeldi Travis."

Marley'i arkama çekerek yüksek masaların arasından ön kapıya doğru ilerledim. Birkaç saniye içinde dışarıdaydık ve Marley rahat bir nefes aldı.

"*Kuğunuzu* beğendim mi?" Yolun yarısına geldiğimizde söyledim.

Elleriyle yüzünü kapattı. "Aman Tanrım. Gerçekten söyledim mi? Ona ne diyeceğimi bilemedim! Onu lise mezuniyetinden beri görmedim. Mezuniyet balosundan sonra benimle konuşmadı. Kırık bacak olayından sonra."

"Hala ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır! Bilmiyorum! Hiç sanmıyorum. *Ondan* ayrıldım, unuttun *mu*?"

"Evet, Smitty's'de ona bir bakıyorsun ve onu terk etmeseydin Amie Jo'nun yerinde olup olmayacağını merak ediyorsun." Bunun beni rahatsız etmesinden hoşlanmamıştım.

"Ben o ayakkabıları asla giymezdim," diye espri yaptı. "Yürümekten çok düşmekle vakit geçirirdim."

"Dürüst ol. Bu ikisini birlikte görüp merak etmediniz mi?" "Bu doğal değil mi?" diye soruyu geçiştirdi.

Kolumu omuzlarına doladım ve onu cipime doğru yönlendirdim. "Ben nereden bileyim?"

"Hiç eski bir seks partnerinizle karşılaşp hala onunla birlikte olsaydınız nasıl olurdu diye merak etmediniz mi?"

"Hayır."

Marley, "Tanrım, işte bu yüzden mezun olduktan sonra kasabada hiç görünmedim," diye yakındı. "Sanki yaptığım her hataya bir ayna tutuyor gibiyim."

"Travis'ten ayrılmak gibi mi?"

"Sesin deli gibi geliyor," dedi kaşlarını çatarak bana bakarken.

"Deli mi? Ha. Ben deli değilim." Tamamen kızmıştım.

Mantıksızca kızmıştım. "Kızgın mı? Rahatsız mı? Öfke dolu?"

"İlk buluşmada bir erkeğe kendini ikinci planda mı hissettirmen gerekiyor?" Ben sordum.

Ağzını açtı ve sonra kapattı. "Ah." "Evet, ah."

Yüzünü buruşturdu. "Tamam. Bu adil. Eğer bu gerçek bir randevu olsaydı, sana kesinlikle bir özür borçlu olurum."

"Neden şimdi benim için bir tane göstermiyorsun, böylece gerçek bir şey geldiğinde anlayabilirim?" Kütüphanenin önündeydik, sarı tuğlalı, bodur bir binaydı ve polis departmanına da ev sahipliği yapıyordu. Arabam birkaç sıra aşağıda duruyordu ama onu durdurdum.

"İyi. Jake?"

"Evet?"

"Sana kendini ikinci planda hissettirdiğim için özür dilerim. Niyetim bu değildi ve bu gece onu görünce şok oldum. Seninle bu kadar iyi vakit geçirirken geçmişle yüzleşmeye zihinsel olarak hazır değildim ve özür dilerim."

"Özrün kabul edildi," dedim.

"Bu kadar kolay mı affediyorsun?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Hadi öğrenelim." Parmaklarımı gömleğinin v kısmına daldırdım ve onu kendime doğru çektim. Bu sabah onunla birlikte uyandığımdan beri bunu düşünüyordum. Ağırlığını ve sıcaklığını, vücudunun baskısını hissediyordum.

Şikâyet etmeye ya da bana yumruk atmaya fırsat bulamadan ağzımı onunkine yapıştırdım.

Kendime sadece küçük bir PDA görevi yaptığımı, rol yaptığımı söyledim. Belki Travis Hostetter ve timsah gömleklerini unutmasını sağladım.

Ama sonra dili benimkinin etrafında dans etti. Elleri omuzlarımı kavradı. Kalçaları içimde sallanıyordu. Körü körüne, merdivenlerin dibindeki kütüphane sütunlarından birine doğru tökezledim. Onu tuğlaya bastırdım ve tadına baktım. O küçük seksi inlemeleriyle kanımı kaynattı.

Göz açıp kapayıncaya kadar sertleştirdim ve utanmadan ona doğru ittim. Aletim serbest bırakılmayı talep ediyordu ve nerede olduğumuzu hatırlamakta güçlük çekiyordum. Ellerim her yerdeydi. Yanlarını sıyrıyor, göğüslerinin alt kısımlarıyla alay ediyordum. Onları çıplak ve bana karşı ezilmiş istiyordum. İçine girmek ve nefes nefese ve muhtaç bir halde adımı söylediğini duymak istiyordum.

Gırtlaktan gelen yüksek ses beni gerçekliğe geri çekti. Marley'i öpmeyi bıraktım ama ondan uzaklaşmaya ve onu biraz yalnız bırakmaya dayanamadım.

"Kütüphane sarmaş dolaş olmak için *değildir*," dedi baş kütüphaneci Bayan Ritter sert bir sesle. Öğretmen kahverengisi giymişti. Kahverengi terlikler. Kahverengi elbise. Kahverengi hırka. Yüzünde onaylamayan bir ifade. Gençken, saçlarını sıkı topuzundan ayırmasının ve inek gözlüklerini çıkarmasının onu seksi bir kütüphaneciye dönüştürüp dönüştürmeyeceğini merak ederek biraz takıntılı hale gelmişim. Cevabımı hiçbir zaman alamadım ama evde Bayan Ritter'ın saçlarını açıp çıplak pilates falan yaptığını düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Özür dilerim Bayan Ritter," dedim utangaç bir tavırla.

"Bayan Cicero, sizden daha iyisini beklerdim," diye burnunu çeken Bayan Ritter, üzerinde "BENİ ENGELLEMİYİN. OKUYORUM."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Marley onun ardından. Dikkatini tekrar bana çevirdi ve koluma bir yumruk attı. "O da neydi öyle?"

"Seni öptüm ve sonra kütüphaneciden azar işittik," diye özetledim.

"Sen bir pisliksin."

Onu arabamın yolcu koltuğuna tıktırdım. "Kuğuların gerçekten bir eşe ihtiyacı var mı?"

MARLEY

Istadyumda ışıklar altında oynadığımız ilk iç saha maçımızdı ve çoğu ebeveynlerden oluşan bir düzine kadar seyirci tribünlere yayılmış daha büyük bir kalabalık gibi. Rakip takım Blue Ball Blue Jays - Lancaster County'nin garip isimli kasabaları var - takım otobüsünün arkasındaki arabalardan dökülen ebeveynler ve arkadaşlarla karavan tarzı geldi. Biz Ahır Baykuşları kendi sahamızda resmen sayıca azdık.

Pek hayırlı bir başlangıç olmadı.

Annem ve babam orada ellerinde Koç Cicero Bizim Atıştırılacak Kekimiz tabelası tutuyorlardı.

Onlara zayıfça el salladım ve babam tabelayı başının üzerinde tuttu.

Libby yeni çoraplarını, satın almaya karar vermeden önce otuz dakika boyunca üzerinde ter döktüğüm tekmeliklerin üzerine geçirdi. Markalı spor malzemelerinin masrafı ile genel ikinci el malzemelerden gelen kötü kokuyu tartmaya çalışıyordum.

"Bu normal mi?" diye sordu, neredeyse boş olan tribünlere doğru başını sallayarak. "Anladım. Ben yeniyim." Ben lisedeyken kızlar takımı erkek futbol takımlarının çektiği kalabalığı çekemezdi. Ama bu kadar kasvetli olduğunu hatırlamıyorum.

"Bizi görmeye gelmek için bir nedenleri yok," dedi Morgan E., parmaklarını mor mohawk'ının arasından geçirerek.

"Henüz," diye düzeltti Vicky dipsiz kuyusundaki sanrılı iyimserlikten. "*Henüz* bizi görmeye gelmek için bir sebepleri yok."

"Yeni kız as takımında oynuyor, değil mi?" Angela çenesini Libby'ye doğru uzatarak sordu.

"Adım Libby," diye düzeltti Libby.

"Her neyse," diye homurdandı Angela. "Bizi utandırma yeter." "Güzel tavr, Suzy Sunshine," dedim Angela'ya.

As takımını Libby ile birlikte tribünlere yolladım ve gerçek taraftarlar varmış gibi görünmelerini sağladım. JV maçı oldukça iyi geçti. Bir ya da iki yıl içinde sağlam bir takım olacaklardı, çünkü Lisabeth'in as takımdaki pislilikleriyle yara almak için fazla zamanları olmamıştı.

İlk yarının sonunda 1-0 gerideydik ama sahada çok fazla potansiyel görmüştüm. Herkes ikinci yarı için sahaya çıkarken utangaç forvet Rachel'ı kenara çektim. "Dinle, ihtiyacın olan her şeye sahipsin. Hız, ayak hareketleri. Sahaya çık ve topu ağlara gönder."

"Deneyeceğim, Koç."

"Deneme. Sadece yap."

Rachel başıyla onayladı ve sahaya doğru koşmaya başladı.

Vicky, "Yıldız Savaşları ile Nike sloganlarını birbirine karıştırıyorsun," diye gözlemledi.

"Kapa çeneni. Bu rah rah bokunda yeniyim."

Hakem düdüğü çaldı ve ikinci yarı başladı. Yirmi saniye içinde, orta saha oyuncularımızdan biri topu bir Blue Jay'den kaptı ve Rachel'a doğru gönderdi.

Vicky ve ben birbirimizi tuttuk ve bağırmaya başladık. "Gidin!"

Rachel havalandı, küçük ayakları sahada ilerlerken bulanıklaşıyordu. "ATIŞI YAP!" diye bağırdım. Boğazımı rahatlatmak için her maçtan sonra bir kavanoz bal içmem gerekecekti.

Ağır çekimde, Rachel sağ bacağını geriye attı ve ateş etti.

Vicky ve ben, takımın geri kalanı ve tribünlerde dikkatini veren beş altı kişiyle birlikte nefesimizi tuttuk.

Top havada süzüldü. Blue Jay kalecisi topa atladı. Yemin ederim, elli metre öteden bile topun ağlarla buluşurken çıkardığı muzaffer sesi duyabiliyordum.

Ben çığlık atıyordum. Vicky çığlık atıyordu. JV takımını ayaktaydı. As takım oyuncularını tribünleri yumrukluyordu. Ve Rachel sahada donmuş bir şekilde duruyordu, sanki az önce yaptığına inanamıyormuş gibiydi. Sonra takım arkadaşları onu yakaladı.

"Bunu yapmayı ona kızım öğretti," diye haykırdı babam tribünlerden.

3-2 KAZANDIK. Rachel iki gol ve bir asist yaptı ve yüzündeki şaşkın gülümsemeyi silemedi. Mutluluk gözyaşları dökmek ve kutlama için tavuklu mısır çorbası ve nachos yemek istedim. Ama hâlâ atlatmam gereken koca bir üniversite maçı vardı.

"Hey, Koç!"

Dikkatimi takımın sahadaki ısınma hareketlerine çevirdim. Floyd sahanın çitlerinin arkasından el sallıyordu. Rehberlik danışmanı Andrea ve Fransızca öğretmeni Haruko Smith de Barn Owl kıyafetleri içinde onun yanındaydı. Ben de onlara el salladım, destekleri için minnettarım ve aşağılayıcı bir şeye tanık olmayacaklarını umuyordum.

Sezonun ilk galibiyetinin özetini yaparken ciyak ciyak bağırmak ve kıkırdamakla meşgul olan JV takımının yanındaki yerlerini aldılar.

"Pek kalabalık değil, Koç." Başka bir sesin seslendiğini duydum. Bu ses hemen tüylerimi diken diken etti.

Koç Vince, yanında birkaç oyuncusuyla birlikte benim sıramın arkasında durmuş, boş tribünleri kibirli bir ifadeyle süzüyordu. Kırmızı, saçlarında ve tenlerinde donuk bir pembeye dönüşmüştü. Şimdi sadece güneş yanığı gibi görünüyorlardı.

"Desteginizi göstermeniz ne güzel," dedim kuru bir sesle.

"Destek mi?" diye alay etti. "Aşağılanmana tanık olmak için buradayım." En büyük gizli korkularımı hayata geçirerek iyi iş çıkardım evren.

"Booster Club'a destek olmak için çorba ve sıcak çikolata almayı unutmayın," dedim orta parmağımla gözümü ovuşturarak. Öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi bana doğru çakıl taşlarını tekmeledi ve hışımınla uzaklaştı.

Milton, Angela ve Ruby'ye, "Bu gece iyi şanslar hanımlar," dedi.

Alay mı ediyordu yoksa aptalın teki miydi anlayamadım. Ama her iki kızı da yakaladım ve bu gece özellikle kana susamış hissetmeleri ihtimaline karşı onları sahaya geri ittim.

Vicky'yi takımı toparlaması için gönderdim ve Libby'yi çemberden aldım. Saha ışıkları tepemizde yandı.

"Hazır mısınız?" Ona sordum.

"Rahatla, Koç. Bu sadece bir oyun."

Bir kurt düdüğü duydum ve arkamı döndüm. Kot pantolonu, termal kıyafeti ve yeleğiyle yakışıklı görünen Jake, kros takımının çoğunun ortasından el sallıyordu. "İyi görünüyorsun, Cicero," diye seslendi.

Libby'ye dönmeden önce ona zayıf bir el salladım. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ve bunun oyun öncesi heyecanından mı yoksa "Jake

Weston iyi görünüyor" hormonlarından mı kaynaklandığını anlayamıyordum.

"Kazanmayı gerçekten istiyorum," diye itiraf ettim Libby'ye. "O zaman bunu takıma söyle," diye önerdi.

Herkesi sahada topladım ve saate baktım. "Pekâlâ çocuklar. Burası size sıkı oynamanızı, eğlenmenizi ve kendinizle gurur duymanızı söylemem gereken yer."

Bana şüpheyle baktılar.

"Burası aynı zamanda bu akşam kazanmayı çok ama çok istediğimi söyleyeceğim bölüm. Koç Vince ve erkek takımının yarısı burada bizim çöküşümüzü izlemeye hazır. Onlara bu zevki tattırmak istemiyorum. Bu yüzden senden, bencilce ve adaletsizce, bu gece elinden gelenin en iyisini yapmanı istiyorum, böylece bunu onun yüzüne vurabilirim. Bu gece beni iyi gösterin, ben de yarın kimseyi koşturmayayım."

"Koşmaktan nefret ediyorum," dedi kaleci Ashlynn eldivenli ellerini çıkararak.

Vicky, "O zaman oraya gidip Mavi Top'un kıcını tekmeleyelim," dedi. "Eller içeri, bayanlar."

"Üç, iki, bir. Hadi, takım!"

"Haydi, takım!"

Birinci takım sahadaki yerini alırken, "Daha soğukkanlı bir eylem çağrısına ihtiyacımız var," dedim.

"Düşmanı yok etmeye ne dersiniz?" Biz yedek kulübesine doğru yürürken Vicky önerdi. Tribünler hâlâ çoğunlukla boştu ama seyirci sayısı yavaş yavaş artıyordu.

"Siktir git Koç Vince'e ne dersin?"

Jake ailemle birlikte oturuyordu ve görünüşe göre Dietrich de bu gece dışarı çıkmıştı. Hepsine küçük bir el salladım ve midemi bir roller coaster'a çeviren sinirimi yutmaya çalıştım.

Omurgamda bir ürperti hissettim. Kötülük yakınımıdaydı. Arkamı döndüğümde Lisabeth Hooper'ı gördüm, yanında bronzlaştırıcı üçüzler vardı ve... "Bu mu? Olamaz mı?" Mırıldandım.

Hâlâ sarışındı. Hâlâ korkunç, dinlenen bir sürtük yüzü vardı. Elli kilo daha ağırdı ama hala sinir bozucu derecede çekiciydi.

"Steffi Lynn?" Vicky tedarik etti. "Evet. Lisabeth'in annesi olduğunu bilmiyor muydun? Kozmetoloji okulundan atıldıktan sonra ailesinin yanına taşındı ve Centerville'de bir sigorta acentesinin asistanı olarak işe girdi. Patronu tarafından hamile bırakıldı, ki bu utanç vericiydi çünkü patronu evliydi. Her neyse, üç kez evlenip boşanmış.

Esansiyel yağ karışımı birkaç müşterisinin derisini yiyince dava edilene kadar masaj terapistiydi. Hâlâ ailesiyle yaşıyor. Beş parasız ve bir boşanma daha geçiriyor."

"Vay canına."

Steffi Lynn çitlere bir adım daha yaklaştı ve bana ters ters baktı. "Bir kez kaybeden, her zaman kaybeder," dedi küçümseyerek.

Onda hatırladığımdan daha az canavarca, daha üzücü bir şey vardı. Yıllar önce hesaplaşmamızda Steffi Lynn'i bir şekilde lanetlemiş miydim yoksa bu sadece kümülatif karma mıydı?

Lisabeth bana soğuk soğuk baktı ve "siktir git" diye bağırdı.

"Desteginizi göstermeye geldiğiniz için teşekkürler," dedim ve onlara küçük bir parmak işareti yaptım.

"Uzaklaştırma almamış mıydı? Güvenliği çağıralım mı?" Vicky ağzının kenarından fısıldadı.

Stadyum güvenliği, telsiz taşıyan ve ambulanda uyuklayan yetmiş yaşında kısmen sağır bir adamdan oluşuyordu.

"Bir gün okuldan uzaklaştırma cezası aldım. Ve hadi zaferimizi onun yüzüne vuralım," dedim acımasızca.

MARLEY

MHakem oyunu başlatan düdüğü çaldığında kalbim boğazımda güm güm atıyordu. Kendiminkinden önce de hep böyle hissetmiştim. Oyunlar. Sinirler. Beklenti. Kullanılmayan atletik yeteneğimi bir şekilde sihirli bir şekilde ortaya çıkarma ve takımın kahramanı olma umudu.

Sanırım yirmi yıl, ışıklar altındaki bir iç saha maçının kas hafızasını köreltmek için yeterince uzun değildi. Ve şimdi maça daha da çok bağlıydım. Tribünde üç düşmanım ve herkese kanıtlamam gereken bir puan vardı.

Blue Jays'in güvenilir bir hücum kurmasını ve topu bizim bölgemize taşımalarını izledim. Gergindik, hantaldık. Jays pas pas kalemize doğru ilerlerken takımın kolektif korkusu hissediliyordu. Uzun boylu bir forvet ortayı yakaladı ve şutunu hazırladı.

"Lütfen hayır. Lütfen hayır. Lütfen hayır," diye bağırdım çaresizce kenardan.

Kaleye sert bir şut gönderdi ve Ashlynn dalıp yuvarlandı.

"O-"

Vicky'nin sorusu kalabalığın gürültüsüyle kesildi. Tamam, daha çok onaylayan bir mırıltı. Ashlynn tekrar ayağa kalktı, top güvenli bir şekilde ellerindeydi.

"Oh, Tanrıya şükür!"

Çoğu koçun anksiyete ilaçları kullanıp kullanmadığını ya da potansiyel kalp krizleriyle hızlı ve gevşek oynayıp oynamadıklarını merak ettim.

Jays bir sonraki ve bir sonraki koşuyu domine etti ama yarı sahayı her geçtiklerinde savunmamız daha da sertleşti. Isınıyorlardı.

meydan okuma. Önceki iki maçımızda da iki gol yemiştik. Bu bir gelişmeydi. Ancak ben açgözlülükle iyileşmeden daha fazlasını istiyordum.

Zafer istedim.

Top yarı sahadan dışarı yuvarlandı ve telefonumun kalçamda titrediğini hissettim. Çıkardım ve ekrana baktım.

Çok gergin görünüyorsun. Sakin ol. Cesaretlendirici ol.

Bir başparmak yukarı emojiyle karşılık verdim ve omuzlarımı açıp kollarımı sallamak için zaman ayırdım. O haklıydı. Derin bir nefes alarak rahatlamak için elimden geleni yaptım. Oyuncu değişikliğiyle oyundan çıkan orta saha oyuncusuna beşlik çaktım ve cesaretlendirici sözler ve atletik marka sloganları attım.

Yavaş yavaş hücumumuz canlanmaya başladı. Natalee, Blue Jays kalesine ilk atağımızı gerçekleştirdi. Bir köşe vuruşu kazandık. Yüzlerce kez çalıştığımız bir şeydi. Ama hiç iç saha maçında ışıklar altında yapmamıştık. Seyircilerin önünde asla.

Orta saha oyuncumuz kaleye bakarak topun peşinden koştu. Ön çizgim, ceza sahasında başlayıp kaleye doğru koşma şeklindeki alıştırma düzenimizi unutmuştu. Bunun yerine, kalenin önünde düz ayak ve gergin bir şekilde duruyor, pozisyon almak için savunmayla mücadele ediyorlardı.

"ÇEKİLİN HANIMLAR!"

"Kıçınızı kaldırın!" Vicky yankılandı.

Kızlar sanki bir trans halinden uyanır gibi kaleden geri çekildiler.

"Bu tatbikatı milyonlarca kez daha yapmamız gerekecek," diye homurdandım. "Ya da pes edip her gün okuldan sonra margarita içeceğiz."

"Bu planın bir değeri var."

Düdük çaldı ve orta saha oyuncusu topu yukarı, yukarı, yukarı fırlattı. Çizgim hareket ediyordu.

"Kafanı kaldır!" Çığlık attım.

Bir grup Jays onunla birlikte gelecekmiş gibi görünüyordu ama sonra Libby'nin karanlık kafasının zaman ve mekânda zarifçe hareket ettiğini gördüm.

Kalbimin zahmetli ca-clunk ca- clunk sesi dışında beynimde her şey sustu. Alnımın topla buluştuğunu gördüm. Kalecinin zıpladığını, kollarını açtığını ve sonra-

"Az önce ne oldu lan?" Vicky çığlık attı.

"Bilmiyorum lan!" Ben de ılık atıyordum. Stadyumun geri kalanı da yle.

"Vay anasını! Sayı yaptı!" Vicky uludu.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Koç," dedi yan hakem yan çizgiye doğru koşarken.

"Elimde değil Clarence," diye ciyakladı Vicky.

Oyuncular yedek kulübesinden çıkmış ve ayağa kalkmışlardı. Libby orta sahaya doğru koşuyordu, sanki ışıkların altında gezintiye çıkmış gibiydi.

Sahadaki kızlar teker teker ona yaklaşarak beşlik aktılar.

1-0'dı ve biz *kazanıyorduk*.

Beş dakika sonra tekrar yaptı. Sol mor kramponuyla topu kalecinin eldivenlerine birkaç santim kala ağların alt köşesine gönderdiğinde omzumun üzerinden baktım. Steffi Lynn tribndeki koltuğundan ters ters bakıyordu. Onun yanında Lisabeth saçlarını bir omzunun üzerinden taradı ve ördek dudaklı bir selfie çekerek etrafındaki dünyayı görmezden geldi. Koç Vince kabız gibi görünüyordu.

Kutlamalar bu kez biraz daha coşkuluydu. Sırtlara vurulan tokatlar ve yumruklar havada uuştu.

Devre arasında 2-2 berabere kalmıştık. Ama bana galibiyet gibi geldi.

"Sophie G., son çeyrekte gerçekten güzel bir mücadele. 87 seni sahada yenmeye devam ediyor. Gerekirse 43 numarayı Angela ile değiştir. Ruby, orta sahada iyi iş çıkardın. Hücum, gözünüzü ondan ayırmayın. Bakalım topu ona atabilecek misiniz?" dedim boğazımdaki ağrı için su içerken. Kırk beş dakika boyunca aralıksız bağırmaya alışık değildim.

Hepsi bana sanki tek boynuzlu bir ata binmişim gibi bakıyordu. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Gerçekten koçluk yapıyorsun," diye gözlemledi Phoebe.

"Siz ocuklar gerçekten takım gibi çalışıyorsunuz. Birlikte alışıyorsunuz."

Vicky kollarını bana ve iki oyuncuya doladı. "Bir takım olarak çalışıyoruz! Heyecan verici değil mi?" diye bağırdı.

"Bunu tuhaflaştırma Koç V," diye uyardım.

Blue Jays'in koçu devre arasında müthiş bir moral konuşması yapmış olmalı çünkü maça çok hızlı ıktılar. Hcumları daha sıkı ve daha kana susamıştı. Ama lanet olsun ki bizim savunmamız da buna karşı koyamadı. Yirmi dakika daha skor retemedik, her iki taraf da üstünlük için mücadele etti.

Bir ileri bir geri. İki savunma da yorulmaya başlamıştı, ben de taze bacakları oyuna soktum.

Saat ilerliyordu. Beraberlik uzatma demekti ve bunu yapabileceğimizden emin değildim. En azından seyirci bu yarıya daha fazla ilgi göstermişti ve bu ilgi oyuncularımı besliyor gibiydi.

Angela bir profesyonel hassasiyetiyle kayarak bir çalım attı ve ayağa kalktığı anda küçük bir kutlama hareketi yaptı. Kalabalık onayını yuhaladı.

Maçın bitmesine bir dakika kalmıştı ve çiğneyecek tırnağım kalmamıştı.

"Bir dakika hanımlar," diye bağırdım, ellerimi çırparak.

Bizim için iyi görünmüyordu. Bir Mavi Jay orta sahamızın etrafından dolanarak kaleye doğru ilerlemeye başladı. Göğsümden fırlamak üzere olan kalbimin üzerine bir el attım. Angela hararetli dualarımı duymuş olmalıydı. Kaçan forvetin önüne çıktı ve biçildi.

Hakem beni sahaya çağırdığında ona doğru yolu yarılamaştım bile.

"Angela! Yaşıyor musun?" Çimlerin üzerine yığılmıştı ama gözleri açıktı. Yanağında iki mükemmel krampon izi vardı.

"Onu durdurabildim mi?" diye sordu yan dönerek.

"Tuğla gibi bir duvar," dedim.

Sağlık görevlilerinden biri oflayıp puflayarak yanımıza geldi. Yere bir tıbbi çanta bıraktı. Biz Angela'nın beyin sarsıntısı geçirmediğinden ya da herhangi bir uzvunun eksik olmadığından emin olurken ekip kısa bir mesafede toplandı.

Sahadan topallayarak çıkması için onu tekrar ayağa kaldırdığımızda iyi huylu bir tezahürat vardı.

Angela durdu ve takımla yüzleşti. "Fedakârlığımın boşa gitmesine izin vermeyin.

Bunu kazanın, sürtükler," dedi.

Ruby yaklaştı ve elini Angela'nın omzuna koydu. "Bunu senin için kazanacağız, Cleat Face."

"Aman Tanrım. Oyunu bitirelim, tamam mı?" Angela'nın yüzüne bir buz torbası yapıştırarak söyledim.

Hakem yirmi saniye kala faul için bize endirekt vuruş verdi.

Angela'yı kahraman gibi karşılandığı bankın üzerine bıraktım ve Vicky'nin yanına döndüm.

"İşte bu," dedi.

"Evet."

"Bir içki ister misin?" diye sordu.

"Suyun beni sakinleştireceğini sanmıyorum."

Vicky gözlerini sahadan ayırmadan bel çantasının fermuarını açtı. "Burada tekila minilerim var. Acil durumlar için."

Yüksek sesle ve uzun uzun güldüm. Defansımız vuruşu yaptığında hala gülüyordum. Orta saha oyuncularımızdan biri topu aldı ve Libby'ye doğru gönderdi.

"Vay anasını," diye fısıldadım. On saniye.

Libby bir defans oyuncusunun etrafından dolanarak kaleye doğru yaklaştı. Vicky'nin kolunu tuttum, parmaklarım etine saplandı. Beni boynumdan yakalamıştı.

Libby kaleye baktı ve sonra uzaklaştı. "Ne yapıyor bu?" Vicky çığlık attı.

Beş...dört...üç...

Topa vurdu ve doğrudan ceza sahasının üstündeki Ruby'nin ayaklarına gönderdi. Ruby topu tutma zahmetine girmede, sadece o uzun bacağıyla savurdu.

Zil oyunun bittiğini işaret ediyor ve kalabalığın bağırışlarıyla savaşıyordu. Ben ikisini de duymadım. Top -o muhteşem, o muhteşem top-ağların arkasında olduğu için avazım çıktığı kadar bağarmakla meşguldüm. Barn Owls kazanmıştı. Ben de zaferimi kazanmıştım.

Vicky ve ben diğer kızlarla birlikte sahaya hücum ettik. JV takımı kısa çitten atladı ve coşkulu koşumuzda bize katıldı. Çarpıştık, gol çizgisinde çığlık atan büyük, mavi bir östrojen yığını. Varsity, JV, birinci takım, ikinci takım, koçlar, oyuncular. O an için, o parlayan, muzaffer an için, hepimiz birdik.

Bir şekilde orta sahaya ulaştık ve Blue Jays'e beşlik çakmak için sıraya girdik.

"Güzel maçı Koç. Kızlar bu gece sahada harika görünüyordu," dedi Blue Jays koçu bana.

"Teşekkür ederim," dedim. İstesem de yüzümdeki sırıtışı silemezdim. Sonra etrafımda döndürüldüm ve yerden kaldırıldım.

"Başardın, Mars!" Jake beni stadyum ışıklarının altında döndürdü ve her şey mükemmeldi.

Çıkışta her on adımda bir taraftarlar tarafından durdurulduk. Oyuncularım heyecanlıydı, aileleri mest olmuştu ve Haruko'ya göre fakülte de sonunda Koç Vince'in suratına bir W attığım için mutluydu. Üçüncü çeyrekte maçın kaybedileceği belli olunca aniden ayrılmıştı.

Lisabeth ve Steffi Lynn'in ne zaman kaçtıklarını bilmiyordum ve soracak kadar da önemsemiyordum.

"Bu harika!" Vicky kasıla kasıla nacho kalıp kalmadığına bakmak için büfeye doğru yürüdü. "Yani, sadece bunu o Neandertal'in suratına sokmakla kalmadın, Steffi Lynn'e nasıl koçluk yapılacağını da gösterdin."

"Neden umursasın ki?"

Vicky olduğu yerde durdu. "Kimse sana söylemedi mi?"

"Bana ne söyledin?" Omzumun üzerinden Jake'e baktım. Öğrencilerinden biriyle sohbet ediyordu.

"Geçen sezon koçları öldüğünde koçluğu devralan kişi oydu."

"Steffi Lynn Hitler mi?" Bir kez daha, bir düzine kafa bana doğru döndüğünde, aydınlanmalarımı daha sessiz bir şekilde yapmam gerektiğini çok geç fark ettim.

Vicky bir eliyle kolumu sıktı ve beni birkaç adım öteye sürükledi.

"Bildiğini sanıyordum! Onlara diktatörlük tasladı ve Lisabeth'i kötü evrenin kraliçesi yaptı."

"Neden kimse bana bu saçmalığı anlatmıyor?" Mızımızlandım. "Bu 'Hey, ben senin yeni koçunum' olayını çok daha iyi yapabilirdim. Yemin ederim eşek değilim!"

"Hey, Koç!"

Arkamı döndüğümde takımın arkamda sıralandığını ve parmaklarıyla kalp işareti yaptığını gördüm.

"Sanırım biliyorlar," dedi Vicky sırtımı sıvazlayarak.

MARLEY

W Bir sonraki maçımız olan Perşembe günkü deplasman maçını kazandık. Kızlar sahada tıkr tıkr işliyordu ve bu da en az onları görmek kadar sevindiriciydi.

güzel final skorları.

Galibiyetten sonra eve dönüş için farklı bir otobüs yolculuğu oldu.

Bir kez olsun birbirlerini boğazlamayan mutlu gençlerin sesleri eşliğinde 4-2'lik zaferin tadını çıkardım. İşler benim için iyi gidiyordu. Bu yeni bir deneyimdi. Ve her an bir ayakkabının ya da tuğla bir duvarın üzerime düşmesini beklerken, sürdüğü sürece tadını çıkarmaya kararlıyım.

Amigo koçu beni ziyaret ederek takımının malarımızda tezahratlarında biraz daha yaratıcı olmalarına izin verip vermeyeceğimi sormuştı. Erkek takımı maçlar sırasında onlara çöp atıyordu. Kızlar için tezahürat yapmaya geçmekten çok mutluydular. Ben de kabul ettim.

Bir de dn masamda bulduğum kk, sevimli bir paket vardı.

zerinde "Koç Marley" yazan bir ddkt. Jake'in izniyle. Hakkını vermeliydim. Adam mükemmel bir hediye vericiydi.

Bir metin yazdım ve skor tabelasının bir resmini ekledim.

Ben: Kitaplarda bir W daha.

İyi işti, Koç. Kutlamak için kız arkadaşımı dışarı ıkarmalıyım diye düşünüyorum. şenlik ateşi cumartesisini mi?

Aman Tanrım.

Culpepper'da iki tür şenlik ateşi vardı. Reşit olmayanların içki içtiği ve seks yaptığı lise türü. Ve reşit olmayanların içtiği ve saçmaladığı yetişkin şenlikleri. Burada daha önce hiç yetişkin şenlik ateşine gitmemiştim. Zihinsel olarak geri adım atıp ne zaman bir yetişkine dönüştüğümü merak ettiğim anlardan biriydi. Ve ne zaman bir yetişkin gibi hissetmeye başlayacağımı. İçimde hâlâ gerçek dünyada nasıl yaşayacağını bilmeyen, büyümüş de küçülmüş, yaralı bir ergendim.

"Erkek arkadaşına mesaj mı atıyorsun?" Phoebe omzumun üzerinden bakarak sordu.

"Belki," dedim.

Burnunu kıvırdı ve beni inceledi. "Hiç düşündün mü, ne bileyim... denemeyi?"

"Ne?"

"Bilirsiniz, makyaj, saç, bağlanması gerekmeyen ayakkabılar gibi. Nemlendirici ve deodorantın ötesinde bir şey mi?"

"Phoebe sana çaba göstermenden mi bahsediyor?" Natalee'nin başı koltuğun üzerinden fırladı.

"Hey, bunu takım olarak yapacaktık. Hatırladın mı?" Morgan E. uyuyan Vicky'nin yanına kayarak homurdandı.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Gerçekten bir cevap istediğimden emin olmadan sordum.

"Tamam. Belli ki Bay Weston senden hoşlanıyor ve bu harika. Ama sen hâlâ üzgün bir şekilde etrafta dolaşıyorsun." Natalee parlak siyah saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak konuştu.

"Hüzünlü çember mi?"

"Hüzünlü çemberin olduğu antidepresan reçete reklamını hatırlıyor musunuz?"

"Evet," dedim dikkatlice. Başımın üzerinde yağmur bulutları olan asık suratlı bir karikatür müydüm?

"Bu sensin," dedi Angela, koridorda bir koltuk geride görünerek.

"Bak. Doksanlı yıllarda duyarsız olmanın havalı bir şey olduğunu biliyoruz.

Ama bu çok *uzun* zaman önceydi," diye açıkladı

Morgan E.. "Evet, yüz yıl kadar," diye homurdandı Angela. "Bunun için teşekkür ederim, Angela."

Bana sırtıttı.

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Phoebe, "Görünüşünüzle ilgili çaba gösterirseniz daha mutlu olacağınızı düşünüyoruz," diye ısrar etti.

Makyaj ya da saç ürünlerine yabancı değildim. Güzel pantolonlar ve güzel gömlekler giyip her gün rimel sürmemin üzerinden *çok* zaman geçmemişti. Ama içinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında bunların hepsi anlamsız görünüyordu.

Sadece geçiyordum. Sadece yerimi dolduruyordum. Sahte erkek arkadaşım saçına ne yaptığımı umursamıyordu.

"Bu yanlış bir mesaj değil mi? Diğer insanlara daha çekici görünmek için kendinizi yapay olarak güzelleştirmek?" Ben karşı çıktım.

Natalee alay etti. "Bu çok sevimli. Ve çok yanlış. Başkaları için çaba göstermiyorsun. Bunu kendin için yapıyorsun."

"Duh," diye ekledi Morgan E..

Tamam. Bu benim lise günlerimden çok farklıydı. O zamanlar herkesin yaptığı her şey diğer insanların onayını almak içindi.

"Bekle, bekle, bekle." Elimi havada salladım ve Natalee'yi işaret ettim. "Erkeklerle güzel görünmek için her sabah kırk dakikanı saçına ve makyajına ayırmadığını mı söylüyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Bu hataya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Hatalı olmak diye bir kelime var mı diye merak ettim.

"Her şeyden önce, bir saate yakın. En iyi şekilde görünmek *kendimi en iyi şekilde hissetmemi* sağlıyor. Erkekler dumanlı bir gözünüz olup olmadığını ya da doğru tonda dudak kalemi sürüp sürmediğinizi fark etmez. Kendinizden emin olduğunuzu fark ederler. Bu da iki yönlü bir amaca hizmet eder," diye talimat verdi Natalee.

"Kendine güveniyorsan," dedi Ruby, koridorda belirerek, "daha çekici ve ilgi çekicisin ve pisliklerin seninle uğraşması daha zor."

"Gerçek hikaye," diye kabul etti Angela. "Eğer kendinize güveniyorsanız, kolay bir kurban değilsinizdir."

Tüm lise kariyerimin bir mağduriyet montajına sıkıştırıldığı kör edici ve korkunç bir geri dönüş yaşadım. Kendimi biraz hasta hissettim.

"Siz bu şeyleri nereden öğreniyorsunuz?" *Ben mezun olduktan sonra okulların öğretmeye başladığı yeni bir ders var mıydı? Ve bunu denetleyebilir miyim?*

Morgan E., "Gramın üzerinde," diye

duyurdu. "Gram mı?"

"Instagram. Bilirsin, 'gram için yapıyorum'? Hashtag gerçek benlik. Hashtag güzel seni."

"Instagram. YouTube. Rol modellerle dolu. Yüzünüzü nasıl şekillendireceğinizi mi öğrenmek istiyorsunuz? Okula dönüş için Target'tan en iyi kıyafetleri nasıl alacağınızı mı? Ruhunuzu kaybetmeden zorbalara nasıl karşılık vereceğinizi mi? Hepsi orada," diyor Natalee.

Diğer kızlar başlarıyla onayladı.

Morgan E. elini omzuma koyarak, "Temel olarak konuştuk ve senin daha iyisini yapabileceğini düşünüyoruz," dedi.

Vicky horladı.

"Jake'ten daha mı iyi?" Ben sordum.

Onların gürültülü kahkahaları Vicky'yi uyandırdı. "Ne oluyor? Neler oluyor?"

Kızlardan biri, "Koçun yerine geçiyoruz," diye açıkladı.

"Oh, Tanrı'ya şükür. Spor çantasına makyaj malzemeleri doldurmaya başlayacaktım," diye açıkladı Vicky.

"Bay Weston'dan daha iyi değil," diye açıkladı Phoebe bana. "Bay Weston'dan daha iyisi yok. Senin şu anda kendin için yaptığından daha iyisi." Koltuğun üzerinde zıpladı ve diğer kızlara sırtıttı. "Sooooooooo..."

Natalee ellerini çırparak, "Cumartesi sabahı bizimle Ulta'da buluşacaksın ve seni baştan çıkaracağız," diye sözlerini tamamladı.

Libby iki kızın arasından başını kaldırdı. "Biri Ulta mı dedi? Kuponlarım var." Hınzırca sırtıttı.

Telefonum kucağımda çaldı.

Jake: Sessizliğini "Evet Jake, senin yakışıklı yüzün ve ateşli vücudunla şenlik ateşine gitmeyi çok isterim. O kadar sabırsızlanıyorum ki sırf beni davet ettiğin için sana bir hediye alacağım."

"Bence saçlarını kestirmeli," dedi kızlardan biri, kahverengi, bla bla, hiçbir şeye benzemeyen saçlarımı at kuyruğu hapishanesinden çekip çıkarırken.

"Pinterest'te bazı potansiyel stilleri içeren bir panom var."

"Oooh, bir bakayım," diye sordu Vicky. "Sence kakül yapabilir mi?"

MARLEY

I Üç mil boyunca rüzgârı emdim ve ailemin evi tekrar
g ö r ü n d ü ğ ü n d e kendimi olimpiyat şampiyonu gibi hissettim.
Sonbahar geleneksel öngörülemezliği ile geldi. Pennsylvania'da çok uzun
bir kış ve yaz mevsimi yaşanır, bu dönem bir iki gün hayat dolu bir ilkbahar
ve rahat, gevrek bir sonbaharla noktalanırdı. Akçaağaçların bazı yaprakları
renk değiştirmeye başlamıştı ama diğer ağaçlar çoktan
teslim oldular ve hâlâ yeşil olan yapraklarını yere döktüler.

Hava sıcaklığı 40'lar ve 70'ler arasında gidip gelse de balkabağı baharatı
ve bol kazaklar her yerdeydi.

Dušta hızlıca kurulandım, en yakın temiz giysileri aldım ve sonra durup
aynaya baktım.

Çaba.

Peki, tamam. Biraz hazırlayabilirim. Her zaman kestirmeye ya da
antrenmana hazırmışım gibi giyinmek zorunda değildim.

Bir kot pantolon çıkardım ve bel kısmının bol olduğunu fark ettiğimde
mutlu bir şekilde küçük bir salınım yaptım. Yanılmıyorsam bu, geçen kış
yatağa uzanıp fermuarımı çekmek zorunda kaldığım kottu.

Ve burada ayaktaydım ve doldurulmuş bir sosis gibi boğulmuyordum.

Hah.

Düşünsene.

Buraya apar topar geri döndüğümde dikkatsizce dolaba tıktırdığım
kıyafetleri karıştırırken, üç çeyrek kollu, kaşmir karışımı sevimli bir kazak
buldum. Son işime girdiğimde kendime bunu hediye etmişim. Yetişkinliğe
ve önemli biri olmaya adım atacağım iş. Sağlığımdan dolayı yüzümü
buruşturdum ve kazağı başımdan geçirdim.

Vay be. Fena değil. Hayal mi görüyorum yoksa sırtımdaki yağlar artık daha mı az fark ediliyor?

Artık tam anlamıyla havaya girmiştim, bana motosiklet kullanan sert kızları düşündüren bir çift bilek botu buldum. Yansıma başımı salladım. *Hiç de fena değil.* Belki de ekibim bir şeylerin peşindeydi.

Hazır bahsetmişken, makyajımı yaptırmam gerekiyordu. Tanrım, umarım saçımı pembeye falan boyatmam için beni ikna etmezler.

TÜM VARSITY ekibi beni kozmetik mağazasının kapısında karşıladı ve bir an katıksız bir panik yaşadım. Ya bu bir tür acımasız şakaysa? Ya kaşlarımı tıraş edecekler ve beni yeni bir drag queen gibi göstereceklerse? Yeni drag queenler, deneyimli drag queenler kadar usta dokunuşlara sahip değillerdi.

"Yeni bir sen için hazır mısın, Koç?" Natalee neşeyle sordu.

"Belki?"

Morgan E. beni bir kez daha gözden geçirdi. "Kıyafetler için sağlam bir çaba" dedi. İltifat gibi geldi.

"Teşekkürler."

Libby'yi orada görünce şaşırdım ve biraz da rahatladım. Onun dost canlısı bir yüz olduğunu düşünmüştüm. Ona güvenebileceğimi hissettim. Eğer o buradaysa, bu muhtemelen ekibin karmaşık ve aşağılayıcı bir intikam almak üzere olmadığı anlamına geliyordu.

"Buraya nasıl geldin?" İçeri girerken ona sordum.

Ellerini eşofmanının ceplerine soktu. "Angela beni aldı."

Yüzüm beni ele vermiş olmalı.

"Gözlerin parlamaya başlamasın. Aynı takımdayız. Birkaç blok ötede oturuyor. Kanka değiliz ve birbirimizin saçını örmüyoruz, o yüzden sakın ol."

Ruby, "Okul arazisinde olmadığımızı ve bize küfür ettiğimiz ya da sizi dinlemediğimiz için ceza veremeyeceğinizi belirtmek isterim," diyerek mağazanın arkasına doğru ilerledi.

"Anlaşıldı." Bu benim de küfredebileceğim anlamına mı geliyordu? Amerika'nın geleceğini şekillendirecek birinin kelime dağarcığına sahip olmadığım kesindi. "Şunu da belirtmek isterim ki, lütfen az bakım gerektiren biri olduğumu unutmayın."

Morgan E., "Az bakım, hiç siklememek anlamına gelmek zorunda değil," diye karşılık verdi.

Koridorlar boyunca makyaj malzemeleri, cilt bakım ürünleri ve saç aletleri vardı. Kömür yüz maskeleri ve takma kirpiklerin sanatsal sergileri gözüme çarptı.

Resmen boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım. Onların merhametine kalmıştım.

Ruby şirket içi salonun girişinde durdu ve benimle yüzleştirdi. "Bize güveniyor musun?" diye sordu.

Çemberin etrafına baktım. Kimse kahkahadan boğuluyormuş ya da kötü niyetini gizlemeye çalışıyormuş gibi görünmüyordu.

"Evet, sanırım öyle," dedim sonunda.

"Güzel," dedi Angela. "Çünkü senin için bir saç kesimi seçtik."

"Bir bakayım." Oh, Tanrım. Peri kesimi miydi? Onlardan birini çekecek kemik yapısına ya da saç ürününe sahip olduğumu sanmıyordum.

Sophie S. kollarını kavuşturdu. "Saçınız konusunda bize güvenmenizi istiyoruz."

Sertçe yutkundum. Sadece saçtı. Tekrar uzayacaktı. Tabii kafa derimi yiyen yeni nesil bir saç kremi kullanmadılarsa. *Aman Tanrım!*

Ekibim onlara güvendiğimi bilmek istedi. Saçlar tekrar uzadı.

"Tamam," diye karar verdim. "Size güveniyorum."

Ciddi müzakerecilerden bir anda hoppa genç kızlara dönüştüler, alkışladılar ve çılgılık attılar.

"Koç, bu Wilma. Wilma, bu bizim koçumuz. Bunu ona yapmanı istiyoruz," dedi Natalee, telefonunu mor göz farı ve kalın, vurgulanmış bukleler denizinde ince bir gümüş örgü ile spor yapan altı ayak boyundaki Güney Amerikalı güzele uzatarak.

Wilma önce ekrana, sonra bana ve sonra tekrar ekrana baktı. Gözleri kısıldı.

"Bu yapılabilir," diye karar verdi.

Kötü bir saç kesimiyle bir insanın ruhunu mahvetmemek gibi konularda otorite olabilecek birine benziyordu, bu yüzden sadece onunla gitmeye karar verdim. "Hadi şu işi bitirelim," diye iç geçirdim.

Wilma pelerini etrafımda döndürdü ve beni bir sandalyeye itti.

Phoebe, "Makyaj görünümünüze başlayacağız," diye duyurdu ve kızlar dağıldı.

"Oh, Tanrım. Bunun korkunç bir şekilde yanlış gitme potansiyeli var, değil mi?" Wilma'ya sordum.

"Sevgilim, buradan geldiğinden daha iyi bir şekilde ayrılacaksın. Şimdi, bu tırtılların tüylerini dökmeye ne dersin?" diye sordu pembe uçlu tırnağını kaşlarımın üzerinde gezdirerek.

WILMA beni aynadan uzaklaştırdı, muhtemelen işkenceyi uzatmak için. Ama bu noktada buna gerek yoktu. Kaderime boyun eğmiştim. Saçlarımla hiçbir zaman bir ilişkim olmamıştı. O vardı. Ben de vardım. Birbirlerine karşı tamamen ilgisiz iki ayrı varlıktık. Wilma'nın yapabileceği ve benim de a) fark edebileceğim ya da b) gerçekten umursayabileceğim pek bir şey yoktu.

Şu anda asıl endişem bunun için ödeme yapmaktı. Hâlâ beş parasızdım. Birkaç maaş çeki kazanmıştım ama neredeyse her kuruş kredi kartlarımın ve kişisel kredilerimin gecikme ücretlerine gitmişti. Geri kalanı da aileme, market alışverişine ve Libby'ye verdiğim spor desteğine gitmişti.

İçimde 500 dolarlık acil durum fonumun neredeyse sıfıra inmek üzere olduğuna dair bir his vardı.

Kahverengi saçlarımdan çok büyük, çok uzun parçaların kafamdan ayrılışını izlerken, "Çok fazla saç var gibi görünüyor," diye gözlemledim. Gözlerim hâlâ istemsizce yüzümdeki saçları ağartan yaşlarla doluydu.

"Ben bir şekil tanımlıyorum," dedi Wilma. "Senin şeklin yok. Sadece blah.

Blah bir şekil değildir. Saçını en son ne zaman kestirdin?"

"Bir süre önce." Bir buçuk yıla yakın olduğunu itiraf edersem o makasla ne yapacağından korkuyordum. Meşguldüm. Sonra beş parasız kaldım. Ödemem gereken faturalar ve acımı dindirmek için almam gereken alkol varken bir yeleğe para harcayacak değildim. Kalın, kahverengi ve hepsi bu kadardı. Bir ofiste çalıştığımda bile saçımı kuyruk ya da düğüm şeklinde takıyordum. Elastik bantlar tek aksesuarımdı.

Şiddetli bir şekilde kesmeye devam etti ve ben onu duymamaya çalıştım.

Geri çekilmek için yeterince uzun olduğu sürece, iyi olacaktım. Bu düşünceyle kendimi rahatlattım. Makas durduğunda, kısa süreli bir rahatlama soluğu aldım. Sonra sıra renklendirmeye, röfleye ya da Tanrı bilir neye gelecekti. Saçımı hiç profesyonel olarak boyatmamıştım. Birkaç kez gitmiştim

Değişiklik olsun diye çaresizce market rafından bir kutu alıp arabama atmıştım. İşte o Şükran Günü'nde bordo saçlara böyle sahip oldum.

"Bu tuhaf bir punk rock rengi değil, değil mi?" Wilma'ya sordum. "Öğrencilere örnek olmak ve okul yönetimi tarafından kovulmamak zorundayım."

"Senin örneğin çok daha çekici bir örnek olacak," dedi. Soruma cevap verme zahmetine girmediğini fark ettim.

Folyoya, ısıya, durulamaya boyun eğdim, tüm bunlar olurken kızlarımın mağazadaki her bir ürünü seçip yorumlamalarını dinledim. Ve ne pahasına olursa olsun, bir gün her masraftan korkmak zorunda kalmayacağım bir konumda olacağıma yemin ettim.

Wilma saç kurutma makinesini çalıştırdı ve içimdeki acıma partisini bastırdı.

Yavaş yavaş sandalyemin etrafındaki seyirci sayısı artmaya başladı. Wilma uzun parmaklarını kafamda kalan her şeyin üzerinde gezdirirken kızlar kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyorlardı.

"Açıklamaya hazır mısınız?" Wilma sordu.

Cevap vermemi beklemedi. Sandalyem dönüyordu ve ayna görünmeye başlamıştı. *Lütfen korkunç olmasına izin verme. Lütfen kötü olmasına izin verme.*

İki kere çektim. Ve sonra üç kez. Aynadaki kişi bana benziyordu. Sayılır. Saçlarının omuz hizasında kesilmiş olması dışında. Dolgundu. Hafif dalgaların arasında parıldayan bakır rengi röfleler vardı.

"Sana yüzünü çerçeveleyen katlar verdim, böylece geri çektiğinde biraz görsel ilgi çekebilirsin," dedi Wilma, saçlarımı enseme bir yumrukta toplayarak gösterdi. Katlar alnımı kesiyor ve çene çizgimin etrafında hafifçe kıvrılıyordu.

"Alnımı normal büyüklükte gösteriyor," diye gözlemledim. Zinnia bir keresinde PMS krizine girdiğinde alnıma beş başlı demişti. Haksız da sayılmazdı. Kaşlarımın üstünde çok fazla alan vardı. Ve bu bana hayatımın geri kalanında paranoyak olacağım başka bir şey vermişti.

Başımı iki yana eğdim ve o gevşek dalgaların hareket edip ışığı yakalamasını hayranlıkla izledim. Sığ bir kız gibi görünmek istemezdim ama bu muhtemelen acil durum fonuma değerdi.

"Eee?" Phoebe sordu. "Seviyor musun?"

"Sevsen iyi edersin," dedi Angela.

Hepsi benim fikrimi sordu.

"Seviyorum. Bunu seviyorum," diye itiraf ettim. "Sizler beni kesinlikle kazıklamadınız."

Ruby kendini beğenmiş bir tavırla, "'Teşekkür ederim' demek istiyor," dedi.

Güldüm ve parmaklarımı bu garip saçın içine soktum.

"İşte size saçınızı şekillendirmenin üç yolu. İkisini şekillendirmek on dakikadan az sürer. Bunlar da ürünleriniz," dedi Wilma, bir kâğıt ve üç şişe tutarak. "Yıkama arasındaki elektriklenmeler için. Köklerde hacim için. Stil tutuşu için."

"Oh, karşılayamam-"

"Her şey halledildi," dedi Wilma. "Bahşış de dahil."

"Kim tarafından?" Ben talep ettim. Babam bu sabah kredi kartını sallayarak dükkânı basmış mıydı?

Wilma takımı işaret etti. "Onları."

"Siz çocuklar!" Şaşkınlıkla kızlara baktım.

Sırıttılar.

"Bunu kabul edemem. Bu çok fazla. Muhtemelen yasadışıdır," diye belirttim.

"Bize inandınız. Bizi daha iyi yaptınız. Biz de bu iyiliğinize karşılık veriyoruz."

"Koleksiyon yaptık."

"Bağış yapmaları için ailemi ikna ettim."

Alçakgönüllüydüm. Utanmıştım. Derinden etkilendim.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. Kendimden utanarak ellerimi kaldırdım ve parmaklarımla bir kalp oluşturdum. Sırıtarak kızlarım da aynı hareketi tekrarladılar.

"Şimdi makyaja geçelim!"

MARLEY

I aynadaki kişiyi tanıyamadı. Uzun boylu ve zayıftı. Saçları, kendi başıma taklit edebilmek için dua ettiğim "yataktan muhteşem görünerek kalktım" tarzında, dikkatsizce ve ustaca kesilmişti. Normal, sıkıcı kahverengi gözleri, çok hoş bir nötr palet ve mükemmel bir maskara sayesinde iki kat daha büyüktü. Dudakları biraz parıldayan ince bir nude renge boyanmıştı. Kaşları ağdalanmış ve mükemmel bir şekilde parlatılmıştı. Ve Çocukluğunun şifonyerinde özenle dizilmiş bir yığın kozmetik ürünü vardı.

İntikam planının bütün bir Mezunlar Günü kutlamasını nasıl mahvettiğini sadece hatırlayacak bir grup insanla şenlik ateşinde bir akşam geçirmeyi kaldırabilecek gibi görünüyordu.

Benim gibi olması gerekiyordu. Sadece gerçek çaba gerektiren daha iyi bir versiyonu.

Kendime engel olamadım. Bir selfie çektim ve kız kardeşime gönderdim.

Zinnia: Sana ne oldu ve benim de başıma gelmesini sağlayabilir misin? Eğer bu bir fotoğrafiltresiyse, ona ihtiyacım var.

Ben: Takımım beni bitirdi. Kendimi tanıyamıyorum.

Muhteşem görünüyorsun! Bu görüntüyü Cumartesi akşamı M&D ile yemek yerken harcamayacağını söyle bana.

Aslında, Jake beni dışarı çıkarıyor.

Beni duyamazsın ama şu anda ciyaklıyorum. Tamam. İçimden ciyaklıyorum çünkü Edith'in keman konserindeyim. Nereye gidiyorsun? Seks olacak mı?

Ben: Uh. Evet. Sahte ilişki. Hatırladın mı?

O bekar. Sen bekarsın. O muhteşem. Sen de güzelsin. Ben sorun görmüyorum.

Ben: Seks her şeyi karmaşıktırır.

İrade gücün övgüye değer. Ve sinir bozucu. Beni biraz olsun sevseydin, Jake'le seks yapar, sonra da benim için ayrıntılı bir rapor yazardın.

Saçmalıyorsun.

Gitmeliyim. Bayan Edith sahneye destansı bir suratla çıktı. Itsy Bitsy Spider'ın Suzuki yorumuyla burayı sallamak üzere.

Ahh, erken gelişmiş çocuk himayecileri.

Bacağını kır, Edith.

Saate baktım ve Jake'in her an beni alabileceğini fark ettim. Kendime son bir kez baktım ve "oh olsun, her neyse" sözünün kafamda her zamanki gibi yankılanmamasının keyfini çıkardım. Kot pantolonumu değiştirmemiştım, annemin dolabından çaldığım sevimli yeşil bir kazak giymiştim ve ısınmak için kabarık bir yelek eklemiştım. İyi görünüyordum.

Ön kapıyı açtığımda kendime olan güvenim daha da pekişti.

"Merhaba." Jake'in selamlaması, yeni benim görsel ihtişamına bakarken aniden kesildi.

Bu dünyada bir erkeğin çekiciliğinize hayran kalmasından daha tuhaf bir zevk var mıydı?

"Ne?" diye sordum. Bakışları çizmelerle kaplı ayak parmaklarımdan karamel gibi yeni saçlarıma doğru ilerlerken masumca sordum. O yeşil gözler kalça bölgesinde bir saniye daha durakladı.

"Farklı görünüyorsun," diye düşündü. "Daha mı uzunsun?"

"Öyle olmalı," dedim gözlerimi devirerek. "Gitmeye hazır mıyız?"

"Evet, güzel kız." Sırıttı. Gözlerinin kenarları kırıştı ve Zinnia'nın Jake'le harika bir seks yapma talebini yeniden düşündüm.

Onu yürüyüş yolundan caddeye doğru takip ettim ve durdum. "Araban nerede?"

Bana bir kask uzattı ve kaldırıma park etmiş motosikletin koltuğunda sevgi dolu bir el gezdirdi. Lisedeyken bindiği ve annelerin kızlarını "o Weston'lı çocuktan" uzak durmaları için uyardığı crotch roket değildi. Bu daha büyük, daha güçlü bir şeydi. Daha seksi.

"Biraz eğlenmekten korkmuyorsun, değil mi?"

Jake tereddütümün korku olmadığını anlayamazdı. Bu an, aptal bir lise eziğinin fantezisinden fırlamış gibiydi. Jake Weston bir motosikletle beni evimden alıyordu. Bu senaryonun aynısını hayal ettiğime emindim. Bugün lisenin çirkin ördek yavrusunun kuğuya dönüştüğü filmi yaşıyordum. Makyaj yaptırmıştım. Havalı çocuklarla kaynaşmıştım. Ve şimdi okulun en yakışıklı çocuğu benden bir motosiklete atlayıp kollarımı ona dolamamı istiyordu, böylece bizi gün batımına doğru götürebilecekti.

Jake kaskını oynatarak, "Akşam yemeğine arabayla gideriz, sonra da şenlik ateşinden önce cipimi alırız diye düşündüm," dedi.

Wilma'nın mucize saç spreyinin kask kafasına dayanabilmesi için dua ederek onu aldım.

"Hadi yapalım," dedim. *Gördün mü? Havalı olabilirdim. Tamamen havalıydım.*

"İyi misin? Sesin hiperventilasyon geçirecekmişsin gibi geliyor."

Kaskı güzel saçlarıma üzerine sıkıştırdım. "İyiyim. Her şey yolunda."

"Daha önce hiç ata bindin mi?" diye sordu.

Ağır, kasklı kafamı salladım.

"Önce ben bineceğim, sonra sen arkamdan tırmanacaksın. Sıkı tutunduğundan emin ol," dedi şeytani bir göz kırpmayla.

Ugh. Sahte erkek arkadaşıma aşık olmuştum. Bu hiç iyi değildi.

Uzun bacağını koltuğun üzerinden geçirip kaskını taktıktan sonra beceriksizce arkasına geçmesini bekledim.

"Dayan güzel kız," dedi motorun gürültüsü arasında.

Yetişkin Jake, Genç Jake'in yaptığı gibi aptalca bir hız yapmıyordu. Culpepper'dan çıktık ve ben neşeyle onun sırtına yapıştım.

Ben, Marley Jean Cicero, bir motosikletin arkasında, şehrin en seksi çocuğuna sarılıyordum. Muhtemelen sağlıklı bir şey değildi ama bir şekilde eski bir yarayı iyileştirdiğimi hissediyordum.

Jake'in kalçalarımın arasında olmasının beni bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi? Oh, doğru. Herkes.

Motosiklete binerek kaç kadının aklını başından aldığını merak ettim. Sonra bunun gerçekten önemli olmadığına karar verdim. Artık buradaydım. Ve bu ne kadar sürerse sürsün, tadını çıkaracaktım.

Birkaç mil daha gittik, atları ve at arabalarını geçerek Lancaster'ın dış mahallelerine ve sonra da şehrin içine girdik. Jake sokaklarda manevra yapmakta acele etmedi, ta ki -bana göre çok erken- bizi cadde üzerinde bir yere çekene kadar. Motoru durdurdu ve kaskını çıkardı.

"Buradayız."

Arkadan kaydım ve kendi kaskımı çıkardım. Saçlarımı salladım ve bir gümbürtü ve boğuk bir küfür duydum.

Yirmili yaşlarında bir genç, donmuş yoğurt dükkânının önündeki şövale tabelaya takılıp düşmüştü. Tabelayı yerine koydu ve omzunun üzerinden bakışlar atarak aceleyle uzaklaştı.

Jake onun arkasından iyi huylu bir şekilde, "O tamamen benim," diye seslendi. "Jake!" Tısladım.

"Ne? Senin kasktan ağır çekim saç fırlatma hareketini yaptığını ve tabelaya çarptığını gördü. Çok komikti."

Bir elimi saçıma attım. Hâlâ uygun bir şekilde kabarıktı ve umarım diken diken olmamıştı.

"O yapmadı."

"Kesinlikle öyle," diye itiraz etti. Kaskı benden aldı ve bisiklete bağladı. "Aç mısın?"

Deri ceket, botları ve yıpranmış kot pantolonuyla ona bakarken birden açlıktan ölüyordum.

"Yemek yiyebilirim."

Elime uzandı ve beni kendine çekti. Gözleri görmeye alışık olduğumdan daha ciddiye. "Gerçekten iyi görünüyorsun, Mars."

"Teşekkürler," dedim beceriksizce. "Sen de öyle."

Sırıttı ve yavaşça eğildi. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, yavaş ve seksi bir yanmayla eriyip gitmeme neden oldu. Evet, bu Jake

Weston bir yere hızlıca varmak konusunda endişeli değildi. O daha çok yol boyunca eğlenmekle ilgileniyordu.

Yakışıklı yüzünde ukala bir sırıtışla geri çekildi. "Gel hadi. Seni besleyeceğim."

Bir kahve dükkânı ile bir müzik mağazası arasındaki avluya park etmiş bir kamyonundan bana taco yedirdi. Birkaç gurme tacoyu gülerek ve flört ederek yedik ve bir park bankında soğuk bir soda içtik. Yemek bittikten sonra şehir merkezinde birkaç blok yürüdük. Bölgede yaşadığımdan beri çok şey değişmişti. Yeniden canlanma yavaş ama emin adımlarla tüm şehir bloklarını ele geçirmişti. Artık çiftlikten sofraya restoranlar ve şık küçük işletmelerin arasında ortak çalışma alanları ve kitschy giyim mağazaları vardı.

Kaldırımında çiçek satan bir adamla pazarlık yaptıktan sonra ona "Bu işte iyisin" dedim.

"İşte," dedi Jake, sonbahar buketini bana doğru iterek. "Motosiklete binmeden önce bunların kıymetini bil. Neyde iyi?"

"Randevu" dedim. "Bir motosiklet gezisi, bir taco kamyonu ve şimdi de çiçekler? A artı."

"Düşündüğüm kadar zor değilmiş," diye itiraf etti elimi tutarken. Güneş binaların arkasına gömülmüştü ve sokak lambaları titreyerek canlanıyordu. "Bana söylediğin şeyi yaptım. Ne yapmak istediğini düşündüm ve sonra yaptım."

Tanrım, o çok... *her şeydi*. Şehrin sahibiymiş gibi seksi bir havayla kaldırımında yürüyordu. Sıradan, seksi bir kötü çocuk fotoğraf çekimi için dışarı çıkmış bir model gibi görünüyordu. Yanından geçtiğimiz her kadının ve birkaç erkeğin çift bakışını fark etmediğimi sanmayın.

Şimdi de düşünceli ve tatlı mı davranıyor?

Bir iplik mağazasının önündeki kaldırımında durduğumda farkına vardım. Jake'i mükemmel bir erkek olması için hazırlıyordum. Başka biri için.

Özgeçmişimi çılgınca parlatmaya, tam olarak uygun olmayan işlere girmeye, yine uygun olmayan erkeklerle çıkmaya geri dönecektim. Bu arada Jake güzel bir kızla tanışacak, ona aşık olacak ve hayatının geri kalanını onu çok mutlu ederek geçirecekti.

Taco'larımı kusmak istedim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Her şey harika."

"Muhtemelen geri dönmeliyiz. Şenlik ateşi yakında başlayacak," dedi.
"Bunları takdir etmeyi bitirdin mi?" Çiçeklere doğru başını salladı.

Bir kez daha kokladım.

"Bitti." Onları benden
kopardı.

"Affedersiniz," dedi ve beni ellili yaşlarında telefonuyla konuşan bir kadının yanına sürükledi. Üzerinde eşofman vardı ve boştaki eliyle bir market poşeti tutuyordu.

Cümlesinin ortasında durdu, Jake Weston'ın ihtişamına bakarken çenesi çalışıyordu.

"Evet?" diye nefes aldı.

"Bunlar senin için," dedi o lanet olası yıkıcı sırıtışıyla.

"Aman Tanrım! Oh, teşekkür ederim!" diye haykırdı.

"İyi geceler güzelim," dedi ve ona göz kırptı.

Onu kaldırımda arkamızdan ağzı açık bakarken bıraktık. Onun da benim hissettiklerimi hissettiğini hissediyordum. İnanılmaz derecede şanslı ve aynı zamanda mantıksız bir şekilde kıskanç.

JAKE

B Culpepper'a döndüğümüzde bisikletimi SUV ile değiştirdik ve şehrin güneyindeki Dunkleburger'in çiftliğine doğru yola çıktık. Bizden iki yıl önce mezun olan Chaz Dunkleburger, Boca'ya taşındıklarında ailesinin çiftliğini devralmış ve nostaljik bir Ahır Baykuşu olarak bir ya da iki dönümlük alanı korumuştur

eski moda şenlik ateşleri için arka otlakta.

Tabii ki bunlar yarım yamalak genç şenlik ateşleri değildi.

Hayır, oturma yerimiz, fiçılarımız ve atıştırmalıklarımız vardı. Güzel atıştırmalıklar. Büyük gruplar bir araya gelip anılarını tazelemeye başladığında her zamanki küçük kasaba draması yaşanmaya devam ediyordu. Genel olarak, Culpepper'da bir Cumartesi gecesi şenlik ateşi tam da olması gereken yerd.

Marley sessizdi ve kendimi onun o güzel kafasının içinde neler olup bittiğini merak ederken buldum. Bazı kadınlar her lanet şey hakkında ne hissettiklerini ağzından kaçırırken, Marley Cicero daha sessiz ve gizemliydi.

Onu bir istiridye gibi açmak istememe neden oldu.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" Çitteki boşluktan geçerek sordum.

"Elbette," dedi.

Kesinlikle yalan söylüyordu.

Bir traktör ile paslanmış bir kamyonetin arasında durdum. Marley kapı koluna uzandığında, kilit düğmesine bastım.

"Jake."

"Marley."

"Çıkarın

beni."

"Önce senin rehberliğine ihtiyacım var," diye ısrar ettim.

"Randevu sorusu." "Tamam."

"Sevgilisi garip davranıyor ve konuşmuyorsa bir erkek ne yapmalıdır? Her şey yolundaymış gibi mi davranmalı? Sorunun ne olduğunu söylemesi için onu zorlamalı mı? Pes edip eve mi gitmeli ve hayatının geri kalanında porno mu izlemeli?"

Hiç eğlenmedi.

"Hadi Mars. Beni bu işte iyi yapmak için buradasın. Ben ne yapıyorum? Bir saniye önce gayet iyiydin ve taco yiyordun, sonra seksi bir buzdağı gibi oldun."

"Bir buzdağı mı?"

"Seksi bir tane," diye hatırlattım

ona. "Saçmalıyorsun."

"Hadi ama. Dökül. Sorun nedir?"

Bir elini saçlarında gezdirdi ve sonra kendini durdurdu. "Bu utanç verici ve aptalca."

"Duygularını bu şekilde göz ardı etmemelisin."

"Benimle ilgili tek anıları Mezunlar Günü'nü mahveden maskaralıklar yüzünden uzaklaştırma almak olan bir grup insanla bir akşam geçirmek üzereyim."

"Endişelendiğin şey *bu mu*?" "Saçma bir şeymiş gibi söyleme."

"Mars, sen küçük bir kasabada büyüdün. Nasıl olduğunu bilirsin. Sen onlara konuşacak başka bir şey verene kadar insanlar yaptığın son saçma şey hakkında konuşurlar."

"Mezunlar Günü'nü mahvettim, sadece Mezunlar Günü Mahkemesi için değil, futbol takımı için de. Travis'in üniversite spor kariyerini mahvettim."

"Her şeyden önce, mahvettiğini söyleyemem. İlginç hale getirdiğini söyleyebilirim. Bir kötü adamın maskesini düşürdün."

"Sonra da futbol takımının yıldız oyuncusunu sakatladı," diye ekledi.

"Bu dünyada iki tür insan olduğunu biliyorsun," diye başladım.

"Tüm insanlığı iki gruba ayıran ve ayırmayan türden mi bahsediyorsunuz?"

"Har. Çok komik. Her şey için çok fazla sorumluluk alan insanlar ve hiçbir şey için sorumluluk almayan insanlar var."

"Sen hangisisin?" Tanrım, ay ışığı ön camdan içeri süzülürken çok güzeldi. Gözleri büyük ve hüznüydü ve tek yapmak istediğim

o ağızı öpüp gülümsemekti.

"Ben sadece gerçekten sorumlu olduğum şeylerden övgü alan mükemmellerden biriyim," dedim kendini beğenmiş bir şekilde. "Bana öyle geliyor ki uzun zamandır yanında çok fazla yük taşıyorsun."

"Herkes benden nefret ediyordu," dedi kısık bir sesle.

İfadesi beni şaşırtmıştı. Ama birkaç şey yerli yerine oturmaya başladı. "Hayır, yapmadılar. Belki sadece Amie Jo'yu ve onun yakın çevresindeki iblisleri hatırlıyorsun ama sen okulun yarısı için bir kahramandın. O kızın eziyet ettiği tek kişinin sen olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Omuz silkti ama beni dinlediği belliydi.

"Senden nefret edilmiyordu," diye söz verdim ona. "Ve şimdi de kesinlikle nefret edilmiyorsun."

Dudaklarını ıslatarak dikkatimi tekrar beni büyüleyen ağızına çekti. "Sadece on sekiz yaşındaki halimle yargılanmaktan nefret ediyorum."

"Tatlım, hepimizin var."

Marley bana baktı, çarkları dönüyordu. "Ama senin maskaralıkların çok daha eğlenceliydi."

"Sence tüm öğrencilerin, fotokopi odasında sevişmeye ikna ettiğim için bir vekil öğretmeninin kovulduğunu ve hapse girebileceğini bilmesinden hoşlanıyor muyum?"

Umursamaz bir ses çıkardı.

"Gerçekten bu ilgiden hoşlandığımı mı düşünüyorsun?" Omzunu dürttüm ve o da sırttı.

"Belki de bazı haksız varsayımlarda bulundum."

Uzandım ve saçının bir tutamını parmağımın etrafında döndürdüm. "Demek istediğim, hiçbirimiz on sekiz yaşında olduğumuz kişi değiliz. Amie Jo bile değil. Özellikle de sen. İnsanlar gençlik yıllarımızdan müstehcen bir hikâyeden daha çok neyi hatırlar biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu, yanağını elime yaslayarak. Sıcak bir şeyin karnıma doğru kaydığını hissettim.

"Şimdi onlara nasıl hissettiriyorsun."

"Kesinlikle yirmi yıl önceki adam değilsin," diye itiraf etti Marley.

"Hadi bu gece oraya gidip birkaç eski anıyı silelim," dedim ona, şenlik ateşinin olduğu yöne doğru başımı sallayarak.

Dudağını ısırdı ve beni inceledi. Sonra konsolun karşısına eğildi ve ağızma yumuşak, tatlı bir öpücük kondurdu. İçimdeki o sıcaklık

Karnım erimişti. Bu, eğlenceli ve tanıdık şehvet çekişmesinden farklı bir şeydi. Bu daha fazlasıydı. Marley daha fazlasıydı.

Geri çekildi, dudaklarında istediğim o gülümseme vardı. "Teşekkürler, Koç."

Yıldızlarla aydınlatılmış alanın ortasındaki uzun alevleri çevreleyen kalabalığa katıldık. Culpepper'la olan geçmişim beni her zaman rahatlatmıştı. Aynı insanları on yıllardır tanıyordum. Onlar da beni tanıyordu. Birbirimizin anılarının bir parçasıydık. Birbirimiz hakkında bu türden samimi bir bilgiyi paylaşmak için söylenecek bir şey vardı.

Birbirimizi anladık.

Wes Zimmerman'ın bardağındakinin elma şarabı olduğunu biliyordum çünkü altı yıl önce alkollü araç kullanmaktan tutuklandıktan sonra içkiyi bırakmıştı. Heidi ve Elton Pyle'in her ne kadar üçüz bebek büyütmenin ne kadar zor olduğu konusunda şakalaşsalar da, yedi yıl süren kısırlık savaşıdan sonra her gün her an şanslı yıldızlarına şükrettiklerini de biliyordum. Belinda Carlisle'ın -o değil- bu gece daha uzun bir kucaklaşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum çünkü annesi bakımevindeydi ve tatile yetişmesi beklenmiyordu.

Marley'nin rehber öğretmen Andrea, Faith Malpezzi ve sınıf arkadaşımız Mariah ile birlikte ateşin başında at nalı oynamasını izledim. Uzun zamandır görmedikleri bir arkadaş gibi karşılandı. Ve gerçekten de öyleydi. Marley kendini Culpepper'dan kurtarmıştı. Son sınıftan sonra ayrılmış ve bir daha arkasına bakmamıştı. Bu yüzden herkesin zihninde son sınıfta çok ileri giden kız olarak donup kalması mantıklıydı.

"Hey, kuzen!"

Kuzenim Adeline, on dört yaşından bir gün bile büyük görünmeden yanımda belirdi. Vietnam mirasına ve Lewis Amca'nın cilt bakımı derslerine güveniyordu.

"Hey, Addy." Kolumu omzuna doladım. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Kuzenim araba kullanmak için çok genç gibi görünse de bir alternatif enerji şirketinde başarılı bir satış temsilcisiydi ve zamanının çoğunu seyahat ederek geçiriyordu.

"Yılın geri kalanı için geri döndüm," dedi mutlu bir iç çekişle.

"Eminim Rob geri döndüğün için mutludur," diye tahmin ettim. Addy'nin kocası Rob evden çalışıyordu. Dört çocuklarıyla birlikte iş ve aile yaşamı arasında hassas bir denge kurmuşlardı.

"Uçaktan indiğimde ayaklarımı öptü," diye şaka yaptı. "Bu senin kızın mı?" Addy elindeki fincanı Marley'e doğru tuttu.

"Haberler hızlı yayılıyor," dedim kuru bir sesle.

"Küçük kasaba dedikoduları hakkındaki sosyal yorumlarınızı bir kenara bırakın. Siz ciddi misiniz?"

Anlaşmamızı düşündüm. *Geçici* anlaşmamızı. Ve bana bakan o geniş, kahverengi gözleri düşündüm.

"Belki benim için biraz daha ciddi," diye itiraf ettim.

"Vay, vay," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Zamanı gelmişti. Babalarım ne düşünüyor?"

"Aile yemeği davetlerini erteliyordum."

Güldü. "Annenin doğum günü gelecek hafta. Onu partiye getirmelisin, yoksa isyan çıkarırlar."

İçimi çektim. "Biliyorum. Yapacağım. Tabii bir maçı yoksa." "O zaman yeniden planlarınız," dedi yardımsever bir şekilde.

Onu kafasına geçirdim ve parlak siyah saçlarını kardeşçe karıştırdım. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Hayatında yeni ne var?"

"Beş numaralı sürpriz bebeğe hamileyim ve Rob yarın vazektomi olacak."

Yüksek sesle ve uzun uzun güldüm. "Sonunda benim adımı vereceğin çocuğun bu olduğunu söyle bana."

"Bebek Jake O'Connell önümüzdeki Mayıs'ta doğacak," dedi ve Baltimore Ravens kıyafetleri giymiş bir komşusuna laf atan uzun boylu İrlandalı görünümlü kocasına el salladı. Ona bir öpücük verdi ve birasını bana doğru kaldırdı.

"Babalarınıza daha söylemediniz mi?" Yanıt olarak biramı kaldırarak sordum. İyi haberlere en iyi tepkiyi amcalarım verirdi.

"Annenin doğum günü yemeği için saklıyorum."

"Buna bayılacak."

Addy, Marley'e doğru başını sallayarak, "Senin kıza haber ver," dedi.

"Weston klanıyla neye bulaştığının farkında mı acaba?"

"Şimdi, birini önceden uyarmanın ne eğlencesi var? Yanlış hatırlamıyorsam Rob'a iki baban olduğunu bile söylememiştin," diye düşündüm.

Sırıttı. "Evet. Ve takıldı, değil mi?"

"Belki beşinci bir çocuk onu sınırın ötesine iter?" Alay ettim.

"Ben gidip bebek yapıcıımı alsam, sen de bizi çok güzel bayan arkadaşınla tanıştırsan nasıl olur?" diye önerdi.

"Tamam. Sadece doğurganlığınızı ikimizin üzerinden çekmeyin."

MARLEY

TÜç ay önce biri bana Culpepper şenlik ateşinde eğleneceğimi söyleseydi, ona sarhoş derdim. ve pis bir yalancı.

Yine de buradaydım, engebeli otlakta zar zor görülebilen bir kazığa nal çakıyordum.

Yeni arkadaşım ve yarı zamanlı danışmanım Andrea, kabarık ceket ve kulaklarını kapatan saç bandıyla sıcacık görünüyordu. Eski arkadaşlarım Mariah ve Faith, sonbahar soğuşuna karşı sımsıkı sarınmış, eski günleri yâd ediyorlardı.

Neyse ki kimse Mezunlar Günü hakkında tek kelime etmemişti. Henüz. "Peki kaç çocuğunuz var?" Faith'e sordum.

"Üç. Çok yorucu oluyorlar ve her gün kendimi başarısız hissediyorum," dedi neşeyle.

"Vaaz ver kardeşim," diye onayladı Mariah. "İki çocuğum var ve yarı zamanlı çalışıyorum ama hâlâ bir alışveriş listesi hazırlayamadım ya da Cadılar Bayramı kostümlerini alamadım."

"Kötü annelere!" Biralarını tokuşturdular. Andrea kıkırdadı.

Dürüstlüklerini sevdim. Aklama ya da bir üst seviyeye çıkarma yoktu. Kimin en iyi olduğunu kanıtlamaya çalışmıyorlardı. Ve bu ferahlatıcı hissettirdi.

"Peki ya sen Marley? Culpepper dışında hayat nasıl?"

Onlara yalanlar söyleyebilirdim. Gerçek hayatı kulağa heyecan verici ve saygın gelen bir şeye dönüştürebilirdim. Ama lanet olsun, lanet bir resim çizmeye çalışmaktan yorulmuştum.

"Çok yoğun. Mutlak ihtiyaçlar dışında hiçbir şeye zaman kalmıyor. Altı yıldır spor salonuna gitmek istiyordum."

İtiraf etti.

Sanki bir stand-up gösterisi yapıyormuşum gibi güldüler.

Faith gözlerinin kenarını silerek, "Ah, sen her zaman komik oldundın," diye iç geçirdi.

"Öyle miydin?" diye sordum. "Her zaman bir köşede saklanıp birinin ondan hoşlanmasını bekleyen, ürkek ve üzgün biri olduğumu düşünürdüm."

"Hayır. O bendim," diye ısrar etti Mariah.

Gözlerimi kırptım. Mariah sanatsal, zeki ve hatırladığım kadarıyla oldukça popüler biriydi.

"Asla olmaz. Sad Mousy One'a ben sahip çıktım," diye karşı çıktı Faith. Culpepper Junior/Senior High'ın sahnelediği her oyunda yer almıştı. Ve biz beşinci sınıftayken eyalet heceleme yarışmasında yarı finale kadar yükselmişti.

Andrea eğilerek, "Rehberlik danışmanının sırrı," dedi. "İnsanların yüzde doksanı liseyi berbat bir deneyim olarak hatırlar."

"Peki ya sen, Disney prensesi? Eminim balo kraliçesi ve voleybol takımının kaptanıydın," diye tahmin ettim.

Andrea homurdandı. "On dokuz yaşına kadar diş tellerim vardı ve yirmi bir yaşına kadar göğüslerim olmadı. Ve çizgi romanlara çok meraklıyım. Benim gibi çocuklara genellikle liseden sonra hayatın çok daha iyi olduğunu söyleyebilmek için rehberlik danışmanlığı işine girdim."

Mariah fincanını ateşe doğru kaldırarak, "İşte liseyi sevgiyle hatırlayan biri," dedi.

Amie Jo kalabalığın arasında dolaşıyor, saç giymiş bir güzellik yarışmacısı gibi insanları selamlıyordu. Üzerinde pembe bir parka ve yine pembe bir çift Uggs vardı. Muhtemelen soğuk ve çamurlu bir otlakta geçireceği bir akşamın ardından onları atıp envanterindeki bir sonraki çifti çıkaracağını tahmin ettim.

Travis onun arkasındaydı. Eğer Amie Jo'nun kıyafetinin bir treni olsaydı.

o.

"Şenlik ateşinde takma kirpik ve postiş takıyor," dedi Faith. başını sallayarak gözlemledi.

Mariah, "Çabayı takdir ediyorum ama boş zamanımı bir banyoya kapanıp sonsuz bir mükemmellik arayışıyla geçirmektense gözlerimi pastırma maşasıyla oymayı tercih ederim" dedi.

"Sadece bir banyomuz var," diye güldü Faith. "Eğer onu bir saatliğine bağlasaydım, kocam bir elinde spor gazetesi, diğerinde Sudoku'suyla kapıyı kırardı."

Gülüştük ve ben de mükemmel Hostetter'lara sırtımı döndüm. Daha fazla ilgiye ihtiyaçları yoktu.

Jake'in geldiğini gördüm. Yanında güzel bir kız ve kızıl saçlı bir adam vardı.

"Marley Cicero, kuzenim Adeline O'Connell ve kocası Rob ile tanış," dedi Jake, boş fincanımı alıp bana yeni bir tane uzatırken. "Adeline? Rob mu? Bu benim kız arkadaşım, Marley."

"Kız arkadaş" tanımlaması karşısında yanaklarımın ısındığını hissettim. Jake'le bu şekilde tanımlanmak *hoşuma* gidiyordu. Ona bu şekilde bağlı olmak *hoşuma* gidiyordu. Ve eğer dürüstlük olayına devam edersem, Jake'le ilgili hemen hemen her şeyi sevdiğimi itiraf etmek zorunda kalacaktım.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bana yavaşça göz kırptı. Burada dumanın içinde bir şey olmalı, cazibe büyü yapıyor. Ya da belki de berrak bir sonbahar gökyüzünün altında içilen soğuk biraydı. Büyünün kaynağı ne olursa olsun, ilişkimizdeki "sahtelik" benim için giderek daha az önemli hale geliyordu.

Havadan sudan konuştuk. Eski anıları yeni hikayelerle harmanladık. Ve bundan nefret etmedim. Jake'in kolları omuzlarımdayken değil. Bir zamanlar unutulmuş olan eski arkadaşlarım bana çocukluğumun ve lisemin hatırladığım kadar kötü geçmediğini hatırlatıyordu.

Sonu gelmeyecek kadar iyiydi.

Amie Jo sanki beni ilk kez görüyormuş gibi, "Aman Tanrım," diye bağırdı. "Saçına ne oldu? Paranı geri mi istiyorsun?" Elinde bir kadeh şarapla küçük mutlu çemberimize omuz atarak girdi. Sadece Amie Jo şenlik ateşine kendi kristaliyle gelirdi.

"Oh, beğenmedin mi? Lanet olsun," dedim hafifçe.

"Hoşuna gitmiyor, değil mi? Yani, nasıl beğenebileceğinizi anlamıyorum. Düzeltecek birine ihtiyacınız varsa, stilistimi tavsiye etmekten mutluluk duyarım. Ama aylar öncesinden yer ayırtıyor. Çok popülerdir." Belli ki bu Amie Jo'nun ilk kristal şarap kadehi değildi.

"Amie Jo," Travis onun arkasında belirdi ve elini karısının omzuna koydu. Sesi utanmış gibi geliyordu.

"Ne? Sadece yardım teklif ediyorum," dedi masumiyet timsali kirpiklerini kırıştırarak.

Jake beni kendine doğru çekerken, "Çok tatlısın," dedim. "Ama ben her şeyden olduğu gibi memnunum."

Gözleri kısıldı ve üstü kapalı hakaretlerden oluşan uzun listesini sıraladığını duyabiliyordum. Onu suçlamama gerek yoktu. Onun son senesinden bir taç almıştım. Onu utandırmış ve benim son senemi mahvettiği kadar onunkini de mahvetmiştim.

"Merhaba Jake," diye cıvıladı Amie Jo.

"Düşmanın sevgilisiyle flört etme" yolunu seçmişti.

"Merhaba, Hostetters," dedi Jake neşeyle. Elini saçlarımın arasında gezdirdi, kuzeninin kaşlarını havaya kaldıran samimi bir hareketti bu.

"Sarışın olmalıydın," dedi Amie Jo platin yelesini kabartarak. "Ben her zaman daha çok eğleniyorum."

Jake bana şehvetle göz kırparak, "Esmerleri tercih ederim," dedi.

Beni savunuyor muydu, Amie Jo'yu tokatlıyor muydu, yoksa bana iltifat mı ediyordu, bilmiyordum. Her neyse, bağırsaklarımı erimiş Hershey's çikolatasıyla doluymuş gibi hissettirdi. İyi anlamda.

"Bize izin verirsiniz. Sanırım gölgelerdeki kadınım la öpüşmem gerekiyor," dedi Jake. Beni elimden tutarak grubun dışına, şenlik ateşinin çıkırtı ve sıcaklığından uzağa götürdü.

Güldüm. "*Bu* herkesin konuşacağı bir çıkış olacak," dedim kuru bir sesle.

Ama o sadece ikimiz ve karanlık olana kadar beni gecenin derinliklerine çekti.

Ve sonra beni öpüyordu. Yavaş ve derin. İyice. Sanki soluduğum havayı istiyordu. Kollarımı boynuna doladım ve hayatımı kurtarmak için ona tutundum.

Beni daha önce öpmüştü. Ben de onu öpmüştüm. Ama ilk kez anlaşmamızın, ilişkimizin temelının yeni uygulanan ısı altında parçalandığını hissediyordum.

Bu gerçek gibiydi.

Bir oyun, şaka ya da numara gibi gelmedi.

Ben de onu öptüm, içimi ona döktüm. Kendimi bıraktım. Bir kez olsun.

Geri çekildi ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Ateşin karşısından bakıp bana gülümsediğini görmek hoşuma gitti," dedi huysuzca.

Oh, kahretsin. Bu beyanın sahte bir yanı yoktu.

"Belki de bunun hakkında konuşmalıyız," diye önerdim. Biraz hava alırsak, konuşursak belki bu duyguların dehşet verici etkisi azalırdı. Belki onlarla başa çıkabilirdim. Hayatta kalabilirdim.

Jake yumuşak bir sesle, "Konuşmaktan daha iyi bir fikrim var," dedi.
Bir elini güzel, yeni saçlarıma soktu ve diğeri eliyle beni kendisine
doğru çekti.

MARLEY

"C Benimle eve gel." Jake sormuyor ya da yalvarmıyordu. Bu bir soru ya da teklif bile değildi. Bu bir ifadeydi. Doğrudan bir emir.

Ve onunla tartışmaya hiç niyetim yoktu. Gelecek nesillerin hatırı için bile.

İstenmek istedim. Sadece bir gece için bile olsa. Özellikle de onun tarafından.

Onun için her yerim zonkluyordu. Bacaklarımın arasındaki nabız fark edilebilir olmaktan çıkıp hayati tehlikeye dönüşmüştü. Vücudumun her santimetrekaresine dokunmasını istiyordum. Pek hoşlanmadığım yerlerime bile. Kafa derimden ayak parmaklarıma kadar bir iz bırakmasını istiyordum. İkimiz de tatmin olana kadar beni öpmesini ve yalamasını. Ya da ölene kadar.

Onu tekrar öptüm, kirli sakalının çeneme sürtünmesinden zevk alıyordum. Ağzının benimkine yaptığı baskı, içime akıttığı sıcaklık.

Yarım bira içmiştim ama başım sanki bir şişe tekila kan dolaşıma karışmış gibi dönüyordu. Jake Weston'ın bir kadına yaptığı *buydu*. Ve bunu bana yapıyordu. Sonunda.

Birbirimize tutunmayı hiç bırakmadan, Chaz'in otlığını çevreleyen ağaçların arasından tökezleyerek ve sendeleyerek Jake'in cipine geri döndük.

Elleri kazağımın altından kayarak sütyenimin üzerinden göğüslerimi avuçladığında eve gidemeyeceğimizi anladım.

Hâlâ onu öpüyor, hâlâ muhtaç küçük inilti çıkarıyordum, arka kapıyı zorlayarak açtım.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun Mars?" diye sordu dişleri kulak mememi ısırırken.

"Aklımın başıma gelmesi için koca bir araba yolculuğu yaptıktan sonra senin evine dönmemizi beklemek ister misin?" Arka koltuğa geçerek sordum.

"Hayır, hayır, istemiyorum," dedi arkamdan atlayarak.
"Ayakkabılarını çıkar."

"Ha?"

"Ayakkabılar, Mars. Kaybet onları," dedi, paltosundan sıyrılıp gömleğini başının üzerinden geçirerek. Oh, Tanrım. Mürekkep. Kaslar. Göğüs kılları.

Jake Weston tamamen erkekti. Ve bu gece için, tamamen benimdi.

Botlarımı tekmeledim ve sonra çevik parmakları kot pantolonumun fermuarında çalışmaya başladı. Hipnotize olmuş bir halde, pantolonumu ustalıklı indiren ellerini izledim. O pantolonumu dizlerimin üzerinden geçirip tamamen sıyrırken yardım etmek için kalçalarımı kaldırdım.

"Arkanı dön Mars," dedi. Sesi çakıllı bir yol gibi düzensizdi. "Eller ve dizler."

Bu kıcıımı onun suratına koyacaktı. Genelde yuvarlak ve oldukça dolgun popomu erkeklerin suratına sokmayı sevmezdim.

"Neden?" diye sordum. Sesim antrenman sahasının merdivenlerini on altı kez koşarak çıkmışım gibi çıkıyordu.

"Bir şeyler yapmalıyım bebeğim. Yapmak için can atıyorum."

İfadesindeki belirsizlik, kırmızı bayraklardan oluşan bir renk muhafızına neden olmalıydı. Ama kanımda bir uyuşturucu gibi dolaşan şehvet beni aptallaştırdı.

Dediğini yaptım. Yakından ne gördüğü konusunda endişelenmeme fırsat vermeden, basit pamuklu külotumu aşağı doğru çekiyordu ve sonra-

"Az önce beni ısırdın mı?" Bağırdım.

Dışleri *kesinlikle* kıcımdaydı.

Etimi ağzından çıkarmadan inledi. Emdiğini ve haykırmama neden olacak kadar sert yaladığını hissettim. *İyi* hissettirdi. Yanlış, lezzetli ve harika.

Sonra da istismar edilen et parçasını öpüyordu. "Seni omzuma attığımdan beri bunu yapmayı düşünüyordum. Bunun benim dizim olmasını istedim," diye homurdandı.

Sadece onun sesiyle orgazm olabilir miyim? Alçak, gırtlaktan, kirli. Tamam. Hayır. Hayır. Ama yine de.

Isırdığı yeri yaladı ve aynı anda, hiç uyarmadan iki parmağını içime soktu. "Oh, sik beni, Mars," diye nefes aldı,

parmaklarını içime pompalıyordu. "Tanrım, bebeğim. Çok hazırsın."

Cevap verecektim ama yüzümü cama çarpmıştım. Tenimi soğutmasına izin verdim. Ona karşı direndim. En çılgın rüyalarım da bile bedenimin tüm bunları hissedebileceğini hayal etmemiştim. Seks sırasında orgazm olmak için itaatkâr bir şekilde kullandığım ezberlenmiş fantezilerden oluşan bir kütüphaneye tutunmuşum. Ama bu? Jake ile mi? Kafamda "Oh, Tanrım, evet!" dışında bir düşünce tutamıyordum.

Beni acımasızca çalıştırdı ve fermuarını indirdiğini duydum.

Usta bir kadın avcısı olan Jake, bir eliyle sikini kotunun sınırlarından kurtarıırken diğer eliyle de beni mahvetmekle meşguldü. Koltuğun üzerinde yükselip arkama yerleşti. Ve sonra sikinin pürüzsüz başının kığımın yanağına sürtündüğünü hissettim. Islaktı.

Hafifçe homurdanıyordu ve ben onun bir eliyle kendini okşarken diğer eliyle beni delirtmeye çalıştığını hayal ediyordum.

Görmem gerekiyordu. Bana mastürbasyon yapmasını izlemem gerekiyordu. Bu, Marley Cicero Şaplak Bankası Şöhretler Müzesi'nin yeni kalıcı enstalasyonu olacaktı.

Kaslarım onun yetenekli parmaklarının etrafında titriyordu ve orgazmla ölmeme saniyeler kaldığını fark ettim. Ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim. Hiçbir şey klitorisimi sıyrıp geçmemişti. Göğüslerim hâlâ örtülüydü. Kadın orgazmının ustasıydı. Ve bu gece güçlerini iyilik için kullanıyordu.

"Bebeğim, çok yakınsın," diye inledi. "Sakın gelme."

"Ne?" Aman Tanrım. O alfa göt deliği orgazm engelleyicilerinden biri değildi, değil mi? *Hiç* hoşuma gitmedi.

"Seni görmem gerek. Geldiğinde içinde olmalıyım."

Bayılmayı düşündüm ve buna karşı karar verdim. Bu orgazmı seksenli yaşlarıma kadar yaşamaktan daha çok istiyordum.

"Jake, acele et yoksa ikimizden biri ölecek."

Güldü ve kalçama vurdu. "Yuvarlan, bebeğim."

"Prezervatif, Weston."

Jake konsolunu karıştırırken ben sırt üstü yuvarlandım. Sanki konsolu güvenli seks dağıtıcısıymış gibi bir şerit prezervatif çıkardı. İlkine dişlerini geçirirken gözlerimi devirmiştim.

Çok *kirli* görünüyordu. Göğsü çıplaktı, dövmeli kollarındaki damarlar göze çarpıyordu. Ve o sik. O muhteşem, uzun, kalın alet gururla kotundan dışarı çıkıyordu. Başım dönüyordu. Ve çaresiz. Prezervatifi yuvarladı

ve iç çamaşırımı bir bacağımdan çıkarırken dizimle çeneme vurdum.

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı Marley?" diye sordu, sesinde parıldayan cam kırıkları vardı. Bana dokunmasını sağlasaydı o kırıkların üzerinden yuvarlanırdım.

"Eğer bana yaptığının yarısı kadarsa, boka battığını söyleyebilirim," diye tahmin ettim.

Yeşil gözleri bir an için yumuşadı ve sonra üzerime eğilip ağzıma bir öpücük kondurdu. Aceleci ya da çılgınca değildi ama yine de aynı etkiyi yaratıyordu. Dudakları ağzımı nazıkçe tahrip ederken, ereksiyonu girişimi dürtüyordu.

Geri çekildi, hâlâ üzerimde duruyordu. Yüz ifadesi yumuşak ve sevecendi. Bana hayatımın geri kalanında değer vereceğim bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Radara yakalanmayan güzelliğim ya da kadınsı cazibem hakkında bir şeyler. Zekamla onu nasıl hipnotize ettiğimi.

"Kazağı çıkar," dedi hoyratça.

Gözlerimi kıptım, sonra güldüm. Jake'e göre bu muhtemelen romantikti. Ve ben bunu kabul ederdim. Onun yardımıyla annemin kazağını başımın üzerine çektim. Onu ön koltuğa attı ve sonra sütyenimi çabucak çıkardı.

Genelde hassas olan meme uçlarım zaten tetikteydi ve soğuk gece havası onlara çarptığında, sıkı tomurcuklara dönüştüklerini hissettim.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı.

"Ne oldu? Sorun ne?" Orantısız mıydılar? Üzerlerinde garip balen izleri mi vardı?

"Seni soyunma odasındaki duşta bıraktığımdan beri göğüslerini düşünüyorum."

Saygıyla ikisini de avuçladı. Bu dünyada Jake'in avuçlarının göğüslerimdeki hissiyle yarışabilecek hiçbir şey düşünemiyordum. Bir golden retriever yavrusu bile. Ne de dünya barışı. Dondurmalı çikolatalı kek bile.

"Beni öldüreceksin," diye mırıldandı.

Benimle mi yoksa memelerimle mi konuştuğunu anlayamadım. Ama hepimiz iyiydik.

"Yapabilir miyim?" diye sordu, hâlâ onlara bakıyordu. Sert kalçalarındaki tüylerin benimkilere değdiğini hissedebiliyordum. Evet, şu anda vücudunun herhangi bir parçasıyla istediği gibi oynayabilirdi.

"Evet," diye tısladım.

Ve sonra ağız bir meme ucunun üzerine kapandı. Neredeyse kendimi koltuktan fırlatacaktım. Evet, hassas meme uçları. Bundan daha önce bahsetmişim. Ama ne yaptığını bilen ve gerçekten zevk almaktan korkmayan bir adamla hassas meme uçları? GAH! Tatlı bebek peynirleri, bunu yaşayamayacaktım ve umurumda bile değildi.

"Jake, boşaldığımda içimde olmak istiyorsan hemen harekete geçsen iyi olur," dedim umutsuzca. Beni parmaklarıyla bile sikmiyordu ve ben hâlâ patlamaya hazırdım.

Göğsümden çekildi, eğildi, diğerini yaladı ve onaylayarak homurdandı. "Bil diye söylüyorum. Bir kez yeterli değil. Daha yeni başlıyorum, güzel kız."

"Daha az konuşma. Daha çok orgazm," diye yalvardım.

Bir eliyle sikini yumruklamasını izledim. Lateksle sarılmış olsa bile, bir manzaraydı. Dünyanın Sekizinci Harikası: Jake Weston'ın Ereksiyon Halindeki Penis.

Ve sonra benim girişime doğru hizalandı. "Emin misin?"

Başımı salladım. Hayatta emin olmadığım pek çok şey vardı. Bağımsız mı kaydolmalıydım yoksa bir siyasi parti mi seçmeliydim? Büyük bir şehirde mi yoksa daha küçük bir banliyöde mi hayallerimdeki işi bulma şansım daha yüksekti? Arabamdaki uzaktan çalıştırma nasıl çalışıyordu?

Ama Jake'i içimde istiyordum. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en net evetti. "Bana tutun," dedi ve sonra santim santim içime girmeye başladı. muhteşem inç.

JAKE

S *Cennet böyle bir yerdi.*

Marley Cicero'nun içine gömülmüştüm ve patlamamak için elimden geleni yapıyordum. Homer ve büyükannemi düşündüm. Homer'ın Şükran Günü'nde büyükannemin brokoli güvecini yemesini. Evin içinde bir yerde düz bir zeminde bıraktığım gaz faturasını düşündüm.

Altımdaki, etrafımdaki kadın dışında her şey.

Lanet olsun. Yine onu düşünüyordum. Nabzımı aletimin ucunda hissedebiliyordum ve dolgularımı patlatacak kadar sert boşalmama bir sarsıntı kaldığını biliyordum.

"İyi miyiz?" diye nefes nefese kaldı altımda.

"Bebeğim, bunu yanlış anlama. Ama bir kelime daha edersen ya da bir kasını oynatırsan, bu benim için gerçekten utanç verici, senin için de hayal kırıklığı olacak."

Minik bir kahkaha attı ve bu beni neredeyse uçurumun kenarına getirdi.

Homer. Büyükanne. Brokoli. Gaz. Steelers'ın bu yıl Super Bowl şansı var mıydı? John Quincy Adams.

Yaşlı beyaz adam yaptı. Tekrar hareket etmeye başlamak yetecek kadar donuk olan boşalmamla Mars'ı hortumla yıkamak için biyolojik bir ihtiyaç hissettim.

Yavaşça çektim, etinin beni kavrayışından zevk alıyordum. Sadece sıkı değildi. Beni sanki benim için özel olarak yapılmış gibi tutuyordu. Ve oradaki kas gücü etkileyiciydi.

"Siktir. Mars. Harika hissediyorsun," dedim, tekrar içine kayarak.

"Jake, sanırım ben..." Uzun, alçak bir iniltiyle sözünü kesti ve aletimin etrafındaki hevesli titreyişte yankılandığını hissettim.

"Evet, bebeğim. Bana bırak. Onu bana ver," dedim ve kendimi onun üzerine bıraktım. Göğüsleri göğsüme çarpıyordu ve keşke birkaç günüm olsaydı da sadece o şımarık, pembe meme uçlarını emebilseydim. Keşke onunla sevişmek için aylarım olsaydı. Hiçbir sır kalmayana kadar vücudunu keşfetmek için yıllar.

O oradaydı. Şu anda lanetlediğim lateks tabakasının içinden bile hissedebiliyordum. Onun orgazmını yakından ve bizzat hissetmek istiyordum.

"Benimle gel," diye nefes aldı.

Kadınlar bu tür ifadelerin ne kadar tahrik edici ve stresli olduğunu bilmezler. Her şeyden önce, bir kadınla kendi orgazmınızı zamanlamak gerçekten çok zordur. Ama bunu doğru yaptığınızda, ateşli seks ruhani bir deneyime dönüşür. Ve Marley için, vaaz vermeye ya da doğru metafor neyse onu yapmaya hazırdım.

Tekrar çektim, ama bu sefer ona çarptım ve beni bir eldiven gibi kavradığını hissettiğimde homurdandım. *Sikeyim. Sikeyim. Sikeyim.*

Tekrar ittim, bu sefer daha sert ve daha hızlı.

"Evet, Jake! Evet!" Şimdi bağıırıyordu ve ben buna bayılıyordum.

Bir ayağını arkamdaki cama, bir elini de üstümüzdeki cama koymuştu. Ben bir makine gibi içine girdikçe cam buğuyla kaplanıyordu. Ve işte oradaydı, taşaklarımda kaynıyor, omurgamın dibine doğru ilerliyordu.

Geliyordu. İlk dalgayı hissettim. Sıkışma ve serbest bırakma ve hepsi bu kadardı. Orgazmım sikimde patladı ve serbest kaldı.

Bir tür anlaşılmaz homurtu çıkardım. Yarı vahşi hayvan, yarı çaresiz adam. Dışarı çıkarken boğazımı aşındırdı. İçine pompaladım, onun derinliklerine boşalmayı, onun salgısına karışmayı diledim. Kendi orgazmının her hıçkırığında beni kuruturken onu içten dışa boyamak istedim. Kasları beni boğuyor, ona gelen her bir damlayı kaybettiğinden emin oluyordu. Kuruyup kalmıştım ama yine de yetmiyordu.

Marley'nin altımda titremesini severek üzerine yığıldım.

"Vay canına. Vay canına. Vay canına," diye fısıldadı, dudakları boynumda geziniyordu. Ben de onaylarcasına homurdandım.

Pantolonum hala üzerindeydi. Sikim hala onun içindeydi. Ve iki aptal genç gibi bir tarlada sevişmiştik. Mutluluğun ötesindeydim. Tatmin olmanın ötesinde. Tekrar yapmak istemenin ötesinde.

"Vay canına," dedi yine.

Dudaklarım kıvrıldı. "Seni eziyor muyum?"

"Beni gezegenin yüzeyinde tutuyorsunuz çünkü az önce yaptığımız şey yerçekimini yok etti," dedi.

"Ne söylediğin hakkında bir fikrin var mı?" Saçlarını okşayarak sordum. Vanilya ve tarçın gibi kokuyordu. Ve bu kokuları bir daha porno yıldızı gibi sertleşmeden koklayıp koklayamayacağımı merak ediyordum.

"Kelimeler lav gibi köpürüyor. Kontrolüm yok. Ruj. Penaltı vuruşu. Güveç," dedi. Elleri kalçalarımı buldu ve beni orada sıktı. Bu da hoşuma gitmişti. Onu kollarımın arasına almak, kendime sımsıkı sarmak istedim. Ama arka koltuğuma sıkışmıştık. Ve ben böyle şeyler yapmazdım.

"Genelde kadınlar üzerinde böyle bir etkiniz olur mu?" diye sordu küçük bir kahkaha atarak.

Gülüştü onu tekrar etrafımda sıkılaştırdı ve sikim kıpırdandı. İkinci raunt için biraz erkendi, özellikle de içimi parçalayan ve derimi yüten o orgazmdan sonra.

"Hâlâ sert misin?" diye sordu nefes nefese.

"Oraya varıyoruz. Dediğim gibi, Mars. Bir seferin yeterli olacağını sanmıyorum. Ve umarım bu senin için sorun olmaz."

Düşündüğünü hissedebiliyordum, bu yüzden başımı kaldırıp ona baktım. Dudağını çiğniyor, düşünüyordu.

Ağızına bir öpücük bıraktım. Tatlı ve yumuşak olması gerekiyordu ama lanet ağızını benim için açmıştı ve dilim sanki onun işiymiş gibi yağmalyordu. Marley dizlerini kalçalarımın doğru çekerek beni daha derine çekti.

"Bebeğim, daha fazlasına ihtiyacım var. Seni bir yatakta istiyorum. Benim yatağımda."

"Jake?" diye fısıldadı, bir parmağını çenemde gezdirdikten sonra dudaklarıma bastırdı.

Bana bir aygır olduğumu söyleyecekti. Şimdiye kadar sahip olduğu en iyi sevgili. Bana aşık olduğunu ve uyanık olduğu saatlerin çoğunu benimle çıplak geçireceğini söyleyecekti. "Evet, Mars?"

"Pantolonumu bulmama yardım eder misin?"

Kendi aptallığıma güldüm ve o da bana sırıttı.

Tanrım, çok güzeldi. Kahverengi gözleri sıcak ve ağırdı. Saçları acayip dağınıktı. Ve şişmiş, hırpalanmış dudaklarındaki gülümseme melek gibiydi. Onunla işim bitmemişti. Bizimle de.

"Pantolonunu bulmana yardım edersem, benimle eve gelir misin?"

Başını salladı ve o tatlı gülümseme göğüs bölgeme garip bir şey yaptı. Sıcak hissettirdi. Mide ekşimesi gibi, ama güzel.

Karanlıkta elbiselerimizi aradık.

"Bir tarlanın arka koltuğunda seks yaptığımıza inanamıyorum," diye alay etti Marley kot pantolonunun içine geri dönerken.

"Bunu sana güzel bir büyük boyla telafi edeceğim," diye söz verdim. "Oh, sikinden mi bahsediyorsun?" diye alay etti.

Beni yandan becer. Aşık olmuştum.

Kazağının içinde kıpırdanırken ona baktım. Kafası delikten dışarı çıktığında saçları her yöne doğru dikilmişti. Makyajı dağılmıştı ve onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Bekârlık kaidemden yüzüstü yuvarlandım ve inerken her basamağa çarptım. Bu tam bir felaket olacaktı.

Muhtemelen frene basmaya çalışmalıyım, onu ön verandamda hırpalamamalıyım. Ama Marley karşı konulmazdı ve ben güçsüzdüm. Tek bildiğim, sikimin tekrar onun içine gömülmek istediğiydi -bu sefer on dakikadan daha uzun sürecekti, çok teşekkür ederim- ve o tatlı, uykulu gülümsemeyle uyanmak istiyordum.

"Annene mesaj at," diye ısrar ettim ve boğazına öpücükler yağdırdım. İz bırakmamaya dikkat ederek geri çekilmek zorunda kaldım. On yedi yaşında, beceriksiz bir azgın değildim. Hayır, neredeyse otuz dokuz yaşında, iyi becerileri olan bir azgındım. Ve şu anda gösterdiğimden daha fazla özdenetimim vardı. "Ona bu gece eve gelmeyeceğini söyle."

"Tamam," diye nefes aldı. "Telefonumu bulayım."

Bir eliyle onu ararken, diğer eliyle kot pantolonumun üzerinden ağrıyan ereksiyonumu avuçladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Çoklu görev."

Ön kapımın kilidini açtım ve onu içeri itmeden önce 1,7 saniye içinde kot pantolonumun fermuarını açtım. Telefonunu bulmaktan çok sikimle boğuşmakla ilgileniyordu, ben de kontrolü ele aldım.

Kapıyı çarpıp çantasını yere attım ve içindekileri tekmeledim. Diz çöktü ve ben de çantasından bir şey alacağını sandım.

ama sonra ağız tacın üzerindeydi ve dili çok hassas olan alt tarafa kötü ve güzel şeyler yapıyordu.

"Mars! Bir erkeği uyarmalısın önce-oh, siktir."

Dengemi kaybettim ve ön kapıya çarptım. Çarpmanın etkisiyle Homer havlama ve hırlama sesleri arasında kendini merdivenlerden aşağı attı. Geçmiş deneyimlerimden, köpeğim heyecanlandığında sosisini sallamanın tehlikeli olduğunu biliyordum.

Doğası gereği ısırmazdı ama Max Amca Homer'a et renginde sosisli bir oyuncak aldıktan sonra birkaç kez kıl payı kurtulmuştum.

"Marley, bebeğim," diyerek onu ayağa kaldırdım ve telefonunu yerden aldım. "Homer'ın çıkmasına izin vereceğim. Ailene mesaj at. Bu gece eve gitmiyorsun."

Başını salladı, biraz şaşkın ve çokça mutlu görünüyordu. "Tamam."

Evin arka tarafına doğru koştum ve Homer'ı arka bahçeye gönderdim. "Biraz zaman alabilir dostum," diye uyardım onu.

Homer dışarı çıktı, kuyruğunu sallayarak, dünyayı umursamadan. Ben de içeri, hanımımın yanına koştum.

MARLEY

Ben: Bu gece bekleme!

Annem: Ne için

bekleyeceğim?

Ben: Ben eve geliyorum.

Anne: Bunu neden yapayım ki? Neredeyse 40 yaşındasın.

Ben: Sadece bu gece evde olmayacağımı ve endişelenmemen gerektiğini söylüyorum.

Anne: Neden bu gece evde olmayacaksın? Bir şey mi oldu? İyi misin?

Anne, sadece endişelenme dedim.

Anne: BANA NE HAKKINDA ENDİŞELENMEMEM GEREKTİĞİNİ SÖYLE!

Ben: Jake ile seks yapıyorum. Tamam mı? İşte. Bana bunu sen söyledin. Bu senin hatan ve artık bir daha asla göz göze gelemeyiz. Babama söyleme.

İncil çalışmasında iyi eğlenceler tatlım.

Ben: ????

Anne: Şaka yapıyorum! Ben havalı bir anneyim. Prezervatifler eğlencelidir. İyi seçimler yapın!

"E Her şey yolunda mı?"

Zıpladım ve telefonumla çantam elimden kayıp tampon, bozuk para ve çantanın dibindeki diğer çöp yığınının içinde yere düştü. *O bütün bir çikolata mıydı yoksa sadece ambalajı mıydı?*

Jake merdivenlerin dibinde durmuş, kot pantolonu hâlâ çıkarılmamış, her türlü günahkâr gibi görünüyordu. Koyu renk saçları dağınıktı. Kolları yukarı doğru itilmişti ve gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

Homer'ın arka bahçeye çıkmasına izin vermişti. Sadece ikimiz vardık. Yalnızdık.

Azgın.

Beynimizin ilkel, seksi zaman geçirme kısmı devreye girmiş olmalıydı çünkü telefonumu almak ya da çantamın döküntülerini temizlemek yerine kendimi ona doğru fırlattım. Beni havada yakaladı ve göğsüne bastırarak bacaklarımı kalçalarına doladı.

Ona kalıcı olarak yapışabileceğime karar verdim. Elleri saçlarımdaydı ve saç derimde kıvılcımların tutuşmasına yetecek kadar sert bir şekilde çekiyordu.

"Beni delirtiyorsun, Marley," dedi ve beni vahşi öpücüklerle boğdu. Dişlerini ve dilini silah olarak kullanıyordu ve ben teslim olmaktan çok mutluydum. "Bu sefer daha yavaş gitmek istiyorum," dedi.

Bana bakışında hiçbir yavaşlık yoktu. "Ama?"

"Ama bu sefer yapabileceğimi sanmıyorum. Belki üçüncü ya da on yedinci kez."

"Bana uyar." Rujum onun ağzındaydı ve çok sıcaktı.

"Yatak mı?"

diye sordu.

"Evet. Acele et."

Beni yere bırakmadı, sadece ben ona yapışmışken merdivenleri koşarak çıktık. Çelimsiz bir çiçek değildim. Sağlıklı kıvrımlarım ve kaslarım vardı. Ve bir paket gibi ele alınmak inanılmaz bir tahrik edici oldu.

Yatakta bir bavul gibi savrulmak da öyle. İlk sıçrayışta kotumu kurtarmaya çalışıyordum.

"Soyun. Her şeyi," diye ısrar etti, yatağın ayak ucunda durdu ve gömleğini yırttı. Buna mecbur kaldım ve ikimiz de çıplaklık için yarıştık. O kazandı ve beni yatağa yapıştırarak kutladı.

Jake Weston'ın yatak odasının yasak cennetinde olmama rağmen etrafıma bakmaya ve manzarayı seyretmeye zahmet edemedim. Hele de bir metre boyundaki denizaltısı bana bakarken.

Birbirimize dolandık, yuvarlandık ve nefes nefese kaldık. Ellerimiz her yerdeydi. Ağızlarımız kaynaşmıştı. Kalbim hızla çarpıyordu. İçimde dolaşan adrenalinle kalp krizi bölgesine doğru dörtnala koşuyordum. Ama umurumda değildi. Tek istediğim bir saatten kısa bir süre önce yaşadığım gibi bir orgazmdı. Jake'in bunu benim için kovalamasını ve bana gümüş bir tepside sunmasını istiyordum.

"Göğüslerin mükemmel," diye inledi ve yüzünü göğsüme bastırıp burnunu soktu.

Onu göğüs erkeği olarak tanımlamıştım. Bir meme ucuna yapıştı ve ben de onun yanında kıvrandım. Aramıza uzandığında sikini hazır ve nazır buldum.

Göğsümü yalarken kendini elime doğru pompaladı. Bir bacağıma kalçasına attım ve penisinin başını kendime doğru çektim. Elime her sokuluşunda, daha önce hiç bu kadar canlı olmamış o muhtaç sinir yumağını dürtüyordu.

Yeterince uyarıcıydı. Saniyeler içinde, bir ninja orgazmı sinsice yaklaştı ve beni gafıl avladı.

"Jake!"

"Mmmph."

Ben onu zafere taşırken dünya parıltılar ve gökkuşaklarıyla pamuk şekeri rengine büründü. O kadar ıslanmıştım ki yatağının uzun vadede zarar görmesinden endişeleniyordum. Kosta Rika'daki yağmur mevsimi gibiydi.

"Sana ihtiyacım var," diye inleyerek göğsümü serbest bıraktı.

Yatağın kenarına doğru yuvarlandık. Üstündeydim ve onu ölesiye öpüyordum. Körü körüne komodinine uzandı. Çekmece yere düştü ama o başka bir prezervatif rulosunun ucunu yakalamadan önce değil.

"Orada kal, bebeğim," dedi ve beni prezervatifi takabileceği kadar uyluklarından aşağı kaydırды.

Ben de yardım ettim. "Yardım ettim" derken, seks açlığı çeken bir kadının çaresiz şiddetiyle onun aletini okşadım.

Sonra kalçalarımın tutup beni yukarı kaldırdı. Hevesli parmaklarımla onu kavradım, ereksiyonunun başını başka bir orgazm için umutsuz olan açgözlü deliğimle hizaladım.

Yerine çentik atan Jake bana baktı ve hızlı bir hamle yaptı.

Muhtemelen çığlık attım. Yoksa Homer neden arka bahçede havlamaya başlasın ki? Ama komşuların çığlık ve havlama sesleriyle uyanması önemli değildi. Polisleri arayıp bizi huzuru bozmaktan ve nikâhsız seks yapmaktan ihbar etselerdi - bunun hâlâ kitaplarda bir yerlerde bir yasa olduğunu varsayıyordum. Jake ve benim taşlanarak ölüme mahkûm edilmemizin de bir önemi yoktu.

Önemli olan tek şey, onun taş gibi sert aletine gömüldüğümde ne kadar güzel bir şekilde dolu olduğumdu. Ben hareket etmeye başlamadan önce uzun saniyeler boyunca öylece donup kaldık. Ben bir ters kovboy kızı değildim -bacak kaslarım yeterince güçlü değildi- ama göt deliği ağdası yapan, dolapta seks oyuncağı olan türden bir kadındım. Deneyimliydım ama uzman seviyesinde değildim.

Ama Jake Weston'ın altımda inlemesiyle ilgili bir şey beni ahlaksız bir seks tanrıçasına dönüştürdü.

Ve bu ahlaksız seks tanrıçası, altındaki aygıra sanki o yapmazsa ikisi de ölecekmiş gibi biniyordu.

Ben ona binerken kalçalarını ritmik bir şekilde içime sokuyordu. İki vücut bir amaç için birleşmişti. Parmakları kalçalarımın batıyordu ve bir kez olsun tutunacak ne kadar et olduğu konusunda endişelenmiyordum. Ya da göğüslerimin çok fazla zıplayıp zıplamadığını veya alt bölgemi tıraş etmekten daha fazlasını yapmam gerekip gerekmediğini.

Hayır, tecavüz etmekle ve tecavüze uğramakla çok meşguldüm.

Daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Ve sanırım hiçbir şey hissettirmeyecekti. Bunu kabul edebilirdim. Cinsel deneyiminin otuz sekiz yaşında Jake Weston'ın ellerinde ve penisinde zirve yapacağı gerçeğini kabul edebilirdim. Onunla şimdi bu şekilde birlikte olabileceksem hayatımın geri kalanında vasat bir seksten başka bir şey yaşamamaya razıydım.

Elleri şimdi göğüslerimdeydi, avuçluyor ve okşuyordu, meşgul başparmakları dikkat çeken meme uçlarımla üzerinde geziniyordu.

Başımı geriye attım ve boğazımdan uzun bir inilti çıktı.

Mükemmeldi. Her şey mükemmeldi.

"Sen benim için yaratılmışsın bebeğim," diye homurdandı. "Bunu tuhaflaştırma." Nefes nefese kaldım. "*Sen* bunu tuhaflaştırma," diye karşılık verdi.

"Konuşmayı kes."

Vajinamın ayağa kalkıp alkışlamasına neden olan kirli, gırtlaktan gelen bir hırıltıyla Jake itti ve yuvarlandı. Dizlerinin üzerine çöktü. "Sana mümkün olan her şekilde sahip olmak istiyorum," dedi ve beni karnımın üzerine itti.

Ayak bileklerimden tutarak beni kendine doğru çekti. Hevesle ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Bu senin için iyi mi?" diye sordu. Giriş yerimin hemen dışında benimle alay ettiğini hissettim. Şaftının ucu dürtüyor, izin bekliyordu.

"Tanrım, evet."

Dikkatlice, yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde etime battı. "Oh, evet, Mars.

Evet, bebeğim."

Çekildi ve aynı yavaşlıkla geri girdi. Elleri, o geniş avuç içleri sırtımı, kalçalarımı, kıkırtı yanaklarımı okşadı. Ve tüm bu süre boyunca beni becerdi.

Şiir gibiydi. Bedenimin mükemmelliği onu karşılıyor, kucaklıyordu. Daha iyiydim çünkü o içimdeydi.

Ve içime girip çıkma şekli. Tapınma, saplantı gibiydi. Tenimizde oluşan teri hissedebiliyordum. Daha pervasız bir hız benimsediğimizde düzensiz nefeslerimizi duyabiliyordum. Uzun bir süre kalçalarını bana doğru yuvarladı,

Derin bir hamle yaptı, ben de hepsini almak için yatağa doğru geri ittim.

Öne doğru eğildi, bir eliyle saçlarımı kavradı. Dudakları kulağıma değiyordu.

"Bunu seviyorum bebeğim. Sen mükemmelsin," diye fısıldadı. Dengesini kaybediyordu. İncelikten vazgeçiyordu. Artık azgın bir canavardı ve ben de onun şehvetinin nesnesiydim.

Saçlarımı bıraktı ve göğsümü kavradı, her sert itişte zıplayıp sallanırken avuçladı.

"Kendine dokun," diye emretti törpüleyerek. "Benim için kendine dokun, Mars."

Hevesli parmaklarımla klitorisimin etrafında dönerek buna mecbur kaldım. Başımı eğerek altıma baktım. Elinin göğsümde çalıştığını gördüm. Aletin içime girmesini, taşaklarının kalçalarımın çarpmasını izledim. Tekrar ve tekrar. Daha hızlı. Daha sert.

Beni kavrayışı cezalandırıcıydı ve ben buna bayılıyordum çünkü dikişlerimden ayrılıyordum. Parmaklarım işlerini yaparken bulanıklaştı ve daha fazla dayanamadım. Alevler içinde kalıyordum.

"Seni hissediyorum bebeğim. Bırak olsun," diye nefes aldı Jake.

Bedenimi patlamanın merkez üssüne doğru fırlatarak bıraktım. Bedenim

hafif ve sıcaktı. Orgazmı parmak uçlarımda ve ayak tırnaklarımda hissedebiliyordum.

O sinsice yetenekli küçük iç kaslar onu öyle bir sıkıştırdı ki inledi.

Kontrolden çıkmış bir şekilde sürdüm.

"Üzerine gelebilir miyim?" Soru çok uzaktı ama çaresizdi. Çenesindeki sıkışıklığı, boğazındaki çiğliği duyabiliyordum.

Oh, Tanrım. Evet! Evet! EVET! CEHENNEM EVET!

"Evet."

Benden çekildi ama ben şikâyet edemedim Jake iki parmağını tekrar içime soktu. Homurdandı ve uzun, günahkâr bir iniltiyle sırtımın üzerine geldiğini hissettim. Sıcak ipler tenime çarparak beni dağladı.

"Fuuuuuuck," diye homurdandı. Parmaklarını kaslarımla sıktım ve orgazmının daha fazlasıyla ödüllendirildim. Gelmeye devam etti, parmaklarıyla beni becermeye devam etti. Aynı doruk muydu yoksa sürpriz bir ikincisi miydi bilmiyorum ama içimde yuvarlandı ve onun serbest bırakılmasıyla kaplı eline karşı cennete giden yolumu ittim ve sarsıldım.

MARLEY

"İ özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum." Jake'in sesi saçlarım yüzünden boğuk çıkıyordu.

Yüzü boynuma bastırılmıştı. Karnımın üzerine çökmek dışında kıpırdamamıştım. Banyodan sıcak, nemli bir havlu getirmiş ve ben onun terli, karmakarışık çarşaflarının üzerinde gevşek bir marul parçası gibi dururken ikimizi de temizlemişti.

"Ne için özür dileyeceksin?" Yatağa söyledim.

"İlk kez seks yaptığınızda böyle bir istekte bulunmanın büyük bir hayır-hayır olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Ne gibi bir soru?" Neden bahsettiğini çok iyi bildiğim için kendi kendime gülümsedim.

"Bilirsin işte. Üzerine gelme olayı."

"Teknik olarak ikinci seferdi," dedim, iki parmağımı havaya kaldırarak ve neredeyse onu kör ederek.

Parmaklarımı öptü ve beni sırt üstü yatırdı. "Ben ciddiym. Batırdım mı?"

Ona tembel bir gülümseme verdim. Vücudumdaki her kas gevşek ve mutluydu. "Sanırım uyumluluğumuzu anladın ve ona göre hareket ettin."

"Marley," dedi. "Manspeak, lütfen."

"Ben sevdim."

"Emin misin? Seks hediyesini alıp üzerine işemek istemedim."

"İğrenç. Bu çiş değildi, değil mi?" Şaka yaptım.

"Çok ileri gitmediğimden emin olduğun sürece sorun yok. Kendimi biraz kaptırdım," diye itiraf etti.

Elimi yüzüne götürdüm ve orada bulduğum kirli sakaldan çok hoşlandım. "Eminim," diye söz verdim.

"Güzel." Çıplak omzuma bir öpücük bıraktı. "Aç mısın?"

O kamyon takoları çoktan gitmiş, seksin kalori fırınında kaybolmuştu. "Açlıktan ölüyorum," diye itiraf ettim.

Kıçıma bir tokat attı. "Benimle aşağıda buluş. Bizim için bir şeyler hazırlayacağım. Bir şeyler hazırlarım derken, fazla umutlanma. Çoğunlukla mikrodalgada pişiriyorum ve konserveden bir şeyler atıyorum."

"Yeterince iyi," dedim ona.

Islık çalarak bir çift gri eşofman altı giydi -Allah'a şükür, Tanrım- ve göz kırparak gözden kayboldu.

Orada öylece uzandım, hâlâ marul gibiydim ve seks yaptıktan sonra vücudumun verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Alt katta Jake'in arka kapıyı açtığını ve köpek tırnaklarının yere sürtündüğünü duydum. Jake dolap kapaklarını ve çekmeceleri açıp kapatarak gürültü yaparken onlar da kendi aralarında konuşuyorlardı.

Odasına bakmak için zaman ayırdım. Burası da birinci kat gibi yüksek tavanlı. Aynı süslü ahşap süslemeler. Aynı parke zeminler. Buraya bir halı alabilir diye düşündüm. Oh, lanet olsun. Ve perdeler. Pencereilerin ardında dikizleyen bir göz olmamasını umuyordum çünkü eğer varsa, müthiş bir gösteri yapmışlardı.

Pencere dışarı doğru eğilmiş ve tozlu bir pencere koltuğu tarafından çerçevelenmişti. Bankına kalın bir minder konabilirdi.

Oda, sanki içine mobilyaları yerleştirmiş ve geri kalanı için daha sonra endişelenmeye karar vermiş gibi görünüyordu. Bir ucunda duvardan hafifçe çekilmiş bir şifonyer vardı, sanki arkasına bir şey yuvarlanmış ve alınmış gibi.

Köşedeki dev kirli çamaşır yığınının olduğu yerde, derin bir sandalye ve yan sehpa hayal ettim. Kış günlerinde kitap okumak ya da kestirmek için sessiz bir yer.

Odadaki diğer tek şey, kapının yanındaki duvarda asılı duran, çarmıha gerilmiş İsa'nın çok büyük bir resmiydi. Bunun evle birlikte geldiğine dair bir his vardı içimde.

Kalktım ve gerindim. Banyo arayışına başlamadan önce. Kapılardan biri gömme dolaba açılıyordu. Yerde asılı olandan daha fazla giysi vardı. Diğer kapıdan bir banyo buldum ve üzerimi temizledim. Tuvalette zincirli bir sifon vardı. Makyaj masası tozla kaplıydı.

Sırtarak saçlarımı parmaklarımla taradım, Wilma'nın şeklini ve tarzını yeniden oluşturmaya çalıştım. Jake Weston o kadar da mükemmel değildi. O gerçekten de

Serseri.

Saçlarımdan vazgeçtim ve kıyafet arayışına girdim. Annemin kazağını yeni seksileşmiş bedenime tekrar giymek istemiyordum. Demek istediğim, eskisini bozduğum için zaten kadına yeni bir tane almak zorunda kalacaktım. Bu yüzden kendime koku testini geçen bir zemin tişörtü aldım.

Aşağıya indim ve mutfığa yöneldim.

Jake hâlâ gömleksizdi ve ocakta bir şeyler karıştırıyordu. Homer yemeğini mideye indiriyordu. Homurdanmak ve kuyruğunu bana doğru sallamak için durakladıktan sonra tekrar yemeğe daldı. Kadın kalbimin pıt pıt atmasına neden olan bir ev sahnesi.

"Ne pişiriyorsunuz, Şef Weston?"

Başını kaldırdı ve beni tepeden tırnağa süzdü. "İşte bu güzel bir resim," dedi Jake.

Adam dalkavuklukta iyiydi. Bunu ona vermek zorundaydım.

Bir bar taburesi çekip karşısına oturdum ve çenemi ellerimin arasına aldım.

"Umarım SpaghettiOs seversin," dedi Jake, sos tenceresini ocaktan alıp içindekileri iki kâseye paylaştırırken.

"SpaghettiOs mu?" Merakla sordum. "Üniversiteden beri bir kutu SpaghettiOs yediğimi sanmıyorum."

"Biraz da Lübnan sucuğu var. Bunun dışında tek seçeneğiniz, sipariş ettiğimi hatırlamadığım kadar eski bir tür tüylü Çin yemeği."

"Os ve sucuğa devam edeceğim."

"Akıllıca bir seçim. Kanepede yiyebiliriz," dedi ve kaselerden birini bana doğru itti.

Çocukluğumuzun en sevilen yemeklerini onun kanepesinde yerken Devasa ekranında *Cheers* ve *Parks and Rec* var.

"Peki bu çıkma işinde şimdiye kadar nasıldım?" diye sordu, boş kâsemi alıp sehpanın üzerindeki kendi kâsesine ekledi. Bir ya da iki hafta boyunca orada duracaklarını tahmin ediyordum.

Doğru ya. *Aslında* çıkmıyorduk. Ben sadece onu başka biriyle çıkması için hazırlıyordum. Sevgililer Günü'ne kadar yeni bir kadını orgazm etmeye ve ona konserve yemek yapmaya ikna edeceğini tahmin ediyordum.

Konserve makarnayı midemde kalması ve odanın diğer tarafına kusmaması için sipariş ettim.

Boğazımı temizledim. "Güzel." *Harika*.

Homer koşarak geldi ve başını kucağıma koydu.

"Sen onun yerindesin," diye açıkladı Jake ve beni ona birkaç santim daha yaklaştırdı. Homer zıplayarak kanepeye çıktı, minderin etrafında döndü ve derin bir iç çekerek yere yığıldı.

"Harika gidiyorsun," diye itiraf ettim. Eh. Tamamlanmış sahte ilişkimizin yapışkanlığı konusunda daha sonra endişelenirdim. Yanına sokuldum ve başımı omzuna yasladım.

Kanepenin arkasından bir örtü çekti ve bana uzattı.

Ben battaniyeyi sermekle meşgulken, "Sanırım ailenle tanışmaya hazırım," dedi.

"Zaten yaptın," dedim şaşkınlıkla.

"Hayır, akşam yemeğinden ve konuşmaktan bahsediyorum. Sadece seni kaldırıp beş saniyeliğine çekici olmak değil."

Tamam, *anlaşmamıza* biraz kapılmak benim için bir şeydi. Ama ailemin bu adama aşık olmasını ve ben şehirden ayrılmadan hemen önce sahte bir şekilde ayrılmamızı istemedim.

"Ciddi misin?" Sanırım adama tam bir kız arkadaş deneyimi borçluydum. Teslim etmek acı verse bile.

"Evet," dedi Jake. "Bu işin sonuna kadar gitmesini istiyorum."

Kendi kendime, bizi ne kadar gerçekmişiz gibi gösterdiğinin farkında olmadığını söyledim.

"İlişkiler konusunda uzman olmadığımı biliyorsun, değil mi? Açıkçası benimkilerin hiçbiri yürümedi," diye hatırlattım ona.

"Sen benden daha tecrübelisin."

"Ebeveynlerle tanış. Tamamdır. Başka bir şey var mı?"

"Pekâlâ. Hediye vermeye ne dersiniz?" dedi ve Ron Swanson'ın çatık kaşlı, bıyıklı yüzünde programı durdurdu.

"Hediye vermek mi?"

"Evet, mesela sana ne alacağımı ve ne zaman alacağımı nasıl bileceğim? Doğum günleri ve tatiller için bütçe nedir? Noel'de çift olmak nasıl bir şey? Ailene hediye alıyor muyum?"

"Bunlar geçerli ve çok özel sorular. Ve bunların hepsi ilişkiye bağlı olacaktır. Örneğin, siz ve kız arkadaşınız onun kendi ailesi için, sizin de kendi aileniz için alışveriş yapmanıza karar verebilirsiniz. Unutulmaması gereken en önemli şey, bu gibi şeyleri önceden konuşmanın önemli olduğudur. Size sadece masaj ve sarılma için bir kupon defteri verirken, Sevgililer Günü için ona elmas küpeler almak istemezsiniz."

"Her şey dönüp dolaşıp iletişime geliyor, değil mi?" Jake esneyerek sordu. Parmakları kolumun altındaki kolumu okşadı ve cildimi lezzetli bir şekilde hassaslaştırdı.

"Hemen hemen. Evet."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. Sessizlik, Homer'ın genizden gelen horultuları ve güzel rüyalar görürken kuyruğunun vuruşuyla noktalanıyordu.

"Neden gidiyorsun, Marley?" Jake sordu.

Gözlerimi kırptırdım ve ona bakmak için yer değiştirdim.

"Çünkü ben buraya ait değilim. Daha büyük bir şey istiyorum. Culpepper'ın sunabileceğinden daha fazlasını."

"Öğretmeyi seviyor musun? Koçluk?" diye sordu.

Bunu düşündüm. Galibiyetler hakkında. Makyajı. Kızları. Geri kalan öğrencilerin çoğunu. Floyd. Vicky. Haruko. Jake. "Evet. İstiyorum," diye karar verdim. "Ama plan bu değil."

"Ve bunun, ne bileyim, istediğin gibi sonuçlanmasının hiçbir yolu yok mu?" diye sordu.

Homurdandım. Culpepper'da aradığım şeyi bulmak mı? O diploma elime geçer geçmez ayrılmak için sabırsızlandığım yeri mi? "Güven bana. Culpepper ve benim ayrı olmamız daha iyi," dedim ona. "Neden sordun?"

Beni sevdiği için olmasını istedim. Çünkü ben gidersem beni özleyecekti. Ama beni bir kez değiştirmişti. Bunu tekrar yapmama ihtimali neydi?

Omuz silkti. "Sebebi yok."

Oynatma düğmesine bastı ve dikkatimizi tekrar Leslie ve Ron'a çevirdik.

JAKE

I Hayatımın en güzel uykusundan boş bir yatağa uyandım. Mutluluğum anında buharlaştı ve kozamdan fırladım. O buradaydı. Benimle yatağa girmişti. Çarşaflarımın ve yastıklarımın kalitesi hakkında iyi huylu bir şekilde tartışmıştık. Adil olmak gerekirse, haklı olduğu bir nokta vardı. İyi bir işte çalışarak kırkıma yaklaşıyordum ve bu ucuz çarşaflar pul pul dökülecek kadar sertti.

Yükseltme zamanı gelmişti.

Lewis Amca, Marley'in etkisiyle beni çarşaf, perde gibi şeylerin olduğu bir dükkâna sokarsa ona bayılacaktı.

Alt kattan bir tıkırtı ve kısa bir havlamanın ardından bir kahkaha duydum.

O buradaydı.

Eşofmanlarımı sürükleyerek giydim ve muhtemelen ilk kez köşede yerde duran dev çamaşır yığınına fark ettim. Belki de başka bir yerde de biraz büyümemin zamanı gelmişti.

Dolapta bir çamaşır sepeti buldum ve ağzına kadar doldurdum. Sığmayan her şeyi dolaba geri attım ve kapağını kapattım. Bununla daha sonra ilgilenecektim.

Marley ve Homer'ı mutfakta derin bir sohbeta dalmış buldum. Tezgâhın üzerinde market poşetleri vardı ve Homer kahvaltısını bitirmek için gözlerini her açtığında yeni bir köpek maması poşetine bakıyordu.

"Günaydın," dedi Marley, adanın öbür ucundan bana gülümseyerek.

Lanet olsun. Demek böyle hissettiriyordu. Hayatının geri kalanında her gün bir şey yapmak istediğini bilmek. Şu anda istediğim de buydu. Ve sevgimin nesnesinin nasıl olduğunu görmek inanılmaz derecede uygunsuzdu.

Buradaki yükümlölükleri bittiğinde bu dondurma standını havaya uçurma arzusunu yineledi.

"Günaydın," dedim, çamaşır sepetini mutfak masasının üzerine bıraktım ve uzun, sert bir öpücük için üzerine çullandım. Gitmek mi istiyordu? İyi o zaman. Ama bunu onun için kolaylaştırmayacaktım. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

Güldü ve elindeki spatulayla saati işaret etti. "Saat 9:30."

"Pazar günü," diye belirttim. "Öğretmenler için hafta sonları küçük bir dinlenme fırsatıdır."

"Homer beni soğuk burnu ve ısrarlı dışarı çıkma isteğiyle uyandırdı," diyerek ocaktaki tavaya döndü.

Köpeğim pisliğin tekiydi. Ama şirin biriydi.

"Genellikle talepleri karşılandıktan sonra birkaç saat daha uyuyabiliyorum," dedim ona.

"Uyanık olduğum ve evde yenilebilir bir şey olmadığı için Homie'yle birlikte hızlıca markete gittik ve bazı ihtiyaçlarımızı aldık."

Önemsendiğimi hissettim. Şımartıldığımı. El üstünde tutulduğumu.

"Gerçekten mi?" Sesimdeki duyguları temizleyerek sordum.

"Evet. Peynirli omletler neredeyse pişti. Kahveyi koyup pastırmayı getirir misin? Soğumasın diye mikrodalgaya koydum."

Bana kahvaltı hazırladı. Bana yiyecek aldı. Köpeğimi arabayla gezdirdi. *Siktir. Siktir. Sikeyim. Sikeyim. Gerçekten batmıştım.*

Homer da köpek sırtışıyla bana gülüyordu.

"Elbette. Harika. Evet," dedim, bir çift kupa çıkardım ve tüm bunların ne kadar yerli olduğunu düşünmemeye çalıştım. Musallatı unutun. Gram zihnimin kontrolünü ele geçirmişti. Şeytan çıkarma ayinine ihtiyacım vardı.

"Dışarısı biraz sıcak ve burası kadar kirli değil. Verandada yemek ister misin?" Marley sordu.

Haftalardır plastik kaplar kullandığım için kendi yıkamış olması gereken tabakları, kupaları ve kapları hokkabazlık yaparak onu arka kapıdan takip ettim.

Hasır kanepeye uzandık ve kahvaltılarımızı küçük sehpanın üzerine bıraktık. Havada sonbahar vardı ama yaz geri çekiliyor, Eylül sonundaki Pazar gününe tutunmaya çalışıyordu. Yavaş bir koşu için iyi bir gün olacaktı.

"Bugün birkaç mil gidebilir misin?" Marley'e sordum.

Omletinden bir ısırık aldı. "Elbette. Ama bu öğleden sonra olmalı. Ailemle tanışma konusunda ciddi miydin?"

"Evet. Kesinlikle," dedim ona. Peynirli yumurtadan bir ısırık alıp yüzüme sürdüm. "Vay be. Burada nasıl bir sihir yaptın?"

Güzelce gülümsedi. "Her şey kafessiz yumurtalarda ve iyi peynirde," diye itiraf etti. "Her neyse, bu akşam yemeğe davetlisin. Annemlerde."

Düşünceli bir şekilde çiğnedim. Kahvemi yudumladım. "Güzel. Ne tür bir ev sahibesi hediyesi getirmeliyim?"

"Bu hediye olayını çok seviyorsun, değil mi?" Marley alay etti.

"Öyleyim. Etrafta takıl, düşünceli biblolara boğulacaksın."

Sırıttı ve ben de bunun yakın tarihimdeki en sevdiğim Pazar sabahı olduğuna karar verdim. "Neden?" diye sordu.

"Neden ne?"

"Neden hediye vermeyi seviyorsun?"

Çıtır çıtır bir parça pastırma ısırđım. "Bilmiyorum. Birinin seveceğini bildiğim bir şey bulmayı seviyorum. Bilirsin, üzerine düşünölmüş. Onlara değeri verdiğimi göstermek. Sanırım."

"Aldığın son hediye neydi?"

"Mmm. Bu resmi annem için aldım. Köpeğinin özel bir işi. Çerçevelettim ve her şeyi yaptım. Doğum günü yaklaşıyor. Hafta sonu için Jersey'den geliyor. Amcamlarda bir akşam yemeği partisi düzenleyeceğiz."

"Annenle iyi bir ilişkiniz var mı?" diye sordu.

Marley benimle okula giderek, dağınık gençlik yıllarım hakkında genel bir bilgiye sahip olacaktı. Babamın ölümü. Annemin hiçbir fikri olmayan bir asiyle başa çıkamaması. İyi tanımadığım amcalarımla yaşamak için Pennsylvania'ya gönderilmem. Bu benim için yapabileceği en iyi şeydi. Ama bu sonuca varmam biraz zaman aldı.

"Evet. Artık iyiyiz. Buraya ilk taşındığımda işler sarpa sardı. Ama dürüst olmak gerekirse? Max ve Lewis'le birlikte büyümediğimi hayal bile edemiyorum. O adamlar benim ergenlik saçmalıklarına hiç katlanmadılar ve gurur duyacakları biri olmamı sağladılar."

"Onlar hakkında konuşman hoşuma gidiyor. Sanki onları ne kadar sevdiğini söyleyebiliyorsun," diye gözlemledi Marley.

"Doğum günü partisine gel," dedim. "Annemle tanış. Lewis'le tanış. Kuzenim de orada olacak."

"Adeline'i severdim," diye itiraf etti. "Ve kocasını."

"Max ve Lewis benimle o kadar iyi bir iş çıkardılar ki evlat edinmeye karar verdiler. Sonunda Adeline'i aldılar. Şimdi evimiz dolu.

dört çocuğuyla tatil yapıyor."

"Güzel mi? Ailenin yakınlarda olması?" diye sordu.

"Oh, evet. Yani, tatile çıkarsınız, kuzeninizin çocuğu çimlerinizi keser. Hasta olursunuz, size tavuk çorbası ve Gatorade getiren bir amcanız olur. Doğum gününüz yaklaşıyor ve sadece akşam yemeği bile anında bir partiye dönüşüyor."

"Kulağa hoş geliyor," diye itiraf etti, tabağına odaklanarak. "Bazen Zinnia'nın da benim de uzaklara taşınmamızın ailem için zor olup olmadığını merak ediyorum. Anlıyor musun?"

"Eminim seni özleyenlerdir," dedim ona, gördüğüm büyük, parlak kırmızı düğmeye basmamak için kendimi zor tutarak. "Ama sana verilen bir aile ve senin seçtiğin bir aile var. Sen yokken Şükran Günü'nde evde yalnız oturmak zorunda değiller."

Başını salladı ve bir çatal dolusu daha aldı. "Evet. Evet, haklısın. Haklısın." İç çekti. "Sadece, sanırım biraz yalnızlar. İkisi de artık emekli ve her gün ofislerine ve okul arkadaşlarına gitmiyorlar. Sanırım Airbnb olayını yapmaya karar vermelerinin bir nedeni de bu."

"Yalnız olduklarını mı düşünüyorsun?" "Evet. Birazcık."

"Peki ya sen Mars? Yalnız mısın?"

Hemen cevap vermedi. Onun yerine kahvesini eline aldı ve düşünceli bir yudum aldı. "Evet. Öyleyim."

Elimi omzuna koydum. "Ben de, güzel kız. Ben de. Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"Artık birbirimize sahibiz."

Yumuşak bir kahkaha attı.

"Ben ciddiym, Mars. Biz çıkıyoruz. Sevişiyoruz. Aslında gerçek bir ilişkimiz var."

"Evet, Noel'e kadar," diye alay etti.

Bunu göreceğiz.

"Noel'e kadar yalnız olmamanın nesi yanlış?" Onu dürttüm. "Hiçbir şey," diye iç geçirdi.

"Aynen öyle."

"Tembel bir Pazar sabahı olduğuna ve az önce harika bir kahvaltı ettiğimize göre, ne yapmak istersin?"

Yüzü aydınlandı ve yakınına eğildi. "Bir fikrim var." Sesi boğuktu ve aletim çoktan hazır ola geçmişti.

"Neden bu fikri ayrıntılı olarak açıklamıyorsun?" Ben önerdim.

"Sen ve ben içeri gireceğiz ve..." Daha yakına eğildi ve çenemi ısırıldı.

"Ve?" Beklemekten neredeyse nefesim kesilmiş bir halde sordum. "Ve mutfağını temizle."

MARLEY

T muhtemelen berbat bir fikirdi. Jake'i ailemin hayatına bu şekilde sokmak. Asi kızlarının nihayet olağanüstü yakışıklı bir adamla hayatını düzene soktuğuna dair umutlandırmak. Neredeyse kırk yıldır diğer umutlu bekarları atlatan.

Birkaç ay içinde bu gerçekliği onlardan koparıp alacağımı bildiğim halde "bakın ne kadar özel ve harikayım" resmi çiziyordum. Resmen en kötüsü bendim.

Kapı çaldı ve ben mutfaktan fırladım. "Ben bakarım," diye bağırdım. "Ve kızartmaya dokunma!"

"Sosu karıştırmamı ister misin?" Annem bağırdı.

"Hayır! Hiçbir şeye dokunmayın!"

Kayarak ön kapıda durdum ve ellerimi kot pantolonuma sildim. Son yirmi dört saat içinde beni cennete giden altı yoldan beceren Jake'le sıradan bir Pazar yemeği. Sersem bir kız arkadaş gibi davranıyordum. *Hoppa* bir kız arkadaş gibi *hissediordum*. İlişkimizin sahte kısmı gri ve bataklık bir hal alıyordu ve ben de kalçalarım kadar bu bataklığın içindeydim.

Kapıyı açtım ve kot pantolon, düğmeli bir bluz ve o lanet deri ceketiyle günahkâr bir şekilde lezzetli görünen Jake Weston'dan daha seksi bir şey olup olmadığını merak ettim. Motosiklet kaskı bir kolunun altındaydı ve diğer elinin parmaklarından bir hediye çantası sarkıyordu.

"Hey, güzelim."

Evet, tamam. İçimden bayılıyordum. Dava et beni. Vücutum onun verdiği orgazmlardan dolayı hâlâ alarmdaydı. Jake'i görünce çıplaklığı, SpaghettiOs'u ve etrafına sarılmış sıcak, güçlü kolları düşündü. Beni bir diş hastası gibi salya akıtmaya iten şey biyolojiydi, sade ve basit.

"Selam," dedim, süper havalı davranarak. Onu kandıramıyordum. Ben yaklaşıp kadar hediye çantasını tutan parmağını bana doğru eğdi. Ne istediğini biliyordum ve bunu ona vermekten çok mutluydum.

Omzumun üzerinden bakarak, sert ağzına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce ailemin arkamda belirmediğinden emin oldum.

Küçük bir onay hırıltısı çıkardı ve ben de antrede pantolonumu çıkarmayı düşündüm.

"Şu aşk kuşlarına bakın hele," diye gürledi arkamdan bir ses. "Dietrich, Jake'i hatırlıyorsun, değil mi?" Dedim, isteksizce geri çekilerek öpücükten.

Jake kaskını yere bıraktı ve erkekçe bir tokalaşma gerçekleştirdiler.

"Marley!" Babam mutfaktan bağırdı. "Sos köpürdü. Biraz daha mısır nişastası ekleyeyim mi?"

"Hiçbir şeye dokunma!" Bağırdım.

"Sen de benimle gelebilirsin," dedim Jake'e. "Ben işimi bitirirken sen ve D bira içebilirsiniz."

Beni mutfağı kadar takip ettiler.

Dietrich, "Senin hanım yemek yapabiliyor, dostum," dedi. "Bunu bilmiyor muyum, dostum," diye onayladı Jake.

Övgü karşısında küçük mutluluk kanatları hissettim. Yemek pişirmek benim için yeni yerler, işler ve pek çok yeni başlangıçla başa çıkma yoluydu. Her birkaç yılda bir, tamamen yeniden başlıyordum ve kendimi yeni bir şehirde ya da yeni bir kasabada hiç kimseyi tanımadan buluyordum. Kabul etmek istemediğim kadar çok doğum günümü yalnız geçirmiştım.

Yemek yapmak bana bir hobi, bir çıkış noktası vermişti. Bir şeyler yaratmanın bir yolu.

Ve hayatıma giren insanları beslemekten zevk alıyordum.

Odaya girdiğimde gereksiz yere "Jake geldi," dedim.

Annem elinde bir şarap kadehi tutuyor ve bir çatalla sos tenceresini dürtüyordu.

Babam suçlulukla fırının kapağını kapattı. Onlar benim mutfaktaki hünelerimden ne kadar etkilenmişlerse, ben de onların deneyimsizliğinden o kadar şaşırmışım.

"Jake! Seni gördüğüme sevindim," diye ciyakladı babam, elini

uzatarak. "Bay Cicero," dedi Jake, erkekçe tokalaşmayı tekrarlayarak.

Annem sanki üzerimden pompalanan hormonların kokusunu alabiliyormuş gibi bana hiç de belli etmeden göz kırptı. "Sana ödünç verdiğim kazak," diye başladı şarap kadehinin kenarından.

"Dolabına asla geri dönmeyecek. Salı günü yenisi gelecek," diye söz verdim.

Erkek arkadaşına kollarını açmadan önce bana "Aferin kızıma," dedi. "Jake, tatlım. Akşam yemeği için burada olman çok güzel."

"Jessica," dedi Jake, cilt hücrelerinden kilometrelerce cazibe fışkırıyordu. "Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim. Sana küçük bir şey getirdim."

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi annem hediyeye ulaşmak için aceleyle çantayı yırtıp açarken. Annem ve ben Noel'de kurabiye ve sıcak çikolatayla kafayı bulmuş küçük çocuklar gibiydik. Bizi bir yığın hediye üzerine salın ve oturma odasını ambalaj kâğıdı yağmuruna tutuşumuzu izleyin. Zinnia ve babam hediye alma konusunda çok daha ağırbaşlıydılar.

"Dutch Blitz?" Annem kart oyununu katledilmiş çantasından çıkararak "Dutch Blitz" dedi.

"Oldukça hızlı tempolu. Büyük bir yemekten sonra kalori yakmak için iyi bir yol," diyor Jake.

"Hızlı tempolu, ha?" Babam pantolonunu yukarı çekerek meydan okumaya başladı. Muhtemelen Jake'i Cicero Rekabetçiliği konusunda uyarmalıyım. Sağlıksızlığın sınırındaydı.

"Çok tatlısın," dedi annem Jake'e. "Yemekten sonra kışına tekme basmak için sabırsızlanıyorum."

Dietrich homurdandı. İki gece önce babamla oynadığı dama oyununu zar zor atlatmıştı.

"Bira ister misin, Jake? Dietrich?" Babam sordu. Küçük mutfakları cesetlerle dolup taşıyordu.

"Neden siz erkekler gidip biralarınızı oturma odasında içmiyorsunuz?" diye önerdim. "Akşam yemeği beş dakikaya hazır olur."

"BLITZ! YÜZÜNE, JESSICA!" Jake, annemin kova kartını yenerek pulluk kartını bir gösterişle yere attı. Ayağa kalktı ve bir sürü itiş kakışla müstehcen bir zafer dansı yaptı.

"Hayınınır!" diye bağırdı babam, yumruğunu sehpaye vurarak. "Bu aptal oyundan nefret ediyorum!"

"Lanet olsun sana, Jake Weston!" Annem çığlık attı. Masanın öbür ucuna uzandı ve Jake'in kâğıt destesini halının üzerine itti.

Dietrich ve ben gülmekten iki büklüm olmuştuk, öyle ki ciğerlerime oksijen gitmeyecek diye endişeleniyordum. Annem ve Jake sehpanın üzerindeki kart yığınlarının arasına dalıp birbirlerinin ellerini tokatlamaya başladıklarında gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

"Bize saldırmanız umurumda değil. Burada aptal sabanlardan çok daha fazla kova var!"

"Bunun üzerine bahse girmek ister misin?" Jake alay etti.

"Marley, erkek arkadaşın açıkça bir hilekâr," diye ısrar etti annem kartlarını sayarken. "Bahse girerim benim kovalarımı çalıp kollarının arasına saklıyordur, böylece bana kredi vermiyordur."

"Dostum! Blitz destemden iki kart bile alamadım," diye sızlandı babam. Kollarını sıksa göğsünün üzerinde kavuşturdu ve suratını astı.

"Mars, zaferimi yüzüne vurabilmek için kartlarını saydın mı?" Jake tekrar yanıma oturarak sordu.

Gözlerimdeki yaşları sildim. "Sanırım bu noktada kan dökülmeden önce oyunun bittiğini ilan edeceğim."

Dietrich parmağını göstererek, "Başparmağımı incittim," dedi.

"Şuna bakın. Misafirinizi yaraladınız. Bu onun değerlendirmesini etkileyebilir."

"Ha! Seni yendim!" Annem son bir kova kartını Jake'in yüzüne doğru tutarak bağırdı. "Sen bir looooooooooser'sın! Bir looooooooooser!" Annemin zafer dansı çok fazla dönme hareketi içermiyordu ama bazı disko hareketleri içeriyordu.

"Yeniden sayılmasını talep ediyorum!" Jake annemin kart destesini aldı ve karıştırdı.

"Eee?" diye sordu kendini beğenmiş bir şekilde.

"Kahretsin." Jake elindeki kâğıtları masaya fırlattı ve sırt üstü halıya düştü. Hepimiz yerde oturmak için çok yaşlıydık ama oyunun şiddeti yemek masasında oynamayı çok zorlaştırıyordu.

Bacaklarımı çözdüm ve hâlâ gülererek Jake'in yanına uzandım.

"Dutch Blitz'in kraliçesi ben olduğuma göre, sanırım kahveli pastayı ben kesebilirim," dedi annem. "Hadi Ned."

"Bu aptal oyundan nefret ediyorum," diye homurdandı babam onu mutfağa kadar takip ederken.

Dietrich, "Ben gidip bu odada olmayan bir şey yapacağım," dedi ve dışarı çıktı.

Jake'e sııttım.

"Sanırım biraz abarttım," dedi. "Muhtemelen resmi veli tanışma yemeğimizde anneni 'yüzüne vurmamalıydım'."

Tekrar güldüm ve gözlerimin kenarlarını sildim. "Onlarla bu kadar iyi anlaşabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Bunun için benden nefret etmeyecekler mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Sen onların adamısın, Jake." Yanıma döndüm ve yanağına sert bir öpücük kondurdum. "Bu gerçekten harikaydı."

"Gerçekten harikasın," dedi, aniden ciddileşerek. Yüzümü avucunun içine aldı ve beni uzun ve yavaş bir şekilde öptü.

Kadınlık organlarım ilgi işaret fişekleri gönderdi. Onun için ağzımı açtım. Bu gerçek bir öpücüktü. Tüm bunlar çok gerçekçiydi. Boyumdan büyük bir işe kalkışmışım ama kendimi kurtarmakla ilgilenmiyordum. Boğulmaktan memnundum.

"Pasta kesildi!" diye bağırdı babam mutfaktan.

Jake kabaca, "Bu gece benimle eve gel," dedi.

"Yine mi?" Sabah işimiz vardı. Koçluk ekipmanıma ve öğle yemeğine ihtiyacım vardı.

"Hadi Mars. Beni eve yalnız gönderme."

"Biraz hızlı gitmiyor muyuz?"

"Başka hangi hız var?"

MARLEY

I Jake'in annesiyle tanışacağım için gerginliğimi atmaya çalıştım. Dört yavaş mil sonra, hala bir göbek dolusu endişem vardı, ama tüm kalorileri karşılayabilirdim bir doğum günü yemeğinin gerektirdiği. Yani bunu bir kazanç olarak görüyorum.

Duş aldım, kıyafetimi dört kez değiştirdim ve ekibimin mesaj panomuzda yayınladığı eğitimler sayesinde saçım ve makyajım konusunda makul bir iş çıkardım.

Natalee bilgece, "Ebeveynlerle tanışmak büyük bir olay," diye açıkladı.

Bana açıkça hazırlıklarımı yarım yamalak yapmamamı söylediler. Onların onayını almak için bitmiş ürünün bir resmini göndermek zorunda hissettim.

Fotoğraf, bir dizi başparmak yukarı emojisi ve birkaç "Geç kalacaksın!" mesajıyla karşılandı.

Jake'in evine uğradım ve akşam için iki yakışıklı sevgilimi aldım. Jake kot pantolon, dar bir waffle-weave gömlek ve yelek içinde günah kadar seksiydi. Onu çıtırçıplak soymak ve muhteşem vücudunun her santimini yalamak istiyordum. Ama biraz geç kalmıştık. İyice öpüştükten sonra o ve kutlama papyonu takan Homer arabamda bana katıldılar ve Jake'in beni amcalarının evine yönlendirmesiyle şehrin diğer ucuna doğru yola çıktık.

Şık, iki katlı, tuğladan yapılmış, revaklı ve yaratıcı peyzajlı bir evin önünde durduk. Makyajımı kontrol etmek ve çantamı almak için acele etmedim.

"Gergin olmana gerek yok," dedi Jake beni eğlenerek izlediği yolcu koltuğundan.

"Annenle buluşacağım," diye ısrar ettim. "Gergin olmasaydım, sosyopat sayılırdım." Andrea bana sinirlerim konusunda yol göstermişti.

Dün okuldaydım ve keşke bana söylediklerinden daha fazlasını aklımda tutabilseydim dedim. Yetişkin ve iyi biri olduğumla ilgili bir şeyler. Yani onları sevmeyi ve karşılığında seilmeyi bekleyerek bu duruma girmeliydim.

O zaman mantıklı gelmişti. Ama şimdi buradayken, bunun iyi bir strateji olduğundan pek emin değildim. Herkese kazı kazan piyango bileti ya da nakit para getirmeliydim. İnsanlar kendilerine nakit para verenleri severdi, değil mi?

Jake, "Arabadan ne kadar çabuk inersen, o kadar çabuk eline bir bira tutuşturabilirim," dedi.

Bir anda direksiyonun başından kalkıp kaldırıma çıktım.

Jake kapıyı çalmadan ya da zili çalmadan ön kapıyı açtığına hâlâ gülüyordu. Burada evinde olduğu belli olan Homer, zengin yemek kokusunun geldiği yöne doğru koştu.

Yeni yürümeye başlayan iki çocuk Jake'e doğru fırladılar ve sadece zevk olduğunu tahmin edebileceğim bir çığlık attılar.

Onları patates çuvalı gibi kucağına aldı ve onların cıvık öpücüklerine ve sevinç çığlıklarına boyun eğdi.

"Biri yardım etsin! Kuduz çocuklar tarafından saldırıya uğruyorum" diye bağırdı.

Adeline kafasını bir odadan çıkardı ve yalınayak bize doğru yürüdü. "Aşı oldunuz, değil mi?" dedi ve küçük çocuğu Jake'in üzerinden çekip aldı. Fuaye insanlarla doldu ve tanışma faslından geçirildim, yapışkan çocuklar verildi ve alkol sözü verildi.

"Ben Louisa," dedi Jake'in annesi, gürültü üzerine kendini tanıtarak. "Mutlu yıllar Louisa. Ben de Marley," diye bağırdım.

Annesi narin ve ince kemikliydi. Gardırobu uygun fiyatlı spor kıyafetlerden oluşuyordu ve elime bir bira tutuşturup bana mezeleri gösterdiğinde onunla anında bir yakınlık hissettim.

Her yerde çocuklar vardı. Yetişkinler mutfakta, son moda meze tepsilerinin yanında toplanmıştı.

Max ile pokerde tanışmıştım. Bu gece Queer tişörtü giymiyordu. Onun yerine buruşuk uzun kollu bir tişört giymişti. Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemliydi. Lewis elime peynirli wonton benzeri narin bir şey tutuşturarak kendini tanıttı ve ben de ona delicesine aşık oldum. Kömür rengi pantolon, koyu mor bir gömlek ve jartiyer giymiş olan Lewis, görünüşe göre ailenin moda tutkunuydu. Oyuncularımın ona bayılacağına karar verdim.

Ev, Lewis'in tarzı ile Max'in alet edevat ve düzen sevgisi arasında mükemmel bir denge kurdu.

Adeline'in kocası Rob, içecekleri doldurduktan sonra çocukları mutfakta bir masaya toplayarak gurme çocuk boyunda ızgara peynirli sandviçler hazırladı.

Diğerlerinin çok rahat olduğu bir kaosun ortasında dururken kendimi garip hissedebildim. Ama elimde soğuk bir bira ve Jake'in kolu belime dolanmışken kendimi demir atmış gibi hissettim. Neredeyse rahatlamış.

Weston ailesi benimkinden daha büyüktü. Biraz daha az ağırbaşlı. Zinnia çocukların yemek kavgası yüzünden kaşlarını kaldırırdı. Ve Rob ile Max arasında seksenlerin rock şarkıları yüzünden çıkan tartışmaya. Ama bana göre bu onları normal yapıyordu.

Çocuklar yemeklerini bitirene kadar atıştırdık ve sohbet ettik. Onlar oturma odasında şarkılar eşliğinde bir animasyon filmi izlerken biz de yemek odasına çekildik.

Altın ve gümüş masa örtüsüyle uyumlu peçete halkalı kumaş peçeteler vardı. Masanın ve büfenin üzerinde mumlar titriyordu.

Jake beni bir sandalyeye götürürken, "Lew Amca bize sınıf atlatmaya çalışıyor," diye açıkladı.

Adeline göz kırparak, "Onunla bu konuda mücadele etmeye devam ediyoruz," dedi.

Lewis sandalyesinden uzun uzun iç geçirdi. "Siz dinsizler beni içmeye zorluyorsunuz," diye ısrar ederek şampanya kadehine uzandı.

Max uzanıp kocasının elini tuttu ve birbirlerine gönderdikleri flörtöz küçük göz kırpmalarını gördüm. Yedik, içtik ve Louisa'ya telaşlı hediyeler açtırdık. Jake'in verdiği köpek resmine bayıldı ve bir şişe şarap ve eğlenceli tirbuşon için bana bolca teşekkür etti. Kimse bana üreme organlarımın canlılığını sormadı ya da Jake'e nişan yüzüklerini ima etmedi. Siyaset ve

güncel olaylar hakkında konuştular, film ve müzik tartıştılar. İlişkiler arasındaki alış veriş gözlemledim. Max, arkasında küçük tabaklar, buruşuk peçeteler ve okuma gözlükleri bırakan Lewis'in arkasını topladı. Adeline ve Rob sürekli didişiyorlardı. Ama ben yumuşak bakışları ve nazik dokunuşları fark ettim. Çocuklardan biri kardeşini azarlamak için odaya daldığında ya da pipo temizleyicilerinden yaptığı sanatsal eseri gösterdiğinde ikisinin de nasıl parladığını kimse fark edemezdi.

Legolar.

Kızlarından biri, Livvy, benden hoşlandı ve kucağıma tırmandı. Kardeşleri oturma odasında avazları çıktığı kadar Disney şarkıları söylerken o başparmağını emiyor ve saçlarımla oynuyordu.

Kimse bir çocukla takıldığım için "sen doğuştan yeteneklisin" demeyince rahatladım.

Westonlar birlikte bir birim oluşturmışlardı. Siyah, beyaz, eşcinsel, heteroseksüel, İrlandalı, gürültülü, kafa karıştırıcı, güzel bir aile birimi. Buna bayılmışım.

Jake açıkça eğleniyordu. En azından "Jake gençken" hikayeleri başlayana kadar.

Max, on beş yaşındaki Jake'i dağ bisikletiyle bir saman balyasının üzerinden atlamaya çalışırken bileğinin ve bisikletinin kırılmasıyla sonuçlanan ıssız bir yerden almak zorunda kaldığı zamanı anlatmayı bitirdikten sonra, "Bana daha fazlasını anlat," diye ısrar ettim.

"Sıra sende," diye ısrar etti Louisa. "Jake'in liseden en sevdiğin anısı nedir?"

Dudağımı ısırdım ve yanaklarımın ısındığını hissettim. "Ooooooh," diye mırıldandı Adeline. "Anlat bize!"

"Aynı kalabalığa takılmıyorduk," dedim, belli belirsiz Jake'e doğru bakarak.

Masanın altından elimi sıktı.

"Ama bir futbol maçında beni tribünlerin altına çekti ve unutulmaz bir öpücük verdi," diye itiraf ettim.

Bu Weston'ların hoşuna gitti ve ben de onlarla birlikte, onun beni düşmanım için acımasızca terk ettiği gerçeğini hatırlamıyormuş gibi yaparak güldüm. *İnsanlar değişti. Değişmediler mi?*

Konuşma Louisa'nın Ocak ayında çıkacağı gemi seyahatine geldiğinde Lewis ona doğru eğildi. "Jake'in eve getirdiği tek kız sensin," dedi fısıltıyla.

"Gerçekten mi?" Sessizce sordum.

Lewis başıyla onayladı. "Oldukça özel biri olmalısın," dedi göz kırparak.

Homer o anı seçerek başını dizlerimin arasına sıkıştırdı ve dikkatimi çekerek Livvy'yi güldürdü.

"Şükran Günü için kimin ne yapacağına karar vermemiz gerekiyor," diye açıkladı Jake. "Hiçbirinizin ana yemeklerden herhangi birini benim yapmamı istemediğini biliyorum."

Max gözlerini devirerek, "Sanki bulaşık bulabilirmişsin gibi," dedi.

"Marley harika bir aşçıdır," dedi Jake.

Lewis, "Şükran Günü için aileni Jake'lere getirmelisin," diye karar verdi. "İyi bir dolma tarifin var mı?"

"Ne?"

"Evet," diye onayladı Adeline. "Geçen yılki o şatafatlı vejetaryen dolma tekrar davet edilmedi."

Rob, "Yeni bir şey deniyordum," diye yakındı.

Jake bana "Rob altı ay boyunca vejetaryendi," diye açıkladı.

Rob tavuk göğsünden büyük bir ısırık aldı ve ağzına tıktı. "Almadı."

Adeline, "Marley'i dolma için yazdırıyorum," diye karar verdi. "Şu pişmiş mısırlı şeyi tekrar yapabilirsin Jake. Çok iyiydi ve çocuklar onu yiyecek."

"Lafı açılmışken," dedi Jake, Adeline'a dikkatle bakarak.

Adeline sırtıttı ve Rob'a doğru eğildi. "Ah, evet. Küçük bir duyurumuz var."

Max ve Lewis dik oturdular.

"Siz yine gey dedeler olacaksınız," dedi Rob görkemli bir şekilde.

Lewis o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi geriye doğru devrildi. Max, Adeline'i yarı baş kilidi yarı sarılma şeklinde yakaladı. İkisi de bağırıyordu.

Jake kulağıma, "Tanrım, iyi haberler almalarına bayılıyorum," diye fısıldadı.

Annem de büyükanne-büyükbaba haberine aynı şekilde tepki vermişti. Jake'in ailesini çok severdi. Babam da öyle. Bir an için hepimizi Jake'lerde bir masanın etrafında tıkış tıkış yemek yerken, oyun oynarken, yeğenler başka bir odada bir şeyleri kırıp dökerken uygunsuz şeyler söylerken hayal edebildim.

Ama plan bu değildi. Jake'in hayatı buradaydı. Benimki dışarıda bir yerde, onu bulmamı bekliyordu.

"Bebeğimiz bir bebek daha doğuruyor," dedi Max. Lewis Rob'u sırtını sıvazlayarak kucakladı.

"Ne kadar çok, o kadar iyi," dedi gözlerindeki yaşları silerek. "Ne kadar çok, o kadar iyi' demişken," dedi Louisa koltuğun başından

Masa. "Şükran Günü'ne bir sevgilimi getiriyorum. Adı Walter ve altı aydır görüşüyoruz."

Kutlamalar yeniden başladı ve ben Jake'e bir göz attım.

"Tam zamanında, anne," dedi Jake.

MARLEY

Inıfta bir sıraya oturup tarih dersi dinlemeyeli uzun zaman olmuştu. Ve bunu hiçbir zaman İncil'e dayanarak yapmamıştım. Öğretmeni tanıyordum. Tarih kısmını kesinlikle daha ilginç hale getirdi.

"Bu gerçeklerin apaçık olduğuna inanıyoruz. Bu ne anlama geliyor?" Jake sınıfına sordu.

Eller odanın içinde havaya kalktı ve ben gözümü kırdım. Eskiden derslerimin hiçbirinde böyle bir şey olmamıştı. Öğrenciler bu kadar mı değişmişti? Yoksa sadece Jake Weston insanlara önemsemeleri için ilham mı vermişti?

"Jamie," dedi, odanın ortasında elini omuz hizasında tutan bir kızı işaret ederek.

"Sanki 'Duh. Herkes bunun doğru olduğunu biliyor, o yüzden devam edelim.'"

"Bum. Aynen öyle! Güçlü bir açılış, sizce de öyle değil mi?" Başlar sallandı. Omuzlar silkildi.

"Çünkü kurucularımız burada ne yapmaya çalışıyorlardı? Kendi hikayelerini anlatıyor ve bağımsızlıklarını tanımaları için dünyanın dört bir yanındaki müttefiklerini bir araya getirmeye çalışıyorlardı."

"Halkla ilişkiler kampanyası gibi mi?" diye seslendi saçları rastalı ve avcı güvenlik turuncu tişörtlü bir çocuk.

"Evet, dostum! Tam bir halkla ilişkiler kampanyası gibi." Jake çocuğa bir hediye kartı fırlattı.

"Güzel! iTunes!"

"Al'ın yönlendirmesi sayesinde görevinizi aldınız. Haftanın geri kalanını gruplara ayrılarak geçireceğiz ve siz

kendi Bağımsızlık Bildirgelerinizi yazacaksınız. İngiliz yönetiminden ayrılmamanız dışında. Neyi geride bırakacağınızı ve neyi oluşturacağınızı kendiniz seçeceksiniz. Sonra da dünyanın geri kalanının sizi tanıması için nasıl bir kampanya yürüteceğinize kendi aranızda karar vereceksiniz."

Sınıfta bir uğultu vardı. Heyecanlı, motive olmuş öğrencilerin sesleri kulaklarıma yabancıydı. Kimse beden eğitimi dersine bu tür bir coşkuyla girmezdi. Ve içimdeki rekabetçi Cicero, uyuyan bir ejderha gibi uyandı.

"Beşer kişilik dört gruba ayrılıyor. Siz beşiniz. Siz beşiniz. Siz beşiniz. Ve siz beşiniz," dedi Jake, öğrenci kümelerini işaret ederek.

Gençler sıraları ve sandalyeleri orantısız daireler çizecek şekilde sürüklerken, Jake bana doğru döndü. Elleri cebindeydi.

"Eğleniyor musunuz Bayan Cicero?" diye sordu şakacı bir şekilde masamın kenarına tüneyerek.

Koçluğum gelişmişti. Ama öğretmenlik hâlâ şüpheli bir işti. İşte Jake'in sınıfındaydım ve çalacak teknikler arıyordum.

"Öyleyim. Tarihin bu kadar sıkıcı olabileceğini bilmiyordum," dedim ona, gizlice kalçasını dürterek.

"İşin sırrı uygunluktur," diye ders verdi. "Eğer öğrettiğiniz her ne haltsa onlarla alakalı hale getiremezseniz, gerçekten umursamalarını bekleyemezsiniz." "Huh." Bu mantıklı geldi. Öğrencilerimin dört gözle bekleyecekleri ne vardı ki?

Sadece fiziksel olarak daha yetenekli olanlar için eğlenceli olacak şekilde tasarlanmış faaliyetlerde atletik ve atletik olmayan arketiplere ayrılmanın yanı sıra?

"Sınıftaki hünerlerim hakkında söyleyeceklerin bu kadar mı?" diye alay etti.

"Sessiz ol. Zihnim çalışıyor."

"Düşündüğün zaman gerçekten çok seksi oluyorsun," diye fısıldadı Jake.

Etrafımızdaki azgın gençlerden hiçbirinin bizim söylediklerimizi anlamadığından emin olmak için ona dilimi çıkarıp baktım. Ama hepsi Facebook reklamları ve canlı yayın bağımsızlık ilanları hakkında hararetle tartışmalara dalmışlardı.

Zil çalıp öğrenciler dağıldığında, Jake ve ben öğretmenler odasına yöneldik. Birbirinin aynısı yemek kaplarını açtık.

Pazar artıkları. Eğer bu kararlı bir çift olduğunu göstermiyorsa, ne gösterir bilemiyorum.

"Nasıl gidiyor, Gurgevich?" Jake İngilizce öğretmeninin yanındaki sandalyeye kayarak sordu. Kadın, içinde nefis ve kırmızı etli bir şey olan bir paket servis kabını açıyordu.

"Bu Kobe bifteği mi?" Floyd bir tazı gibi havayı koklayarak sordu.

"Evet, öyle."

"Öğle yemeği için Kobe bifteği teslimatını nasıl değerlendiriyorsunuz?"

Floyd talep etti.

Omuzları kalktı. "Birçok hayranım var." Bayan olmak istedim.

Büyüdüğümde Gurgevich.

Jake ve Haruko'nun arasındaki boş koltuğa oturdum ve yemeğime gömüldüm. Amie Jo kasıla kasıla salona girdiğinde tepkisel homurdanmayı bastırdım. Pembe bir şal elbise, çıplak topuklu ayakkabılar ve jant kapağı büyüklüğünde bir kolye takmıştı.

"Herkes merhaba! Dördüncü dersten kurabiyelerle geldim," dedi havalı bir şekilde.

Jake'in önündeki masaya zarifçe süslenmiş bir tabak şekerli kurabiye bıraktı.

"Vay canına, bunlar Pinterest'e benziyor," diye yorum yaptım.

"Öğrencilerim derslerini çok ciddiye alırlar," diye burnunu çekti Amie Jo. Sanırım alaycı davrandığımı düşünmüştü.

"Şaka yapmıyorum. Harika görünüyorlar."

Amie Jo bana yan gözle baktı, şaka yapıp yapmadığıma karar vermeye çalışıyordu.

Ben de uzandım ve pembe krema sürülmüş kalp şeklinde bir kurabiye aldım. "Evet, çok lezzetli," dedim bir ısırık alarak.

"Herkes bu ayki Açık Evimi hatırlatmak istedim. Hiçbir şey getirmenize gerek yok. Yemek şirketimiz her şeyi ayarladı," diye duyurdu.

Odada heyecanlı bir uğultu vardı ve Amie göz kamaştırıcı parmaklarını Jake'e doğru sallayarak odadan çıktı.

"Açık Ev mi?" Jake'e sordum.

Floyd, "Ev Sahipleri her yıl malikanelerini biz halktan insanlara açar ve müthiş bir parti düzenlerler," diye ekledi. "Bunu kaçırmak istemezsiniz."

Kesinlikle istedim. Ve planladım. Ayrıca, muhtemelen davet bile edilmedim.

"Çok abartılı. Yemekler çılgınca. Bir odada aperatifler, diğerinde akşam yemeği büfesi var." Jake'in sesi AC/DC'nin sahne arkasından bahsediyor gibiydi.

Haruko, "Kapalı ve açık barları da unutmayın," diye söze girdi.

"Geçen yıl çok fazla yengeçli puf yemiştım," dedi Bill, bu güzel anıyı hatırlayınca karnını sıvazlayarak.

"Herkes mi gidiyor?" Ben açıkladım.

"Oh, evet. Bunu kaçırmak istemezsiniz," diye ısrar etti Bayan Gurgevich. "Bir yıl yemek salonunda yaylı çalgılar dörtlüsü ve verandada çelik davul grubu vardı."

"Rich Rothermel'in sarhoş olup buzdan kuğu heykelini havuza attığı yılı hatırlıyor musunuz?"

"Ana küvette tamamen giyinik halde sarhoş buldukları kimdi?" Bayan Gurgevich, "Bu Jake olmalı, dört yıl önce," dedi ve eliyle parmağını ona doğru uzattı.

Jake ürperdi. "Moskova katırının tadına hâlâ dayanamıyorum."

Öğretmenler köşede duran televizyondaki gündüz kuşağı programını izleyerek anılarını tazelemeye devam ettiler.

"Güven bana, Mars. Bu partiye gitmek istiyorsun," diye fısıldadı Jake. Kulak.

Evin içini görmek istedim. Yani, Yunan Dışarıdaki sütunlar zenginliğin tek gülünç göstergesi olamazdı, değil mi? "Davetli miyim ki?"

"Herkes davetlidir. Eğlencenin bir parçası da çıkan kavgalar ve tartışmalar."

"Eğlenceli," diye takıldım. Dikkatimi tekrar rostoma çevirdim.

"Ee, Cicero, yağmurlu bir sonbahar v-ball'una hazır mısın?"

Floyd sordu.

Sabah sınıfları bir başka terli çim hokeyi ve bayrak futbolu karmaşası için dışarı çıkabilmişti. Ancak gökyüzü açmış ve şu anda kovalar dolusu soğuk yağmur yağıyordu.

"Bu konuda. Müfredat üzerinde ne kadar söz hakkımız var?" Ben sordum.

"Sizler şanslısınız," diye atıldı Haruko. "Biz geri kalan ahmaklar standart testler yüzünden kığımızı yırtmak zorunda kalırken, siz canınız ne isterse onu yapabiliyorsunuz."

"Bu doğru mu?" Floyd'a sordum.

İri yarı oduncu omuzlarını silkti. "Her zaman başkanlık kondisyonu saçmalığı vardır. Ama bunun dışında, gerçekten sadece gerekli ekipmanla sınırlıyız. Aklınızda bir şey var mı?"

Jake'e baktım ve onun beni ilgi ve şefkat karışımı bir duyguyla izlediğini gördüm. Kendimi bir fincan dolusu sıcak çikolata içmiş gibi hissettim.

marshmallow ve krem şanti ile.

"Bir fikrim olabilir. Ping-Pong masamız var mı?"

"Kontrol edebiliriz. Malzeme odasının arkasında gömülü olabilirler,"
diye düşündü Floyd.

MARLEY

T Çocuklar bana sanki onlarla Pennsylvania Hollandacası konuşuyormuşum gibi baktılar. "Yani voleybol oynamayacak mıyız?" diye sordu kıvrıkcık saçlı bir son sınıf öğrencisi.

overbite sordu.

"Voleybol yok."

"Ping-Pong da mı yok?" diye açıkladı çilli yüzlü bir ikinci sınıf öğrencisi.

"Ping-Pong yok," diye onayladım. "Bunun yerine, takımlara ayrılarak Ping-Pong topu hileli atışları tasarlayacak ve gerçekleştireceğiz."

Bana gözlerini kırıştırarak baktılar, bunun bir tür ayrıntılı beden eğitimi öğretmeni tuzağı olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. Her an düdüğümü çalmamı ve hepsini sınav çekmeye zorlamamı bekliyorlardı.

"Size biraz görsel ilham getirdik," dedi Floyd ve iPad'ini çıkarıp bir YouTube videosu açtı.

"*Dostum, iyi atış,*" dedi çocuklardan biri, hepsi daha *da* yaklaşırken.

Sınıf, dört yetişkinin üst kattaki koşu parkurundan orta sahadaki Ping-Pong masasına bira pongu atışı yapmasını izledi.

Atışı başarıyla gerçekleştirdiklerinde kolektif bir "oha" sesi yükseldi.

"Atışın zorluğuna, takım çalışmasına ve zafer dansınıza göre değerlendirileceksiniz. Başarılı bir atış için ekstra kredi" diye açıkladım.

Erkek futbol takımının yıldızlarından biri, "Takımım için Milton'ı çağırıyorum," diye bağırdı. "İyi deneme Danny. Bay Wilson ve ben zaten hepinizi takımlara ayırdık.

ekipler." Tüm sosyal geçmişlerden gelen farklı ekipler. *Alın bakalım, serseriler.*

Çocukları ayırdık ve kendi masalarına gönderdik. Deponun derinliklerinde beş tane bulmuştuk ve tozlarını almak için elimizden geleni yapmıştık. Çocuklar strateji üzerine derin bir sohbete dalmışlardı bile.

Onları heyecanlanırken görmek bile beni heyecanlandırmıyordu. Jake alaka ve katılım konusunda bir şeyler yakalamıştı. *Dude, Nice Shot*'ın güzelliği, kimsenin atlet olmasına gerek olmamasıydı. Aslında fiziksel olarak güçlü olmaksızın akıllı olmak daha iyiydi. Herkes katılabilirdi.

Floyd, ekiplerin Bayan Gurgevich'in çekmecesinden aldıkları kırmızı Solo bardaklar da dahil olmak üzere sağladığımız dekorları ayrıntılı bir şekilde incelemeye başlamalarını izlerken, "Cicero, bu çok dahice," dedi.

"Biliyorsun," dedim dirseğimle onu dürterek. "Bir tane pinpon masası kaldı."

"Oh, senin bıraktığın şeyi alıyorum."

Yalan söylemeyecektim. Culpepper'ın liseden birkaç yıldız sporcusunun ve genel popüler nüfusun, fizik ineğinin Rube Goldberg tarzı hileli atışını kutlamak için cılız Marvin Holtzapapple'ı omuzlarına almalarını izlemek beni biraz heyecanlandırdı.

Çocuklar salonu boşalttığında Floyd eşofmanının koluyla gözlerinin kenarlarını silerken, "Bu çok güzeldi, Cicero," dedi.

"Evet, fena değildi," diye burnumu çektim. Kısa, parlak bir an için, aklıma gelen bir fikir, muhtemelen zamanında benim kadar okuldan korkan bir öğrencinin popüler olmama sıkıntısını ortadan kaldırdı. Kendimi lanet olası bir kahraman gibi hissettim.

Floyd, "Bunu daha fazla yapmalıyız," diye karar verdi. "Beden eğitimi dersi kapsayıcı olmalı. Hamile kızlar bile böyle şeylere katılabilir."

"Voleybol dışında bir şeye açık mısınız?" Alay ettim. Floyd'un okul yılının beş ayını sıkıcı çocukların kötü voleybol oynamasını izleyerek geçirmekten nefreti dillere destandı. Pennsylvania'da kışlar uzun ve can sıkıcıydı ama bütçeler bir ton atletik ekipmana izin vermiyordu. Bu yüzden soğuk hava ayları için seçeneklerimiz sınırlıydı.

"Bu, Lindsay P.'nin Hostetter ikizlerinden birinin taşaklarına lakros topuyla vurmasından bu yana bir sınıfta yaşadığım en eğlenceli şeydi."

Güldüm ve soyunma odasına yöneldim, yüzeyin altında birkaç fikir dalgalanıyordu.

Bir lisenin duvarları arasında iyi bir şey yapmanın ve gerçekten *sevilmenin* verdiği mutluluk öğle yemeğine kadar benimle kaldı.

"Ver bana ver bana!" Rehberlik odasına kafamı uzattığımda Andrea parmaklarını oynattı. "Açlıktan ölüyorum," diye haykırdı.

"Umarım yaban turpu seviyorsundur," dedim, bu sabah hazırladığım iki biftek eritmeyi paketinden çıkarırken.

"Gerçek attan yapılmadığı sürece seveceğime eminim," diye ısrar etti. Denizkızını andıran kızıl saçları uzun bir örgü halinde omzuna dökülmüştü. Bukleler her yöne doğru patlıyordu.

Her zamanki koltuğuma çöktüm ve günde kendime izin verdiğim tek gazozun kapağını açtım. Şekeri kesmenin koşmakla birleştiğinde belim üzerinde oldukça olumlu bir etki yarattığını keşfetmişim, yani artık bir tane vardı. Eve aşağılanmış bir şekilde dönmenin ve kendime ateşli, sahte bir erkek arkadaş edinmenin bana bu kadar iyi geleceğini bilseydim, bunu yıllar önce denerdim.

"Günün nasıl geçiyor?" Ekşi mayalı ekmek, İsviçre peyniri, domates ve rozbiften bir ısırık alarak sordum.

"Mmm. Mmm." Andrea hızlı hızlı çiğnerken gözlerini devirdi. "Fena değil. Bugün henüz agresif ebeveyn telefonları ya da hıçkırarak ağlayan genç kızlar yok. Gününün iyi geçtiğini duydum."

Başımı bir yana eğdim, çiğnerken sessizce sorguladım. "Çocuklar Ping-Pong hileli atış şeyine bayılıyor," dedi.

"Gerçekten mi?" Kendimi üçüncü sınıfta çarpım tablosunu ezberlediğim için öğretmenimin bana gerçek bir altın yıldız verdiği zamanki kadar muzaffer hissediyordum.

"Yaratıcı ve eğlenceli ve tüm yeteneklere sahip öğrencileri içeriyor. Esasen, okul nüfusunun atletik olmayan yüzde ellisi için beden eğitimi dersinin sefaletini ortadan kaldırdınız," diyor Andrea.

"Sadece yapabilecekleri eğlenceli bir şeyler arıyordum," diyerek övgüleri geçiştirdim.

"Ama seni mutlu ettiğini söyleyebilirim," dedi sandviçini göstererek Be

n. İçten içe kızarak omuz silktim. "Eğlenceliydi."

"Bana nasıl görüldüğünü sana söyleyeyim," dedi ve bir öğle yemeği çantasını açıp

İki paket bebek havucu açıyordu. Birini bana uzattı. "Görünüşe göre yerini buluyorsun. Adımlarını atıyorsun. Sorunları tanımlıyorsun

Sıkıcı, sosyal açıdan acı verici spor dersleri gibi ve siz yaratıcı çözümler sunuyorsunuz."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" Bir bebek havucu ısırarak sordum.

"Mutlu görünüyorsun. Sadece birkaç hafta içinde yerinden edilmiş ve yalnız hissederken burada kendine bir yer edindin. Bu azımsanacak bir başarı değil, özellikle de lisede."

"Ben lisede okuyan bir yetişkinim," diye açıkladım. Bu tam olarak benim yeniden yapma şansım değildi.

"İnanın bana, aynı popülerlik güç oyunları yetişkinler düzeyinde de var," dedi. "Başarılı görünüyorsunuz. Takımınız birlikte iyi oynuyor. Culpepper'ın George Clooney'sini bulmuşsun. Ve eğer yanılmıyorsam, ilk başladığın zamandan daha zayıf görünüyorsun, seni sürtük."

Boğuk bir kahkaha attım.

"Artık öğrencileriniz ortaya koyduğunuz çabadan keyif almaya başladı. İşleri gerçekten tersine çevirdin. Dönem sonunda nerede olacağınızı hayal edin."

Çiğnedim ve hayal ettim. Artık burada olmayacaktım. En azından olmamalıydım. "Noel'den sonra" ya da "sömestrden sonra" diye pek düşünmemiştim. Uzun boylu, seksi, dövme, çıplak bir kros koçu dikkatimi dağıtmıştı. Ve onun derpy köpeği. Ve en iyi çocukluk arkadaşım ile yeniden tanışmak. Ve ailemle kaliteli zaman geçirmek.

Bunların hiçbirisi *kötü* değildi. Ama önemli olan şeye yeniden odaklanmam gerekiyordu: Geleceğe. Culpepper'da yaralarım iyileşiyordu. Ama bu tozlu küçük kasabanın sunabileceğinden daha fazlasını istiyordum. Köşe başı bir ofis, hisse senedi opsiyonları ve kapıdan içeri girdiğimde "Tanrıya şükür buradasın" diyen insanlar istiyordum. Her gün topuklu ayakkabı giymek ve bir zaferi kutlamak için takımına içki ısmarlamak istiyordum.

Andrea, "Az önce bir köpek yavrusunun suratına yumruk atmışım gibi görünüyorsun," diye gözlemledi. "Öğrencilere özgeçmişleri konusunda yardım ediyor musunuz?" Konuyu değiştirerek sordum.

Konu.

Başını salladı ve sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Evet. Elbette."

"Benimkini cilalamama yardım edebilir misin?" diye sordum.

"Eğer istediğinin bu olduğundan eminsen," dedi, yetişkinlerin aptallık eden çocuklarla konuştuğu şekilde.

Gözlerimi devirdim. "Bana yol göstermeye çalışmayı bırak. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Sadece merak ediyorum, neden burada kalıp yaptığınız işe devam etmek masada değil?"

"Tüm hayatımı bu şehirden kurtulmaya çalışarak geçirdim. Bir mola yerinin beni tekrar içine çekmesine izin vermeyeceğim," dedim hafifçe.

Ağzını bir kâğıt peçeteyle nazikçe sildi. "Pekâlâ. Ama bence bunu bir olasılık olarak değerlendirmemekle hata yapıyorsun. Özellikle de bu olasılık Jake Weston'ı her zaman çıplak görmeyi içerdiği için."

"Evet, pekala. Bu şimdilik eğlenceli. Ama uzun vadede istediğim bu değil." Zinnia'nın hayatını istiyordum. Yaptığım şeyin önemli olduğunu hissetmek. Önemli olmak istedim. Yeri doldurulamaz olmak. Bir kadeh çılgın pahalı şarabı ya da likörü paylaşacak ve ateşin önünde süper zekice bir şey üzerine kıkırdayacak bir koca ya da seksi bir hayat arkadaşı tipi istedim.

Jake benim için Culpepper'ı terk etmez. Ben de onun için burada kalmazdım. İşin özü buydu. Hayatımda sabit kalan tek şey Plan'dı. Artık rotamdan sapamazdım.

"O zaman özgeçmişinize bir göz atmaktan mutluluk duyarım," dedi. "Biraz dağınık," diye uyardım.

"Meydan okumayı severim. Bu sandviçi de. Bu sandviçi seviyorum."

Masa telefonu çaldı. "Ben Andrea," dedi neşeyle ahizeye doğru. Bakışları yüzüme kaydı ve dudaklarını büzdü. "Elbette. Onu hemen gönderiyorum."

Telefonu kapattı. "Müdür Eccles bir dakikanızı rica edecek. Görünüşe göre bir Ev Ekonomisi öğretmeni, zavallı, narin oğullarına okul bahçesinde bira pong oynamayı öğrettikleri için çok üzgün."

"Oh, Tanrı aşkına."

MARLEY

"H Müdürün odasına çağrıldığını duydum," dedi Vicky, minivanının radyosunda Bon Jovi'yi açarak. Camlar açıktı Dışarıda yağan soğuk yağmura aldırmadan. Havalandırma deliğimi ayarladım. Aracın içine tanımlayamadığım, iğrenç bir koku yayılıyordu.

"Tanrı aşkına... okulda dinleme cihazı mı var?" diye sordum.

"Hayır. Sadece kulakları ve Wi-Fi'si olan birkaç yüz gevezeye dolu."

"Amie Jo, Floyd ve benim verdiğimiz beden eğitimi dersini şikayet etmek için müdürü aradı."

"Çocuklara meyvelerden nasıl nargile yapılacağını öğrettiğini duydum," dedi neşeye. Sanki ağzından kaçma tehlikesi varmış gibi sakızını çiğniyordu.

"Ha. Aslında onlara ayıklık testini nasıl geçeceklerini öğrettim."

"Yaşam becerileri, dostum. Yaşam becerileri," dedi ve bizi Culpepper'ın dışına yönlendirdi.

"Amie Jo ona çocuklara bira pongu oynamayı öğrettiğini söyledi. Müdür Eccles şikâyeti ciddiye almadı."

"Ama seni terbiye ediyormuş gibi yaparak canavarı yatıştırmak zorunda kaldı," dedi.

"Kesinlikle. Can sıkıcı ama hayatı tehdit edici değil." Amie Jo hakkında da böyle hissettiğimi fark ettim. Can sıkıcıydı. Rahatsız edici. Vızıldayan küçük bir sivrisinek. Ama onun ve benim hakkımdaki hislerinin hayatım üzerinde gerçek bir etkisi yoktu. Koltukta biraz daha dik oturdum. Ben, Marley Jean Cicero, sonunda büyüyordum.

Vicky konuyu değiştirerek, "şu Libby müthiş bir keşifti," dedi. "Bu kızın ayak hareketleri Milli Takım seviyesinde."

"Bir de bana sor," dedim kendini beğenmiş bir tavırla. "Ekibin geri kalanıyla da uyum sağlamış gibi görünüyor."

Bu akşamki antrenman iyi geçmişti. Kızların keyfi yerindeydi, bu nadir görülen bir durumdu. Ve herkes koşu talimlerinde biraz amurlanmaktan keyif alıyordu. Kir ve çamurla kaplanmanın hepimizi ciddi sporcular gibi hissettiren bir yanı vardı.

Yağmur başladığında, geceyi erken bitirmiştik. Vicky ve ben iki margarita ieeğimiz bir akşam olacağını ilan etmiştik. Sonunda bankada biraz param vardı ve hayat boyu arkadaşım ve yardımcı kouma en alt raftan bir tekila ısmarlamaya hazırdım. Daha sonra Faith, Mariah ve Andrea akşam yemeği için bizimle buluşacaklardı.

Nostaljik bir doksanlar istasyonu olan radyoda şarkı söyledik ve kıyafetlerime sinen koku hakkında çok fazla düşünmemeye çalıştım.

Restoran, Lancaster'ın çoğunlukla iyi bir bölümünde şirin, küçük bir Meksika mekanıydı. Bir emlakçı olsa "gelişmekte olan" derdi. Bense oldukça salaş derdim. Ama fajitaları çok lezzetliydi ve son sağlık denetiminden ilk denemede geçmeye çok yaklaşmışlardı.

"Ee, hayat nasıl gidiyor?" Margaritalarımızı sipariş ettikten sonra Vicky'ye sordum - onun için mango, benim için geleneksel buzlu.

Aramızdaki tortilla cipsi kasesine dalarken, "Biliyor musun, bu oldukça iyi," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Biri fkeli bir ergen olan üç çocuğunuz ve zamanının yüzde ellisini yolda geçiren bir kocanız var."

Isırmadan önce elindeki cipsi bana doğrulttu. "Benimle yaşayan ve hassas çamaşırlarını çok özel bir şekilde yıkamamı ve katlamamı isteyen kayınvalidemi unutma."

Nefesim kesildi. "Rich'in annesi ne zaman senin yanına taşındı?"

Vicky burnunu kıvırdı ve düşündü. " yıl önce mi? Evet, üç yıl önce. Rich'in babası öldükten hemen sonra."

Margaritalar geldi ve suçlu bir yudum aldım. Vicky'nin kayınpederinin öldüğünden ya da kayınvalidesinin onların yanına taşındığından haberim yoktu. Kabul, ayrı düşmüştük. Ama benim futbol takımında boğulmamı engellemek için kendi isteğiyle devreye girdiği gerçeğini göz önünde bulundurursak, ona çok şey borçlu olduğumu hissediyordum.

"Çok üzgünüm, V."

Elinin tersiyle itti. "Sorun değil. Yürütüyoruz. Ve dürüst olmak gerekirse, evde üçüncü bir neslin olması güzel. Blaire'den hiçbir şey almıyor ve küçüklerle bana yardım ediyor. Oğlu için asla yeterince iyi olamayacağım ama bu da işin doğasında var."

Salsa sosunu hala sıcak olan bir cipsle tattım.

"Siz hep üç çocuk mu planlıyordunuz?" Bir yabancıyla garip bir şekilde havadan sudan konuşuyormuşum gibi hissederek sordum. Vicky'nin hayatında o kadar uzun süredir yoktum ki, onun hâlâ on yedi yaşında vahşi bir çocuk olmadığını unutmuştum.

Biraz mango margarita içti ve başını salladı. "Evet. Üç her zaman sihirli sayı olmuştur. Tabii ki Blaire üniversiteden yeni çıktığı için biraz sürpriz oldu. Ama diğer ikisine sıra geldiğinde, o da mini bir dadıya dönüşmüştü."

"Gerçekten mutlu görünüyorsun," diye gözlemledim.

Bana bir sırtıfış fırlattı. "Öyleyim. Yani, işsizim ve ailem tarafından her gün delirtiliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bu harika bir hayat. Her gün sevdiğim insanlarla çevriliyim. Yarattığım bu küçük ucubelerin birer insana dönüşmesini izliyorum. Ailem birkaç dakika uzaklıkta. Ve Rothermel Anne bana nasıl bir kayınvalide olmak istemediğimi öğretiyor."

"Kulağa harika geliyor," diye itiraf ettim.

"Evet, ben Zinnia değilim," dedi göz kırparak. "Ama gerçekten çok mutluyum. Anlıyor musun?"

Hayır. Bilmiyordum. Hayatta yaptığım hiçbir şey bana bu hissi vermemişti. Ezelden beri onun peşindeydim. Ve ne kadar çok koşarsam, o kadar uzaklaşıyor gibiydi.

"Otuz sekiz yaşında olacağınızı düşündüğünüz yer burası mı?" Ona sordum.

"Tanrım hayır," diye homurdandı. "Broadway koreografi olacaktım. Ya da plak şirketi gibi bir şey. Oh! Ya da-"

"Bir MTV reality TV yıldızı!" Ergenlik saplantımızı hatırlayarak birlikte söyledik.

"Peki ya sen Marley?" diye sordu. "Bugünlerde hayat nasıl? Hayat nasıl derken, Jake çıplak nasıl görünüyor demek istiyorum?"

Sosla boğuldum ve margarita ile yıkadım.

"Hayat güzel," dedim hafifçe. "Onu çıplak gördüğümü de nereden çıkardın? İlişkimizi taklit ediyoruz, unuttun mu?"

"Kızım, 'ben üzgünüm' diyen yaralı bir kadından, kasıla kasıla gülümseyen bir belalıya dönüşüyorsun. İlişkiyi taklit ediyor olabilirsin, ama kendini taklit etmiyorsun."

orgazm."

"Onunla yatmak niyetinde değildim."

"Ama?" Vicky çenesini ellerinin arasına aldı ve margarita pipetini emdi.

"Ama onu gördün mü? O terli bir seks tanrısı! Ve daha da kötüsü, *iyi* biri. Hâlâ biraz kötü çocuk asiliği var. Ama özünde, herkes için en iyisini isteyen, hediye alan, köpek seven bir adam."

"Oh, oğlum. Kötü durumdasın."

"Elimde değil. Adamın feromonları uyuşturucu olarak kabul edilmeli."

"O zaman sormak zorundayım. Neden Jake Weston'ın muhtemelen muhteşem penisi içindeyken ve zevk almaya başladığın bir işin varken toparlanıp gidelim mi?"

Soruyu sorarken tökezledim ve kendime biraz zaman kazandırmak için ağzıma bir cips tıktırdım. "Jake'le aramızdaki şeyler geçici. Gerçekten hazır olup olmadığını görmek için tüm bu ilişki olayını deniyor. Ben de yeniden toparlanıp daha büyük bir şeye geçmeden önce zaman öldürüyorum." Herkesin kararlarımı sorgulamasının sebebi neydi? Biraz raydan çıktım diye her zaman sahip olduğum hayallerimin peşinden gitmeyi bırakacak değildim.

"Jake'in penisinden daha mı büyük?" Vicky açıklığa kavuşturdu.

"Culpepper'dan daha büyük. Burada mutlu olmazdım. Uzun vadede değil." Büyürken burada mutlu olmamıştım. Şimdi neden burada mutlu olayım ki? "Bu arada, Jake kıyafetsiz haliyle kıyafetli halinden daha iyi görünüyor." Dikkat dağıtmak için çıplak sahte erkek arkadaşımı havaya fırlattım.

"Kahretsin! Biliyordum! Orgazm Richter ölçeğinde nereye düşüyor?"

"Üst sınır ne demiştin?" Sinsice sordum.

"Oh, senden nefret ediyorum."

"O gerçekten harika biri," dedim ona ciddiyetle. "Bir gün bir kadını çok ama çok şanslı kılacak."

"Son sınıftaki günahları için onu affetmişsin gibi görünüyor," diye düşündü.

"On sekiz yaşında verdikleri zarardan gerçekten birini sorumlu tutmalı mıyız? Yani, belki de işaretleri yanlış okumuşumdur?"

"Seni tribünlerin altına sürükledi, öptü ve sonra yanlış adamla birlikte olduğunu söyledi. Sonra seni mezuniyet balosuna davet etti ve-"

"I am iyi farkında . ne oldu." I
kesintiye uğradı Onu. Bazı aşağılanmalar karanlıkta kilitli
kalsa, sonsuza kadar saklansa daha iyiydi. "Ben sadece hepimizin hatalar
yaptığını ve bunlardan kurtulduğumuzu söylüyorum. Ve ergenlik yaraları
taşıyor olmanız

Culpepper'dan sonsuza dek uzak durmak zorundasın. Seni
çok özledim." İçimi çektim. "Ben de seni özledim, V."

"Öyleyse, nereye gidersen git, yılda en az bir kez bu margarita olayını
yapacağımıza dair bir anlaşma yapalım."

"Anlaştık. Rich ile yaşlı, evli seks nasıl?"

MARLEY

800 yıl önce. *The Fall Out.*

I *Jake'in beni öptüğü gece Travis'ten ayrıldım.
Belirsiz bir şekilde.*

Mezuniyet balosundan iki hafta önce. Annemle dans için aldığımız elbise dolabımın kapısında asılı duruyor ve benimle alay ediyordu.

Amie Jo'nun ne gördüğünü bilmiyordum ama ona ilişki mi mahvetme zevkini tattırarak değildim. Hayır, bunu kendim yapmak zorundaydım.

Çok zordu. Travis incinmişti, her ne kadar başka bir erkeği öpme kısmını atlamış olsam da. Özgüvenini bu şekilde zedelemeye gerek yoktu. Kendimi kötü biri gibi hissediyordum. Ama sevmediğim bir adama bağlı olmaktan duyduğum rahatlama çok hızlıydı. Suçluluk duygusuna rağmen, bir anda kalabalıktan sıyrılıp bilinmezliğin içine düşmeme rağmen, doğru kararı verdiğimi biliyordum.

Ponpon kızlar ve çim hokeyi oyuncularını artık bana iyi davranıyormuş gibi yapmak zorunda değildi. Hatta Amie Jo'nun ders aralarında yaptığı iğneleyici yorumlarda bile garip bir şekilde rahatlatıcı bir şeyler buluyordum.

Her şey normale dönmüştü.

Ta ki notu bulana kadar.

Marley,

Sen ve ben. Eve dönüş. Kimseye söyleme. Travis'ten yeni ayrıldığın için sakın davranmalıyız. Dansta görüşürüz.

Jake

Jake hakkında herhangi bir beklentim olmamasına çalışmıştım. O kötü çocuktı, asiydi. Söylentilere göre, geçen yıl bir vekil öğretmeni öperken yakalanmıştı. Ben de kim ve ne olduğumun farkındaydım. Silik, sosyal açıdan beceriksiz, içine kapanık biriydim. Bir erkeğin 'sahada oynama' kartını teslim etmesini sağlayacak türden bir kız değildim.

O gecedan beri birkaç flört cümlesinden fazlasını konuşmamıştık. Elbette, kalabalık kafeteryalarda ya da koridorlarda birkaç ateşli bakışmayı paylaşmıştık. Ve belki de mezuniyet balosunda Jake'le güzel elbisemle dans ettiğime dair birkaç fantezi kurmuşum.

Ama aslında bana soracağına inanmamıştım.

Zıplayıp durmayı ve ciyaklamayı bıraktıktan sonra, Vicky ve ben yaklaşık on yedi saatimizi notayı kelime kelime inceleyerek geçirdik. Sakin mi davranacaktım? Bu, not hakkında ona yaklaşmadığım anlamına mı geliyordu? Sen ve ben. Eve dönüş mü? Bana soruyor muydu yoksa sadece ikimizin de katılacağını mı belirtiyordu?

Vicky ve ben hiçbir şey olmamış gibi davranmaya ve Jake'in bana yaklaşmasına izin vermeye karar vermiştik. Dolabımda notu bulduğum günün ertesinde, kafeteryada bana seksi bir baş eğme ve göz kırpma hareketi göndermişti.

Bu Vicky ve benim için yeterli bir kanıttı.

Üç gündür "soğukkanlı" davranıyordum. Jake de günlerdir bana doğru bakmadığına göre belli ki sakin davranıyordu. Ama sorun değildi. Bir haftadan biraz fazla bir süre sonra, son sınıfın önünde kötü çocukla dans ediyor olacaktım. Sabırsızlanıyordum.

Dolabımın kapısını çarparak kapattım ve Vicky'nin kapının diğer tarafında olduğunu fark ettiğimde bir mil sıçradım.

"Ne?" diye sordum. Dehşete kapılmış yüzüne bir kez bakarak sordum. "Kafeteryada yine Fransız ekmecli pizza mı bitti?"

"Daha kötü. Çok daha kötü," dedi ve yüzünü buruşturdu. Bu ciddi bir durumdu.

Tarih ders kitabımı sırt çantama tıktırdım. "Bana bırak." "Amie Jo'nun babasının nasıl jinekolog olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Sanırım."

"Herkes söylüyor..." Vicky sözlerini yarıda kesti ve kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

"Herkes neyi anlatacaksın?" Sabırsızca sordum.

Vicky sesini fısıltıya düşürdü. "Hamile olduğunu."

"Hamile miyim?" Bağırmak istememiştim ama koridor arkadaşlarımın bakışlarından anladığım kadarıyla fısıldamamıştım.

Vicky başıyla onayladı. "Amie Jo herkese kan testi için babasına gittiğinizi ve babasının kim olduğunu bilmediğinizi söylüyor."

Gözlerimi devirdim. "Bu çok saçma ve hayal gücünden yoksun." Hamilelik söylentileri hayal gücü olmayanların başvurduğu kötü kız şakalarıydı. "Ona kim inanır ki?"

Görünüşe göre herkes. Yakın arkadaşlarım ve umarım Jake hariç.

Amie Jo Armburger iki günden kısa bir süre içinde söylentiye çok geniş bir alana yaymayı başardı.

Şimdiye kadar, Dollar Tree'de çalışan lise terk biri tarafından hamile bırakılmıştım. Ya da belki de okuldan sonra arabamda baştan çıkardığım terli sekizinci sınıf öğrencisiydi.

Biri dolabıma çocuk bezi yapıştırdığında bunu görmezden geldim. Kafeteryada bir şakacının sırt çantama tıktığı ağlayan oyuncak bebeğe aldırmadım.

Ancak Koç Norman deplasmandaki maçımızdan önce beni bir kenara çekip "durumum" hakkında doktor raporu olmadan beni oynatamayacağını söylediğinde endişelenmeye başladım. Vicky ona aptalca bir söylentiye inandığı için aptallık ettiğini söyledi ama bu bir işe yaramadı.

Bankta oturdum ve düşüncelere daldım. Son yılımın şimdiye kadarki en iyi yılım olması gerekiyordu. Steffi Lynn çoktan gitmiş, mezun olmuş ve kozmetoloji okuluna devam edip başarısız olmuştu.

Yine de burada, hamile olmadığımı koçluk ekibine doğrulayana kadar yedek kulübesinde oturuyordum. Hepsi başka bir Armburger Pisliği sayesinde. Daha kötüsü olamazdı.

Sonra ailem beni yemeğe oturttu.

"Ee, atıştırmalık kek," dedi babam, sanki boğuluyormuş gibi bir sesle. "Bize söylemek istediğin bir şey var mı? Seni daha az sevmemize neden olmayacak bir haberin var mı, çünkü ne olursa olsun seni çok seviyoruz?"

Birden Zinnia'nın Dartmouth'taki birinci sınıfının tadını çıkarmıyor olmasını diledim. Şu anda bir ablaya ihtiyacım var.

Gözleri dolan annem elimi kendi eliyle kapattı. "Eğer istersen sana bir doktor randevusu ayarlamaktan mutluluk duyarım."

Bu noktada, mutfağında, hiçbir zaman tam bir hayat yaşamamış olarak aşağılanarak ölmeye karar verdim.

"Anne!" Aniden ayağa kalktım, sandalyem arkamdan devrildi. Bu açıklama için ayağa kalkma ihtiyacı hissettim. "Ben hamile değilim! Yemin ederim!"

Annemle babam sandalyelerine çöktüler ve rahat bir nefes aldılar. "Oh, Tanrı'ya şükür. Pop-Pop olmak için çok gencim," diye ciyakladı babam.

"Zavallı bir çocuğun annesi olmak için çok gencim," diye yakındım.

"Tatlım, bunu yapmaktan nefret ediyorum," dedi annem yüzünü buruşturarak. "Ama şu c-o-n-d-o-m konuşmasını tekrar yapmamız gerektiğini hissediyorum. Sadece içimi rahatlatmak için."

"Anne! Güvenli seksi anlıyorum ve uyguluyorum. Şu anda bekarım ve rastgele yabancılarla seks yapmaya başlamak gibi bir planım yok."

"Ned, hiç muzumuz var mı?"

Marley,

Onun yerine Amie Jo'yu mezuniyet balosuna götürmeye karar verdim. Açıkçası o daha çok benim tipim. Her şey için iyi şanslar.

Jake

Ertesi gün okulda dolabımın önünden geçtim - bugün dolabımı tek kaşlı ve devasa yetişkin burunlu talihsiz görünümlü bebeklerin kesilmiş resimleriyle kaplamışlardı. En çirkin bebeği çekip çıkardım ve koridorda buharlaştım.

AMIE JO cehenneme gidiyordu. Ya da en azından cehennemin kapıları açılıp bir iblis yavrusunun yaratılmasına izin verme zamanı geldiğinde korkunç derecede çirkin çocuklara sahip olmak için kendini lanetliyordu.

Bana bir maça ve gerçekten hoşlandığım çocukla bir randevuya mal olmuştu. Onun sinsiliğini hafife almıştım.

ONU BULDUM, sarışın, şımarık ve şeytani, minyonlardan oluşan bir çemberde takılıyor, rimellerini pudra kutularında kontrol ediyor ve muhtemelen diğer sınıf arkadaşlarının hayatlarını nasıl mahvedeceklerini planlıyordu.

"Amie Jo." Çirkin bebek resmini omzuna vurdum. "Buna bir son vermeliyiz."

"Çok yaşa. Muhtemelen kendini üzmemelisin. Bebek için iyi değil," dedi sahne fısıltısıyla. Kalın, koyu renk kirpiklerini kırıştırdı. Fondöteni gözlerinin altında biraz çatlamıştı.

"Hamile değilim ve bunu sen de biliyorsun."

"Ama önemli olan diğer herkesin neye inandığıdır," diye hatırlattı bana parlak bir şekilde. "Culpepper'a göre sen hamile bir fahişesin."

Keşke sonuçları hakkında hiçbir endişem olmasaydı. O aptal, küçük, mükemmel burnunu kırabilseydim ve her gün başkalarına yaşattığı acının bir zerresini ona hissettirebilseydim.

Ama otoriteye karşı sağlıklı bir korkum vardı. Ve ailemin beni beladan kurtarmaya gücü yetmiyordu.

"Bunu neden yapıyorsun ki? Ben sana ne yaptım ki?" Ben talep ettim.

Alanıma doğru bir adım attı, güzel yüzü çirkin bir nefret maskesine dönüştü. "Sen varsın. Travis gibi biriyle çıkmayı hak ettiğini mi düşünüyorsun? Jake gibi birinin senden hoşlanacağını mı sanıyorsun? Ait olduğun yerde kalmalısın. Bu kasabadaki diğer eziklerle birlikte besin zincirinin en dibinde."

Arkadaşları onun arkasında gergin bir şekilde kıkırdadı.

"Neden?" Tekrar ısrar ettim. Kendime cevabın beni özgür kılabileceğini söyledim. İnciklerine tekme atmanın ve üstü açık küçük arabasına bir galon sardalya boşaltmanın hiçbir şeyi çözmeyeceğini.

"Çünkü sen bir hiçsin. Asla bir şey olamayacaksın. Tıpkı bu okuldaki diğer zavallı ezikler gibi. Onlar en azından yerlerini biliyorlar. Sen kendininkini hatırlamalısın."

"Eğer bana işkence etmeyi bırakmazsan, birine söyleyeceğim."

Bir kahkaha patlattı. "Kim? Şu bahçe cücesi mi, Bay Fester? Babam aslında onun sahibi."

"Baban bir jinekolog. İnsanları sahiplenmez." Armburger'lerin parası vardı. Cicero'lardan ve kasabadaki diğer insanların çoğundan daha fazla para. 'Gap'ten ne istersen al, sadece okula dönüş için değil' paraları vardı. Ama 'kendi insanların' parası değil.

"Neden hepimize bir iyilik yapıp var olmayı bırakmıyorsun? Kimse seni sevmiyor. Kimse seni etrafta istemiyor. Sen bir DNA israfısın."

Onu tersledim ve hırlayarak arkamı dönüp uzaklaştım, kendime son sınıfta uzaklaştırma cezası almayı ne kadar istemediğimi hatırlattım. Tanrım, okul yılının geri kalanında hayatta kalabileceğimden pek emin değildim. Erime olmadan olmaz.

Ama bu sefer savaşımadan yenilmeyecektim.

Muzaffer bir edayla Vicky'nin küçük cep ses kayıt cihazını çıkardım ve Durdur tuşuna bastım. Okul gazetesinde çalışmaya başladığında ailesi ona almıştı. Ve ben bunu lisenin asillerini alaşağı etmek için kullanacaktım.

"Anla d ı n m ı?" Vicky tıslayarak koridorda y a n ı m d a belirdi. Ben dolabımdaki üzgün bebeklerin geri kalanını yırtıp atarken o da ayak ayak üstüne atarak dans etti.

"Oh, aldım. Şimdi sadece onunla ne yapacağımı bulmam gerekiyor." "Şeytani bir şey yap," diye teşvik etti Vicky.

MARLEY

Ekim

"Y Neye binmemi istiyorsun?" Ciyakladım.
Bill Beerman sarı kirpiklerini bana doğru kırpıştırdı. "Bir eşek."

"Eşeğe binmemi mi istiyorsun?" İşlerin çok iyi gittiğini biliyordum. Ekim ayına girmiştik. Yapraklar değişiyordu, hava serindi, takımım kaybettiğinden daha fazla maç kazanmıştı ve Jake'in bana cömertçe bahsettiği orgazmların sayısını unutmuştum.

"Bu bir gelenektir." Bill, sonunda fakültenin saygın bir üyesi haline geldiğim lisenin spor salonunda neden bir yük hayvanına binmeyi düşünmem gerektiğini anlatmak için ısındı.

Fakültenin saygıdeğer üyeleri Eşek Basketbolu maçına katılmadılar. En fazla, eşleşen tişörtler giydiler ve geleneksel Eşek Basketbolu maçı sırasında kalabalıktan bağış topladılar.

Çok iyi hatırlıyorum, genç kimya öğretmenimiz, arabasının ona hediye ettiği dumanı tüten eşek pisliği yığını kürekle temizlemek zorunda kaldığında ona kıcımla gülmüştüm.

"Sigortamın eşeklerle ilgili yaralanmaları karşıladığını sanmıyorum."

"Kask takıyorsunuz," dedi sanki bu durumu daha da kötüleştirmek yerine daha iyi hale getirmiş gibi. "Jake bunu yapıyor ve biz de sizi karşı takımlara koymanın gerçekten komik olacağını düşündük."

"Çok komik," diye alay ettim. "Bir eşeğe binmemin kesinlikle *imkânı* yok."

Herkesin en sevdiği yel değirmeni avcısı La Mancha'lı Adam'ın zekice bir yorumu olan DONKEY OTE, cildimi kaşındıran kıllı bir kürke sahipti. Vücut kılları konusundaki ortak eksikliğimizi, katıksız isteksizlikle telafi ettik.

"Bunu senin kadar ben de yapmak istemiyorum," diye söz verdim ona. Burnunu eşofmanımın kapüşonuna soktu ve homurdandı.

Oh, kahretsin. Eşekler ısırır mı?

Kulak zarıma bir kahkaha tufanı saplandı.

Beyaz stilettoları ve sakız pembesi dar pantolonuyla Amie Jo beni ve eşeğimi işaret edip kıkırdadı.

"Onu dinleme Ote," diye fısıldadım, kulaklarının arasındaki kaba saç tutamını karıştırarak. "Sadece oynayamadığı için kıskanıyor."

Sanki bu gerçeğin farkında değilmişim gibi, "*Kesinlikle gülünç* görünüyorsun," dedi.

"Evet, şey. İyi bir amaç için," dedim.

Eşek Basketbolu maçı her yıl yerel gıda bankası için bağış toplardı. Şükran Günü için aileleri besleyen fonların yüzde doksanı bu lanet oyundan geliyordu. Ve listedeki ailelerden biri de Libby'nin koruyucu ailesiydi. Bu bilgiyi bulduğun ve katılmam için bana duygusal şantaj yaptığın için çok teşekkür ederim Jake.

Bu amaç için bağışlayacak param olmayabilir. Ama itibarım? Ondan ayrılmaya hazırdım.

Amie Jo mor renkli uzun kirpiklerini kırıştırarak, "Çok büyük bir *kıçın* var, Marley," dedi. Kendi kendine güldü ve tekrar iki büküm oldu.

"Yenilmeye hazır mısın Mars?" Jake kendinden oldukça büyük olan atını koridorda benimkinin yanına getirirken kendini beğenmiş bir tavırla sordu. Amie Jo'nun kıkırdama krizini görmezden geldi ve bana bir öpücük verdi.

Eşegi eğildi ve eşofmanımın kapüşonunu yakaladı. "Gah!"

Boğuldum.

"Kes şunu, Bertha!" Jake mutant eşeğini uzaklaştırdı. Bertha kapüşonumun bir kısmını da yanında götürdü.

Eşek Ote bana baktı.

"Ah, *ben aptal mıyım?*" diye sordum. Eşek başını kesin bir "evet" anlamında salladı.

"Bakın nasıl da kaynaşıyorsunuz," dedi Bill, elinde bir kask ve bir pano ile neşeyle ortaya çıkarak. Eşek Ote'yi sevmek için uzandı, ama eşiğim çenesini açarak üst dişlerini bir yöne, alt dişlerini başka bir yöne gönderdiği garip bir şey yaptı. Çıkan ses ölüm perisi çılgılığı gibiydi.

Amie Jo yine histerik bir haldeydi. En azından Bertha büyük sarı dişlerini şaklatarak ona doğru atılana kadar.

Çılgılık attı ve kendini Jake'in üzerine attı. "Kurtarın beni!" Jake kadın ve eşekle boğuşurken gürültülü bir *fermp* sesi duyuldu ve ardından daha gürültülü bir *splat splat splat* sesi geldi.

"Oh, kahretsin."

Bertha muşamba zemine yarım ton eşek boku bırakırken gülme sırası bendeydi.

Amie Jo Jake'e tutunamadı. Kolları çaresizce çırpındı ve topuklarının bok yığınının kenarında çekiş gücünü kaybetmesini dehşet içinde izledim. Kaydı ve patinaj yaptı, soluk mavi gözleri yemek tabaklarından daha genişti.

Eşek Ote'nin sırtından ona uzandım, çırpınan elini yakalamaya çalıştım ama yerçekimi ve karma daha hızlıydı.

Amie Jo'nun ayakları altından kaydı ve ağır çekimde başka bir yankıyla yere inişini izledik. Tam kışının üstüne. Dumanı tüten eşek boku yığınının ortasına.

Jake ona elini uzatırken yüzünden kahkaha gözyaşları akıyordu. Konuşamıyor, sadece sessiz histeriler içinde titreyebiliyordu.

Bill çırpınarak özür diledi ve kâğıt havlu getirmeyi teklif etti. Tüm Culpepper'da bu felaketi temizlemeye yetecek kadar kâğıt havlu olduğundan şüpheliydim.

Ve tüm bunların ortasında, Amie Jo kanlı bir cinayet çılgılığı attı.

Çılgılıklar ve kahkahalar kalabalığı çekmeye başladı. Bu da daha fazla kahkaha ve daha fazla çılgılığa yol açtı. Amie Jo'nun yanakları aşağılanmışlıktan alev alev yanıyordu. Eşek Ote'nin dizginini ahşap atölyesi öğretmenine teslim ettim ve Amie Jo'yu ayağa kaldırdım. Jake şu anda altına işememeye çalıştığı için bunu yapamıyordu.

Bill, bok küreklerinden birini aramak için koşarak uzaklaşmıştı.

"Hadi," dedim, ona dokunmamaya dikkat ederek koridordan aşağıya doğru sürdüm. "Soyunma odasına gidelim."

"Eve gitmek istiyorum!" Amie Jo feryat etti.

"Arabana bu şekilde binemezsin," diyerek onu soyunma odasına yönlendirdim. Kız kardeşimin kocasının tıp fakültesi öğrenci kredisinden daha değerli bir Escalade kullanıyordu. Eşek boku muhtemelen arabayı hurdaya çevirirdi.

Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, kalın makyajının arasından süzülüyordu.

Tekli duş kabinlerinden birinde suyu açtım ve onu duşa doğru ittim. "Git, duş al. Sana kıyafetlerini koyman için bir çanta ve üstünü değiştirmen için bir şeyler getireceğim."

Amie Jo hâlâ öfkeli ve titrek nefesler alıyordu ama itiraz etmedi. Sadece perdeyi kapattı.

Ofisimden plastik bir market poşeti çıkardım ve acil durum kıyafetlerimi araştırdım. Yoga pantolonu ve büyük boy kapüşonlu bir tişört. Kayıp eşya kutusunda bir sol Puma spor ayakkabı, bir sağ parmak arası terlik ve birkaç cızırtılı ter havlusu buldum. Kollarım dolu olarak geri döndüğümde, her şeyi duş kabininin soyunma alanına bıraktım.

Kafamı koridora doğru eğdiğimde, Dünyanın Duyduğu Bok'un temizlenmeye başladığını gördüm. Atölye öğretmeni beş parmaklı eliyle Eşek Ote'nin burnunu sıvazlıyordu. Her şey kontrol altında gibi görünüyordu. Soyunma odasına geri dönmek için döndüğümde biri ismimi söyleyerek beni durdurdu.

Travis. Ona karşı içgüdüsel bir suçluluk duygusuyla tepki vermeyi ne zaman bırakacağımı merak ediyordum. "Hey," dedi.

"Hey." Gerçekten güzeldi. Onun gibi iyi bir adamın Amie Jo gibi bir cehennem canavarıyla ne işi olduğunu merak ediyordum.

"Amie Jo iyi mi?" diye sordu.

"Oh, evet. Duşta. Ama sanırım yeni ayakkabılara ihtiyacı olacak."

"Uggs ayakkabılarını arabada bıraktı. Ben onları alırım," diye gönüllü oldu. "Harika," diye başımı salladım. *Sürüş ayakkabısı. Göz devirme.*

"Evet," dedi bir elini gür saçlarında gezdirerek. "Hey, seni tekrar şehirde görmek güzel."

Uygun bir yanıt olduğunu umduğum bir şekilde başımı salladım. "Geri dönmek güzel."

"Şey, sanırım ben..." Başparmağıyla omzunun üzerinden otoparka doğru işaret etti.

"Evet."

Uzaklaştı ve ben de gidişini izledim. Poposu güzeldi. Jake'inki kadar kaslı ve sıkı değildi ama yine de takdire değerdi. Onun poposuna bakmayı tercih ederdim.

Yine de onunla başka bir konuşma yapmaktan daha iyiydi. Ayrılık ve ardından gelen kırık bacak yüzünden duyduğum suçluluk hâlâ üzerimdeydi.

Travis ve ben ondan ayrıldıktan sonra pek konuşmamıştık. Sadece sahte bebeğimin sahte babası olmadığını teyit etmek için. Mezuniyet balosundan sonra, anlaşılır bir şekilde benden uzak durdu. Ocak ayında Amie Jo ile çıkmaya başlamıştı. Farklı çevrelerdeydik ve ben onu incitmişim. Zihinsel ve fiziksel olarak. Benden nefret mi ediyordu yoksa her şeyi bitirdiğim için bana minnet mi duyuyordu bilmiyordum. Bilmediğim pek çok şey vardı. Ama bildiğim tek şey, Travis ve Jake'in genç ve yetişkin versiyonları arasında sadece birinin beni sürekli olarak düğümlediği.

Ve birkaç hafta içinde ondan uzaklaşacaktım. "Mars mı?"

Sıçradım ve Travis'in geri çekilen poposuna doğru döndüm. Jake bana bakıyordu, eli Bertha'nın dizginini sıkıca kavramıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Bertha gözlerini bana dikti.

Başımı salladım. "Evet. Harika. Adını Vermeyeceğim Kadın'ı kontrol etmeliyim."

Döndüğümde Amie Jo duştan çıkmış ve ağlamayı bitirmişti.

Islak saçları ve benim kıyafetlerimle bu kadar sevimli ve cana yakın görünmesi beni rahatsız ediyordu. Neden kötü insanların dış görünüşleri de çirkin olamazdı ki?

Boktan kıyafetlerle dolu plastik torbayı sanki onları atmak benim görevimmiş gibi bana uzattı.

"Hepsi bana güldü," dedi Amie Jo kesin bir ifadeyle.

"Yarım ton eşek bokunun içinde sırtüstü yüzdün," diye belirttim. "Ben olsaydım ne yapardım bir düşünsene. Gülerdin."

Bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Ama sen gülmedin. Diğer herkes güldü."

"Bana gülünmesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim." Bu kadar basitti. "Oh," dedi.

Ayağındaki uyumsuz ayakkabıları göstererek, "Travis sana Uggs ayakkabılarını getiriyor," dedim.

"Neden? Eve gitmek istiyorum!"

"Bak, Amie Jo. Bunu benden al. Eğer utanç içinde eve gidersen, bu seni takip edecektir. Ancak, Uggs ayakkabıların ve ödünç aldığın kıyafetlerinle oraya gidip bağış toplarsan ve en azından gülüp geçiyormuş gibi yaparsan,

hemen üstünden kayacak ve kısa sürede terör saltanatına geri döneceksin."

Soyunma odasının kapısı çalındı. "Amie Jo? Tatlım? Uggs'larını ve acil durum parfümünü getirdim," diye seslendi Travis.

Burun delikleri açılan Amie Jo omuzlarını dikleştirdi ve etrafımda dolanarak kapıya doğru yürüdü.

JAKE

"E Orada her şey yolunda mı, yoksa kan dökmek için paspas mı lazım?" Dolaptan çıktığında Marley'e sordum.

Oda.

Eşeginin dizginini tuttu ve küçük bir gülümsemeyle burnunu kaşdı. Kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giymiş, saçları dağınık bir şekilde düğümlenmiş, bana yenilebilir görünüyordu.

"Her şey yolunda," dedi.

"Bu arada gerçekten çok nazıksın," dedim ona. "Sana yaptığı onca pislikten sonra ona yardım etmene gerek yoktu." Bu kadının ölümcül bir düşmana nezaket göstermek için kendi yolundan çıkması, onu benim için daha da çekici hale getirdi. Bana neler oluyordu böyle? Aşık oluyorum ve bir anda pelte gibi bir oyuncak ayıya mı dönüşüyorum? Aşkın erkekleri acınası hale getirdiğine karar verdim.

İltifattan kurtulmaya çalıştı ama onu kendime çektim ve tek kolumla sarıldım. Diğer kolumla Bertha'yı dirsekleyerek Marley'in zaten parçalanmış olan kapüşonundan uzaklaştırdım.

"Ben ciddiym, güzel kız. Sen iyi bir insansın."

"Muhtemelen gecenin ilerleyen saatlerinde buna çok güleceğim," diye itiraf etti.

"Eğer yapmasaydın insan olmazdın. Çok komikti. Şimdi, senin kış-adamının, bu gece sana çok komik davranmasına hazır mısın?"

Takdirle güldü. Onun lehine bir nokta daha. Kadın beni eğlenceli bulacak kadar zevk sahibiydi. Onu sevdim. Tamamen ve

ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Spor salonundaki kalabalığın coşkulu alkışları arasında yüzünü buruşturarak, "Okulda altına işemekle bir arasında bir puan verirsiniz, bu ne kadar küçük düşürücü olacak?" diye sordu.

"Bebeğim, eşek bokuna kış üstü düşmedin. İyi olacaksın. İyi eğlenceler."

"Kaskın nerede?" diye sordu çıplak başına bakarak.

Sırıttım ve yerden motosiklet kaskımı aldım. Gözlerini devirdi. "Her zaman bir asi."

Yanağına hızlıca bir şans öpücüğü kondurdum ve takımımınla toplanmaya gittim. Kurallar basitti. Bir takımda beş kişi vardı. Her takımdan dört oyuncu bir seferde sahaya çıkıyordu. Eşeginizin yanında koşarak onu sahada yönlendirebilirdiniz ama topa vurmak için binmeniz gerekiyordu.

Eşeklerimiz, özel eğitilmiş sürülerini yılda bir kez düzenlenen bağış kampanyası ve Noel'deki doğum oyunları için kiralayan birkaç yerel çiftlikten gelen şişman, mutlu evcil hayvanlardı. Cadillac benzeri römorklardan oluşan bir trenle geldiler ve oyundan önce VIP bağışçılardan evcil hayvan, kucaklama ve ikram aldılar. Bertha burada gerçek bir evde yaşıyordu. Kısa, kahverengimsi eşek Ezekeel, huzurevindeki yaşlıları ziyaret etmesine izin verilen sertifikalı bir terapi hayvanıydı.

Binicilere eşek idaresi konusunda "*Eşeginize yapmak istemediği bir şeyi yaptırmayın*" şeklinde özetlenebilecek hızlandırılmış bir kurs verildi. Bu da etkinliğin komikliğine katkıda bulundu. Geçen sene, ben de -Her beş dakikada bir sahadan çıkıp koridora yürüyormuş gibi hissettiren bir eşekle.

Umarım Marley'in sonu tembel bir kışla biterdi. Yani, kızı seviyordum ama rekabetçiydim. Kazanmak istiyordum. Ayrıca, kendine gülmeyi öğrenmek onun için iyi olacaktı.

Sahaya çıktık, dört ayaklı partnerlerimizi Medya Kulübü'nün binicileri ve atları anons ettiği merkeze doğru beceriksizce götürdük. Sıra bana geldiğinde yıldız bir atlet gibi el salladım ve tribünleri taradım. Amcalarım da bir yerlerde hazır bulunuyordu. Ön sırada ellerinde Marley Çiçero Kızımızdır tabelası tutan Çiçeroları gördüm, heyecanlı görünüyorlardı. Onlar bana el salladı, ben de onlara el salladım. Kayınvalide için, bir erkek çok daha kötüsünü yapabiliirdi.

Lanet olsun. Bu da nereden çıktı şimdi?

"Hey, Weston," diye seslendi Haruko. "Hadi toplanalım." Daha sonra çıldıracağıma karar verdim.

Resmi eşek bakıcısı, "Pekâlâ, Kıç Taşlayan Yıldızlar Takımı," dedi. "Unutmayın, öncelikli hedefimiz nazik eşek yönetimi. Çekmeyin. İtmeyin. Tekmelemeyin. Eşekler yıldızdır ve siz de onların kişisel yardımcılarısınız. Eğer kaka yaparlarsa, her sahanın sonunda kova ve kürekler var. Eşeginizin kakasından siz sorumlusunuz."

Heh, Bertha bağırsaklarını çoktan serbest bırakmıştı, bu yüzden oyun boyunca korunmuşum.

"Yarı yolda su, ikram ve dinlenme için mola vereceğiz."

Oyun otuz dakika sürdü, bu da kalabalığın altlarına işmeden gülebilecekleri kadar uzun bir süreydi. Ve eşeklerin o gün için kendilerine ayrılan kardiyo kondisyonu içinde kalmalarını sağladı.

İstiklal Marşı için ayağa kalktık ve sonra oyun zamanı geldi. Marley'e şımarık bir göz kırptım.

MARLEY ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE İYİ BİR EŞEK BİNİCİSİYDİ. Ya da lanet eşeği ona aşıktı. Bill Beerman üçüncü kez düşmeye devam ederken -Floyd kaçan eşegini kovalarken, Marley topu tutarak sahaya doğru koştu. Basketi kaçırdı. Ama Müdür Eccles topun ribaundunu aldı ve iki sayıya çevirdi. Kalabalık tezahürat yaparken iki kadın kendi eşeklerinin sırtından beşlik çaktı.

Bertha, bir şey dikkatini dağıttığında yarı sahaya dönmek üzere olan ısı güdümlü bir füzeydi. Tüm kız futbol takımı. Birinci tribünde elma dilimleri ve havuç çubukları ile sıraya dizilmişlerdi.

Marley'in kahkahasını duydum ve ona sert bir bakış atmak için kaskımın vizörünü kaldırdım. Tabii ki hile yapacaktı. Bunu kendim düşünemediğim için çok kızmıştım. Takımımın dört eşeginden üçü kızların elinden mutlu bir şekilde otlamak için tırıs giderken, Haruko tek başına Ass-tute Achievers'la karşılaştı. Seyirci maçı izliyordu. Hakeme el salladım ve faul çalmasını istedim. Marley ata bindi ve iyi huylu bir bağırma yarışına girdik. "Hile yapıyor, hakem!"

"Bunu ilk düşünen o olmadığı için kıskanıyor!"

Kalabalık ayaktaydı ve sahada hiçbir şey olmuyordu. Teneke kutu toplayıcılarının avuç avuç para aldıklarını ve göz kırptıklarını görebiliyordum.

Marley.

Sırıttı ve sonra sert bir bakışla sırtışını örttü.

Bertha Marley'in kapüşonuna saldırdı ve bir ısırık daha aldı.

"Aaah! Asil atını kontrol et, seni ahmak," diye bağırdı Marley, Bertha kazara onu kaputtaki ölüm ısırığıyla boğarken.

"Rakip takımın bir üyesini boğmaya çalıştığın için sarı kart gördün," dedi hakem, sarı kartı yüzüne doğru iterek.

Marley'in kaputunu aç eşeğimin üzerinden çekip alırken, "İşte şimdi saçmalamaya başladın," diye yakındım. "Bertha, beni kötü gösteriyorsun." Yemin ederim bana göz kırptı.

Marley, Eşek Ote'yle birlikte sıçradı ve ekibine başparmağıyla onay verdi. Karma hızlı ve mantıklıydı. Marley eşeğinin sırtına tırmanmaya çalıştığında, eşek dar bir daire çizdi ve Marley eşeğin sırtından spor salonunun zeminine kaydı. Futbol takımı histerikti. Koştum ve Eşek Ote'nin yanından geçtim.

"İyi misin?"

Yuvarlandı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Oh, kahretsin. Yaralandın mı?"

Marley başını salladı ve nefesini içine çekti. Topuzu kaskının altında yamulmuş, yanakları kızarmış ve omuzları sessiz kahkahalarla titriyordu.

"Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum," diye ciyakladı gözyaşlarını silerek. "Eşekten düştüm." Eliyle ağzını kapattı, kahverengi gözleri parlıyordu ve hayatım boyunca daha güzel birini görmediğimi fark ettim. Bu kadınla evlenecektim. Ve yeminimizde tam olarak bu andan bahsedecektim.

Eşek Ote atıştırmalık yememekten sıkıldı ve beni Marley'in içine itecek kadar sert bir şekilde arkamdan dürttü. Bu onu yeniden gülmeye başlattı. Birbirimize dolanmıştık ve ikimiz de gülmeyi bırakıp diğerinin kalkmasına yardım edemiyorduk. Etrafımızda oyun aralıklarıyla devam ediyordu. Ama ben bu konuda bir şey yapamayacak kadar derin bir aşka düşmekle meşguldüm.

Doğrulduk ve eşeğin yularını çözmek için elimizden geleni yaptık.

"Hey, Cicero!" Floyd tam biz çözülürken sahanın aşağısından seslendi.

Bize doğru bir Hail Mary savurdu. Ağır çekimde, Marley'nin beni iterek yere düşürmesini ve topu göğsünde yakalamasını izledim. O

dilini bana doğru uzattı ve Eşek Ote'nin sırtına kaydđ. Kıçđ sahada koşarken ve Marley mükemmel bir eşek asistli turnike atarken ben orada ağzım açık bir şekilde yatıyordum.

Spor salonunda tam bir kargaşa vardı.

MARLEY

"W e kazandı. Aş artık bunu," dedim Jake'e kendini beğenmiş bir şekilde, garaj yolunda yürürken.

"Hile yaptın," diye karşı çıktı.

"Dinleyin, ekibimin nasıl olup da aptal ip kutularına sahip olduğunu bilmiyorum. Ben tamamen masumum," diye yalan söyledim. Takımım, maçın bitimine bir dakika kala diğer takımın sporcularına aptal ip saldırısı düzenledikten sonra galibiyete ulaşmıştı.

"Sen bir Cicero'sun. Kazanmayı çok ciddiye alacağını bilmeliydim," diye alay etti. "Sanırım Dutch Blitz yüzünden bileğim hâlâ burkuluyor."

"Ailemin normal olduğunu düşünmen senin hatan. Bir de Zinnia'yı satranç oynarken görmelisin. Şah mat için yaptığı zafer dansı iş için hiç de güvenli değil."

Ön verandaya çıktık ve etraftaki sütunlara baktım. Amie Jo'nun evinin önü bile parti için süslenmişti. Culpepper mavisi ve beyaz balonlar, mumlarla dolu kasırga vazoları ve girişlerden sarkan birkaç büyük Ahır Baykuşu piñatası vardı.

Komşu evde oturmak bana Amie Jo'nun parti hazırlıklarına en ön sıradan tanık olma fırsatı vermişti. Kuğu, ön bahçedeki beyaz bir ağıla kapatılmıştı ve burada yemek şirketlerinin, parti planlayıcılarının ve gizemli kutular ve bidonlar taşıyan üniformalı diğer yabancıların oluşturduğu düzenli sıraya ciyaklıyordu. Kamyonetler ve kamyonlar sabah saat 10'dan itibaren düzenli bir akış halinde araziye girdiler.

Büyük çift ön kapının ardında ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum. Öte yandan, Jake'in evine geri dönmek için de sabırsızlanıyordum. Culpepper'daki bir sosyal etkinliğe kendi isteğimle gidiyordum. Hem de ezeli düşmanımın evine. Elbette, bir numaralı kapının ardında ne olduğuy la ilgileniyordum ama erkek arkadaşım la soyunmayı tercih ederdim.

"Buna hazır mısın?" diye sordu spor ceketini çekiştirerek.

"Amie Jo birkaç gündür beni Müdür Eccles'a rapor etmedi," dedim ona. Bu bir Culpepper mucizesiydi. Görünüşe göre, sıcak eşek bokuna doğru kayması, kadının bana olan nefretini en azından geçici olarak köreltm işti. Floyd ve ben yerel bir barre stüdyosuyla anlaş ıp onların ayaklı barrlarını ödünç aldığımızda müdürle bir konferans daha yapmayı bekliyordum. Hepimiz doğal olmayan pozisyonlarda dururken iki hafta boyunca hantal bale hareketleri ve titreyen kalçaların ortasındaydık. Çocuklar buna bayıldı.

Jake iyimser bir tavırla, "Belki de sonunda büyümeye karar vermiştir," dedi. Etrafımda dolandı ve dürtmek için cesaretimi topladığım kapı ziline bastı. "Sakin ol Mars. Harika görünüyorsun ve çok iyi vakit geçireceğini garanti ederim."

"Ben aslanın inine giriyorum, sen ise dondurma partisine gidiyormuşuz gibi davranıyorsun," diye yakındım.

"Bana güvenin. Bu partide dondurma partisi falan yok," diye üstü kapalı bir şekilde söz verdi.

Ön kapı açıldı ve karşımızdaki kamuflaj smokinli adama sadece göz kırpabildim. "Hostetter Malikânesi'ne hoş geldiniz," dedi İngiliz aksanıyla. "Lütfen isimlerinizi alabilir miyim?"

"Jake Weston ve Marley Cicero," dedi Jake, ben konuşamıyormuşum gibi görüldüğümde. *Bir insan kamuflajlı smokini nereden bulabilir ki?*

Jeeves burnunun ucuyla eldivenli ellerindeki panoya baktı. "Evet, elbette. Hoş geldiniz, Bay Weston, Bayan Cicero."

Jake beni içeri itti ve topuklarım mermer zeminde tıkırdadı. İki katlı fuaye benzeri bir odadaydık. Jeeves vestiyer dolabını gösteriyordu, ön kapının hemen dışında gerçek bir gömme dolap ve gerçek bir Hollanda kapısının arkasında duran gerçek bir görevli. Jake'e gözlerimi devirmek için döndüm ve ön kapının üzerindeki tüm duvarın ölü hayvanlarla süslendiğini fark ettiğimde nefesim kesildi. Travis'in bir avcı olduğunu unutmuşum. Pennsylvania ormanlarında hiç hayvan kalıp kalmadığını merak ettim.

Kamuflaj yelekli ve siyah pantolonlu bir garson tepsisinden bize şarap ikram etmek için durakladı. "Boone'un Çiftliği. Konservatuarda bir çeşme var."

Plastik bir bardak aldım ve Jake'e baktım. "Az önce konservatuarda Boone's Farm çeşmesi olduğunu mu söyledi?"

"Evet. Evet, yaptı. Ama Mars, en iyi kısmı kaçırıyorsun."

Beni omuzlarımdan tutup çevirdi.

Üstümüzde, o güne kadar gördüğüm en büyük aile portresi duruyordu. Amie Jo, Travis ve çocuklar -hepsi beyaz giyinmiş, Amie Jo taç takmıştı- yağlı boylarla ölümsüzleştirilmiş ve dünyanın en büyük yaldızlı çerçevesiyle vurgulanmıştı. En az on iki metre yüksekliğinde olmalıydı.

"Vay anasını," diye mırıldandım.

Plastik bardağını benimkine vurdu. "Oh, bebeğim, daha hiçbir şey görmedin."

Paltolarımızı şımarık görevliye kontrol ettirdik ve Jake'in beni evin içine, altın varaklı, kavisli merdivene doğru götürmesine izin verdim. Beyaz deri mobilyalar ve daha fazla altın varaklı resmi bir oturma odası vardı. Duvarlar balık somonu rengine boyanmıştı. Sanat eserleri pembe ve mavi soyut resimlerden oluşuyordu. Daha fazla yüzen Yunan sütunu ve pencerelerin üzerinde kalın perdeler vardı. Sanki 1980'lerin zengin Miami'si buraya taşınmış gibiydi.

Burada şık giyinmiş, gülüp içen bir avuç konuk vardı.

"Bir düşünsene. Bu senin hayatın olabilirdi," diye alay etti Jake.

Ürperdim. Elbette, para iyi olurdu. Ama kendimi hafta sonları böyle bir yerde dinlenirken hayal edemiyordum. Hele de duvarda bu kadar çok ölü hayvan varken. Resmi yemek odası koridorun karşısındaydı. En az yirmi konuğu ağırlayabilecek kadar uzun, parlak bir masaya yayılmış düğün davetini kapmak için yarışan davetlilerle doluydu. Köşede, saldırmak için hazır bekleyen büyük bir yaban domuzu vardı.

Siyah payetli kimonosuyla şık görünen Bayan Gurgevich tabağını haşlanmış yumurta ve suşi ile dolduruyordu. Floyd onun arkasındaydı, yemek ve birayla dolup taşan iki tabakla hokkabazlık yapıyordu. "Yo! Cicero! Weston!"

Ona kadeh kaldırmak için şarabımı kaldırdım.

Floyd bir köfteyi salladı ve köfte tabaktan masanın altındaki kalın beyaz halının üzerine yuvarlandı.

"Ooooooh!" diye bağırdı kalabalık. Birdenbire şımarık kulakları ve mükemmel kesilmiş beyaz yüz kürkü olan çok küçük bir şey odaya girdi.

"Bu da ne böyle?" diye sordum.

"Bu Burberry," dedi Jake.

Burberry köftenin üzerine atladı.

"O bir tasarım köpeği," dedi okul sekreteri Lois. "Amie Jo'nun onu bir yetiştiriciden 7.000 dolara aldığını duydum."

"Havlamıyor," diye ekledi Belinda Carlisle. "Bu huyu ondan alınmış."

Burberry, mutlu bir şekilde odadan çıkmadan önce özenle kesilmiş pirzolarlarını küçük pembe bir dille yaladı.

"O bir *köpek* miydi? Bundan daha büyük toz tavşanları görmüştüm," diye yorum yaptım.

Jake omzumu sıktı.

Sıradan fiziksel teması güvenilir bir şekilde sunmasını sevdim. Seksi ellerini kendine saklamak için bir gösteri yapmıyordu. Ve onun tarafından "ele alınmak" bana sürekli burada olduğunu hatırlatıyormuş gibi hissettirdi.

"Yemek için sıraya girelim, sonra barı ve DJ'i buluruz." "DJ mi var?" Ben sordum.

Parmağını kaldırdı ve ben de dinledim. Heyecanlı parti insanların uğultusu arasında müziğin sabit gümbürtüsünü duyabiliyordum.

Tabaklara makarna, peynir, suşi ve sunucunun tanıdığımız hiç kimsenin öldürmediğine söz verdiği nefis et şişleri doldurduk ve barı aramaya koyulduk. Hostetter malikanesinde bir akşam geçireceksem, içkiye ihtiyacım vardı. Hem de bolca.

Jake koridora doğru ilerledi ve yemek servisi personeliyle dolu devasa mutfığın önünden geçti.

Barı, bebek kuyruklu piyanosu ve kitaplıklardan oluşan bir duvarı olan bir odada bulduk. Amie Jo bana hiçbir zaman bir okuyucu gibi gelmemişti ve kitapların -tüm sırtları içeri dönük- sadece dekorasyon amaçlı olduğu hissine kapıldım.

Ne yazık ki ev sahiplerimizi de bulduk.

Amie Jo, yakası göbek deliğini gösteren altın rengi bir kokteyl elbisesi giymişti. O yerçekimine meydan okuyan göğüslerin gerçek olmasına *imkân* yoktu. İmkânı yok.

Gözünün kenarındaki deriye altın bir yıldız yapışmıştı ve saç uzantıları artık bel hizasındaydı. Travis pantolon ve düğmeli bir bluz giymiş, son derece yakışıklıydı. Kendimi Küçük Kasaba Partisi Barbie ve Ken'ine bakıyormuş gibi hissediyordum. Birlikte göz kamaştırıcı derecede çekiciydiler. Sanki Amie Jo boka batmaktan kurtulmuş ve gül gibi kokarak çıkmıştı.

"Ev sahiplerimizi karşılamaya hazır mısınız?" Jake sordu.

"Sistemimde Boone's Farm'dan daha fazlası yüzene kadar beklesem kabalık mı etmiş olurum?"

Gözleri, bela vaadi olarak tanıdığım şeytani bir ışıkla parlıyordu.

"O zaman seni bu karanlık köşeye götürüp onlar gidene kadar öpmem gerekecek," dedi hınzırca.

Bir köpekbalığı gibi yaklaşmaya başladığında elimi göğsüne koydum.

"Bekle.

Bunu sadece Amie Jo'ya şov yapmak için yapmıyorsun, değil mi?"

Jake bana çok yavaş, çok kapsamlı bir bakış attı. "Bebeğim, bunu yapıyorum çünkü o elbisenin içinde o kadar güzel görünüyorsun ki, bütün gece ellerimi kendime saklayamayacağımı biliyorum."

"Benim için yeterince iyi." Onu yakasından tuttum ve Amie Jo'yu, altın kaplamalı evini ve tozlu tavşan köpeğini unutana kadar öptüm.

MARLEY

A Jake'i öptükten sonra, parti müdavimleri tarafından ondan ayrıldım. Kocaman çan kollu, kirli kahverengi bir elbise giymiş olan Vicky, beni dil sanatları öğretmenleri ve eşleriyle birlikte Fireball shot içmek için bara sürükledi.

Jake, Travis'in erkek mağarasında doğaçlama bir poker oyununa davet edildi. "Bu çılgınca, değil mi?" Vicky müziğin sesini bastırarak bağırdı. DJ çalışıyordu

Bu parti sanki Los Angeles'ta bir kulüpteymiş ve saat gecenin üçüymüş gibiydi. Sadece melodiler "sarhoşuz ve elektronik dans müziğiyle coşuyoruz "dan ziyade "doksanlarda zirve yaptık "tı. Seyirciler, kötü arkadaşlar ve yırtıcı yönetim tarafından yanlış yönlendirilen reşit olmayan yıldız adayları gibi tepki gösterdi. Culpepper'daki kırk beş yaşın altındaki herkes bu evdeydi, Coors Light ve Fireball ile çekingenliklerini atıyorlardı.

"Culpepper'da böyle bir parti olduğuna inanamıyorum," diye bağırdım. Mezun olduktan hemen sonra evlenen bir çifti bebek kuyruklu piyanonun karşısında *Pretty Woman tarzı* öpüşürken görmüştüm.

"Ne kaçırdığınızı gördünüz mü?" Vicky bağırdı.

Biri bana sertçe çarptı ve kolumdan aşağı bira dökülmesine neden oldu.

"Oops. Seni orada görmedim," diye alay etti kaba, sarhoş Koç Vince. Ne kadar terli ve kıllı olduğunu unutmuştum.

Yüzüme doğru geçirdi ve geçirmenin dumanı saçlarımı yaktı. Hemen derinlemesine bir bakım yapmam gerekecekti.

Tatlı bir sesle, "Senin iri yarı, canavar gibi vücudunu görmek her zamanki gibi çok güzel," dedim.

Kalın, mantar tırnaklı parmağını yüzüme doğrulttu. "Kendini bir bok sanıyorsun. Değil mi?"

"En azından vücut ısısı bok gibi." Vicky o kadar sert güldü ki boğuldu.

O rendelenmiş peynir parmağı omzumu dürttü. Sertçe. "Birkaç maç kazandın diye koç mu oldun sanıyorsun?"

"Hayır, hala koç olup kaybedebileceğinize eminim."

"Çok bilmişin tekisin," diye mırıldandı, azalan saç çizgisini kişisel alanıma doğru eğerek.

"Bir aptaldan daha iyi."

"Bana ne diyorsun?"

Vicky yaklaştı. "Aptal. *SIZE APTAL DEDİ*," diye bağırdı R.E.M.'in zonklayan ritmi eşliğinde.

"Aptalın biri her yıl Mezunlar Günü maçı yapar mı?" diye alay etti.

"Mezunlar günü maçını her zaman alır mısın?" Ona sordum, cevabı zaten biliyordum. Culpepper Mezunlar Günü her zaman erkek futbol maçı gecesine denk gelirdi. Mezuniyet töreni öğleden sonra Buchanan Ford & Tractors'tan ödünç alınan üstü açık arabaların Mezuniyet prens ve prenseslerine eşlik etmesiyle gerçekleşirdi. Her zaman akordu bozuk olan bando, genellikle bir Beach Boys şarkısı çalarak geçit törenini takip ederdi. Ardından oyun ve devre arasında kraliçenin taç giymesi ve ardından dans vardı.

"Evet, Mezunlar Günü maçını anladım. Işıkların altında, tribünler coşkulu taraftarlarla dolu. Yılın en büyük spor olayı."

O parmağıyla beni dürtmeye devam ederse, parmağımı koparıp müzik odasındaki gurme kokteyl sosisleri gibi ona yedirmek zorunda kalacaktım.

"O zaman sanırım doğru,"

dedim. "Ne doğru?"

İlk aptalca hakaretin üzerinden çok zaman geçmişti. Geri aramak için harcadığım çabaya değmezdi.

"Boş ver, Vince."

Sarhoş Koç Vince suratıma alaycı bir şekilde baktı. "Sence sen-"

"Sıcak bok," diye tamamladım. "Evet. Bunu zaten söyledin. Eklemek istediğin yeni bir şey var mı?"

"Pfft." Ucuz bira ve fırçalanmamış diş kokusu burun deliklerime hücum etti. "Sen bir eziksin, Sickero. Bir looooooser."

Geçmişte, kendimden başka biri benim ezikliğini fark ettiğinde utanç duyardım. Bu, gizlice uğraştığım açık bir yaraydı, asla iyi olamadım.

Yeterince. Ancak kıllı sırtlı Vince'in bana ezik derken yüzüme diş eti hastalığı üflemesi utanç faktörümü artırmıyordu.

Huh. Tuhaf.

"Evet, Vince. Seninle konuşmak her zamanki gibi harikaydı. Muhtemelen Boone's Farm çeşmesine geri dönmelisin," dedim ve onu çevirip bodrum merdivenlerine doğru nazikçe ittim.

Ya ben kendi gücümü yanlış değerlendirmiştım ya da onun ayıklığını. Pembe kürklü bir sedirin üzerine takıldı ve göğsü ve yüzü barın yanındaki salsa ve guacamole serisine düştü.

Vicky elimden tutup beni merdivenlere doğru çekerek, "Uh, muhtemelen hemen yukarı çıkmalıyız," dedi.

"Sickero!" Vince kükredi. Yüzü yaralı bir öfkenin yeşil maskesiydi. Bir kahkaha attım ve canımı kurtarmak için koştum.

Kendimizi kaybetmeden önce evin birinci katına kaçtık.

"Bu kesinlikle Hostetter Ev Partisi'nden En Sevdiğim Beş Anı arasına girer." Vicky'nin nefesi kesildi.

"*Bunu* yenen anılar var mı?" On beş numara ayakkabılarıyla merdivenlerden yukarı çıkamayan yaralı antiloba doğru başparmağımı sallayarak sordum.

"Rich ve ben yaklaşık sekiz yıl önce Amie Jo'nun jakuzili küvetinde seks yaptık." Ona bakakaldım.

"Ne?" Vicky masumca sordu. "Evli insanlar partilerde sarhoşken zina yapamaz mı?"

"Sana verdiğim değerden çok daha havalısın."

"İşte benim kızım!" Jake yüzünde aptalca bir sırıtış ve yürüyüşünde belirgin bir eğimle bana doğru koştu. Benim sevimli, seksi erkek arkadaşım sarhoştı.

Beni kucağına aldı ve tehlikeli bir şekilde sola dönerken etrafımda döndürdü. Başımı koridorda alçakta asılı duran ve üzerinde -başka ne olabilirdi ki- altın rengi kuğu boyunları ve kafaları olan bir avizeye çarptım.

"Hey, sen," dedim başını okşayarak. "Beni yere bırakmaya ne dersin?"

Jake beni hâlâ havada tutarken bu öneriyi düşündü. "Eski erkek arkadaşını pokerde yendim," dedi.

"Bunu ayaklarım yerdeyken konuşalım."

Beni yere bıraktı. Ama dinleme becerisi konusunda ona iltifat edemedi, belinden eğildi ve beni omzunun üzerinden fırlattı.

Uzun zamandır unutulmuş bir genç kız hayatta kalma modu devreye girdi. Sarhoş Jake'in ne yapmayı planladığını çok iyi biliyordum.

Neşeyle kıcıımı tokatladı ve zahmetli bir koşuyla evin arkasına doğru gitti.

"Vicky, kaydetmeyi bırak," diye bağırdım telefonu elinde peşimizden koşan arkadaşşıma.

"Bana vurmayı bırakıp canını kurtarmak için dayanmak isteyebilirsin," diye önerdi.

"Devam edin," dedi Jake, arka kapıyı güreşerek açmadan önce mutfaktaki yemek personelini selamlayarak.

"Biri bana satır atsın," diye yalvardım.

Ama ricalarımı görmezden geldiler. Oldukça kalabalık çekiyorduk. Kıcımda soğuk gece havasını hissettiğimde kıpırdanmayı bıraktım. Harika. Culpepper'ın yarısıyla oynayıyordum.

"Jake, sakın-"

Verandadan çıkıp havuzun derinliklerine doğru yürüdüğünde tehdidim kesildi.

Suyun altında çığlık attım ve onu boğmaya çalıştım ama kaygandı ve soğuk parmak eklemlerimi işe yaramaz hale getirdi. Birlikte yüzeye çıktık. Ben nefes nefese kalmıştım ve boğuluyordum. O ise o güzel kıcıyla gülüyordu.

"Seni orospu çocuğu!" Kendimi ona doğru fırlattım ve smaç bastım.

Suyun altına girdi ve ellerinin suyun altında çıplak bacaklarımdan yukarı kaydığını hissettim. O zaman elbisemin eteğinin boynumdan yukarı süzüldüğünü ve sadece sütyen ve iç çamaşırıyla kaplı tüm vücudumu açıkta bıraktığını fark ettim

partinin geri kalanının görüşüne.

Avludan tezahürat ve alkış sesleri geliyordu. Dişlerim takırdıyordu.

Havuz ısıtıcısı sadece Ekim soğuğunun etkisini azaltabiliyordu.

Jake sanki az önce dünya tarihinin en büyük şakasını yapmış gibi sırıtiyordu. O aptal yakışıklı suratına bir şaplak attım ve merdiveni tırmanmak için elimden geldiğince asaletimi topladım.

"Hadi, güzel kız," diye seslendi arkamdan. "Böyle yapma."

Herkes gülüyordu. Sonra fark ettim ki ben de gülüyordum. Bana ezik dendiği için çıldırmamıştım. Ve şimdi tüm memleketim pembe iç çamaşırımı görmüş ve bana gülüyordu. Yine de cenin pozisyonunda kıvrılmış, aşağılanmış ve yaralanmış değildim.

Umursamayacak kadar sarhoş muydum? Gözlerimdeki tuzlu suyu birkaç kez kırıştırdım. Hayır. İkili ya da üçlü tekila görmüyordum. Büyüyor muydum?

Derim sihirli bir şekilde kalınlaşmış mıydı?

Arkamı dönüp havuza baktım. Jake sırt üstü yüzüyor, gece gökyüzüne bakıyor ve ağzından bir fiskiye gibi su tükürüyordu.

Göğsümde sıcak bir şeyin serbest kaldığını hissettim. Muhtemelen Ateş Topu'ydu. Titreyerek eve dönmek yerine kendimi son sürat havuza doğru koşarken buldum.

"Gülle!" diye bağırdım ve havaya fırladım. Dizlerimi büktüm ve ona doğru savrulurken Jake'in gözlerinin açılmasını izlemenin zevkini yaşadım.

Göğsünün üzerine düştüm ve ikimiz de dibe battık. Sarhoş kalabalığın tezahüratı mavi su tarafından boğuldu. Boğuştuk, ellerimiz birbirimizin üzerinde kayıyordu. Birlikte yüzeye çıktığımızda ikimiz de gülüyorduk.

"Sen harika bir kızsın, Marley Cicero," dedi Jake, elini enseme dolayarak. Öpücük ıslak ve soğuktu ve dudaklarımın şimdiye kadar yaşadığı en keyifli deneyimlerden biriydi. Sıcak bir yaz gecesinde çikolata parçacıklı kurabiye hamurlu dondurmaya aynı sırada yer alıyordu.

"Herkes havuza!"

Suya çarpan sarhoş bedenlerin sıçramalarında boğulduk.

MARLEY

I Amie Jo'nun evine girdim ve kuru giysiler almak için ailemin yanına gizlice gitmeye karar verdim. Fen bilgisi öğretmeni Jake ve Culpepper Metodist Kilisesi'nin papazı bir dalış yarışmasında dereceye girmek için yarışıyorlardı. Kazanan pişmiş toprak bahçe cücesini alacaktı. Jüri üyeleri Elllerinde elle çizilmiş puan kartlarıyla çim sandalyelere dizildiler.

Saçlarım yüzümün etrafında topaklanmıştı ve yarı donmuş bir haldeydim. "Al sana bir ısınma içeceği," dedi Vicky, elime bir bardak tutuşturarak. Bardağı boşalttım ve ürperdim. "Bu da neydi böyle?" Nefes nefese kaldım.

"Brandy? Viski? Akçaağaç şurubu?" Vicky tahmin etti. Tek gözü kapalı bana bakıyordu. Bu Sarhoş Vicky'ydi. Dünyadaki en sevdiğim insan.

"Sarhoş Vicky!" Sırtına niyetlendiğimden biraz daha sert bir tokat attım. El-göz koordinasyonum ve derinlik algım biraz zayıftı. "Nasılsın lan sen?"

"Harika," dedi coşkuyla. "Bayanlar."

"Uh-oh," diye fısıldadı Vicky.

Amie Jo kollarını kavuşturmuş, kapı aralığında duruyordu. Disko topu tırnaklarını kesik kesik bir ritimle pazularına vuruyordu.

"Damlattığım için özür dilerim," dedim çıplak ayaklarıma bakıp ayakkabılarımin hangi cehenneme gittiğini merak ederek.

"Konuşabilir miyiz,
Marley?" dedi. "Elbette."

Amie Jo'yu arka merdivenlere kadar takip ederken Vicky, "Başın belada," diye şarkı söyledi.

Amie Jo onu takip edip etmediğimi görmek için arkasına bakmadan, "Üst kata lütfen," dedi.

"Seni öldürüp bir halıya sarmasına izin verme," diye seslendi Vicky. Biz.

Halı kaplı merdivenlerden yukarı doğru yürüdüm, havuz suyunun üzerime yağmamasına çalıştım.

Her şeyi. Acaba Amie Jo beni buraya ambalaj kağıdı dolabına/zindanına kilitlemek için mi getirdi diye düşündüm. Bekle. Unut bunu. Muhtemelen bir ambalaj kâğıdı *odası* vardı ve Noel yaklaşırken kan sıçramalarını temizlemek zorunda kalmak istemezdi.

Amie Jo Fransız kapılarının önünde durdu ve kapıları bir hamleyle açtı. Onu içeriye kadar takip ettim ve kendimi, atama tarihindeki en büyük ana süitte buldum. Beyaz halı o kadar kalındı ki ayak bileklerime kadar battım. Duvarlar gümüş rengindeydi ve ipeksi dokusuna narin altın iplikler işlenmişti. Bembeyaz koltuklar ve modern bir cam sehpanın bulunduğu bir oturma alanı vardı. Yatak...

Yüce Tanrım. Yatak.

NBA oyuncusu boyutundaydı.

Beyaz döşemeli yatak başlığı. Gümüş yorgan. Gümüş, gri ve altın renginde yaklaşık üç yüz kırlent. Üzerine atlamak ve bir taraftan diğerine geçmeden önce kaç kez yuvarlanabileceğimi görmek istedim. En az dokuz diye tahmin ettim.

"Vay canına."

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü Amie Jo odanın diğer ucundaki kapıdan kafasını uzattı.

"Al," dedi bana plastik bir torba uzatarak ve elli metrelik kutup ayısı halısını geçerek.

Çantayı kabul ettim. İlk tahminim çingiraklı yılandı. İkinci tahminim vibratördü. Amie Jo'nun bana neden plastik bir torba içinde kullanılmış bir vibratör verdiğinden emin değildim. Ama biraz sarhoştum, o yüzden kendime fazla yüklenmedim.

İçeri baktığımda her iki konuda da yanıldığımı fark ettim. "Kıyafetlerim," dedim, Eşek Boku Olayı'ndan sonra ona ödünç verdiğim yoga pantolonunu ve sweatshirt'ü çıkararak.

"Ödünç almama izin verdiğin için teşekkür ederim. Senin için kuru temizlemeye verdim," dedi parmaklarını önünde birleştirerek. Baktı

Rahatsızdı, sanki bana iyi davranmak o kadar yabancısıydı ki nasıl yapacağını bilmiyordu.

Bu yoga pantolonu gibi eski, çok yıkanmış giysilerin kuru temizlemede parçalanıp parçalanmayacağını merak ettim.

"Teşekkür ederim."

"Burada üstünü değiştirebilirsin, böylece evimi havuz suyuyla mahvetmezsin," diye burnunu çekti Amie Jo. Gecenin kibar kısmını resmen geride bırakmıştık.

"Tamam," dedim

beceriksizce. Kapıya

doğru ilerlemeye başladı.

"Teşekkürler Amie Jo," diye seslendim arkasından.

"Bir şey değil. Hiçbir şeye dokunmamaya çalış." Kapıyı kapattı ve ben onun ana süitinin kutup güzelliğinde yalnız kaldım. Bir şeylere dokunmanın cazibesi güçlüydü. Ama ben bir yetişkindim. Sarhoş bir yetişkin. Ama yine de. Kendimi kontrol edebilirdim.

Bacağım yatağın altındaki beyaz kürke sürtündü. Bunun bir kutup ayısı olup olmadığını ve Amie Jo'nun onu kendisinin öldürüp öldürmediğini merak ettim.

Üzerimi değiştirmek için dolaba girdim ve bir ayakkabısı öne, bir ayakkabısı arkaya bakacak şekilde özenle dizilmiş elli iki çift stiletto dikkatimi dağıttı. Travis'in kemer askısında bir düzineden fazla kahverengi ve siyah kemer vardı. Çocukluğumun yatak odasından daha büyük olan dolap militan bir hassasiyetle düzenlenmişti. Gökkuşağının her renginden kaşmirler raflarda düzgünce istiflenmişti. Bütün bir köşeyi kaplayan kot pantolonlar o kadar düzgün duruyordu ki kolalanmaları gerekiyordu.

Birinci kattaki havalandırma sisteminden yükselen şamatalı kahkahalar bana bir parti olduğunu hatırlattı. Hızlıca üstümü değiştirdim, yoga pantolonumun içine girerken dengemi kaybettim ve Travis'in elbise gömleği müzesine devrildim.

"Lanet olsun!" Kalın halıya çarparken yarım düzine mükemmel ütülenmiş Oxford'u da yanımda götürdüm.

"Orada her şey yolunda mı?"

Monogramlı gömlek kollarımın içinde donup kaldım. Travis Hostetter dolabın kapısında durmuş, güzel ve şık görünüyordu.

"Sadece üstümü değiştiriyordum. Kendi kıyafetlerimi. Senin değil," dedim çabucak, ayağa kalkmaya çalıştım ve ancak iki gömleği daha askılarından sökmeyi başarabildim.

Travis dolaba girdi ve ayağa kalkmama yardım etti.

Katledilen gardırobu toplamak için eğildiğimde, "Merak etme," dedi.

"Hepsini tekrar asabilirim," diye ısrar

ettim. "Marley, sakın ol. Onlar

sadece gömlek."

Travis'in yanında Amie Jo'dan daha gergindim. Karısının agresifliği tahmin edilebilirdi. Öte yandan Travis, lisede derinden yaraladığım bir çocuktı, bir bilinmeyendi.

Damarlarımda yüzen Ateş Topu yüzünden olabilir, ama ani bir berraklıkla çarpıldım. Bu adama bir özür borçluydum. O duymak istemese bile, benim söylemem gerekiyordu.

Su damlatan elbisemi halının üzerinden kaldırdım ve ıslak su birikintisinin önünde durup boğazımı temizledim. "Travis, sana bir özür borçluyum. Aslında birkaç tane. Seninle olan ilişkiyi bu şekilde bitirmem beni hep rahatsız etti. Seni incittiğim için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum ve umarım beni affetmeyi düşünürsün." İçkinin verdiği cesaretle kelimeleri ağzımdan kaçırdım.

Bu doğrudu.

Bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmayan Travis'i incitmek beni rahatsız etmişti. Ondan ayrılmak yapılacak en doğru şeydi. Ama bu konuda beceriksiz ve kuralsız davranmıştım. Gereksiz acıya neden olmuşum.

"Marley-" diye başladı. Ama ben yoluma devam ettim.

"Ayrıca bacağını kırdığım ve kötü niyetli bir intikam hırsıyla üniversitedeki futbol kariyerini mahvettiğim için özür dilemek istiyorum."

"Tamam-" diye tekrar başladı.

"Amie Jo'ya karşı, sana değil," diye ekledim çabucak. "Senden intikam almaya çalışmıyordum. İyi davrandın." Bu, gelmiş geçmiş en kötü özürler tarihine geçecekti.

Muhtemelen konuşmamın bittiğinden emin olmak için bir süre bekledi.

"Kin tutmuyorum. Eğer kastettiğiniz buysa," dedi sonunda.

Rahat bir nefes aldım. "Emin misin?"

"Eminim." Sırıttı.

"Ama sen *Amie Jo* ile buraya geri döndün." Muhtemelen bunu söylememeliydim. Az önce ondan özür dilemiş ve bir sonraki nefeste karısını aşağılamıştım. Travis güldü ve beni dolaptan dışarı çıkardı.

"İstediğimin bu olmadığını sana düşündüren ne? Culpepper evde. Çok bakımlı karım da dahil olmak üzere sevdiğim herkes burada. O benimle farklı ve

erkek çocuk-"

"Evrendeki diğerk herkes mi?"

"Evet. Mutluyum. Ona tapıyorum ve hayatımızı seviyorum."

"Bahçenizde bir kuğu var," diye işaret ettim. "Ve fuayenizde yirmi ayak yüksekliğinde bir aile portresi."

"Amie Jo'yu mutlu etmek beni de mutlu ediyor," dedi basitçe.

Belki de bu kadar kolaydı. Ya da belki Amie Jo yatakta bir sirk akrobatıydı.

Travis'i incitmişim ama sonunda onu benim yapabileceğimden çok daha mutlu etmişim. "Mezuniyet balosu için kızgın değil misin?"

Üstüne gittim.

"Bir kazaydı," diye beni temin etti.

"Şey, seninle olan şey. Geri kalan her şeyi ben planladım" diye itiraf ettim.

Güldü.

"Yani aramız iyi mi?" Şüphayle sordum. Bu adam benim gibi kin tutmuyordu.

"Biz iyiyiz," diye söz verdi Travis.

"İşte buradasın!" diye bağırdı sevimli bir şekilde sarhoş olan Jake kapıdan. Kaşlarını çatı, önce bana sonra Travis'e baktı. "Siz ikiniz yatak odasında yalnız mısınız?"

"Havuz kıyafetlerimi değıştiriyordum," diye açıkladım. "Sonra da dolaplarını mahvettim. Sonra da Travis'ten lise için özür diledim."

"Bütün lise boyunca mı?" Jake kafası karışmış bir halde sordu. "Hayır, sadece onun için berbat ettiğim kısımlar."

"Ve Marley'e kırgınlık olmadığını söyledim. Her şey yolunda." Travis Jake'in omzuna bir tokat attı. "Peki o boktan SUV'u ne zaman getirip Escalade ile takas edeceksin?"

"Pfft," diye homurdandı Jake. "Lise sınıf arkadaşlarına yüzde elli indirim teklif etmeye başladığında. Mars. Vicky Spice Girls rutininin zamanının geldiğini söylediğı için peşine düştüm."

Canlandım. Vicky ve ben ortaokulun bir bölümünü Spice Girls'ün kataloğunun çoğuna muhteşem bir dans rutini koordine ederek geçirmiştik.

"Beyler izin vererseniz, sallamam gereken bir kış var. Spoiler uyarısı: O benim."

JAKE

A Ritmik testere sesleri beni uyandırdı ve oduncunun eve girmesine kimin izin verdiğini merak ettim. Tek gözümü açtım ve hemen Günün aşındırıcı ışığına karşı kapattı.

Hostetter akşamdan kalması yaşadım. "Jakuzi küvetinde sarhoş olma" olayından beri son dört yıldır kaçındığım bir şey.

Baş ağrımın nabızı vardı. Yaşayan, nefes alan bir şeydi ve ben onu öldürmek istiyordum.

Bir çöl. Lanet olası Sahra Çölü. Ağzımın içinde olan şey buydu. Dilimin üzerinde kaktüsler büyüyordu.

Başka biri inledi ve vücudumun Marley'in etrafında büküldüğünü fark ettim. Şampuanının kokusundan ve kasıklarımın bastırıldığı kışının şeklinden bunu anlayabiliyordum. Bir dakika. Kasıklarım ne oluyordu? Sarılmış gibi hissediyordum.

Diğer gözümü açtım ve aşağıya baktım. "Nasıl oldu da bisiklet şortu giydim?"

"Ha?" Marley Harry Potter yastığına doğru inledi.

Benim Harry Potter yastığım yoktu. Ya da bisiklet şortum.

Kapı neşeli bir şekilde çalındığında dehşetin etkisi yeni yeni geçiyordu. Ve sonra Ned Cicero ile göz göze geldim.

"Lanet olsun," diye ciyakladı.

Yatak örtüsünü yukarı kaldırıp vücuduma geçirmeye çalıştım. "Bunlar benim bisiklet şortum mu?" Ned sordu.

"Baba?" Marley nihayet akşamdan kalma halinden sıyrılıp bu sefalette bana katıldı. "Jake?"

"Anlaşılan dün gece burada kalmaya karar vermişiz?" Tahmin ettim.

Parça parça bana geri geliyordu. Viski ve bira. Jöle shotları. Boone's Farm Pong. Bir araç çağırmaktansa yan kapıya tökezlemek daha kolaydı.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Ned, sesi her zamankinden iki oktav daha yüksekti.

Onu. Bizi kendi halimize bırakacaktı.

Kapıyı çarptı ve bu kâbustan mümkün olduğunca uzaklaşmak için merdivenlerden aşağı koşarken sekiz numarasının pıtırtilarını duyabiliyordum.

"Marley." Onu salladım.

"Bırakın da huzur içinde öleyim," diye inledi.

"Baban az önce bizi yatakta bastı ve ben onun bisiklet şortunu giyiyorum."

Bana doğru yuvarlandı ve bu hareketten dolayı yüzünü buruşturdu. "Neden onun bisiklet şortunu giyiyorsun?"

"Ben nereden bileyim? Ayrıca, bu ilişki içinde yeni olabilirim ama ben bile ailesinin evinde kız arkadaşının yatağında yakalanmanın kötü bir davranış olduğunu biliyorum."

"Otuz sekiz yaşındayız, Jake," diye mırıldandı kendi pamuk ağzını keşfederken.

"Seksen yaşında olsak da fark etmez. Bu saygısızlık! Şimdi de aletim onun bisiklet şortuna bulaştı. Bu ne tür bir mesaj veriyor?"

Üzerimdeki battaniyeyi çekip aldı ve başının etrafına sardı. "Bunu gelecek hafta ben aktif olarak ölmüyorken konuşabilir miyiz?"

Kapı tekrar açıldı. Ama bu kez şaşkın Cicero yerine mavi bornozlu, kısa boylu bir yabancı vardı. "Burası banyo değil," diye gözlemledi odadan çıkarken. Bakışları bisiklet şortumun üzerinde oyalandı.

"Koridorun karşısında," diye mırıldandı Marley.

"Evet. Harika. Kusura bakma." Kapıyı kapattı.

"Bu kadar gürültüyü kim yapıyor? Eğer çocuklarımdan biriye, kasabaya tekrar geldiklerinde onları çingenelere satacağım."

Marley ve ben yatağın kenarından bakmadan önce birbirimize gözlerimizi dikerek baktık. Vicky temiz çamaşırların arasına bir yuva yapmış ve ışığı engellemek için Marley'nin sütyenlerinden birini başına sarmıştı.

"Çocukların burada mı?" Marley sordu.

"Duruma göre değişir," dedi Vicky, omuzlarına bir eşofman altı geçirerek. "Burası neresi?"

"Ailemin evi."

"Oh, güzel. O zaman muhtemelen burada değillerdir."

"Kahretsin." Telefonuma uzandım ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Muhtemelen pantolonumun içindeydi ve o da kayıptı.

"Bariz olanın dışında sorun ne?" Marley sordu.

"Homer. Kahvaltıya ve dışarı çıkarılmaya ihtiyacı var. Saat kaç?" Köpek ebeveynleri tarihindeki en kötü köpek ebeveyniydim. Zavallı köpek dostumun mutfağın zeminine işememek için arka bacaklarını birbirine kenetlediğini ve boş mama kabına kederle baktığını hayal ettim.

"Al," dedi Marley telefonunu elime tutuşturarak. "Amcalarını ara."

Aradım ve odanın dönmesini engellemek için tekrar uzandım.

Max Amca alamet-i farikası olan "Günaydın!" ile cevap verdi. "Max Amca," diye mırıldandım.

"Bu bizim küçük Frankie Valli değil mi?" "Jake," diye düzelttim.

"Dün geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?" Max güldü.

"Daha açık konuşursanız memnun olurum. Az önce kız arkadaşımın yatağında babasının bisiklet şortuyla uyandım."

Max'in kahkahası yüksek ve uzundu. "Bekle. Nefes alamıyorum.

Wooo!" "Max Amca, benim için Homer'ı kontrol etmeni istiyorum-"

"Az önce beni son çörek deliğimden dolandıran tüylü canavarı mı kastediyorsun?"

"O seninle mi?" Yatakta doğruldum ve hemen pişman oldum.

"Dün gece arayıp Homie'nizi ne kadar çok sevdiğinizi söyleyen bir sesli mesaj bıraktığınızı hatırlamıyor musunuz? Marley geri vokal yaptı."

"Bilmiyorum."

"Merak etme, Lewis'e ve annene gönderdim. Ayrıca kuzenine de. Frankie Valli'nin 'Sherry' şarkısının coşkulu bir versiyonunu yapmışsın ve Sherry'yi yaratıcı bir şekilde Homie olarak değiştirmişsin."

Bu taşak ve boğaz ağrısını açıklıyor.

"Bir daha asla o partiye gitmeyeceğim," diye homurdandım.

"Düşüncesiz bir ayyaş olduğun için Cicero'lardan özür dilemekte acele etme. Homer, Lewis'in koltuğuna osuruyor."

"Onu yürüttün mü?"

"Kendi boyunun dörtte biri kadar bir Maltipoo ile flört ettiği parka."

"Onu beslemek mi?"

"Çörekler sayılır mı?" "Hayır, sayılmaz."
"Sakin ol. Çörekten önce mama yemişti." "Teşekkürler, Max Amca."
"Eğlence için teşekkür ederim. Sesli mesajı size iletceğim," diye söz verdi.
Hoşça kal dedim ve kapattım.
"Homer iyi mi?" Marley, Vicky'nin horlaması üzerine sordu. "Amcamların evini osuruyor."
"Sanırım gidip bu tabloyu aileme açıklamalıyım," diye esnedi. "Marley, seninle evleneceğimi söylerken abartmıyorum.
Hemen Gatorade."
Homurdandı, aşk mesleğimden etkilenmemişti. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Bir kadının ailesinin evinde kahvaltı masasına doğru utanç yürüyüşünü daha önce HİÇ YAPMAMIŞTİM. Ayrıca daha önce hiç bir kızın odasında yakalanmamıştım.

Marley benim için eşofman buldu, böylece Ned'in bisiklet şortuyla görünmek zorunda kalmadım. Ne yazık ki onun giysileri de pek iyi değildi. Eşofman altı aletlerimi ürkütücü bir porno filmi gibi vurguluyordu. Sweatshirt o kadar dardı ki çok sert öksürürsem dikişleri patlayacak diye endişelendim.

"Günaydın," dedi Jessica neşeyle. Pantolonumdaki uygunsuz şişkinliği görmezden gelmek için cesurca bir çaba sarf etti.

"Günaydın anne," diye fısıldadı Marley, sesi çakıllı çıkıyordu. "Habersiz gelen misafirler için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Jessica, Vicky'nin tökezleyerek mutfağa girmesiyle dikkati dağılmıştı.

"Lütfen bana yağ ve kahve olduğunu söyleyin," diye yalvardı Vicky. Başını ve kulaklarını bir yastıkla kapatıyordu.

"Anne, sana akşamdan kalma kahvaltısının nasıl yapılacağını tarif etsem, bizim için yapabilir misin?" Marley masadaki sandalyeye çökerek sordu.

"Elbette, tatlım."

Jessica domuz pastırmasını çevirirken ve Marley ikinci bir kahve yaparken, Vicky ve ben ibuprofenleri paylaştık.

"Burası da mutfak," dedi Ned, az önceki yabancıyı el sallayarak odaya sokarken. "Gördüğünüz gibi, bu sabah fazladan birkaç misafirimiz var."

Artık tamamen kot pantolon ve kazak giymiş olan adam utangaç bir el salladı.

"İçeri gel Vicente," dedi Jessica, ona kahvenin olduğu yönü göstererek. Boğazımı temizledim. "Bay Cicero, şortunuz hakkında."

"Sende kalsın," dedi. "Ve bu konuyu bir daha asla konuşmayalım."

MARLEY

"O ver cesedimi!" Koç Vince, Müdür Eccles'in masasının üzerinde terli bir akbabayı en iyi şekilde taklit ederek belirdi.

"Hayal kırıklığına uğramış olmanızı anlıyorum," dedi Müdür Eccles kibarca.

Öğrencilerin, personelin ya da velilerin saldırganlaşması ihtimaline karşı masasının çekmecesinde biber gazı ya da şok tabancası bulundurup bulundurmadığını merak ettim. En azından orada bir yerde bir şişe içki olmasını umuyordum.

"Mezunlar günü maçı *benim*," diye yaralı bir zombi gibi bağırdı Vince. İnce dudaklarından tükürükler uçtu ve masayı kapladı.

Müdür Eccles başparmağını pencereye doğru salladı. "Bunun içinde mi oynamak istiyorsun? Sence birileri *bu* kıyafetle geçit törenine katılır mı?"

Patricia Kasırgası'nın kalıntıları Culpepper'ı İncil'deki boyutlarda bir sağanak yağmurla yıkıyordu. Artık tropik bir fırtına olan Patricia, Doğu Kıyısı'nı kasıp kavurmuş, Outer Banks ve Virginia'nın büyük bölümünü sel sularının çöplüğü haline getirmişti. Pennsylvania şimdi onun gazabının tadını çıkarıyordu.

Stadyum sahası beş santim su altındaydı ve yerel dereler yağmur suyu kusup yolları kapatmadan önce erken paydos etmemize on dakika kalmıştı. Toparlanmıştım ve beklenmedik boş bir öğleden sonrayı Jake'in evinde çıplak geçirmeye hazırdım.

En azından müdürün odasına çağrılmadan önce öyleydim.

Vince inatla, "O zaman yeniden planlarız," dedi.

"Yeniden planladık. Mezunlar günü önümüzdeki Cuma olacak."

Koç Vince'in öfkesinin ön sıralarına neden davet edildiğim anlaşılıyordu. Sertçe yutkundum.

"Cuma günü evimizde bir maçımız var" dedim. Sıradan bir iç saha maçı değildi. Culpepper'ın rakipleri New Holland Buglers ile oynayacaktık. Buglers kulağa arkadaş canlısı ve neşeli geliyordu. Ne yazık ki New Holland Buglers agresif, gözünü budaktan esirgemeyen, topu kaleye ligimizdeki diğer tüm takımlardan daha iyi sokabilen Amazonlardı.

İlk yılımda onlara muhteşem bir şekilde yenildiğimi hatırlıyorum. Bir kız topa doğru giderken bana o kadar sert vurmuştu ki orada yatıp ışıklara bakarak onlara doğru gidip gitmemem gerektiğini düşünmüştüm.

Müdür Eccles, "Bayan Cicero, sizin maçınız artık Mezunlar Günü maçıdır," diye anons etti.

Boktan. Boktan boktan boktan bok. Mezunlar günü maçları *kazanılmak* içindi. Kimse sahada tüm kasabanın önünde katledilmek ve ardından sınıf arkadaşlarınızın sizinle dalga geçtiği bir dansa gitmek istemezdi.

"Bu saçmalık, Eccles," diye öfkeleni Vince. Tansiyonunu ölçtürmek için onu yan taraftaki hemşire odasına götürüp götürmeyeceğimi merak ettim. Rengi hoşuma gitmemişti. "Yeniden planlamayı talep ediyorum. O Cumartesi bir maçımız var."

"Cumartesi günkü maçınıza bir saat var," diye belirtti, iri yarı primatın suratının birkaç santim ötesinde tıslama nöbeti geçirmesinden pek de rahatsız olmamıştı. "Şimdi izin verirsiniz ofisimden çıkmanızı talep ediyorum, böylece otobüsler kalkmadan herkesi evlerine gönderebilirim."

Ayağa kalktım ve Koç Vince arkamdan hayal kırıklığını haykırırken Müdür Eccles'in peşinden sisler içinde ofisten çıktım.

"Müdür Eccles. Farkında mısınız bilmiyorum ama Culpepper Homecomings'ten ömür boyu men edildim," diye açıkladım peşinden koşarak.

"Bu sadece hoşnutsuz bir öğrenci tarafından çıkarılan bir söylentiydi. Kontrol ettim," dedi ve otobüs hattını kontrol etmek için dışarı çıktı.

"Söylenti mi?" *Amie Jo.* Oh, Tanrı aşkına. Gerçek bile olmayan bir cezaya uymuştum.

Koç Vince dirsek atarak yanımızdan geçti. Bir yangın musluğuna tekme attı ve sonra acı içinde uludu.

Gözlerinde sert bir parıltı vardı. "İtiraf etmeliyim ki o devasa kıçtan bir şeyler koparmak bana küçük de olsa bir zevk veriyor."

"Nedenini hayal bile edemiyorum," dedim kuru bir sesle.

Müdür Eccles, "Bana bir iyilik yap ve işi berbat etme," dedi.

Başımı salladım ve zorlukla yutkundum.

Durakladı. "Bu arada, dansa refakat etmeye gönüllü olduğunuz için teşekkür ederim."

"Şimdi ne yaptım?"

Bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Jake'e sor. Mezuniyet balosunda ikinize eşlik etmesi için gönüllü oldu."

Ona birkaç önemli sorum daha vardı ama çıkış zili çaldı ve yüzlerce heyecanlı öğrenci bize doğru akın etti. Öğle yemeğini atlatmıştık. Okul günü sayılıyordu ve telafi edilmesi gerekmiyordu. Beklenmedik sürpriz bir öğleden sonra tatilinin öğrencilerde yarattığı heyecanı ilk başta hissetmiştim. Ama lanet olası New Holland Buglers bu heyecanı benden çalmıştı.

Onları yenmek için bir mucize gerekecekti. Ve bu mucizenin tam olarak neye benzeyeceğini bulmak için bir haftamız vardı. Ve aptal bir mezuniyet balosu elbisesi bulmak için de bir hafta.

Koç Cicero: Pekala, millet. Son dakika haberi. Cuma günü evimizde oynayacağımız maç Culpepper'ın yeni Mezunlar Günü.

Phoebe: Harika!

Smokinimi giyip oynayacağım!

Ruby: Bekle bir saniye. Cuma mı? Bulging Buglers'la oynayacağız. Herkes dansa gidemeyecek kadar depresyondayken bizi öldürüp yüzlerini kanımızla boyayacaklar.

Kahretsin.

*Sanırım bir şeye yakalandım. *Öksürük öksürük**

Çocuklar, bu sezon kazanıyoruz. Bugling Bastards'ı yenmememiz için hiçbir sebep yok.

Şu an sarhoş musun Ashlynn? New Holland'ı hiç yenemedik. Culpepper'daki kız futbolu tarihi boyunca.

Her şeyin bir ilki vardır. Koç

Cicero: İşte ruh budur. Koç

sarhoş.

Natalee: Koç ve Ashlynn sarhoş!

Koç Cicero: Affedersiniz. İnsanlar böyle kovulur, gerizekalılar. BEN SARHOŞ DEĞİLİM. NE DE REŞİT OLMAYANLARA ALKOL VERİYORUM.

Sophie P: Koç kime bağırtıyor? Libby:

Ağabeyime.

Ruby: Koçun ağabeyi mi var?

Libby: Hayır, kimsenin uygunsuz ya da yasadışı bir şey yapmadığından emin olmak için bu mesaj panosunu denetleyen kişi.

*Sophie S.: İzleniyor muyuz??? *Ördek dudaklı selfie koleksiyonunun tamamını siler**

Neden alkol sağlıyor? Burada bir Zima ve bir sedir var gibi mi?

Koç Cicero: Aman Tanrım. Zimas hala bir şey mi?

*Koç Cicero: ASLA AKLINDAN ÇIKARMA! BİR AVUÇ REŞİT
OLMAYAN ÇOCUĞA ALKOLDEN BAHSETMİYORUM! BENİ
KOVDURMAYA ÇALIŞMAYI BIRAKIN!*

"BAYANLAR," Jake ellerini çırttı ve yaşları on dört ile on sekiz arasında değişen otuz kadar kızın oturma odasına dolmuş gürültüsü arasında bağırdı. Kızlar kanepeye yığılmış, koltukları paylaşmış ve yere yayılmışlardı. Çoğunlukla mutfakta şarap şişeleri ve dondurulmuş yumurtalı ekmek mezeleriyle takılan bir avuç ebeveyn refakatçisi vardı. Öngörümü duyduktan sonra -halkın önünde küçük düşmek- Jake olaya dahil olmakta ısrar etti.

Ayrıca tanıdığım en büyük televizyon ondaydı.

Sehpanın üzerine çıktım ve süslü düdüğümü çaldım. "Hey, Ahır Baykuşları." Bu onları susturdu.

Vicky, çok cömert erkek arkadaşımın benim dipsiz kuyum ekibim için sipariş ettiği pizzayı dağıtmaya başladı. İki yaşındaki Tyler'ın tasmaını bileğine dolamıştı.

"Antrenman sahamız yağmurdan çamur deryasına döndüğü için, Buglers'ın maç kasetlerini izlemeye geldik, böylece sahadaki hareketlerini tahmin edebiliriz," diye duyurdum.

"Bunun yerine *The Great British Bake Off*'u izleyemez miyiz?" Morgan E. sordu. "GBBO yok! Maç kaseti izliyoruz ve düşünceli Cuma günü kazanmamıza yardımcı olacak gözlemler" dedim.

Natalee, "Belki de beklentilerimizi biraz daha düşük tutmalıyız," diye önerdi. Tyler pizzaya doğru hamle yaptı ve Vicky onu bir balık gibi yakalamışken, Natalee pizzayı onun ulaşamayacağı bir yerde havada tuttu.

Angela, "Evet, kazanmak yerine kendimizi küçük düşürmemeye odaklanmalıyız," diye homurdandı.

"Kapa çeneni ve pizzanı ye," diye tersledim. "Koç Cicero, izin verirsiniz," dedi Jake.

Sehpa kürsümden indim. "Elbette."

"Hanımlar, beklentilerinizi düşük tutmanın ne anlamı var? Düşük beklentilerin gerçek hayatta size ne kazandırdığını biliyor musunuz?"

Büyülenmiş bir şekilde ona baktılar.

"Düşük beklentiler size berbat erkek ya da kız arkadaşlar getirir," dedi Morgan E. Avuçlarını birbirine bastırdı ve ona küçük bir teşekkür selamı verdi. "Düşük beklentiler size asla değerinizi ödemeyen berbat işler getirir. Sizi ezip geçen arkadaşlarınız ve iş arkadaşlarınız olur. İstedğin bu mu?"

Kucaklarında unutulmuş pizzalarla başlarını sallıyorlardı. Jake Weston, muhteşem iri yarı adam, konuşuyordu.

"Düşük hedef koymanın bir anlamı yok. Kendinizi hayal kırıklığından koruduğunuzu sanırsınız ama aslında yaptığınız şey kendinizi asla en iyisine sahip olamayacak şekilde ayarlamaktır."

Rachel'ın yanına yere oturdum ve dikkatle dinledim.

"Kesinlikle bir yaşam koçu gibi olmalı," diye fısıldadı

Rachel. "Kesinlikle," diye katıldım.

"Ya kazanamazsak?" Ruby hâlâ ikna olmamış bir şekilde sordu.

"Ya kazanmak için elinden gelen her şeyi yaparsan ve yine de kaybedersen?" Jake sordu. "Ya dener ve başarısız olursan?" Odayı tıklım tıklım dolduran kalabalığı taradı. "Ya her şeyinizi ortaya koyar ve elinizden gelenin en iyisini yaptığınız için pişmanlık duymazsanız?"

Tüylerim diken diken oldu. Adam tarih öğretmek için harcanmış. Her yerde lise çağındaki kızlara ilham kaynağı olmalıydı. Ve otuz sekiz yaşındaki geçici futbol koçlarına da.

"Zaten sürekli antrenman yapıyoruz," dedi JV kızlarından biri şöminenin yanındaki köşeden.

"Pratik yapmak başka bir şey. Sen savaşa hazırlanıyorsun!"

Kızlar birbirlerine baktı. Birkaçı şüpheli görünüyordu ama büyük çoğunluk düşmanın üzerine gitmeye hazırды.

"Tamam. Savaşa nasıl hazırlanacağız?" Ashlynn sordu.

MARLEY

W Daha önce hiç koşmadığımız gibi koştuk. Hiç delmediğimiz kadar deldik.

Daha önce hiç mızımızlanmadığımız kadar mızımızlandık. Ahır Baykuşları bir kararlılık makinesiydi. Her gün, son okul zili çalar çalmaz bir araya toplanır ve kazanmamıza yardımcı olabilecek ne varsa yapardık.

Cumartesi, maç kasetlerini izledik.

Jake bize en iyi mesafe koşucularından ve sprinterlerinden birkaçını ödünç verdi ve ekibim Pazar gününü koşu alıştırmaları ve nefes egzersizleri yaparak oflayıp puflayarak geçirdi. Ruby, sevimli Ricky'nin peşinden koşarken neredeyse dizardı kirişini yırtıyordu. Onun biraz yavaşladığını ve Ruby'nin ona yetişmesine izin verdiğini fark ettim.

Pazartesi günü Floyd, New Holland Bugler gibi giyinip havaya girdi ve kızlar iki saat boyunca onun etrafında ayak hareketleri talimleri yaptı.

Salı günü, oyunu yeniden başlatmak için oyunlarımızı yeniledik. Ya büyük oynayacaktık ya da eve dönecektik, bu yüzden köşe vuruşu oyunları ve birkaç süslü taç atışı manevrasıyla yaratıcılığımızı serbest bıraktık. Rachel, topu kalenin üzerinden geçiren bir önden takla atışıyla hepimizi şaşırttı. Lisabeth artık takımın bir parçası olmadığından, küçük ikinci sınıf öğrencisini as takıma yükseltmişim ve hücumda Libby ve Ruby ile birlikte başarılı oluyordu.

Her kıza Buglers'dan bir oyuncuyu gölgelemesi için verdim. Sahadaki hareketlerini ezberlemelerini amaçlamışım. Ancak Çarşamba gününe kadar kızlarım Bugler oyuncuları, erkek arkadaşları, notları ve okul sonrası işleri hakkında dosyalar hazırlıyorlardı.

İnternette ne kadar çok kişisel bilginin mevcut olduğunu düşününce ürperdim.

Perşembe günü herkese, yaralanmalarına ya da ceza almalarına neden olabilecek hiçbir şey yapmamaları konusunda kesin talimatlar vererek izin verdim. Koçlarımın büyük maçlardan bir gün önce bizi yerin dibine soktuklarını hatırladım. Sahaya zaten yorgun çıkmıştık.

Libby omzumun üzerinden, "Direksiyonu boğacakmış gibi tutuyorsun," diye gözlemledi.

Jake ve ben erken bir akşam yemeği için dışarı çıkıyorduk ve Libby okuldan sonra eve dönmek için bir araç ayarlamıştı.

"Değilim," dedim, tutuşumu gevşeterek ve kanın yavaşça parmaklarıma geri aktığını hissederek.

"Yarın harika iş çıkaracaksınız," dedi Jake. "Şimdiye kadar bu kadar uyumlu bir kız futbol takımı görmemiştim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Çaresizce güven tazelemek için sordum. Yarın kanıtlamam gereken çok şey vardı. İkinci bir Culpepper Mezunlar Günü'nü mahvetmemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Libby omzumu okşadı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız, Koç."

"Ben daha çok sizi hayal kırıklığına uğratmaktan endişeleniyorum," diye itiraf ettim. Tanrı aşkına, ben baş antrenördüm. Ne yaptığımı bilmem gerekmez miydi? Takımına güvenle liderlik etmem gerekmez miydi? Bunun yerine, sınırlarımı kusabilmek için yedek kulübesinin arkasına bir kumuk kovası saklamak zorunda kalacaktım.

Libby felsefî bir yaklaşımla, "Herkes kazanmayı ve kaybetmeyi öğrenmek zorunda," dedi.

"Nasıl kazanılacağını gerçekten öğrenmek isterim." Libby ve Jake kıs kıs güldüler.

"Ee, Libs, Culpepper senin için nasıl gidiyor?" Jake konuyu değiştirerek sordu.

Genç bir omuz silkme hareketi yaptı. "Korkunç değil."

"Burayı çok sevdiğini ve hayatı boyunca aradığı rol modelin ben olduğumu düşündüğünü söylüyor," diye Jake'e tercümanlık yaptım.

"Doğal olarak ben de öyle düşündüm."

"Evde işler nasıl?" Ona sordum. Libby'nin koruyucu annesiyle henüz tanışmamıştım. Telefonda ve mesajlaşarak konuşmuştuk. Ama o çift vardiya çalışan bir hemşire. Libby'nin evinde çok fazla yetişkin gözetimi olmadığı hissine kapıldım.

"Peki," dedi.

Yalanına inanmayarak onun yoluna döndüm. Yirmi yıl önce ben de yalan söyleyen bir gençtim. Hesap yaparken neredeyse yoldan çıkıyordum.

"Neden bizimle yemeğe gelmiyorsun?" Arabayı garaj yoluna çektiğimde Jake önerdi.

Bu dünyada iyi bir adamdan daha çekici bir şey var mıydı? Dövmeli. Eşofmanla günahkar görünen. Ve aptal bir köpeği olan. Ve erkeksi kirpikleriyle beni orgazma ulaştırabilen.

Libby'nin evindeki tüm ışıklar yanıyordu ve ön bahçeye bakan büyük pencereye yüzlerini dayamış iki çocuk vardı. Bize heyecanla el sallıyorlardı. Garaj yolu boştu ama ön kapı aralıktı.

Libby içini çekti. "Yapamam. Bu gece küçüklere bakma sırası bende." "Akşam yemeğini geri getirebiliriz," diye teklif etti Jake.

Arka kapıyı açtı ve sırt çantasını sürükleyerek dışarı çıkardı. "Teşekkürler ama ben hallederim. Sosisli sandviç ve peynirli makarna. Yaşasın."

Jake onu işaret etti. "Şampiyonların yemeği."

El salladı ve arabamı geri vitese takmadan önce içeri girip ön kapıyı kapatmasını bekledim.

"Harika bir çocuk," diye gözlemledi.

"Evet. Keşke biraz daha ilgi görebilse," diye iç geçirdim, araba yolundan geri geri giderken. "Bence ya tek başına ya da bir sürü çocuktan sorumlu olarak çok fazla zaman geçiriyor."

"Onun için yaptığın şey iyi bir şey," dedi elini bacağıma koyarak. "Denetimsiz bir genç olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Amcalarım o zamanlar başıma gelebilecek en iyi şeydi."

"Çocuk sahibi olmak istiyor musun?" diye sordum. Neden ağzımdan kaçırdığımı bilmiyorum.

Kendi tükürüğüyle boğuldu ve yolcu koltuğundan kesik kesik öksürdü.

Su şişemi ona doğru ittim. "İyi misin?"

İçkisini yudumladı ve kendine gelmek için acele etmedi. "Bu çok mu kişiseldi?" diye sordum.

"Çıktığımız zaman değil. Sen sadece... beni şaşırttın," diye itiraf etti.

"Bunu hiç düşünmedin mi?"

Jake elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Pek sayılmaz. Çocuklardan hoşlanmıyor *değilim*. Ama Noel sabahı saat 2'de oyuncak bebek evi inşa ederken, iki saat sonra biri beni yataktan kaldırdığında kıcıımı sürükleyeceğimi de hiç düşünmemiştim.

Noel Baba'nın gelip gelmediğini görmek istiyor. Hayır, çocuk! Noel Baba falan yok! Hepsini ben yaptım ve biraz övgü istiyorum!"

Güldüm ve cevabındaki erkekliğe imrendim. Otuz sekiz yaşındaki bir erkek, bu noktaya kadar bir aile kurmayı hiç düşünmemiş olabilirdi. Otuz sekiz yaşındaki bir kadın ise bu konuşmayı çok çok daha önce yapmak zorundaydı.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Eh. Yeğenlerimi seviyorum. Ama hiçbir zaman mini bir ben yaratmak için o ezici dürtüyü hissetmedim. Gelecek nesli lise ve dibe vurmuş özgüven gibi genetik işkencelerden kurtarmak istiyorum. Ayrıca, yumurtalarım şimdiye kadar çırpılmış olmalı. Yıllar boyunca çok fazla Mountain Dew ve suşi içtim. Yeterince uyumadım."

Bebek fikrine karşı hep ikircikli yaklaşmışımdır. Kendilerini hamileliğe ve ebeveynliğe adayan kadınlara hayrandım. Ama kendi insanımı yaratmak için gerçek bir biyolojik dürtü hissetmemiştim.

"Bu harika," dedi Jake.

Onun kabulü, refleks olarak omuzlarıma yerleşen gerginliği serbest bıraktı. "Bunu söyledimde çoğu insan ne diyor biliyor musun?"

"Ne?"

"'Pişman olacaksın' ya da 'Anne olmak hayatım boyunca yaptığım en önemli şey' ya da 'Merak etme. Fikrini değiştireceksin.'"

Yüzünü buruşturdu. "İnsanların benim bir milyon bebek yapmak istemediğim hakkında ne dediklerini biliyor musun?"

"Ne?"

"Hiçbir şey."

İçimi çektim. "Bir penise sahip olmak güzel olmalı."

"Suçluluk duymadan yapılan biyolojik seçimler," diye alay etti Jake. "Ama cidden. Herkesin bebek sahibi olması gerekmez. Başkası için doğru olan senin için de doğru değildir. Bunu biliyorsun, değil mi? Herkesin yaptığını yapmadığın için kendini suçlu hissetmene gerek yok."

Başkası için doğru olan sizin için doğru değildir. Kulağa doğru geliyordu. Oprah'ın A-Ha Moment'i gibi bir şeydi. Ama Jake için daha kolay olduğunu kendime hatırlattım. Liseden beri geçen yılları başarısızlıkla geçirmemişti. Başarı için örnek teşkil eden mükemmel bir ablası yoktu. Bir aile kurup kurmamayı düşünmek zorunda değildi. Boş bir birikim hesabı ve yaşayacak yeri yoktu. Jake Weston ait olduğu yerdeydi ve yapması gereken şeyi yapıyordu.

"Peki, bana çocuksuz bir Noel'i anlatır mısın?" diye sordum. "Bebek evleri yapmıyorsunuz ya da elfleri raflara taşı mıyorsunuz. Ne yapıyorsunuz?"

"Ben şöyle görüyorum. Geç yatacağız. Çıplak uyanırız. Noel sabahı seks." Bana yaramaz bir sırıtış attı.

Biz. "Tabii ki. Noel sabahı seksinden sonra?"

"Noel sabahı kahve, brunch-sen pişirirsin-ve hediyeler." "Çocuk yok ama yine de hediye mi?"

Dehşete düşmüş görünüyordu. "*Tabii ki* hediyeler var. Ne tür bir Grinch'sin sen? Hediyeleri hak edenler sadece çocuklar değil. Ve bilmeni isterim ki, hediye verme konusunda bir ustalık dersi verebilirim."

"Seks. Brunch. Hediyeler. Anladım."

"Sonra büyük bir Noel yemeğı için annelerin ya da amcamların evine giderdik. Bir sürü şarap. Daha fazla hediye. Belki biraz oyun. Ya da ailelerimiz anlaşır sa, biz ev sahipliğı yaparız. Odamız var. Sen çok iyi bir aşçısı n ve ben de muhtemelen yardımcı şef olarak eğitilebilirim," diye düşündü.

Beni kastetmiştik. Jake *benimle* Noel hakkında konuşuyordu. Marley Jean Cicero, ebedi berbat.

Ve parlak, tatil kokulu bir saniye için onu görebiliyordum. Homer elf şapkasıyla. Jake bana bir kadeh şarap dolduruyor. Annem ve babam amcalarıyla gülüyordu. Boğazım biraz sıkılmıştı, ben de temizledim.

"Ya sonunda aile isteyen bir kadınla birlikte olursan?" Aniden sordum. Gerçeklik ihtiyacı, tüm bunların geçici olduğunu hatırlatma ihtiyacı şiddetle yükseldi.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra dizimi sıktı. "Ben seninleyim Mars. Yani bu bir sorun değil."

MARLEY

Bir ömür önce. Eve Dönüş Olayı.

I Mezuniyetten önceki her dakikamı intikamımı planlayarak geçirdim. Genel olarak, rahat bir kızdım. Yüksek toleransım vardı. aptallık. İşkenceli lise yıllarından sonra gerçek hayatımın başlaması için sabırlıydım.

Ama Amie Jo beni çok zorlamıştı. Sessiz bir kurban olmaktan bıkmıştım.

Ve onun için ödeme zamanı gelmişti.

Vicky'yi bu işin dışında tuttum. Sadece onu herhangi bir gizli anlaşma suçlamasından kurtarmak istemedim, aynı zamanda bunun için tam kredi istedim.

Mezuniyet balosu bariz bir seçimdi. Tabii ki o da korttaydı. Kraliçelik için biçilmiş kaftandı. Ya da en azından öyle olabilirdi.

Birinci adım çoktan tamamlanmıştı. Amie Jo'nun ödünç aldığı üstü açık arabasının arkasına asılan 1998 Mezunlar Günü pankartı yerine, üzerinde "Erkek futbol takımının yarısına mastürbasyon yaptım" yazan neşeli bir tabela asmıştım.

En iyi kısmı mı? Birisi ona acıyıp tabelayı arabadan sökmeden önce geçit töreninde yarım mil ilerleyebildi. Diğer en iyi kısmı? Amie Jo'nun sözde en iyi arkadaşı Shonda da sahadaydı ve üstü açık arabada onun arkasındaydı ve tek kelime etmedi.

Bu sadece bir aperiattı. Ana yemek her an gelebilirdi.

Devre arasında kenarda hazır bekliyordum. Vicky'nin okul gazetesi muhabirinin fotoğrafçısı. Bunun bir saniyesini bile kaçırmayacaktım.

Ve sonra başladı.

Bando takımı devre arası gösterisi için sahanın en ucunda sıralanmış, Mezunlar Günü Divanı'nı takdim ediyordu. Havada sadece benim hissedebileceğim bir gerilim vardı. İşler rayından çıkmak üzereydi.

Renk muhafızları, küçük Gwen'in elinde rulo haline getirilmiş bir kağıt pankartla ilerledi. Ona rüşvet vermeme bile gerek kalmamıştı. Amie Jo geçen hafta beden eğitimi dersinde Gwen'in küçük kız kardeşine "Şişko Çok Çirkin" demişti. Gwen kız kardeşini yatak odasında ağlarken ve bitmek bilmeyen mekikler çekerken bulmuş.

Okulun kamerasını onlara çevirdim ve nefesimi tuttum. Bu hepimiz içindi.

"Bunu anlıyor musun?" Vicky sakızını çiğneyerek sordu.

"Oh, evet," dedim.

O anda, davulculardan biri jazzy three-count'u çaldı.

Müziğin başlamasıyla birlikte Gwen ve renk muhafızı arkadaşı uzun kağıt pankartı açtı.

"Culpepper 1998 Eve Dönüş" yazması gerekiyordu. Onun yerine, "Amie Jo İsa'dan nefret eder." yazıyordu.

Şahdamarımdan vuracaktım. Pennsylvania'nın merkezindeki insanların İsa'dan nefret etmesine izin verilmezdi. Bu yapılmazdı. Amie Jo'nun jinekolog babası Culpepper Emmanuel Lutheran Kilisesi'nde diyakozdu.

Grup masumca sahaya doğru ilerlerken kalabalık tezahürattan dehşet içinde soluk soluğa kaldı. Orta sahaya kadar geldiler ve herkesin mesaja uzun uzun bakmasını sağladılar, ardından bir müdür yardımcısı koşarak pankartın üzerinden geçti ve onu ikiye böldü.

"Sen miydin o?" Vicky ağzının kenarından sordu. "Ah, evet," diye sııttım.

"Dahi," dedi gururla.

Kamerayı video ayarına getirdim ve Bölüm B'nin başlamasını bekledim.

"Bu ilginç bir başlangıçtı," diye kıkırdadı kulübedeki spiker gergin bir şekilde. "Eski moda Mezuniyet Balosu eğlencesine devam edelim. Sizlere Culpepper Junior/Senior Lisesi'nin 1998 Mezuniyet Balosu Divanı'nı takdim etmekten büyük bir zevk duyuyorum."

Kayda bastım.

Spikerin müzik setine yerleştirdiği kasetin tıkırtısını ve vızıltısını duyabiliyordum ve gülümsedim. Zamanlamamın yakın olduğunu umuyordum.

Hoparlörlerden görkemli, klasik bir müzik yükseldi ve spiker ilk çifti tanıttı. Tüvit blazer ceket ve kalem etek giymiş bir sarışın ve takım elbise giymiş uzun boylu, iri yarı bir adam. Bir sonraki çift onların ardından dışarı çıktı. Başka bir sarışın. Başka bir blazer ceket. Bu çifte eşlik eden kişi hâlâ üniformalı bir futbolcuydu.

Nefesimi tuttum.

"Sıradaki mahkeme çiftimiz Amie Jo Armburger ve Travis Hostetter." Travis mi? Ne oluyor be?

Travis'i eskortu, Jake'i de mezuniyet balosu partneri yapacak kadar açgözlü müydü gerçekten?

Amie Jo'nun gülümsemesi gergin ve normalden daha zayıf görünüyordu. Birisi ona afişten bahsetmiş olmalı. Güzel.

Çok sessiz olan kalabalığa el sallarken müzik durdu ve yerini sesler aldı.

"Hamile değilim ve bunu sen de biliyorsun."

"Ama önemli olan diğer herkesin neye inandığıdır," diye hatırlattı bana parlak bir şekilde. "Culpepper'a göre sen hamile bir fahişesin."

Kalabalıktan bir nefes sesi yükseldi.

"Aman Tanrım. Yapmadın!" Vicky ciyakladı. "Oh, yaptım."

Kaset devam etti. "Sen bir hiçsin. Asla bir şey olamayacaksın. Tıpkı bu okuldaki diğer zavallı ezikler gibi."

Kalabalıktan biri yuhalamaya başladı ama hoparlörden gelen gerçek Amie Jo'nun sesini bastıracak kadar yüksek değildi.

"Tabii ki Ricky'yi Phil'le aldattım," diye itiraf etti Amie Jo. Culpepper'daki eziklerin de kulakları olduğunu unutmuştu. Bir haftadan kısa bir süre içinde, onun bir pislik olduğuna dair kırk dakikalık ses kaydı toplamayı başarmıştım. Sadece önemli anlara indirgemekte zorlandım. Neyse ki AV kulübü düzenleme konusunda yardımcı oldu.

"Becky'nin neden bu kadar güzel ve popüler olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Eğer onunla arkadaş olmasaydım, hala her zaman olduğu gibi şişman, çirkin bir ezik olacaktı."

Sahadaki sarışın kızlardan biri kıpkırmızı oldu. Amie Jo şiddetle başını salladı. "Ben asla öyle bir şey söylemedim," diye yalan söyledi.

"Shonda aptal erkek arkadaşına o kadar düşkün ki, Cumartesi günü beni ekebileceğini mi sanıyor? Herkese ona uçuk bulaştırdığını söylediğimde kimin kimi ektiğini göreceğiz!"

"Şu bahçe cücesi Bay Fester mı? Onun sahibi babam."

Tribünlerden biri "Sahadan çıkın!" diye bağırdı.

Başka biri "Pislik" diye bağırmaya başladı. Çabucak tuttu.

Ama kaset devam etti. Amie Jo'nun en iyi arkadaşları hakkında dedikodu yaptığı, cinsel ilişkilerden bahsettiği ve genel olarak şirretlik yaptığı en iyi şarkılarından oluşan karışık kasetim stadyumda yankılanırken sııttım.

Travis, Amie Jo'nun tüm öfkesinin yanında solgun görünüyordu.

"Sen!" Kalabalığın hoşnutsuzluğu yüzünden onu duyamadım. Bana baktı ve büyü yapan bir cadı gibi işaret etti.

Ona toplayabildiğim en küstah omuz silkmeyi yaptım. Kötü adam sonunda ortaya çıkmıştı.

Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen yanlış bir hamleydi. En azından masummuş gibi davranmalıydım.

Ama yapmadım. Sonra Amie Jo bana doğru saldırdı, topuklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Oh, kahretsin," diye fısıldadı Vicky. "Askıya alınma!"

Ama bunun için çok geçti. Amie Jo hışım ile yanıma geldi ve yüzüme bir tokat attı.

O andan sonrası bulanıktı. Onu yere yıktığımı tam olarak hatırlamıyorum. Ama Vicky öyle yaptığımı yemin ediyor. Çimlerin üzerinde yuvarlanırken, hakaretler yağdırırken ve dirsekler atarken, cezam hakkında endişelenmiyordum. Ona bir ders vermek istiyordum. İnsanlara çöp gibi davranmanın sonuçları olduğunu. Bu gece, Amie Jo'nun karmasıydım.

Şahdamarıma saldırırken güzelce boyanmış pençeleri boynuma saplandı. Onu üzerimden attım ve hakimiyetimi geri almak için yuvarlandım. Dişler, küfürler ve saf nefretten oluşan bir arapsaçına dönmüştük. Gösterime tepki veren kalabalığın belli belirsiz farkındaydım.

Keşke kendimi savunma dersi alsaydım. Ya da bir zorbanın kıcına nasıl tekme atılır dersi. Bunun utanç verici bir tokat kavgasına dönüşmesini istemiyordum. Onun korkunç, iğrenç, zalim dış görünüşüne fiziksel olarak zarar vermek istiyordum.

Birdenbire karışıma fazladan bir çift el daha girdi ve biri bizi ayırmaya çalışıyordu. Ama iki lise son sınıf öğrencisinin üstünlük savaşına girmesi kadar öfkeli bir şey olamazdı. Tekrar yuvarlandık ve Amie Jo'nun bacaklarının iyi kalpli Samaritan'ın bacaklarına dolandığına yemin edebilirim. Oyuncu sırasına bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim.

Bir itiş kakış, bir takla ve duyulabilir bir patlama oldu. Ve kalabalıktan bir "oooooh" sesi. Ardından gelen acı çığlığı beni Amie Jo'dan uzaklaştırdı.

ve ellerini saçlarımdan çekiyordu.

Yerde yatan Travis'ti ve dizini göğsüne doğru çekiyordu.

"Oh, Tanrım. Travis, iyi misin?" diye sordum.

"Onu rahat bırak, seni sürtük," diye bağırdı Amie Jo. Yüzümü toprağın içine itti ve sürünerek ona doğru ilerledi. "Travis, tatlım, iyi misin?"

Değildi. ACL'si de öyle. Birçok şey çok çabuk oldu.

İki takım maskotu itişip kakışmaya başladı ve bu itişme sahada kavgaya dönüştü. Hakemler, koçlar ve ebeveynler araya girdi.

Amie Jo ve ben Müdür Fester tarafından yakalandık ve Travis sedyeyle götürülürken sahadan çıkarıldık.

"Davranışlarınız karşısında dehşete düştüm hanımlar," diye tısladı Bay Fester. "Bu tahammül edilemez de ötesinde."

Amie Jo, "Benim bununla hiçbir ilgim yok Bay Fester," diye söze başladı.

"Hoparlörden gelen senin sesindi, değil mi? Bana bahçe cücesi diyen?"

Amie Jo yalan söylemeye hazırды ama Bay Fester buna izin vermedi.

"Bu geceden itibaren ikiniz de bir hafta uzaklaştırma aldınız."

"Ama Mezuniyet Balosu! Ben Kraliçe olacağım," diye haykırdı.

Ailesi etrafımızda toplanan kalabalığı iterek geçti.

Onları Steffi Lynn takip etti.

"Bir hafta. İkiniz de derhal okul alanını terk edeceksiniz," dedi Bay Fester, yüzü sağlıklı olduğunu düşünmediğim bir mor tonuna dönüşerek.

"Tacımı istiyorum," diye bağırdı Amie Jo.

Annesi bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Sana tacını alacağız tatlım," diye mırıldandı.

Dr. Armburger, "Bay Fester, belli ki burada bir tür yanlış anlaşılma var," dedi. "Kızım burada bir kurban."

Adam sağır mıydı? Kızının hoparlörden karısının Vicodin şişesini çaldığını söylediğini duymamış mıydı?

"Dr. Armburger, kızınız kurban değil. Kararım geçerlidir. Bir haftalık uzaklaştırmalar şimdi başlıyor."

Ailesi hıçkırarak ağlayan Amie Jo'yu stadyum girişine doğru yönlendirirken Steffi Lynn bana ters ters baktı. Beni yere itmeden önce, "Artık okulda değilim, bu yüzden başım belaya giremez," dedi.

Çakıllar avuç içlerimi ısırdı.

"Kozmetoloji okulundan sınıfta kaldığını duydum," dedim. Gelen bir kahraman olmasaydı muhtemelen beni yerde tekmeleyecekti.

"Hey! Seni şişirilmiş öküz!" Vicky'nin sesi, aceleyle ilerleyip Steffi Lynn'in yüzüne doğru gelirken cınladı.

Ayağa fırladım ve kendimi onların arasına soktum. Askıya alındığımda Vicky'nin bana katılmasına ihtiyacım yoktu.

"Zaten uzaklaştırıldım," dedim ona. "Bırak bunu ben halledeyim."

Vicky hırlamaya yakın bir ses çıkardı ve Steffi Lynn'e dişlerini gösterdi.

"Haklısın," dedim Steffi Lynn'e. "Artık okulda değilsin. Artık benim takımım da değilsin. Bu da sana hayatının geri kalanını başkalarının hayatlarını mahvederek geçirecek sefil, küfürbaz, içten içe ölü bir pislik olduğunu söyleyebileceğim anlamına geliyor. Özel biri değilsin. Herkesten daha iyi değilsin. Aslında, derinlerde bir yerde, yeterince iyi olmadığını biliyorsun. Bu yüzden o boktan tavrını takınabilir ve hayatının geri kalanında boşanmalar arasında yaşayacağın annenle babanın evine geri dönebilirsin!"

Şerif departmanının yarısı ortaya çıkıp kavgayı ayırmak için koşarak sahaya girdiğinde ben hala orada titreyerek duruyordum.

MARLEY

I JV Homecoming maçı, as takım maçının nasıl olacağına dair bir gösterge olsaydı, maç arasında eve gidecek, bavulumu toplayacak ve utanç içinde şehri terk edecektim. Bugler'lar kızlarımı sahada kıyma. İzlemesi zordu.

Orta saha oyuncularımdan biri ile kendilerinden on beş santim uzun iki Bugler kızı arasında yaşanan sert bir tartışmadan ürktüm. "İyi iş çıkardın Matilda," diye seslendim.

Takımım berbat değildi. Sadece henüz fazla tecrübeleri yoktu ve umarım bu dayak onları futboldan sonsuza dek soğutmazdı.

"Pastil?" Vicky bir torba öksürük damlasını bana doğru itti. "Ev yapımı viski ve bal. Ağır viski."

"Boğulacağımдан korkuyorum," dedim ve çantayı ona geri ittim.

"Sadece bir sonraki oyun için biraz ses sakladığınızdan emin olun," diye uyardı

Be

n. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

Arkadaşım büyük boy ceketinin altından omuz silkti. "Geçen sene skor 8-0 olurdu." Skor tabelasını işaret etti. "On dakika kala durum 3-1. Bu şimdiden büyük bir gelişme. Bu kızlar gelecek yıl daha da iyi olacaklar."

Gelecek yıl burada olmayacaktım. Gelecek yıl, başka biri onlara koçluk yapıyor olacaktı. Muhtemelen ne yaptığını bilen başka biri.

Saha ışıkları başımın üzerinde gümbür gümbür yanıyordu ve sanki bir spot ışığının altındaymışım gibi sıcaklığını hissediyordum.

JV MAÇINI KAYBETTİK. Sürpriz olmadı. Ama sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Maç aralarında beş dakikamı alıyor ve arabamda teselli arıyordum. Derin temizleyici nefesler camları buğulandırdı ve çarpan kalbimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Saha kenarında kalp krizi geçirecektim. Tıpkı son koçları gibi. Takımımı travmatize edecek, kalabalığın Mezunlar Günü'nü mahvedecektim. Muhtemelen bu geceden sonra da dans edeceklerdi, diye düşündüm. Okulun ve kasabanın o kadar da bir parçası değildim.

Belki DJ, Kral ve Kraliçe'yi takdim etmeden önce bir dakikalık saygı duruşunda bulunur.

Bir yumruk camıma hızla çarptı ve ödümü kopardı.

Ben.

Kapıyı açtım ve Jake'i bana sırtıırken buldum.

"Seni kendinden kurtarmaya geldim," diye açıkladı beni çekerek. arabamın güvenliği için.

"Aman Tanrım. Şu insanlara bak," diye nefes aldım. Tüm Culpepper kasabası kızlarımın maçını izlemek için soğuk Ekim gecesine göğüs geriyordu... Aslında daha çok devre arasında kimin Mezuniyet Kraliçesi seçildiğini görmek için buradaydılar.

"Beni dinle Mars. O tribünlerde esir bir izleyici kitlen var. Sen ve o kızlar kışınızı yırtarak çalıştınız. Gösterin onlara."

"Ya kaybedersek?" Sesimde duyduğum çaresizlikten nefret ediyordum.

"Kaybetmek asla dünyanın sonu değildir. Kaybetmek öğrenmenin başladığı yerdir."

"Yeterince öğrendim. Artık öğrenmeme gerek yok."

Elleriyle yanaklarımı sıktı, dudaklarıma balık bakışı yaptı. "Sen çalışıyorsun. Oyuncuların emek veriyor. Tek yapmanız gereken oraya çıkıp elinizden gelenin en iyisini yapmak. Her şeyi sahada bırakın. Önemsemekte sorun yok. Kazanmayı istemekte sorun yok. Bir insan olarak değerinizi kazanmak ya da kaybetmek gibi bir şeye bağlamanız doğru değil. Anladın mı?"

"Tanrım," diye mırıldandım ördek dudaklarımın arasından. "Aferin kızıma. Şimdi, hediyeni istiyor musun?"

"Yesh pwease."

Yüzümü bıraktı ve bana küçük, özenle paketlenmiş bir kutu uzattı. Kutuyu parçalamadan önce gümüş ambalaj kâğıdına hayranlıkla bakmak için bir saniyemi ayırdım.

"Fitness saati mi?" Çok pahalı bir fitness saati.

"Koşarken kullanman için. Ya da yürürken Homer," dedi ve kutudan çıkarıp bileğime taktı. "Kilometreyi, kalp atış hızını, kaloriyi takip edebilirsin. Bluetooth özelliği de var. Yani maç sırasında sana cesaretlendirici bir mesaj atarsam, telefonunu çıkarıp maçı izlemek yerine Snapchat'te geziniyormuş gibi görünmek yerine bileğine bakabilirsin."

Parlayan saat kadranına baktım. "Bu gerçekten çok düşünceli bir davranış Jake," dedim. "Teşvikten kastın sik resimleri değil, değil mi?"

Telefonunu çıkardı. "Bekle." Saat bileğimde titreşti.

Seninle gurur duyuyorum Mars. <3

"Oh." Yapabildiğimin en iyisi buydu. Tek istediğim onun kollarına atılmak ve yüzümü göğsüne çarpmaktı. Ama Jake Weston bile bu gece beni korkularımdan koruyamazdı. Onlarla kendim yüzleşmek zorundaydım. En azından bunu bileğimde o varken yapacaktım.

Çenemi yukarı kaldırdı. "Seninle şimdiden gurur duyuyorum. Sen de olsan iyi olur. Şimdi git kızlarına filmlere yakışır bir moral konuşması yap ve bu gece biraz eğlen."

"Tamam. Bunun için de teşekkür ederim." Saati kaldırdım. "Ve diğer her şey için. Gerçekten harika bir arkadaş oldun." Sesim çatallaştı.

"Sakin buna başlama Mars," dedi, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Benim hakkımda bunu bilmiyor olabilirsin ama ben empati kurabilen bir ağlayıcıyım. O yüzden kendini topla kadın, yoksa ikimiz de içeride hüngür hüngür ağlarız."

Omuzlarımı dikleştirdim ve parmağımı saatin kadranında gezdirdim.

Jake kıcıma bir tokat attı ve beni stadyum girişine doğru itti.

"Bana her beş dakikada bir cesaret mesajı atabilir misin?" Ben sordum.

"Evet, yapabilirim."

CULPEPPER BARN OWLS benim hissettiğim kadar hasta ve korkmuş görünüyordu. Birkaç hafta önce zorla girdiğim spiker kulübesinin altındaki aynı yardımcı odaya tıkılmıştık. Fıskiye sistemi paneli artık kilit altındaydı. Ancak, ihtiyaç halinde kilidi kolayca açabileceğimden emindim. Örneğin, 13-0'lık eve dönüş maçında. "Hanımlar." Derin bir nefes aldım. "Bu gece büyük bir maç var. Ama siz hazırlandınız. Bu maça çok şey bağlıymış gibi hissettiğinizi biliyorum. Tribünlerde kazanamayacağımızı düşünen pek çok insan var. Ama onların bununla hiçbir ilgisi yok. Onların beklentilerinin bizimle hiçbir ilgisi yok. Biz hafife alınıyoruz. Ve kabul edelim ki, bu birilerinin bizi ilk ya da son kez

bizi hafife alacak."

Ayak takımının etrafında baş sallayanlar oldu.

"Onların beklentilerini kontrol edemeyiz. Ama çabamızı kontrol edebiliriz. Çalıştınız. Çabanızı ortaya koydunuz. Yapacak tek bir şey kaldı."

"Kazan!" Vicky bağırды, tozlu bir bankın üzerine atladı, yumruğunu havaya kaldırdı. Takım ona bakakaldı.

"Bir galibiyet *iyi* olurdu ama" dedim Vicky'yi kenara çekerek, "sahaya çıkıp kendinizi gururlandırdığınızı görmeyi tercih ederim. Siz zaten işin zor kısmını yaptınız. Sizden tek istediğim o ışıkların altına çıkıp güçlü kadınlardan oluşan bir takım olarak oynamanız."

"Fierce!" Vicky uludu.

"Ya kaybedersek?" Angela küçük tırnağını kemirerek sordu.

"O zaman bunu dizlerimizde çamur ve yüzümüzde gülümsemeyle yaparız," dedi Libby. "Bu iş bizde çocuklar. Harika bir gösteri sunacak kadar iyiyiz. Kazanacak kadar iyiyiz. Kaybedersek de hayatta kalabilecek kadar iyiyiz. Kaybetmeyecek olsak bile."

"Ne dedi o!" Vicky iki işaret parmağıyla Libby'yi göstererek çılgılık attı.

Küçük çemberimizin etrafında gülümsemelerin belirdiğini gördüm.

Birbirimize sokulduk, kollarımızı birbirimize doladık ve aramızdaki mesafeyi kapattık. "Zor kısmı bitti," dedim onlara. "Tüm antrenmanlar, alıştırmalar, koşular. Şimdi işin eğlenceli kısmı. Işıkların altında oynayın. Ve bunu yaparken çok iyi vakit geçirin. Kazanın, kaybedin ya da kavgaya ettiğiniz için hükmen mağlup sayılın, sizinle gurur duyuyorum çocuklar."

"Ahır Baykuşları üç deyince," diye havladı Ruby.

"Bir, iki, üç. Ahır Baykuşları!" diye bağırdı ekip. Çemberi kırdılar ve savaşa hazırlanan savaşçılar gibi kapıdan dışarı çıktılar.

"Dinle," dedi Vicky omzuma vurarak. "Kusmamız gerekirse diye spor çantama birkaç plastik torba koydum."

"Şu viski pastillerinden daha var mı?" diye sordum.

"Hepsini yedim sayılır," diye itiraf etti alkol kokan nefesiyle. "Ama bel çantamda yedek bir burbon var."

"Devre arasında ihtiyacımız olursa diye saklayın."

ULUSAL MARŞ her zaman olduğu gibi beni boğdu ama kalabalığın zaten hıçkırı hıçkırı ağladığını düşünmemesi için gözlerimi silmekten kaçındım. Ayrıca, eğer Jake gerçekten empati kurabilen bir ağlayıcıysa, tribünlerde gözyaşlarına boğulmasını istemedim. Yazı tura atışını Buglers kazandı. Takım kaptanlarının benimkinden daha yüksek olmasının nedeninin New Holland sütündeki hormonlar olup olmadığını merak ettim. Geniş omuzlu 24 numaranın dişi altın mıydı?

İlk oyuncular sıraya girerken Vicky ve ben sahadan çıktık ve kalabalığa şöyle bir göz attım. Jake ve amcaları ailemle birlikte oturuyordu. Babam hiç ironi yapmadan Koç Cicero Mezuniyet Kraliçemizdir tabelasını tutuyordu. Annem, Jake'in ona "sıcak tutsun diye" verdiği yalıtımlı seyahat kupasını tutuyordu. İçinde kahve olmadığına dair bir his vardı içimde. JV takımı erkek arkadaşları ve arkadaşlarıyla birlikte takım sırasının hemen arkasında birbirlerine sokulmuşlardı.

Amigo kızların baş koçuna beşlik çaktım.

"Senin için harika bir gösteri planladık," diye söz verdi bana.

"Bu gece iyi şanslar," dedim ona.

Andrea, Bill Beerman, Haruko ve Floyd dikkatimi çekmek için ısıklık çaldılar ve ben de gecenin ilk gerçek gülümsemesini yaptım. Yüzlerini Barn Owl mavisine boyamışlardı ve burunlarına köpük gagalar yapıştırmışlardı. Aptal gibi görünüyorlardı ve bu yüzden onları seviyordum.

"Gidelim, Cicero," diye bağırdı Floyd tribünlerden.

Sonsuz aşagılanmışlığıma rağmen Culpepper öğrenci topluluğunun yarısı tezahüratı yankıladı, alkışladı ve metal tribünleri tepeledi.

"İnsanların senin adını tezahürat ettiği bu sahaya tekrar çıkacağını hiç düşündün mü?" Vicky yanımda düşüncelere daldı.

"Hayır. Umarım bu sefer polis müdahalesi olmaz."

"Ah, anılar," diye iç geçirdi sevgiyle.

JAKE

E Soğuk tribünde etrafımdaki herkes maçı izliyordu. Şükran Günü'ne kimin ne getireceğini planlamak arasında.

Tahmin edildiği gibi, Marley'in ailesi ve amcalarım çok iyi anlaşımlardı.

Büyük turta tartışmasına katılamayacak kadar kızımı izlemekle meşguldüm. Marley kenarda duruyordu, aldatıcı bir şekilde rahat bir duruşu vardı. Elleri ceketinin ceplerindeydi. Ayaklarını iki yana açmış, sahadaki aksiyonu takip ederken kendi kendine başını sallıyordu. Vicky onun yanında zıplayıp titriyordu, kıvrıcık kırmızı bukleleri kafasına geçirilmiş kulak ısıtıcılarından kaçmaya kararlı görünüyordu.

"İzleyemiyorum," diye feryat etti Ned yanımda. Bugler'in hücumu Ahır Baykuşu bölgesine doğru ilerlerken eldivenli parmaklarının arasından baktı.

"Her şey yoluna girecek. Bunu halledeceğiz," diye söz verdim.

Boyu yedi metreye yakın olması gereken Bugler forveti, gürleyen ayağıyla topa vurdu. Top savunmamızın başının üzerinden geçip Ashlyn'in becerikli ellerinden ağlara giderken stadyumun geri kalanıyla birlikte ben de nefesimi tuttum.

"Lanet olsun. Yani-" Pazar Gecesi Futbolu-bira-ve-fasulye-daldır tepkimi örtbas etmek için çabaladım. Marley'in omuzlarının çöktüğünü gördüm ve aramızdaki kısa çitin ve insanların üzerinden tırmanmak istedim.

"Ha! Loooooooooser!" Üzerinde Barn Owls parkası ve kocaman kelini gizleyen örgü şapkasıyla Koç Vince ellerini kavuşturdu ve birkaç sıra aşağıdan uludu.

O pisliğin suratına yumruk atmadan hayatıma devam etmemin hiçbir yolu yoktu. Yasal olarak ne yapabileceğimi öğrenmek için aklıma bir not aldım.

Yankıları ne olur? Belki başka bir şaka için Marley'den yardım isteyebilirim. Kadının bir yeteneği vardı.

"O lanet olası adamdan nefret ediyorum," diye mırıldandım nefesimin altında.

Jessica yanımda homurdanarak, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi. Henüz boşalmamış tavuk çorbası kâsesini aldı ve fırlattı.

Havada zarıfçe uçup Koç Vince'in kafasının üzerine baş aşağı mükemmel bir şekilde inişini dehşet ve zevkle izledim.

Uludu, etrafında döndü ve mısır parçalarını uçurdu. Şapkasından et suyu sızdı. Bölümdeki herkes bir anda Bugler'ların gollerini kutlamalarını izlemeye daldı. Tek bir seyirci bile bize doğru bakmadı. Jessica Cicero, son neslin ilkokul yıllarının sevilen bir parçasıydı. Kimse onu aşırı büyümüş bir ahmağa ispiyonlamayacaktı.

"Kim yaptı bunu?" Koç Vince çığlık attı.

Birisi Vince'in çevresine bakmaya çalışarak, "Oturmak ister misin?" diye sordu.

Buglers golü kutlarken, ev sahibi takım başlama vuruşu için pozisyonlarını almak üzere geri koştu.

Telefonumu çıkardım, başparmaklarım ekranda uçuşuyordu.

Ben: Bu psikolojik bir hareket, maçın sonucunu göstermez. Ayrıca annen az önce Koç Vince'e mısır çorbası içirdi.

Başımı kaldırdım, Marley'nin saatine baktığını ve sonra dönüp tribünlere baktığını gördüm.

Vince hâlâ ayaktaydı ve etrafındaki herkesi ya dava açacağı ya da kışlarına tekmeyi basacağı konusunda tehdit ediyordu.

Marley'in gözleri benimkilerle buluştu ve ben de ona baş parmağımı salladım. Sırıttı ve oyuna geri döndü.

"Koç Vince, konuşabilir miyiz?" Müdür Eccles mavi kabarık ceket ve mavi boyalı yüzüyle sert görünmeyi başarıyordu.

"Ooooooh," diye mırıldandı kalabalık, Koç Vince çok ihtiyaç duyulan disiplin cezasını almak üzere oradan uzaklaşırken.

Jessica'yı yumrukladım ve dikkatimi tekrar sahaya çevirdim.

Ahır Baykuşları erken gelen golle fazla sarsılmış gibi görünmüyordu ve Marley'nin hakkını vermek gerekirse o da sarsılmamıştı. Hatta şimdi daha sakın görünüyordu. Marley'nin

Takım başlama vuruşu için dizilmişti ve ön sıradakilerin Marley'e baktığını fark ettim.

İki parmağını kaldırdı ve kızlar başlarıyla onayladı. "İşte benim kızım," dedim içimden.

Natalee topu ayağının dışıyla Libby'ye attı ve sahada koşmaya başladı. Libby arkasını döndü ve topu arkasındaki orta saha oyuncusuna verdi ve Natalee'yi sahanın aşağısına doğru ölü bir deparla takip etti. Orta saha oyuncusu, Bugler ön çizgisine bakarak topu sahanın uzak tarafındaki bir savunma oyuncusuna aktardı. Bugler hücumu topu kovalarken bizim tüm ön hattımız düşman sahasına doğru koşuyordu. Angela topu önüne aldı, sahaya baktı ve vuruşunu yaptı.

Kalabalığın geri kalanıyla birlikte ayaktaydım ve orta sahayı geçip Bugler'ın ceza sahasına doğru süzülen topun mükemmel kavisini izliyordum. Libby topu bekliyordu. Defansa sırtı dönükken topu kaptı ve Natalee'ye doğru düzgün bir pas attı.

"VUR ONU!" Jessica ve ben birlikte çığlık attık. Culpepper'ın geri kalanı da benzer duyguları haykırarak bize katıldı.

Natalee topu yakalamadı bile. Bacağını beyzbol sopası gibi savurdu. Top büyük bir gürültüyle üst direğe çarptı ve ardından bir savunma oyuncusundan sekerek saha dışına çıktı.

Kalabalık hayal kırıklığı içinde homurdanıyordu ama Natalee ve Libby beşlik çaktı, sırtışları bir mil genişliğindeydi. Eğleniyorlardı.

"İyi denemeydi hanımlar," diye bağırdı Vicky takım sırasındaki tüneğinden. Marley sırtıyordu. Telefonumu çıkardım.

Sen harikasin.

Gol atamamışlardı ama Marley tek bir oyunla seyirciyi oyuna ve kızlarına bağlamıştı. Ve takımın kendine güvenini arttırdı. Bir şansları vardı. Gerçek bir şans ve stadyumdaki herkes artık bunu biliyordu.

RUBY, hızlı bir hücumda BARN OWLS'un ilk golünü atarak oyunu 1-1'de eşitledi. Seyirci, sanki bütün gününü maç izleyerek geçirmiş gibi

öğleden sonra Smitty's'de bire iki içiyorlardı. Güvenlik tarafından stadyumdan çıkarılan Koç Dipshit hariç erkek takımı bile pür dikkat maçı izliyordu.

Kışlık kıyafetlerini giyen ponpon kızlar tribünleri saha kenarından ayıran çitlere doğru ilerledi ve hoparlörlerden Jessie J'in "Bang Bang" şarkısı yükseldi.

"Bu şarkıya bayılıyorum," diye bağırdı Ned, Jessica'nın sağında. Var olmayan kışını soğuk tribünün üzerinde zıplattı.

Ekip, *Bring It On'u* birkaç kez izlediklerini düşündüren bir dans gösterisine başladı. Kalabalık şaşkınlık içinde iki kızın ters takla atarak saha kenarından aşağıya inişini izledi. Takımdaki yalnız iki erkek kızları havaya fırlattı, yakaladı ve üç ponpon kız onların üzerinden takla atarken alkışlarla şınav çekmeye başladı.

"Neler oluyor?" diye sordu sağ tarafındaki flanel ceketli adam şaşkınlıkla.

Erkek ve kadın amigolar yer değiştirmiş, kızlar el çırparak şınav çekerken (bir tane bile çekebildim mi?) erkekler de onların üzerinde takla atıyordu.

"Müthiş," dedim ona. "Müthiş şeyler oluyor."

"Bu çok heyecan verici," dedi Jessica, kollarını benim ve Ned'in kollarıyla birleştirerek. "Kadın özgürlüğü sonunda Culpepper'a ulaşmış gibi hissediyorum! Sütyenimi ateşe vermek istiyorum!"

Kalabalığın geri kalanı patlarken erkek takımı ağzı açık bir şekilde oturuyordu. Marley amigo koçuna beşlik çaktı. Tribünlerde tam bir kargaşa vardı ve lanet olsun ki benim de gözlerim dolmuştu. Oradaki benim *kızımdı* ve harikaydı. Tüm toplum üzerinde yarattığı etkinin farkında bile değildi. Yirmi yıldan fazladır bu kasabadaki spor müsabakalarına gidiyorum ve amigo takımının böyle karşılandığını daha önce hiç görmemiştim. Hatta erkek futbol takımı, tribünlerden en çok tortilla cipsi getirene ödül veriyordu.

Marley'di. İnsanlara daha iyi olmaları için ilham veriyordu. Ben de -ki zaten olabildiğince mükemmele yakındım- buna dahildim.

Onunla evlenecektim. Gerçekten, başka seçeneğim yoktu. Marley Cicero benim olmalıydı, ben de onun olmalıydım. Detayları sonra konuşuruz.

Sahadaki aksiyon yeniden başladı ve ben de kasabanın geri kalanıyla birlikte, iki takımın yeşil çimlerin üzerinde

Işıklar.

Her kaçış, her arbede tribünlerden gelen inleme ve tezahüratlarla sonuçlandı. Ve Buglers, Barn Owls kalesinde Ashlynn'in yanından bir top daha geçirmeyi başardığında, kalabalığın yıkımını sanki hepimiz birbirimize bağıymışız gibi şiddetli bir şekilde hissettim. İlk yarıda zaman ilerliyordu ve her geçen dakika Buglerlar daha da büyüyüp güçleniyor, savunmamızı sıkı bir mücadeleye zorluyor gibiydi.

"Bu çok kötü. Bu gerçekten kötü," diye inledi Ned.

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdi Jessica ona, eldivenli eliyle onun eldivenli elini sıkarak. "Marley devre arası konuşmasıyla durumu tersine çevirebilir."

MARLEY

I devre arası konuşmamla mahvettim. İlk yarıda o kadar heyecanlanmıştım ki, Vicky beni yolumdan çekip dans edene ve uluyana kadar "harika işler" ve "yolunuz açık olsun" derken tökezledim "zafer" ve "kış tekmeleme" gibi şeyler bağıryorlardı.

Kızlar heyecandan çok şaşkınlık içindeydi. Ama gurur, boğazımdaki gerçek koçluk motivasyonunu boğdu.

Bugler seviyesinde oynuyorlardı. Elbette, rakip takımın şansı iki kez yaver gitmişti. Ama bu, bizim de bu iyiliğe karşılık vermeyeceğimiz anlamına gelmiyordu. Devre arasına 2-1 geride girmek sezon başında hayal edebileceğim her şeyden daha iyiydi.

Takımı serbest bıraktım, böylece Mezuniyet Divanı'nın orta sahadaki yerini almasını izleyebilecektik. Hepimizi şaşırtarak Ruby'nin aday gösterildiğini öğrendik. Kızlar Ruby'nin uzun saç örgülerini kalın at kuyruğundan çıkarıp bir omzunun üzerinden sarkıttılar. Natalee benim beceriksiz konuşmam sırasında makyajını tazelemişti.

Sahadaki diğer kızlar ekose blazer ceketleri ve kalem etekleriyle muhteşemdi. Ruby çim lekeli üniformasıyla uzun boylu, muhteşem bir başparmak gibi göze çarpıyordu. Uzun ve gururluydu.

"Bu mu?" Gözlerimi kısarak tarlaya baktım.

"Evet. Krosçu çocuk Ricky. Pazar günü bizimle koştuktan sonra ona sordu."

"İyi gidiyorsun Ruby."

Milton ve Ascher'ın sarışın, sıska, çim hokeyi oynayan kraliçe adaylarıyla çıktıklarını fark ettim. Amie Jo'nun tribünde

Noel kartları için profesyonel bir fotoğrafçı ve telefoto lensle o anı yakaladılar.

En azından o ve ben sahada güreşip birkaç bin tanığın önünde kendimizi küçük düşürmüyorduk.

Bill Beerman kablosuz mikrofonuyla sahaya çıktı ve Vicky kolumu kavradı. "İşte başlıyoruz!"

Herkes gergin bir şekilde ayaklarını sürürken Bill öğrenci demokrasisinin tarihi hakkında sevimli ve garip bir konuşma yaptı.

Saatim titredi ve ona baktım.

Jake: Eski günlerin hatrına, tribünlerin altında bir öpüşme seansı için vaktin var mı?

Sırıttım. Biriyle bir geçmişi paylaşmak güzeldi. Sadece altı ay önce tanışıp arkadaş olduğum bir iş arkadaşıyla değil.

Her şey değişmişti. Artık kendine güveni olmayan, korkmuş bir ergen değildim. Bir yetişkindim. Dört mil koşabilen ve mesajlaşmayı tercih eden yirmi beş gençle dolu bir beden eğitimi sınıfını idare edebilen bir yetişkin. Kendine inanılmaz bir sahte erkek arkadaş bulmuş bir yetişkindim. Ağustos ayından bu yana sekiz kilo vermiş ve bir sınıf arkadaşının hayatını nasıl mahvedeceğini planlamak yerine Mezunlar Günü maçında koçluk yapan bir yetişkin. Burada, memleketimin büyük bir kısmının ortasında durup kendimi iyi hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.

Yine de buradaydım. Mucizeler hiç bitmedi.

"Ve bununla birlikte," dedi Bill, "bu yılın Culpepper Lisesi Mezuniyet Kraliçesi'ni açıklamaktan gurur duyuyorum. Ruby King."

"O kazandı! Kazandı!" Vicky ceketimin kolunu tırmalıyordu. Ama ben zıplamakla ve çığlık atmakla o kadar meşguldüm ki fark edemedim. Kızlarım, Tanrı onları sevsin, patladılar. Sahaya koştular ve geçen yılın kraliçesi tacını başına takamadan güzeller güzeli Mezuniyet Kraliçemizi yakaladılar.

Vicky'ye sıkıca sarıldım ve bu gecenin bir sürü eski yarayı iyileştirmenin başlangıcı olduğunu hissettim. Bu yeni bir başlangıçtı, taze bir başlangıçtı ve hepsi bir aradaydı.

RUBY'nin kraliyet galibiyeti bize aradığımız güven desteğini verdi. Sahaya havalı bir şekilde çıktık ve seyirci sanki değişimi hissetmiş gibi heyecanlandı. Sahanın açılışında, bir savunma oyuncusu Natalee'ye ceza sahası içinde faul yaptı. Ve o şımarık Koreli modacı topu sol alt köşeye öyle bir gönderdi ki, bahse girerim fileyi yeniden tamir etmek zorunda kalacaklardı.

2-2 bağlanmıştık ve kendimi *iyi* hissediyordum. Harika hissediyordum.

Hücumumuz Buglers'ın savunmasını kendi yarı sahalarında sıkıştırarak oyuna hakim olduk. Buglers bir kaçamak yapmayı başardı ve Angela kalabalığı ayağa kaldıran patentli kayarak müdahalelerinden biriyle bunu engelledi.

Sahada sihir vardı ve tüylerim diken diken oldu ama bunun soğukla ya da Jake'in ağzıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Ashlynn müthiş bir kurtarış yaptı. Orta saha oyuncularım canla başla koşuyor, hiçbir yorgunluk belirtisi göstermiyorlardı. İkinci yarıda dakikalar ilerledikçe sihirli bir enerji dalgasının üzerinde yükseliyorduk. Buglers savunması güçlüydü ama çatlaklar gösteriyordu.

"Bunu kazanacağız," dedim, bunu iliklerimde hissederek. Özgüven. İnanç. Kızlarım Mezunlar Günü zaferini kazanacak ve o dansa kahramanlar olarak katılacaklardı. Ben de ellerim kanayana kadar onları alkışlayacaktım.

Maçın son iki dakikasına girmiştik. Saat durmadan ilerliyordu. Geçen her saniye bizi oyunun sonuna yaklaşıtıyordu. Gergin değildim. Duş alması, üstünü değiştirmesi ve dans için makyaj yapması gereken kadınlarla dolu bir takımım vardı. Uzatmaya gitmiyorduk.

"Barn Owls," diye bağırdım saha kenarından, iki kolumu Buglers'ın kalesine doğru sallayarak. Bu bizim uzaklaşma sinyalimizdi. Tam saha pres. Her zaman hücum.

Ve böylece oyunun temposu değişti.

Forvetlerimin geri kalanı kaleye doğru ilerlerken Rachel topla birlikte yan çizgiye doğru kaçtı. İki savunma oyuncusu arasında yaşanan bir arbede topu yan çizginin dışına gönderdi.

"Atış," dedi Vicky. "Bunu yapmasına izin verecek misin?"

Rachel bana bakıyordu. "Tabii ki." Sırıttım ve ellerimi daire şeklinde döndürerek başımı salladım. "Yazı ve tura," diye seslendim.

Ön çizgim kaleden geri çekildi ve dizildi. Orta saha oyuncularından biri Rachel'in taç atışına yem olmak için koştu.

"Bu Culpepper spor tarihinin en büyük anı olabilir," diye nefes aldı Vicky.

Bu, tarihimdeki en büyük an olabilir.

Kenar çizgisinde birbirimize sarıldık. Yedek kulübesindeki oyuncular da ayağa kalkıp bize katıldılar, kollarımız birbirimize sıkıca sarılmıştı. Arkamızdaki kalabalığın kafa karışıklığını hissedebiliyordum. Bir şeyler olmak üzere olduğunu biliyorlardı.

Rachel yan çizgiden birkaç adım geri çekildi. Hakem düdüğü çaldı ve Rachel çizgiye doğru koşmaya başladı. Bir metre kala eğildi, topu çimlerin üzerine bıraktı ve takla attı.

Kalabalığın nefesi kesildi.

Takladan gelen ivme topu yüksek bir kavisle Buglers'ın kalesine doğru gönderdi. Vicky bana yapıştı, kolu aç bir boa yılanı gibi boynuma dolanmıştı.

Ön hatlarım koşmaya başladı. Savunma düztabanlı ve şaşkıındı. Ve kızım Libby bir NBA smaçörü gibi yerden kalktı. Libby ustaca bir hareketle topun yönünü değıştirdi.

Kaleci havaya sıçradı.

Tüm stadyum nefesini tuttu.

Ve sonra top ağlarla buluştuğunda patladı.

"Aman Tanrım!" Vicky son zil sesiyle çığlık attı. Dişlerim takırdayana kadar beni bez bebek gibi salladı.

Oyun bitti. Victory Barn Owls. Başardık. Başardık amına koyayım.

Oyuncular yarı sahada Libby ve Rachel ile mücadele ederken sahada tam bir kargaşa vardı. Taraftarlar tribünlerden akın ederek alçak çitlerden atladı ve kutlamaya katıldı.

Kalabalık bir manzaraydı ve ben ortasında tek başıma durmuş, her şeyi içime çekiyordum.

İçinde.
Sonra eller belimdeydi ve Jake beni havaya kaldırıyordu, saha ışıklarının altında beni döndürüyordu.

"Başardın Mars!" Annem ve babam onun arkasındaydı, amcaları da onların. Fakülte arkadaşlarım. Takım aileleri. Erkek futbol takımı partiye katılırken Rachel, Libby ve Ruby omuzlara alındı.

Ve Jake beni yavaşça yere indirdiğinde, ağzı benimkini bulduğunda, o ilk öpücükten yirmi yıl sonra beni öptüğünde, kazanan benmişim gibi hissettim.

Ta ki buzlu su soğutucusunu üzerime devirene kadar.

MARLEY

Sözü Edilmeyecek Eve Dönüşün Ardından

I aynı anda hem kahraman hem de dışlanmıştım. Ailem intikam planım ve uzaklaştırmam karşısında şaşkına dönmüştü. Beni cezalandırmak yerine -ebeveyn

tamamen yabancı oldukları bir sorumluluk - "bekle ve gör, bir daha yaparsa" tavrını takındılar.

Amie Jo'nun duygusal olarak işkence ettiği ve kişisel olarak mağdur ettiği insanlarla

*-öğrenciler, öğretmenler ve Weis Marketlerindeki tüm kasa personeli-
Mezunlar Günü gösterim ve ardından uzaklaştırılmam bana efsanevi bir popülerlik kazandı. Ne yazık ki, "zavallı, tatlı, İsa'yı seven Amie Jo'nun"*

Tanrı vergisi popülaritesi nedeniyle haksız yere hedef alındığını düşünen bir o kadar da Amie Jo Takımı üyesi vardı. Parti çizgileri, saçını, arabasını ve göğüslerini kışkırdığım için ona saldırdığım yönündeydi. Bu sırayla.

Amie Jo'nun takımındaki sayılar, açığa alındıktan sonra çıktığı iyi niyet turu sayesinde artıyordu. Culpepper Emmanuel Lutheran Kilisesi'nin korosuna katıldı ve özür notlarını el yazısıyla yazdı. En büyük başarısı ise Hershey Otel'de bir spa pijama partisiydi.

Bu hafta sonu. Sınıfımızdaki bütün kızları davet etti.

Ben hariç.

Dr. ve Bayan Armburger'in kızlarının imajını düzeltmek için bir reklamcı tuttuklarından şüpheleniyordum. Kendini beğenmiş mağduriyet duygum körelirken, düşük seviyeli bir suçluluk duygusuyla baş başa kalmıştım. İntikam tatlı değildi. Biraz iğrençti. Tamam. Çok iğrençti.

Aslında Amie Jo'nun seviyesine inmiştim ve şimdi her tarafım kötü kız bitleriyle kaplıydı. Gerçekten, tüm bu karmaşanın tek iyi tarafı Amie Jo'nun artık okulda benden uzak durmasıydı. Ben de onu ısırmiştım ve artık zararını daha güvenli bir mesafeden vermek zorundaydı.

Dolabıma doğru yöneldim ve sümük yiyen biri olarak ünü ikinci sınıftaki Amie Jo'nun teneffüste istediği salıncağı almasından kaynaklanan Marcus Smith'in beşlik çakmasını kabul ettim. Çim hokeyi takımının yeni oyuncuları ve Mezunlar Günü prensesleri Mindy Leigh ve Leah'nın sivri kıkırdamalarını görmezden geldim.

Bugün dolabım Culpepper Emmanuel Lutheran Kilisesi'nin gençlik grubundan gelen dua istekleriyle kaplıydı ve yollarımın yanlışlığını fark etmemi istiyorlardı. Ve perhiz yapmaya başlamam için.

İçimi çektim.

"En azından çocuk bezini bırakmışlar," diye gözlemledi Vicky, isteklerden birini yırtarak.

"Keşke burayla işim bitmiş olsaydı. Kimse beni ben olarak görmeyecek. Ya İncil'e göre cezalandırılmış hamile bir fahişe olacağım ya da kindar, akli dengesi yerinde olmayan bir baş belası."

"Muhtemelen ortalarda bir yerde olduğunu hissediyorum," diye düşündü.

"Yeni oyun planı," diye karar verdim. "Sadece arka planda kaybolacağım. Bir duvar çiçeği olacağım. Bir Zen ustası olacağım ve Amie Jo'nun kışkırtmalarına cevap vermeyeceğim."

Vicky'nin kaşları kuşkuyla havaya kalktı. "Canavarı dışarı çıkardıktan sonra dolaba geri koyabilir misin?"

"Hiçbir şey bana ulaşamayacak," diye söz verdim. "Görünüşe göre hiçbir şey bu tarafa gelmiyor."

Omzumun üzerinden Vicky'nin baktığı yöne baktım ve işte oradaydı.

Jake Freaking Weston.

Deri ceketi bir omzuna atılmış, kot pantolonu dizden aşınmış. Yaralı motosiklet botları.

Yürüyüşü daha çok çalımılydı.

Mezuniyet balosundan hemen öncesinden beri onu görmemiştim. O aptal notu dolabıma tıktığından beri onunla konuşmamıştım. Ona ne kadar bok kafalı olduğunu söyleme fırsatım olmamıştı. Ve şimdi bir Zen ustası olduğum için, asla böyle bir şansım olmayacaktı.

Havalıydım. Salatalık havalı. Buz küpü havalı. şubat ayında vinyl koltuk havalı.

"Hey, Mars," dedi çenesini sallayarak.

Kalbimin kulaklarımda daha yüksek sesle atmasından nefret ediyordum. Adam beni öpmüş, mezuniyet balosuna davet etmemiş ve sonra da bana "hamile kızlardan hoşlanmadığını" söylemişti. Bu salak herifin benim orta düzeydeki muhteşemliğime layık olmadığını kanıtlamak için daha ne yapması gerekiyordu? Bir at arabasını devirmek mi?

Ondan daha fazlasını beklediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. "Hey, Vic," dedi Jake.

"Saate bakar mısın? Koridorun karşısında durmam gerekiyor," dedi Vicky, karşı duvardaki dolapları işaret ederek. Önce kendi gözlerini, sonra da Jake'i işaret etti. "İzliyor olacağım," diye tısladı.

Belirsiz tehditten tedirgin olmaktan çok eğlenmiş görünüyordu.

Bana dönmeden önce Vicky'nin koridoru geçmesini bekledi.

"Duyduğuma göre mezuniyet balosunda çok fena oynamışsın," dedi.

Kelimelerimi boşa harcamak istemediğim için

homurdandım. "Cumartesi için planın var mı?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Tamam, o pislik için birkaç kelime harcayabilirim.

Kaşları yukarı kalktı. "Ciddi olduğumdan oldukça eminim. Neden? Zaten bir randevun mu var?"

Buzum çözüldü. Sonra kaynadı.

"Beni dinle, Jake Weston." Parmağımı göğsüne sapladım. "Ben üzerine yürünmesinden hoşlanan bir kız değilim. Benimle öpüşüp sonra da götlük yapamazsın. Benimle bir şansın vardı ve bunu mahvettin. O yüzden kışını kaldırıp yolumdan çekil."

"Daha çok bir yürüyüş gibi."

Gözlerimi ona diktim. "Kendini çok sevimli ve çekici sanıyorsun.

Bu, kızlara nasıl davrandığınızı telafi etmez."

Gözlerini kırıştırdı. "Sanırım bir şey kaçırıyorum."

Elimin bir hareketiyle sözünü kestim. "Bir daha benimle konuşma."

"Sınıfımızda 102 kişi var. Muhtemelen yollarımız tekrar kesişecek.

Günde yedi kez gibi" diye belirtti.

Ama onun komik adam, kötü çocuk cazibesine karşı bağışıklığım vardı.

"Şu andan itibaren birbirimize tamamen yabancıyız. Umarım sen ve Amie Jo birlikte çok mutlu olursunuz."

"Bir çevirmene ihtiyacım varmış gibi hissediyorum," diye itiraf etti.

Hırlayarak dolabımı kapattım ve hışımınla koridordan aşağı indim.

Mezuniyet yeterince yakın olamazdı.

MARLEY

R Zaferimizin coşkusuyla Barn Owls kızların soyunma odasına indi. Mezuniyet balosu kıyafetlerinin bulunduğu giysi torbaları dolaplardan sarkıyor ve duşlardan buharlar yükseliyordu. Kahkahalar ve heyecanlı konuşmalar

beton blok ve metalden sekerek odayı doldurdu.

Mümkün olduğunca çabuk duş aldım, önceden düşünüp bu sabah tıraş edilmesi gereken tüm vücut bölgelerimi tıraş ettiğim için minnettarım. Bir banyo kabininin mahremiyetinde lacivert askılı elbisemi giydim. Hepimiz ne kadar yakın olsak da, bir grup şımarık genç kızın çoğunlukla çıplak olan vücudumu görmesine ihtiyacım yoktu.

Ofisime döndüğümde kozmetik ürünlerimi masamın üzerine bıraktım. "Saçını yapmaya geldim," dedi Morgan E., görevinin başında.

Parlak mavi papyonlu bir takım elbise giymişti ve elinde kuru şampuan ve saç spreyi vardı.

"Al bakalım," dedim başımı işaret ederek. O saçlarımı çekiştirip kim bilir nasıl bir şekle sokarken ben masamdaki sandalyeye oturdum ve yüzümü soyunma odasına döndüm.

Sürüngen pencereden Libby'nin dolabına doğru zıpladığını gördüm ve nefesimi tuttum.

Dansa gitmeyeceğini söylemişti. Randevu yok. Elbise yok.

"Bilet ya da dansın gerektirdiği diğer her şey için para yok" dememişti. Ashlynn'in ailesi danstan sonra bitmiş bodrum katlarında takım çapında bir pijama partisi düzenliyordu. Libby, Ashlynn'in ailesiyle birlikte eve gidip takımın geri kalanını beklemeyi planlıyordu. Benim için bu kabul edilemezdi.

Kapısında asılı duran giysi çantasına kaşlarını çatarak baktı. Çantaya zımbalanmış dans biletini parmakladı. Dikkatli hareketlerle çantanın fermuarını açtı ve tam siyah eteğin bir kısmı dışarıya döküldü.

Dudağımı ısırdım ve umutlandım.

Etrafına bakındı ve sonra elbiseyi çıkardı. Sinirli ve eğlenceliydi, tıpkı onun gibi. Kendi elbisem için "sen bir yetişkinsin ve öyle giyinmelisin" bölümünü araştırırken bir mağazanın rafında bulmuştum. Onunki yüksek yakalı ve tam etekliydı. Eteğin ve belin kenarları piliydi ve boynun etrafını sarıyordu. Süper kahramanın patenci kızla buluşması gibiydi. Ve tam Libby'ye göreydi. Benimkinin iki katına mal olmuştu ve onu aldığımda ağlamıştım çünkü o kadar mükemmeldi ki.

Elinde tutarken döndü ve bakışlarımla karşılaştı. Uzun bir süre bakışlarını benden ayırmadı ve sonra camın ardından "teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Ellerimi kaldırdım, boğazım daralırken parmaklarım kalp şeklindeydi. Uzun zamandır yaptığım en iyi şeydi.

Morgan E. bir ağız dolusu saç tokasının arasından, "Bu çok güzeldi, Koç," dedi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye burnumu çektim.

Homurdandı. "Tamam. Her şey hazır. Biraz makyaj yap ve partiye hazır ol."

"Sağ ol Morgan," dedim ona, başımı yoklayıp saçımı kabarık bir topuz halinde buldum.

"Teşekkür ederim Koç," dedi ciddiyetle. "Her şey için."

"Defol git buradan," dedim onu şefkatle kapıya doğru iterek.

Morgan sırtıttı. "Dans pistinde görüşürüz."

Soyunma odasının kapısını kilitlemeden önce tüm kızların giyinip kafeteryaya doğru yola çıkmasını bekledim. Burası gizlice kaçmak ve öpüşmek için fazla iyi bir yerdi.

Anahtarları çantama tıktırdım ve salondan geçerek yıllar önce kaçırdığım dansa doğru ilerledim. İki kez aşık olduğum adama doğru.

Son sınıf koridorunun ağır kapılarını iterek geçtim ve kafeteryaya adım attım. Bugün burada Fransız ekmeğinden pizza ve taze fasulye yemiştik. Ama o zamandan beri burası mavi ve gümüş krepon kâğıtlarından bir harikalar diyarına dönüşmüştü. Bir DJ, eskiden Mezunlar Günü için kullandıkları o eski taht ve daha güzel giysiler içinde kendine güvenen insanlar gibi davranan düzinelerce öğrenci vardı.

Jake'i içeceklerin yanında Amie Jo'nun ona söylediği bir Şeye gülerken gördüm.

Geçmiş deneyimlerim midemi düğüm düğüm etmişti. Basit bir Őaperonluk işi için altı ton fazla süslü pembe bir kokteyl elbisesi giymişti. "Bütün ilgiyi öğrencilerin çekmesini istemiyorum." diyordu.

Onlara bakıp yirmi yıl öncesini hatırladığım için kendimden nefret ettim. Hepimiz farklıydık. Hepimiz büyümüş ve deėiŐmiŐtik, diye kendime hatırlattım. Belki Amie Jo değil. Ama Jake ve ben farklıydık. Amie Jo için beni ikinci kez pas geçmiyordu.

Sertçe yutkundum ve yüzüme bir gülümseme yerleŐtirdim.

Sahadaki kutlama buzlu su tufanına yakalandıktan sonra duş almak ve üzerini değiştirmek için eve koŐmuŐtu. Koyu renk bir pantolon ve koyu gri bir ceket içinde son derece seksiydi. Gömleğinin düğmeleri boynundan açıktı ve orasını tatmak istiyordum.

Öğrencilerin spontane alkışları karşısında ŐaŐırarak ve utanarak içeri girdim. Başarısızlık ve kayıplar karşısında ne yapacağımı biliyordum. Ancak zafer için yapılan takdirler benim için yeniydi ve beni belli belirsiz rahatsız hissettiriyordu. Hayranlığın ıŐıltısının tadını ıkarabileceğimi düşünmüştüm. Ama gölgelerde kendimi daha rahat hissediyordum.

Jake, Amie Jo ile konuşurken cümlenin ortasında durdu ve bana doğru geçerek beni spot ıŐıklarından kurtardı. Kk bir rahatlama nefesi aldım. Her zaman benim için ortaya çıkıyordu.

"İnanılmaz görünüyorsun," dedi, gözlerinde kurt gibi bir parıltıyla. "Teşekkür ederim," dedim. "Kızlar saçıma yardım etti."

"Saçını ve makyajını bozmayı ve o elbisenin altına ne giydiğini öğrenmeyi çok istiyorum," diye itiraf etti.

"Sen Őaperonlar tarihindeki en kötü Őaperonsun," diye takıldım.

"Bu gece kutlama yapmak istiyorum. Eve gittiğimizde bir Şişe Şampanya patlatmaya ne dersin, ben de üzerine döküp yalayayım mı?"

"Eğer o pantolonun içinde ereksiyon olursan, okul yılının geri kalanında bütün öğrenciler bunu konuŐur," diye uyardım onu.

"İyi oyundu Koç," dedi öğrencilerimden biri, kolunda güzel bir geç kızla yanından geçerken.

"Teşekkürler, Calvin."

Jake, "Şu haline bak, isimlerini biliyorsun," dedi. Elimi tuttu ve beni geri çekmeden önce kendisinden uzaklaştırdı.

İsimlerini biliyordum. Ve kimin telefonuna sağlıksız bir şekilde bağlı olduğunu. Kimin ailesi boşanmak üzereydi. Kim bitmek bilmeyen bir voleybol kışı yerine kırk beş dakika yoga yapmaya zorlandığı için sızlanacaktı. Öğrettiğim kadarını öğrenmiştım. Daha fazlasını değilse bile.

"Seninle gurur duyuyorum, Mars," dedi Jake, sesi alçaktı.

Ben de kendimle gurur duyuyordum.

Ellerimi omuzlarına koydum ve ritimle sallandım. Yavaş bir şarkı değildi ama gölgelerin içinde onunla yavaşça dans etmek de garip gelmiyordu. Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum.

Yanaklarım kızardı. "Teşekkür ederim. Şimdi lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Bu anın tadını çıkardığınızdan emin olmak istiyorum. Ağustos ayını düşün. Ve şimdi kendinize bakın. Şimdi oyuncularınıza bakın. Hatta öğrencilerinize bakın."

Çenesini dans pistine doğru salladı. Milton Hostetter sıska, çelimsiz Marvin Holtzapple'a seslendi ve beşlik çaktı.

"Bira pong derslerin olmasaydı bu asla gerçekleşmezdi." "Trick shot dersleri," diye düzelttim gülererek.

"Pek çok insan için çok iyi şeyler yaptın Marley. Kendini iyi hisset o."

"Beni tekrar mezuniyet balosuna çağırdığına inanamıyorum ve sonunda Burada," diye iç geçirdim.

"Yine mi?" diye sordu.

Konuşmamız Mezuniyet Balosu Kraliçesi'nin şenlikli girişiyle kısa kesildi. Ruby mor, ışıltılı elbisesiyle tahtına yerleşirken bana muhteşem bir göz kırptı. Takımım "We Are the Champions" şarkısını isteyip herkesin önünde bu şarkıyı söyleyip dans ederken gülüştük.

Görev çağırdı. Jake ve ben bölündük ve fethettik, azgın gençleri karanlık köşelerden çıkardık ve dans pistindeki küçük kalp kırıklıklarını bastırdık.

Ama beni izlediğini hissettim. Ayrı olduğumuzda bile. Jake beni izliyordu. Jake *benimleydi*.

Belki de Culpepper'a bu acil iniş başıma gelen en iyi şey olacaktı. Ve belki de sonunda buradan ileriye doğru yolumu bulacaktım.

MARLEY

"A Bu Őeye eŐlik ediyor olmamız gerekmiyor muydu?" Jake beni kafeteryadan uzaktaki koridora doęru sűrűklerken sordum. Uzakta Macklemore'un gűmbűrdeyen basından ve ciyaklayan gençlerden. Koridor karanlık ve sessizdi.

"Bill'e on beş dakikalığına bizi idare etmesi için elli dolar dedim," dedi hiç utanmadan.

"Bizim olduęumuzu dűŐűnecek."

"yleyiz," dedi Őeytanca, kızların soyunma odasının nűnde durdu. "Őimdi, hemen Őu kapıyı a Mars, yoksa yemin ederim burada, herkesin gelebileceęi koridorda sűtyen giyip giymedięini öęrenirim."

Titreyen ellerimle anahtarlarımı çıkardım ve ona doğru ittim.

Kendini beęenmiŐ bir Őekilde kapının kilidini açtı ve beni içeri itti. Sűrgű arkamızdan yerine oturdu ve ben birden kendimi çok a bir Őahının karŐısındaki kűűk bir tarla faresi gibi hissettim.

Ve sonra Jake'in elleri űzerimdeydi. Isı gűdűmlű fűzeler gibi gęűslerime kilitlendiler ve kayıŐları omuzlarımdan aŐaęıya doęru ittiler.

"Biliyordum amına koyayım," dedi saygıyla. "Sen ktű bir kızsın, Mars. Bir lise dansına sűtyensiz gelmek."

"Kimsenin kapsamlı bir muayene yapacağını dűŐűnmemiŐtim," diye karŐılık verdim, pantolonunun űzerinden ereksiyonunu kavradım. Nabzının bedeninde attığını hissedebiliyordum ve bu heyecanımı daha da artırıyordu.

Beni ofisime götürdü ve masama yasladı. Jake eğildi ve göz teması kurarken dili bir meme ucunu okşamak için dışarı fırladı.

Tekrar yaptı ve ben keskin bir nefes aldım. Tüylerim diken diken oldu ve meme uçlarım çakıl taşları gibi oldu.

"Tanrım, bebeğim. Sen bir fantezinin hayata geçmiş halisin."

Diğer göğsüme geçti ve işlemi tekrarladı. Birkaç saniye içinde meme uçlarım nemli ve acı verici bir şekilde dikleşmişti.

"On beş dakika," diye hatırlattım ona, o dakikaların hepsini sadece göğüslerimle geçirmesine izin vermek istemiyordum.

"Daha sonra döneceğim hanımlar," diye göğüslerime söz verdi.

Onun dikkatini çekemediler ama önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde diğer kısımları da heyecanlanmaya başladı.

Elbisemin eteğini belime kadar itti. "Burada tut," dedi ve parmağını giydiğim siyah tangaın altına soktu. Parmak eklemi kıvrımlarıma süründü ve onun dokunuşuyla ürperdim. Eteğin düşmesine izin verdiğimde, "Elbiseyi yukarıda tut, bebeğim," diye hatırlattı.

Tangamı dizlerime kadar çekerken etek ucunu topladım ve yüksekte tuttum. Bana baktı, yüzünde şeytani, kirli bir gülümseme vardı.

"Senin böyle bir resmini istiyorum," dedi. "Göğüsler dışarıda, etek yukarıda. Görülmeye değer bir manzarasın Mars."

"Belki başka bir zaman, on bir dakikadan fazla vaktimiz olduğunda."

Nefesini kalçalarımnda hissedebiliyordum ve bir şeyler yapmaya çalışarak onları birbirine kenetledim, aralarında oluşan baskıyı hafifletmek için herhangi bir şey.

"Aç kapıyı güzel kız," dedi dizlerimi dürterek.

Bana söyleneni yaptım ve eğilip ağzını yarığıma bastırmasını hayranlıkla izledim. Arzumu bir orman yangını gibi ateşleyen yumuşak, kapalı ağızlı bir öpücük.

"Oh, Tanrım."

"Daha geniş, bebeğim," diye ısrar etti ve ben de buna uydum, ayaklarımı cesaret edebildiğim kadar geniş bastığımda tangam dizlerime batıyordu. Masanın soğuk metali çıplak kıcıma batıyordu ama Jake'in sıcak ağzı bu rahatsızlığı telafi ediyordu.

Dakikalarımız vardı. Ve ben buradan orgazm olmadan çıkmak istemiyordum.

Aklımdan geçenleri okuyarak bir parmağını içime soktu ve sonra ikincisini. Çılgılığımı bastırdığımda bana ukala bir sırıtış attı. Ve sonra

Yarığma dilini sokuyor, ucunu klitorisimin üzerinde dans ettiriyor ve kıvrımlarımın arasından parmaklarının beni memnun ettiği yere doğru kaydırıyordu.

Şimdiden tüylerim diken diken olmuştu. Birkaç yalamadan sonra her tarafım orgazm birikintisi olacaktı.

"Seni içimde istiyorum," diye nefes aldım.

Durakladı, parmakları içime gömülmüştü. "Üzerimde prezervatif yok, bebeğim."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Seni hissetmek istiyorum, Jake. Sikişinin üzerine boşalmak ve içimde gevşediğini hissetmek istiyorum. Ver şunu bana."

Ayağa kalkmış, sikini pantolonundan çıkarıyordu. "Emin misin Mars? Emin olmanı istiyorum."

Cevap olarak masanın üzerine kaydım ve bacaklarımı açtım.

"Seni seviyorum, Marley."

Sözleri hemen algılanmadı çünkü azgın ereksiyonunu içime sokuyordu ve ben gömleğine yapışmakla ve çığlıklarımı ceketiyile bastırmakla meşguldüm.

Cennet gibi hissettirdi. Aramızda hiçbir şey yoktu. Bizi ayıran hiçbir şey.

Şaftının her çıkıntısını ve damarını hissettim. O da *beni* hissetti.

Muhtemelen onu yanlış duyduğuma karar verdim. Ya da söylediye bile *öyle* demek istememişti. Göğüslerim dışarıdaydı. Onların yanında aptalca ve uygunsuz şeyler söylediği biliniyordu.

İticileri vahşiydi, kontrolden çıkmıştı. Tek yapabildiğim dayanmak ve onu almaktı.

"Marley, bebeğim."

Meme ucumu emmek için başını aşağı eğdi ve ben de ayakkabılarımın topuklarını çıplak kıkına geçirdim.

Bu masaya bir daha asla aynı şekilde bakamayacaktım. Asla arkasında oturup Jake tarafından doldurulmanın, Jake tarafından dokunulmanın, Jake tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu düşünmeyecek-

"Benimle misin bebeğim?" diye homurdandı. "Sana ihtiyacım var."

O kadar yaklaşmışım ki tüm okul yönetimi içeri girebilirdi ve ben yine de orgazm olurdum.

"Şimdi, Jake. Şimdi," diye bağırdım.

Ve sonra geliyordu. Onu hissettim. İçimdeki zonklamayı ve sıcaklık dalgasını hissettim. Orgazmı onun derinliklerinden benim derinliklerime doğru kendini serbest bırakırken vücudunun gerildiğini hissettim. Boşaldım, ona daha da sıkı sarıldım, içimde salıverilmesinin bir başka sıcak ipini

hissettiğimde hıçkırarak ağladım. Bu. Bu. Bu her şeydi.

Jake içime girip çıktıkça ben titreyerek, gülerek ve ağlayarak boşaldım. Birbirimize olabildiğince yakındık. Orgazmım yatıştığında bile daha fazlası için can atıyordum.

MARLEY

Kasım

T Mezunlar günü galibiyeti sadece bir başlangıçtı. Sadece galibiyetler devam etmekle kalmadı, tribünlerdeki kalabalık arttı, tezahürat ekibinin devre arası

programı viral oldu ve Floyd ve ben dört haftalık yoga derslerinde spor salonu sınıflarımıza liderlik ediyorduk. Jake ve ben koşmadığımız zamanlarda boş zamanlarımızı çarşafaların arasında geçiriyor, aile yemeklerine katılıyor ve Homer'la sarmaş dolaş geçirdiğimiz sessiz gecelerin tadını çıkarıyorduk.

Üstüne üstlük, takımım bölge şampiyonu oldu. Yedi yıldır bunu başaran ilk Culpepper Lisesi kız futbol takımı. Al sana, Steffi Lynn. Kutlamayı maaşımın bir kısmını kesip anneme ve kendime pedikür yaptırarak yaptım.

En iyisi de, Culpepper'a sonunda benimle ilgili hatırlayacağı yeni bir şey vermiş gibi hissediyordum. 1998'deki mezuniyet balosunun yerine taze, parlak, mutlu bir anı koymuştum. Ve içimdeki eski bir yara iyileşti.

Sonunda iyi şeylerin yoluma çıkmasıyla, enerjimi o lanet özgeçmişe yönlendirdim. Bu yaz annemle babamın kapısına geldiğimden beri ona dokunmadığım için utanıyordum. Geleceğim kendi kendine planlanmayacaktı. Yeni bir özgeçmiş ve yeni iş olanaklarına ihtiyacım vardı.

"Geçici bir pozisyonla liderlik etmek sence de tuhaf değil mi?" Zinnia'ya telefonda kızılıklık ısıltılı ayak parmaklarıma hayranlıkla bakarak sordum.

"Liderlik yeteneklerini ve etki yaratma becerisini gösteren geçici bir pozisyonun dört aylık bir boşluktan daha ilginç olduğunu düşünüyorum."

dedi kız kardeşi, bir havuç çubuğunu ıtırdatarak. şükran Günü öncesinde yaptığı makrobiyotik arınmanın bir parçasıydı.

"İyi noktaya değindin. Tamam. Beden eğitimi öğretmeni ve futbol koçu," dedim yazarken. "Beden eğitimi öğretmeni," diye düzeltti Zinnia.

Sildim, yeniden yazdım.

"Gözünüze arpan bir iş ilanı var mı?" diye sordu.

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama bakmamıştım bile. Jake ve futbol arasında boş zamanım yok denecek kadar azalmıştı. Ya Jake'in mutfağında yemek pişiriyor, ya Jake'in yatağında çıplak yatıyor, ya Jake'in terli kışının peşinden koşuyor, ya yeni antrenörlük ve beden eğitimi dersi fikirleri üzerinde çalışıyor ya da ailem ve Vicky ile vakit geçiriyordum.

"Henüz bir şey yok," diye yalan söyledim. "Ama oldukça geniş bir aç atıyorum, bu yüzden çekici bir şey bulacağıma eminim." O "bir şeyin" beni aday olarak görüp görmeyeceği ise başka bir hikâeydi.

"Mmm," dedi Zinnia, bir havuç çubuğu daha ıtırdatarak. "Dinle, şükran Günü'nde evde olacağım."

Canlandım. "Öyle mi?" Onun ve Ralph'inki kadar önemli işleri olduğu için genellikle Noel'den sonra sadece bir hafta sonu onları ziyaret edebiliyorduk. O zaman da işten, 10.000 çocuğun faaliyetlerinden ve tatildeki sosyal yükümlölüklerinden o kadar yorgun düşerlerdi ki pek eğlenceli olmazdı.

"Evet. Biraz ara veriyorum."

Gözlerimi kıstım. Kız kardeşim sadece Disney'e yaptıkları yıllık 10 günlük aile gezisi ve bir haftalık, ocuksuz Avrupa alışveriş çılgınlığı ya da uşak eşliğinde her şey dahil Karayip tatili için izin alırdı. Tatiller için izin almazdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Her şey yolunda. Sadece tüm ailenin bir arada olmasının iyi olacağını düşündüm. Anneme henüz söylemedim," dedi. "Koridorda yine şişme yatak kurmaya çalışmasın diye önce ayarlamaları yapmak istedim. Yarın ocuklar müzik öğretmenleriyle birlikteyken otellere bakacağım."

"Otele ihtiyacın yok." Ailem, çocuklarından biri eve gelip otelde kalsa dehşete düşerdi.

"Marley," diye iç geçirdi Zinnia. "Kanepede uyumayacağım. Geçen yıl Rainier Dağı'na zirve yapmaktan belim tutuldu. Ve senden de bunu yapmanı istemiyorum. Bunun için çok yaşıyız."

Airbnb takvimine tıkladım. "Bak. Takvimi kontrol ettim. Şükran Günü'nde odayı kiralayan kimse yok. Sen ve Ralph eski odanızda kalabilirsiniz, çocuklar benimkinde kalabilir, ben de Jake'le kalabilirim." Zaten çoğu gece oradaydım. Büyük bir sorun olmazdı.

"Vay canına. İkinizin arasında işler gerçekten ciddileşiyor, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Sadece takılmayı seviyoruz. Eğleniyoruz." Adama fena halde vurulmuştum. "Orada zaten bazı eşyalarım var," diye devam ettim. Tüm çamaşırlarım ve kozmetik ürünlerimin yarısı gibi.

Bu ciddiyeti tanımlamıyordu. Elbette, sahte ilişki ile uzun süreli kaçamak arasında gri ve bulanık bir yerdeydik. Eğleniyordum ve bunu tanımlamak için kendimi hazır hissetmiyordum. Yine de ikimiz de durumu biliyorduk. Noel'den sonra gidecektim. Arkadaş olarak ayrılacaktık. Ben heyecan verici bir yerde yeni ve önemli bir işe başlayacaktım. Jake de hayallerinin kadını bulacaktı.

Birden midem bulandı. Güneşte bırakılmış eski ton balığı salatası gibi.

"Eğer senin için bir sakıncası yoksa ve Jake'in de bir sakıncası yoksa, bu benim için işleri büyük ölçüde kolaylaştıracaktır."

"Sorun değil. Seni göreceğim için heyecanlıyım."

"Ben de öyle. Ailemle biraz vakit geçirebilirim," dedi. Sesinde yine bir gerginlik vardı ve bana söylemediği bir şey olduğunu biliyordum.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" Bastırdım.

"Elbette. Saçmalama," dedi neşeyle. "Gitmem gerekiyor. İki güzel kadeh Chardonnay ile aramda üç toplantı ve bir çalışan değerlendirmesi var. Özgeçmişini hazırladığında bana gönder, ben de düzelteyim."

"Teşekkürler, Zin," dedim.

"Bundan bahsetme. Yakında konuşuruz."

Telefonu kapattım ve dizüstü bilgisayarındaki özgeçmişime baktım. Beden eğitimi öğretmeni. İnternet Satışları ve Sosyal Medya Yönetimi Direktörü'nden çok farklıydı.

Telefonum mutfak tezgahının üzerinde tekrar çaldı. Ekrandaki ismi gördüm ve açıp açmamakta tereddüt ettim. İyi haber olamazdı. Dürüst olmak gerekirse, telefona cevap vermek gibi bir zorunluluğum da yoktu.

"Alo?" Sonuna kadar mazoşist bir şehit olarak söyledim.

"Marley! Sesini yeniden duymak harika," diye seslendi eski patronum Brad telefonda. Brad hiçbir şeyi büyük bir coşku duymadan söylemezdi. Normal iş konuşmalarında sinir bozucuydu ve bana neşeyle şirketin kapanacağını, işimden ve hayatım boyunca biriktirdiğim paradan olacağımı söylediğinde neredeyse cinayet işlememe neden oluyordu.

"Brad. Ne istiyorsun?"

Güldü. Yoksa bu bir kıkırdama mıydı? "Her zaman doğrudan konuya giriyorsun! Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri! Her neyse, iyi haberlerle arıyorum. Ofis alanını ve bazı ekipman ve mobilyaları satmayı başardık. Sana bir çek gönderiyorum."

"Çek mi?"

Brad, "Birikimlerinizin bir kısmını bize yatırdığınızı biliyorum," diye devam etti.

Biraz mı? Her kuruşuna ne dersin?

"Her neyse, yatırım yaptığınız her şey değil, ama bir şey."

"Ne kadar bir şey?" Gözlerimi kapatıp finansal güvenlik tanrıçalarına bir dua göndererek sordum.

"On binden biraz fazla," dedi neşeyle.

"On bin dolar," diye nefes aldım. On bin dolar bana başlangıç parası sağlayacaktı. Bir dairenin depozitosunu karşılayabilirdim. Belki bir yatak ve bir kanepe. Kredilerin bir kısmını daha ödeyebilirdim.

Göğsüme yerleşmiş olan bir ağırlık kalktı ve tatlı, rahat bir nefes aldım.

"Daha fazlası olamadığı için üzgünüm," dedi Brad. "Ama sana bir şeyler verebildiğimiz için mutluyum."

"Teşekkürler Brad. Gerçekten," dedim. Ve ciddiydim. Hayatımın bu noktasında on bin dolar her şeyi değiştirebilecek güce sahipti.

"Yardımcı olacağı için mutluyum," dedi.

Ona posta adresimi verdim ve telefonu kapattığımızda alnımı tezgahın serin laminatına dayadım.

"On bin dolar," diye tekrarladım.

Burada, Culpepper'da Philadelphia, Baltimore ya da Charleston'dan çok daha uzağa gidebilirdi. Dudağımı çiğnedim ve sırf eğlence olsun diye burada kalmaya karar verirsem nasıl olacağını hayal ettim. Culpepper'ı tekrar evim papsaydım.

Bölge bana işi kalıcı olarak verir miydi? Bu istediğim bir şey miydi? Beden eğitimi öğretmeni ve futbol koçu. Bunlar kendim için hayal ettiğim unvanlar değildi. Her zaman "yardımcısı" ile başlayan bir şey istemiştim.

"başkanı" ya da "müdürü." Önem anlamına gelen bir şey. İyi tazmin edilmiş bir önem. Bir ofis ve asistan istiyordum. Ve ofis içi akupunktur ya da Salı günleri Suşi gibi garip avantajlar.

Öyle değil mi?

Jake buradaydı. Jake başka hiçbir işin ya da şehrin karşılayamayacağı bir avantajdı. Ama ciddi değildik. *O* ciddi değildi. Seks yaparken beni sevdiğini söylemiş ve bir daha söylememişti. Eğer ciddi olsaydı, bunu tekrarlardı. Plana sadık kalmak en iyisiydi. Eğer bu adama aşık olursam ve o da tekrar hayatına devam ederse... bu şimdiye kadar karşılaştığım en büyük kayıp olurdu. Buna dayanamazdım. Yaşayabilir miydim?

Annem ve babam ellerinde alışveriş torbaları, gülerek garaja açılan kapıdan içeri yuvarlandılar. Beni gördüklerinde yüzleri aydınlandı ve eve döndüğüm için ne kadar mutlu olduklarını hatırladım.

Hayatıma devam ettiğimde beni anlayacaklar mıydı? Bu sefer onları daha çok özleyecek miyim?

"Bil bakalım Şükran Günü'ne kim geliyor?" dedi annem, çantalarını yere bırakıp beni kucaklayarak. "Zinnia ve tüm ailesi geliyor. İki kızımı da tatil için buraya getirdim!"

"Bu şimdiye kadarki en iyi Şükran Günü olacak," diye cıvıladı babam.

"Kutlamak için bu akşam yemekte pizza ve şarap alalım," dedi annem. "Jake'i ara ve Homer'ı getirmesini söyle."

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor." Öyle de oldu. Ailem ve erkek arkadaşım la tembel bir gece mi? Kulağa harika geliyordu. Ama bir köşe ofis ve kartvizitte adımın yazması da öyle.

Bir işarete ihtiyacım vardı. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyen büyük, parlak bir neon tabela.

MARLEY

Zinnia, Chanel No. 5, şık bir kalem etek ve siyah kaşmir balıkçı yaka ile uyumlu bir bavul taşıyarak geldi. Lüks SUV'u ailemin tüm garaj yolunu yedi. Ve üç çocuğu sanki yanıyormuş gibi oradan kaçtı. Hala okul üniformaları içindeydiler. Dört yaşındaki en küçüğü Rose bile, çocuklarına İspanyolca, Fransızca ve Almanca sayı saymayı öğreten havalı bir özel kreşe gidiyordu.

Sekiz yaşındaki Edith en büyükleriydi. Keman ustasıydı. Maestra mı? Chandler ortanca çocuktı ve tek erkekti. Anlayabildiğim kadarıyla, geleceğin Ivy Leaguer'ı olmaktansa video oyunları ve abur cuburla normal bir çocuk olmakla daha çok ilgileniyordu.

Annem ve babam öne atıldılar, torunlarını çok sıkı kucakladılar, yüzlerine çok fazla öpücük kondurdular.

Kavgayı atlattım ve çocukların Louis Vuitton'unu kapaktan indirmekte olan Zinnia'ya sarıldım.

"Ralph nerede?" Yolcu koltuğunda Zinnia'nın kocasını bir konferans görüşmesi yaparken görmeyi umarak cipin içine baktım. Önemli telefon görüşmeleri yapmak için ailemizden izin alarak çok zaman geçirirdi.

Zinnia çocuk boy sırt çantasını yere bıraktı. "Kaçamadı," dedi, çocukların süslü, sağlıklı atıştırma malzemelerini her yere taşıdığı yalıtımlı piknik sepetine yerleştirmekle meşguldü.

Humus var, seyahat edecek.

Durdu ve bana bir kez daha baktı. Bunun aptalca ve çocukça olduğunu biliyordum. Ama bu gece görünüşüm için ekstra çaba sarf etmiştim. Bu gece

Muhteşem, egzotik, eğitimli kız kardeşimin yanında bir duvar çiçeği gibi hissetmek istemedim. Arka planda kaybolmak istemedim.

İlk dumanlı göz denememi yapmadan önce saçlarımı yüzümün etrafında gevşek dalgalar halinde şekillendirmiş ve dört YouTube makyaj eğitimi izlemiştim. Denediğimi bilmesini istemedim. Bu yüzden güzel bir kot pantolon ve kayık yaka yeşil bir kazak tercih ettim.

"Harika görünüyorsun," dedi sonunda.

Bu iltifat karşısında içimden ciyakladım. Acıma duygusuyla söylenmiş bir söz gibi gelmedi.

"Teşekkürler. Şükran Günü için burada olacak mı?" Çocuk boyunda iki bavulu kaldırarak sordum.

Uzandı ve kapağı kapatmak için düğmeye bastı. "Emin değilim. Gerçekten çok meşgul." Bu sesi tanıyordum. Profesyonel, özür dileyen sesi. Konuyu kapattım.

"Anne! Büyükannem akşam yemeğinde spagetti yiyebileceğimizi söyledi," diye bağırdı Chandler ön bahçeden.

"Ne kadar hoş, değil mi?" Zinnia da aynı tonda konuştu. Ekstra karbonhidratları hesaba katmak için çocuklarının makrolarını yeniden düzenlediğini duyar gibiydim. "O zaman belki meşhur kabaklı eriştelerimizi yapabilirim," dedi zoraki bir neşeyle.

Annemle babamın Zinnia'yı kucaklamalarını ve eve hoş geldin demelerini izledim. Kaç yaşında olursak olalım, ne kadar başarılı ya da önemli olursak olalım, annem ve babam bizi eve kraliçeler gibi karşılardı. Bu her zaman güvenilebileceğim bir şeydi.

"ZINNIA, erken geldiğin için çok heyecanlıyım," dedi annem, kız kardeşim organik bir kabağı spiral şeklinde keserken bir kadeh şarap daha doldurarak.

Sosu bir kez daha karıştırdım ve kendi bardağımdan yudumladım. "Yarın Marley'in maçına gidebilirsin," diye cıvıldadı babam.

Zinnia biraz şoka girmiş görünüyordu.

"Oh, uh. Maça gitmek zorunda değilsin. Hava soğuk. Ve oldukça uzak."

Kendime bu yaz olduğundan çok daha fazla güveniyordum. Ancak bu, Zinnia'nın benim yetersiz başarılarımı incelemesine hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

onunkinin yanında soluk kalırdı. Bana acıyarak tebrik etmesinden hep korkmuşumdur. Bu, paylaştığımız zayıf kardeşlik bağı mahvederdi.

Onun yanında on dakika geçirdim ve şimdiden kendime olan saygımın azaldığını hissediyordum.

"Gitmeyi çok isterim," dedi Zinnia, mükemmel sebzeli eriştelerinin üzerinde gülümseyerek. Kabak eriştesinin tadı berbat olursa diye gerçek makarna için bir tencere kaynar su hazırlamıştım.

"Bayan Lauver'in çocuklarla kalıp kalamayacağına bakacağım. Sen babam ve benimle gelebilirsin," dedi annem ellerini birbirine vurarak.

Bölgelerdeki ikinci maçımızdı. İlk turu, sezonun başlarında bizi öldüren Huntersburg Bees'e karşı tırnaklarımızı yedirerek ama tatmin edici bir galibiyetle geçmiştik. Çeyrek final maçı yarındı. Zaten gergindim. Ama mükemmel Zinnia'nın tribünlerden bizi izleyeceğini bilmek, tüm taraftar grubumun Koç Vince, Amie Jo ve Lisabeth'ten oluşmasından daha korkutucuydu.

Kapı çaldı ve kaşığımı bir takırtıyla tezgâhın üzerine bıraktım.

Jake. Onu akşam yemeğine davet etmek nereden aklıma gelmişti? "Ben bakarım," diye bağırdı babam.

Bir saniye sonra Homer mutfağa girdi ve bana doğru koşmaya başladı. Burnunu kasıklarına soktu ve onu oradan çıkarıp güzelce bir fırçaladığımda zevkle kıpırdandı.

"Köpekçik!" Tüm kapı aralıklarından çocuklar belirdi ve bana bir dizi homurtu ve iniltiyle gününü anlatmakla meşgul olan Homer'a neşeyle bakıyorlardı.

"Bir köpek ve hediyeler!" Jake kapı aralığından duyurdu.

Elinde hediye paketleri vardı ve ben başımı salladım. Geçen hafta sonu yeğenlerimin sevgisini satın alma planıyla beni bir oyuncak mağazasına sürüklemişti.

İşe yarıyor gibi görünüyordu. Çocuklar Homer için mi yoksa gizemli hediye paketleri için mi daha heyecanlı olduklarına karar veremediler. Jake içeri daldı ve beni buharlı, sert bir öpücükle dudaklarımdan öptü. "Selam güzelim. Seni özledim."

Bu seksi orospu çocuğu bir gün bir kadına kendini dünyanın en önemli şeyi gibi hissettirecekti.

Bizi izlerken Zinnia'nın gözleri büyüdü.

"Seni tekrar görmek güzel, Zinnia," dedi beni öpmeyi bitirdiğinde büyüleyici bir şekilde.

Kibarca el sıkıştılar ve sonra Jake mutfakta yere çökerek Homer'ı çağırdı ve hediye paketlerini çocuklara dağıttı.

"Oha! Karanlıkta parlayan balçık!" Edith çok sevinmişti. Zinnia belli belirsiz dehşete kapılmıştı. Jake için bir puan. Ona çocukların sadece eğitici oyuncaklar aldığını söylemişim. Saçmaladı ve mükemmel hediyeler için dükkânı araştırdı.

"Yapışkan böcekler," diye bağırdı Rose oyun alanındaki sesiyle. Kabarcıklı dev böcekleri havaya kaldırdı.

"Dart atan zombiler!" Chandler muzaffer bir edayla ödül aksiyon figürlerini havaya kaldırdı.

Jake, "Benim düşüncem, yemekten sonra yapışkan böceklerle karşı zombi savaşı yapmak ve birbirlerine dart ve sümük atmak," dedi.

Üç çocuk ona, şekerçi dükkânında kendilerine midilli atları ve sınırsız zıplama evi zamanı sunan Noel Baba'yımsı gibi baktı.

"Marley Teyze, bizimle oynar mısın?" Edith sanki umut etmeye cesaret ediyormuş gibi sordu. "Sadece Jake'e balçık atmama izin vererseniz," dedim ona.

Hepsi ciyakladı. Kız kardeşim gözlerini kapadı ve şarabından uzun bir yudum aldı.

Zavallı Zinnia. O ve Ralph çocuklarının iyi huylu küçük dâhiler olması için çok çalışmışlardı. Jake'in tek yapması gereken iğrenç oyuncaklarla içeri girmektir ve tüm emekleri ve özel eğitimleri pencereden dışarı çıktı.

Telefonum tezgahın üzerinde vızıldadı ve ekrana baktım.

Tanımadığım bir numaraydı ama...

Fuayeye gizlice girdim ve profesyonel bir tavırla, "Bu Marley," diye cevap verdim.

"Bayan Cicero, ben Pittsburgh'daki Outreach'ten Thad. Veri madenciliği ekibimiz için özgeçmişinizi aldım ve sizinle bir görüşme ayarlamak istedim."

Kalbim göğsümde yuvarlandı. İçimden "hayır, teşekkürler" deyip telefonu kapatmak geldi. Culpepper'da kalmak istiyordum. Jake, ailem ve takımımınla birlikte. Bir şekilde içine düştüğüm hayatı istiyordum.

Bunun içgüdüsel kesinliği karşısında o kadar şaşırmışım ki, hemen geri adım attım. Şükran Günü'nden bir gün önce bir mülakat planlamak için "uh-huhed" ve "sure thinged" yaptım.

Onu saklamak zorunda değildim. Fikrimi değiştirebilirdim. Ya da gidebilirdim. Görüşme yapabiliirdim. Yoğun bir şehirde, yoğun bir ofiste bir hayat hayal etmeye çalışabiliirdim.

Eski hayatımdan saatler uzakta.

Thad telefonu kapattığında ellerimle yüzümü kapattım ve derin, titrek bir nefes aldım. Yol ayrımı hızla yaklaşıyordu ve bir an önce bir karar vermem gerekiyordu.

MARLEY

I soğuk ve ıslaktı. Yağmur karla karışık yağmura dönüştü ve sıcak katmanlarımın arasından geçerek beni iliklerime kadar dondurdu.

Maç saatinde saniyeler ilerliyordu ve her an geçtikçe umudun bedenimden boşaldığını hissediyordum.

İki sayı gerideydik. Hücumumuz Bees'in savunmasını geçemedi.

Bunu midemde hissettim. Kazanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum ve bu öyle bir şey olmayacaktı.

Yirmi. On dokuz. On sekiz. Oyun saati, mağlubiyeti vermeye kararlı bir şekilde ilerliyordu.

Jake, amcaları, ailem ve Zinnia tribündeydi. Beni desteklemek için buradaydılar. Onun yerine, başarısızlığıma tanık oldular.

Zinnia'nın benim kazandığımı görmesini çok istemiştim. Sonunda ona, beni tanıdığı o ebedi beceriksiz olmadığımı kanıtlamak için. Aptalca olduğunu biliyordum. Acınası. Ve bir şekilde muhtaçlığımın bunu hepimiz için karmik olarak mahvedip mahvetmediğini merak ettim.

Banktaki kızlar ayağa kalkmış, omuzları çökmüştü. Onların hayal kırıklığını, beni boğan ıslak bir battaniye gibi hissediyordum. Uzun, soğuk ve kirli bir maç olmuştu. Ve yaptığımız hiçbir şey galip gelmek için yeterli olmamıştı. Sezon için korkunç bir sondu.

On. Dokuz. Sekiz.

Onları hayal kırıklığına uğrattım. Onları daha ileriye götürecek kadar iyi bir koç olamamıştım. Erkek takımı dünkü maçını kazanmış ve yarı finale yükselmişti. Pazartesi günü için bir moral toplantısı planlanmıştı.

Koç Vince'in kendini beğenmişliğini hayal edip durdum.

Saha ışıkları bir utanç spotu gibiydi.

Üç. İki. Bir.

Son düdük çaldı ve Bees taraftarları ve yedek kulübesi patladı. Galipler sahada kutlama yaparken kızlarım başlarını öne eğdi.

Libby ve Ruby birbirlerine sarılmış, gözyaşlarını silerek sahadan topallayarak çıktılar ve ben suçluluk duygusunu göğsüme inen bir yumruk gibi hissettim. Onları hayal kırıklığına uğratmışım. Başarısız olmalarını sağlamışım.

Skor tabelasına baktım. 4-2 Bees. Saatim titredi ve ona bakmaya zahmet etmedim. Bir acıma mesajına ya da moral konuşmasına ihtiyacım yoktu. Yuvarlanmak, başarısızlığın tanıdık karanlığını kucaklamak istiyordum.

"Pekâlâ. Bitti," diye iç geçirdi Vicky, benimle omuz omuza durarak.

Artık maç yok. Antrenman yok. Otobüs yolculukları ve makyaj dersleri yok. Artık galibiyet yok. Koçluk görevim resmen sona ermişti ve bir mağlubiyetle bitmişti.

O skorbord benim için evrenden gelen parlak bir işaretti. Takımımın gözyaşları da bir diğerydi.

Bir kez daha kaybetmişim. Bir kez daha, kız kardeşim buna tanıklık etmek için oradaydı. Ve bu sefer, otuz kadar genci hayal kırıklığına uğrattım.

"Hadi gidip el sıkışalım, hanımlar," dedi Vicky, benim hayıflanmakla meşgul olduğum anlaşılmıca sorumluluğu üstlenerek. "Hadi, Koç."

Körü körüne, galiplerin elini sıktım. Koç ekibiyle el sıkıştım ve zaferlerinden dolayı onları tebrik ettim. Onların galibiyeti benim kaybımdı. Onların sevinci, benim mutsuzluğumdu. Pek çok insanı hayal kırıklığına uğratmışım. Ve pek çok insanı haklı çıkarmışım. Ben bir eziktim. Hep öyleydim.

Bunun utancına gömülmüştüm ve kendimi bundan kurtaramıyordum. Her şey çok tanıdıktı. Tıpkı her işten çıkarılma gibi. Her ayrılık. Kaderimde hep yeniden yıkılmak vardı.

Güçsüzce Jake'i ve ailelerimizi selamladım. Zinnia bana hüzünlü, donuk bir gülümseme verdi. Her şeyi berbat ettiğimde yaptığı gibi. Asla yüzüme vurmazdı. Başarısızlıklarına asla dikkat çekmezdi.

Jake beni kollarıyla sardı ve ben onun sıcaklığında erimek istedim. Ona utancımı, hayal kırıklığımı vermek ve bunları benden almasına izin vermek istedim.

"Seninle gurur duyuyorum Mars," diye fısıldadı kulağıma.

Ama ben ona inanmadım. Gurur duyulacak bir şey yapmamışım. Takımımı hayal kırıklığına uğrattım.

Ara sıra burnunu çekmesi ve sümkürmesi dışında otobüs yolculuğu sessiz geçti. Keşke onları daha iyi hissettirecek sözcüklere sahip olsaydım. *Onlar* başarısız olmamıştı. Ben *onları* hayal kırıklığına uğratmışım.

Lisenin otoparkına geri döndüğümüzde, otobüsten inen her bir kızı beceriksizce tebrik ettim. "Harika sezon." "İyi işti." "İyi oyun."

Ama içimi görebiliyorlardı.

Hepsi arabalarına binip gidene kadar bekledim. Otobüsün gitmesini bekledim. Vicky'nin evine, ailesinin yanına dönmesini bekledim. Sonra, ancak o zaman, karanlıkta arabamda oturdum ve hüngür hüngür ağladım.

Burnumu bir fast food peçetesine silerken penceremin çalınması ödümü kopardı. Pencerenin önündeki kasıkları tanıdım. O kasıkla ya da bağlı olduğu adamla konuşmaya hazır değildim.

Jake tekrar cama vurdu.

Beni kendisiyle konuşturacaktı. Ve eğer uzaklaşmaya çalışırsam, beni kovalayacaktı.

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. "İyi misin?"

Omuz silktim, sesime güvenmiyordum.

"Ah, bebeğim." Beni kendine yaklaştırdı. "Seni ezilmiş görmek beni eziyor." "Herkesi hayal kırıklığına uğrattım," diye fısıldadım.

"Mars, bir oyun kaybettin. Bir savaş değil. Perspektif nerede?" diye alay etti. Ama havamda değildim.

"Bir işaret arıyordum ve sanırım buldum."

"Ne için bir işaret?" Ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. Onun tarafından teselli edilmeyi hak etmiyordum.

"Sonunda kendimi toparladığımı düşünüyordum. İşlerin iyi gittiğini sanıyordum. Belki de burada kalmam gerekiyordu."

"Elbette burada kalman gerekiyor Mars. Sen neden bahsediyorsun?"

"Tek yaptığım işleri berbat etmek, Jake."

"Şu anda yabancı bir dil konuşuyorsun. Haydi. Eşyalarını topla. Seni eve bırakayım."

Başımı salladım. Artık her şey açıktı. Ne yapmam gerektiği. Ekibim daha iyisini hak ediyordu. Öğrencilerim. Jake daha iyisini hak ediyordu.

Karla karışık yağmur tekrar değişmişti. Şimdi iri taneler karanlık gökyüzünden süzülüp çamur halinde yere iniyordu. Pisliği temizlemeye çalışıyordu.

Artık buraya gençken ait olduğumdan daha fazla ait değildim.

"Marley, arabama bin," dedi sertçe.

Hareket etmeyince beni fiziksel olarak aracına sürükledi ve içine soktu. Kapıyı kapattı ve tavan lambası söndü. Orada karanlıkta, sessizlikte oturdum.

Jake spor çantam ve su şişemle döndü. Eşyalarımı arka koltuğa attı ve tek kelime etmeden bizi eve bıraktı.

MARLEY

Içeri girmek istemedim. Jake arabasını garaj yoluna çekti ve ben de oturup aşık olduğum eve baktım. Adama aşık olmuştum, çok.

Eşyalarımı arka koltuktan çıkaran ve arabasından inmezsem beni mağara adamı tarzında içeri sürükleyeceğini söyleyen adam.

Güçsüzce onu ön kapıya kadar takip ettim.

Homer bana saldırdığında, vücudumdaki tüm sevgiyi talep ettiğinde, dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzümü kürküne bastırdım. En azından beni hâlâ seviyordu. Kazanmam ya da kaybetmem Homer için önemli değildi. Onu sevdiğim, beslediğim ve karnını kaşındığım sürece.

Daha önce de başarısız olmuştum. Ama bu kez benimle birlikte pek çok insanı da dibe çekmiştim. Hepsini hayal kırıklığına uğrattım, hepsini yüzüstü bıraktım. Acı veren de buydu. Otobüsten inen her kızın gözyaşlarıyla dolu yüzünü görüyordum. Onca emek boşa gitmişti. Karla karışık yağmur altında berbat bir mağlubiyet için.

Jake eşyalarımı yere bıraktı ve beni ayağa kaldırdı.

Bana uzun uzun baktı ve sonra konuştu.

"Senden kalmanı istiyorum, Mars. Burada kal. Benim ol. Senin olmama izin ver. Bu perili evde benimle ve Homer'la yaşa. Benimle çalış. Benimle koş. Bana öğle yemeği hazırla. Verandada uyurken sana sarılmama izin ver."

"Jake." Bu resmi çizmeyi bırakması için çaresizdim.

"Benimle yaşlan ve iğrenleş, Marley Jean Cicero. Seksen yaşına geldiğimizde seninle bingo oynarken ortalığı birbirine katmak istiyorum ve bu umurumda değil."

"Jake," dedim tekrar. Sıcak gözyaşlarının yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

Panik göğsümü tırmaladı. Onu *görebiliyordum*. Burada onunla birlikte bir hayat. Ama planladığım bu değildi. Hayatım boyunca peşinden koştuğum şey.

"Çarşamba günü bir görüşmem var," dedim ona, ikimize de planı hatırlatmak için umutsuzca. "Bu sadece geçiciydi. Anlaşmayı benim üzerimden değiştiremezsin. Sonunda hep ayrılacaktım." Mantıklı olan tek şey buydu.

"Zor iş, Mars. Sana aşık olmak istememiştim ama oldum ve işte buradayız."

"Ne?"

"Oh, sanki şaşırdın mı?" diye alay etti.

Şok olmuşum. Kalbe giden elektrik akımı gibi şok oldum. Göğüslerime söylediklerinde gerçekten ciddi miydi? Bana aşık mıydı? "Neden gidip böyle aptalca bir şey yaptın?" diye sordum. Bu, Jake'i hayal kırıklığına uğrattığım insanlar listesinin başına ekledi.

"Bilmiyorum lan! Bu tam olarak bir seçim değildi." Arkamı döndüm, ellerimi ıslak saçlarımın arasına soktum.

"Ama şimdi benden bir tane yapmamı istiyorsun. Neden bana bunu yaptırıyorsun, Jake? Anlaşmayı biliyordun. Kalmayacağımı biliyordun." Başından beri biliyordu ve şimdi beni onu incitmeye zorluyordu.

Jake ıslak paltosundan sıyrıldı ve bir sıçrayışta yere düşmesine izin verdi. Bunu bilerek yapıyordu. Kapının yanında bir portmanto vardı. Ve bir Pazar günü dört saatimizi onun merdiven altındaki portmanto dolabını temizlemekle geçirmiştik. "Yani sana aşık olmamı ve öylece çekip gitmene izin vermeme mi bekliyorsun?"

Su damlayıp parkenin üzerinde birikirken ıslak ceketine baktım.

Homer havladı.

"Kapa çeneni Homie," dedik ikimiz birlikte.

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeni bekliyorum," dedim ona. Tekrar arkamı döndüm ama ona bakmaya dayanamıyordum. Yüzündeki hayal kırıklığını görmeye dayanamıyordum.

"Dudaklarımı sıkı sıkı kapatıp Aralık sonunda tek kelime etmeden seni uğurlamamı mı tercih ederdin?"

"Evet! Ben de tam olarak bunu yapmanı isterdim."

"Benim için darbeyi yumuşatacak hiçbir şey yapmıyorken neden bunu senin için kolaylaştırayım ki? Ben sana aşığım, ahmak!"

"Nereden biliyorsun?" İnatla sordum. "Daha önce hiç ilişki yaşamadın bile."

"Aşkın ne olduğunu bilecek kadar zekiyim. Ve bu konuda korkak değilim. Seni seviyorum Mars ve sen de beni seviyorsun."

Nutkum tutulmuştu. İnkâr etmek istedim. Yüzüne karşı yalan söylemek ve ona böyle duygularım olmadığını söylemek istedim. Ama gerçek şuydu ki, onu aylardır seviyordum. Hatta belki de bana ilk bağırdığı andan beri. Denemek için yeterince önemsiyordu. Ama daha iyisini yapabilirdi. Daha iyisini hak ediyordu. Kızlarım da öyle. Öğrencilerim de. Daha iyi birini hak ediyorlardı.

"Bak. Eğer istemiyorsan hemen evlenmek zorunda değiliz," dedi Jake, elini nemli saçlarında gezdirerek.

"*Evli misin? Evlenmeyi mi düşünüyorsun?*" Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum ve kusmak istiyordum. Bunların hiçbirisi planın bir parçası değildi. Neden onu bu şekilde incitmeme neden oluyordu?

"Bir saniye önce bu fikre karşı attığın kan dondurucu çılgılığı duymadan önce bu düşünce aklımdan birkaç kez geçmişti."

"Jake, burada olmamam gerekiyor! Verdiğim zararı görüyor musun? O kızlar bana her şeylerini verdiler. Onlardan istediğim her şeyi yaptılar. Ve ben onlar için her şeyi mahvettim. Bu sefer mahvettiğim sadece kendi hayatım değildi. O kızları umutlandırıdım. Onlara akıllarına koydukları her şeyi yapabileceklerini söyledim ve sonra onları ezilmeleri için o sahaya gönderdim. Onları *ezdim*. Bu gece harap oldular."

"Bu aptalca açıklamayla nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Her şeyden önce, bu bir spor ve birileri kaybetmek zorunda. Kaybetmek sizi ezik yapmaz!"

"Kaybetmek tam da bunu yapar!" Homer bağırıışlardan hoşlanmadı ve mutfağa gidip yemek tabağının yanına uzandı.

"Marley." Jake derin bir nefes aldı ve sanki bir anevrizmayı önlemeye çalışıyormuş gibi burnunun kenarını sıktı. Onu o kadar çok seviyordum ki ona bakmak bile acı veriyordu.

"Marley," dedi tekrar. "Bu orta yaş krizi gibi bir şey, değil mi? Korkuyorsun. Bu yüzden ayrılmanın çözüm olduğunu düşünüyorsun. Kaderini aramakla ilgili güzel bir tablo çiziyorsun. Ama spoiler uyarısı, tatlım. Zor kayıplar yanlış yerde olduğun anlamına gelmez."

"Sahip olduğum her iş. Yaşadığım her ilişki sona erdi. Kötü bir şekilde. O kadar çok altımdan halı çekildi ki, ayağa kalkmaktansa yerde kalmak daha mantıklı geliyor."

"Bunun seninle ve benimle ne ilgisi var?"

"Burada olmamam gerekiyor Jake. İsteddiğim bu değil."

"Ne istiyorsun, Mars. Söyle bana. Açıkça söyle ki kalın kafamla anlayabileyim."

"Bilmiyorum! Kim nereden bilebilir ki?"

"O zaman bunun tam olarak istediğini şey olmadığını nereden biliyorsun? Tam olarak olman gereken yer? Her boktan işin, her boktan ilişkinin, her hatanın seni buraya, bana getirmedini nereden biliyorsun? O kızlara. Bu kasabaya."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Birden kemiklerim yorgun düşmüştü. Kaslarım ağrıyordu ve hissettiğim öfke, hayal kırıklığı fokurdadı ve dışarı çıktı, aramızdaki havada buharlaştı. Bu benim yaptığım bir seçim değildi. Hak ettiğim bir iş değildi. Erkek ve kızın tanışmasıyla başlayan bir ilişki. Bu benim yarattığım başka bir karmaşaydı.

"Bunun gerçek bile olmaması gerekiyordu," dedim sessizce.

"Saçmalık. Belki sahte etikete kandın ama ben başından beri bunun gerçek olacağını biliyordum."

"Yapmadın!" Tartıştım.

"Bana ne hissettiğimi söyleme, Mars! İngilizce dersinde seni izlerdim. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırdın ve ben boynuna, kulağına, parmaklarına bakmaktan kendimi alamazdım. Seni tekrar gördüğümde, hala oradaydı."

"O zaman neden Mezunlar Günü hakkındaki fikrini değiştirdin?" diye bağırdım. Gözlerini kırıştırdı. "Mezuniyet balosu hakkında ne konuşuyorsun?"

Ellerimi kaldırdım. "Ne var biliyor musun? Önemli değil."

"Ne bilmek istediğimi biliyor musun?" Jake talep etti. "Lise tüm hayatını mahvetmiş gibi davranmayı ne zaman bırakacağını bilmek istiyorum. Ne zaman adım atacak ve gerçekten ne istediğini bulacak kadar cesur olacaksın? On yedi yaşındaki halinin ne istediğini değil. Kız kardeşinin ne istediğini ya da ailenin ne istediğini düşündüğünü değil. Sen ne istiyorsun Mars?"

O anda tutunabildiğim tek şey, hayatım boyunca peşinden koştuğum şeydi. Önemli bir iş. Gerekli rol. Bir fark yaratmak. İşler zorlaştığında tutunduğum şey buydu. İşler kötüden daha kötüye gittiğinde. Her yeni başlangıç, ihtiyacım olan o şey olma potansiyeline sahipmiş gibi geldi.

Ama bu yeni bir başlangıç değildi. Bu bir acil inişti, bir anlaşmaydı, karşılıklı fayda sağlayan geçici bir düzenlemeydi.

Burada nasıl önemli ve ihtiyaç duyulan biri olabilirdim ki? Yirmi yıl önce toz içinde bıraktığım bu kasabada. Burada ne olabilirdim ki? Beden eğitimi öğretmeni mi? Koç mu? Bir kız arkadaş mı? Bir kız çocuğu mu?

Yeterli değildi. Yeterli olamazdım. Büyümeme yardımcı olacak doğru rolü arıyordum. Beni kötü alışkanlıklarımın kurtulmaya zorlayacak ve sonunda kaderimde olan güçlü, kuvvetli, sorun çözen kadın olacaktım. *Önemli* olacaktım.

"Jake." Yorgun bir şekilde adını söyledim. "Özür dilerim. Ama istediğim bu değil." Çene kaslarının sıkılıp gevşediğini gördüm. Kasıldı ve gevşedi.

"İstediğin ben değil miyim?"

"Bunların hiçbirisi benim istediğim şeyler değil. Farklı bir şeye ihtiyacım var. Burada daha iyi bir insan olamayacağım. Sadece sürekli olarak tüm eksikliklerim tekrar tekrar hatırlatılıyor. Daha fazlasını istiyorum."

"Seni seviyorum Mars. Bundan daha fazlasını istiyorum. Senden daha fazlasını. Beni daha iyi bir insan yaptın. Benim için yaptıklarına bir bak. Şu eve bak."

Onu bu şekilde incitmeye dayanamazdım. O beni sevmiyordu. Sevemezdi.

Sadece kafası karışmıştı.

"Mutfağını temizledin ve yeni perdeler aldın. Bu bana aşık olduğun anlamına gelmez," dedim usulca.

"Çok dik kafalısın," diye yakındı. "Sevilmediğini mi düşünüyorsun? Bu halinle değersiz olduğunu mu?"

Ben de aynen öyleydim.

MARLEY

I Cumartesi ve Pazar günlerini Zinnia'nın odasındaki şişme yatakta geçirdi. Bu tam da onun istemediği bir şeydi. Ve bakılırsa Yüzümün diğer tarafına ağlamak için her döndüğümde belimdeki sancıya bakılırsa, sonuçları konusunda haklıydı. Yine de Zinnia her zaman haklıydı.

İki gün boyunca Harry Potter yastığımla o şiltede yatmak benim arafımdı. Rahat olmayı hak etmiyordum. Daha iyi bir pozisyon bulmak için her yuvarlanışımda osuruk sesleri duymayı hak ediyordum.

Telefonumu kapalı tuttum ve takım mesaj panosuna giriş yapmadım. Kimseyle yüzleşemedim. Kimsenin beni hayal kırıklığına uğratmasıyla yüzleşemezdim.

Vicky tekila ve tavuk çorbasıyla uğradı. İkisini de hak etmemiştim.

Jake'i o kadar çok özledim ki onun tişörtüyle uyudum ve evde onun eşofmanlarını giydim.

Zinnia, hakkını yemeyelim, beni bu konuda konuşturmaya çalışmadı. Ailem "ergen kızım duygusal olarak dengesiz" hayatta kalma moduna geri çekildi, abur cubur dağıttı ve başımı okşadı. Ama Jake'le işleri berbat ettiğim için Şükran Günü'nde ne yapacağımıza dair fısıltıyla yapılan konuşmaya kulak misafiri oldum.

Pazar gecesi hiç uyumadım. Yarın okul günüydü. Şükran Günü tatilinden önceki son gün. Her ne kadar hastalık izni alıp tüm bunlardan kaçmak istesem de, müzikle yüzleşmem gerektiğini biliyordum.

Pazartesi sabahı kar erimiş, geride soğuk ve dağınık ruh halime uygun gri çamur yığınları bırakmıştı. Kendimi duşa sürükledim.

Sonra da soyunma odasında benimle konuşmak isteyen birileri olabilir diye okula beş dakika geç kalacağımı bildiğim zamana kadar bekledim. Jake'i göremezdim. Amie Jo'nun verandasında bir şarap kadehi gibi paramparça olurdum.

Kendimi sinsi hissederek soyunma odasının acil çıkışımdan içeri girdim ve parmak uçlarımda ofisime doğru ilerledim. Floyd burada olduğumu bilmezse bütün ilk ders boyunca acınası bir şekilde debelenmekte özgür olacaktım.

"Zamanı gelmişti."

Sıçradım, ıslak spor ayakkabılarım neredeyse betona tutunma özelliğini kaybediyordu. "Müdür Eccles," dedim kitaplığa en yakın olana tutunarak.

Kapı. "Seni buraya getiren nedir?" Oh, Tanrım. Jake'ten ayrıldığımı ve etik davranış sözleşmemi resmen geçersiz kıldığımı duymuştu. Beni kovmak için buradaydı. Şehri sessizce terk edemeyecektim. Culpepper muhtemelen ben utanç içinde kasabadan sürünerek çıkarken beni yargılamak için sıraya girecekti.

"Ofisin pis ve ürkütücü. Biraz boya ve yeni mobilya için bütçede birkaç yüz dolar bulabilir miyiz diye merak ediyorum" diye düşündü, zindana benzeyen evime bakarak.

Daimi beden eğitimi öğretmenini için tamir edecekti. Oh, Tanrım. Ya zeki, güzel ve uzun mesafe koşucusu olsaydı? Jake ona fena aşık olurdu, evlenirlerdi ve Jake onunla Noel brunch'ı yapıyor olurdu. Yeni beden eğitimi öğretmeninden nefret ediyordum. Ondan binlerce güneşin tutkusuyla nefret ediyordum.

"Umarım daha iyi hissediyorsundur," dedi Müdür Eccles ofise girip katlanır bir sandalyeye çöktüğümde. "Cuma günkü maçtan sonra üşüttüğünü duydum."

Daha çok bir depresyon bulutu gibi.

"Çok daha iyi," diye yalan söyledim ve öksürüyormuş gibi yaptım.

Parmaklarını masamın üzerinde birbirine geçirdi. "Güzel. Şimdi, eğlenceli kısma gelelim.

Gelecek yıl için planlarınız neler?"

Gözlerimi kırptım. "Gelecek yıl mı?" "Ocak."

"Başka işler için görüşmeler yapıyorum," dedim tereddütle. "Burada kalmayı düşündünüz mü?"

İşitsel halüsinasyon mu görüyordum? Belki de bana gerçekten gezici bir sirke katılmayı ya da basketbol eşeklerimizin bakımını üstlenmeyi düşünüp düşünmediğimi sormuştu.

"Burada mı kalıyorsun?" Mırıldandım.

"Fakültenin kalıcı bir üyesi olmak," diye açıkladı. "Burada bir sönestrde çoğu öğretmenin tüm kariyeri boyunca yaptığından daha fazlasını yaptınız. Öğrenciler, ilkokuldaki paraşüt gününden bu yana ilk kez beden eğitimi dersinden övgüyle bahsediyorlar."

"Gururum okşandı, ama-"

"Kız takımıyla ne kadar harika bir iş çıkardığınızı söylememe bile gerek yok. Daha önce hiçbir takımın bu kadar çabuk toparlandığını görmemiştim. Bence gelecek yıl daha da iyi olacak," diye devam etti Müdür Eccles.

Yanlış anlamıştı. Kaybetmiştim. Oyuncularımın ruhunu ayaklar altına almıştım. Steffi Lynn Hitler'den daha iyi değildim. Sadece farklı bir pakette gelmişim. "Teşekkür ederim," dedim. "Ama benim öğretmenlik lisansım yok."

"Bir tane alabilirsin. Araştırdım. Praxis sınavını geçmek zorundasınız" diye açıkladı. "Ama öğretmenlik diploması olmadan da öğretmenlik yapmanın yolları var. Mesele şu ki, siz mükemmel bir uyumsunuz. Ve yönetim kuruluna pozisyonunuzu kalıcı hale getirmemizi önermekten heyecan duyarım."

Çarşamba günü bir iş görüşmem vardı. Yeni bir başlangıç için bir sonraki şansım. Burada kalamazdım. Kendim olarak kalamazdım.

"Müdür Eccles, gururum okşandı. Gerçekten. Ama bu pozisyon için daha uygun bir aday bulabileceğinizi düşünüyorum. Tecrübeli birini."

Her şeyi mahvetmeyecek biri.

Müdür beni doğru duyduğundan emin değilmiş gibi hızla gözlerini kırıştırdı. "Pozisyonla ilgileneceğinizi düşünmüştüm."

Bir kişiyi daha hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için ona zayıf bir sesle "Harika bir iş," dedim. Yine de beni neden hâlâ fakültede istediğini anlayamıyordum. En kötü baş belalarından daha çok onun ofisinde bulunmuştum. Hakkımda diğer tüm öğretmenlerden daha fazla şikayet vardı. Ve bütün bir takımın ruhunu tek elimle ezmişim. "Bu sadece kendimi yaparken gördüğüm bir şey değil. Eminim benden daha iyi iş çıkaracak başka adaylar da vardır."

Müdür Eccles içini çekti. "Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem. İşinizi yapma şeklinizden çok memnundum ve gittiğinizi görmekten üzüntü duyacağım."

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden ona zayıf bir gülümseme verdim.

Masamdan uzaklaştı ve ayağa kalktı. "Amie Jo seni kovalasaydı bana söylerdin, değil mi?"

Kadın çok ciddiydi ama ben güldüm. "Söz veriyorum." İlk defa Amie Jo'nun bu kararla hiçbir ilgisi yoktu.

Tekrar iç çekti ve başını salladı. "O zaman sana gelecekteki çalışmalarında iyi şanslar dilerim."

Arkasında hayal kırıklığının kokusunu bırakarak soyunma odasından çıktı. Masamın arkasına çöktüm ve başımı masaüstüne yasladım. Acı bir hayal kırıklığı. Depresyonda. Sıcak karmaşa. Şu anki duygusal durumumu tanımlayabilecek tüm terimleri gözden geçirdim. Masa telefonum çaldı. Cevap vermek istemedim. Benden bir şey isteyen biriymiş sadece. Ama Şükran Günü tatilinden önce okulun son günüydü. Bugün dişlerime birkaç kez daha tekme yemek için enerji toplayabilirdim.

"Marley, bugün nasıl hissediyorsun?" Telefonun diğer ucundaki Andrea'nın sesi sempati doluydu.

"Korkunç. Berbat. Büyük, aptal bir ezik gibi." "İçimde bir his vardı," dedi.

En azından Andrea her şeye bir kılıf uydurmaya çalışmıyordu. *En azından bölgeye gitmeyi başardınız. En azından kazanan bir sezon geçirdin. En azından Jake seni sevdiğini düşünüyordu. Üzülecek bir şeyim olduğunu biliyordu.*

"Bunu beni daha iyi hissettirmek için söylemiyorsun, değil mi?"

"Duygularınız geçerli," dedi cevap ve cevapsızlık çizgisini aşarak.

"Bu kaybın, evrenin bana doğru yerde olmadığımı söylemesi için beklediğim büyük bir neon işareti olduğunu hissediyorum. Pek çok insanı hayal kırıklığına uğrattım ve artık hayatıma devam etme zamanı geldi."

"Peki ya Jake?" diye sordu. Bir kalemi tıkladığını duyabiliyordum. Açık. Kapalı. Açık. Kapalı. Bu onun sinirsel söylemiydi. Patlamak üzereydi.

"Jake ve ben ayrı kalmamızın daha iyi olacağı konusunda bir anlaşmaya vardık," dedim kaçamak bir ifadeyle.

"İkiniz bu anlaşmaya vardınız mı, yoksa ondan ayrıldınız mı?" diye sordu, benim saçmalıklarımı bir kenara bırakarak.

"Oh, saate bak. Duş ayakkabılarını dezenfekte etmem gerekiyor. Gitmeliyim, Andrea."

"Dinle, yarı zamanlı terapistin ve tam zamanlı arkadaşın olarak, bir aptal gibi davrandığında sana söylemem gerektiğini hissediyorum-"

Telefonu kapattım, sonra kancadan çıkardım ve başımı tekrar masanın üzerine koydum. Ama hissettiğim soğuk metal değildi. Kalın bir kâğıttı.

Kafama yapışmış bir zarfla tekrar doğruldum.

Koç.

Yırttım ve masamın üzerine yırtık kağıt parçaları gönderdim. İçinde bir "Üzgünüz" tebrik kartı buldum.

*Sevgili Koç,
Sizi hayal kırıklığına uğrattığımız
için özür dileriz. Her zaman
sevgiler,
Sizin Ekibiniz*

Oh, Tanrı aşkına. Neden kimse anlayamadı? Hayal kırıklığına uğramıştım.
Onları. Bana her şeylerini vermişlerdi ve ben *onları* hayal kırıklığına uğratmıştım.

Telefonumun altına sıkıştırılmış daha küçük ikinci bir zarf gözüme çarptı. *Kidnapper'a* gönderilmişti.

*Sevgili Koç,
Annem ben altı yaşındayken kanserden öldü. Babam bir dizi kötü yaşam tercihi yaptı ve o zamandan beri hapse girip çıkıyor. On yıl boyunca koruyucu aileden koruyucu aileye taşındım. Ama Culpepper, bu okul, bu takım ilk kez kendimi ait hissettiğim yer oldu.*

Bana ait olduğumu hissettirdin.

Bunu, "vah vah" dediğiniz için kendinizi epik bir bok gibi hissetmenizi sağlamak için söylüyorum. Bir maç kaybettik. Aman ne önemli. Biraz kazan biraz kaybet. Bencilce düşüğe geçtiğin için bu sezon yaptığın tüm iyi şeyleri unutuyorsun. Beni hayal kırıklığına uğratmadın.

Beni tuhaf takımınıza katılmaya, arkadaşlar edinmeye ve potansiyelimi gerçekleştirmeye zorladınız. Çocuklarına rehberlik ettiğin için sana teşekkür edebilecek bir ailem yok. O yüzden ben sana teşekkür edeceğim. Teşekkür ederim.

Şimdi kafanı kışından çıkar ve aklını kaçırdığın için takımdan özür dile.

Saygıları

mı,

Morticia

Not: Masanın çekmecesinde sakladığın acil durum atıştırmalık keklerini buldum ve yedim. Bir şey değil.

MARLEY

I Pittsburgh'a üç saat otuz dakikalık yolculuğu tamamen sessizlik içinde yaptı. Pennsylvania Paralı Yolu mola yerleri, tüneller ve kamyonlardan oluşan monoton bir yoldu. Pazartesi günü soyunma odasını kişisel yalnızlık kalem olarak kullanarak hayatta kalmıştım. Jake'in bir şey söylemesi üzerine son zil çaldıktan sonra kapıya vurdu.

Arabama atlayıp otoparktan hızla çıkarken saatim titremeye başlamıştı.

Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Konuşmamız gerek. Korkaklığı bırak.

Ama söyleyecek bir şeyim yoktu. Hâlâ üzgündüm, hâlâ kırgındım ve bütün bir kız takımının beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünmesine neden olduğum için kendimi bir pislik gibi hissediyordum. Nasıl özür dileyeceğimi bilmiyordum. Suçlunun ben olduğumu nasıl açıklayacaktım.

Salı günü, annem ve kız kardeşim Şükran Günü yemeğimiz için alışveriş yaparken ben tüm günü havalı yatağımda geçirdim. Kendimi aptal gibi hissettim.

Çarşamba sabahı kendimden bıkmıştım ve yapmayı düşünebildiğim tek şey iş görüşmesine gitmekti.

Outreach, ihtiyaç sahibi aileleri mevcut sosyal hizmetlerle eşleştiren ve aynı zamanda bireyleri parasal bağışta bulunmaları için işe alan kar amacı gütmeyen bir girişimdi.

Tam da bu yazki benim aradığı türden bir şeydi. Ama şimdiki ben heyecanlanmaya zahmet edemezdi.

Bu konuda. Tek düşünebildiğim Jake'in yıkılmış gibi görüldüğü ve kızların ağlayarak otobüsten indiği idi. Sonsuz bir hayal kırıklığı döngüsü.

Ofisi serin, yenilenmiş bir depoda buldum ve bir çift kırmızı dudak şeklinde bir kanepeye oturdum. Duvarlar parlak ana renklerle boyanmıştı. Tüm çalışanlar kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giymişlerdi. Bir ellerinde iPad'leri, diğer ellerinde latteleriyle dolaşıyorlardı.

Kimse benim yaşıma yakın bile değildi.

Normalde bu noktada avuçlarım o kadar terlemiş olurdu ki el sıkışmadan önce onları silmem gerekirdi. Ama burada kaskatı kesilmiş dudaklarımın üzerine oturdum ve keşke her şey bitse de evimdeki havalı yatağıma kıvrılabilsem diye düşündüm.

Thad ortaya çıktı ve kendini tanıttı. Dar kot pantolon, kapüşonlu sweatshirt ve büyük mavi çerçeveli gözlükler giyiyordu. Ekibin geri kalanı hippiler, pasaklılar ve bu kadar havalı bir girişimin ciddi büyüme sancılarına gebe olduğunu bilemeyecek kadar genç ve iyimser insanlardan oluşuyordu.

Camlı konferans salonunda standart mülakat sorularını uyuşuk bir şekilde yanıtladım. Masa büyük boy bir sörf tahtasıydı. Duvarlardaki sanat eserleri renkli ve kafa karıştırıcıydı. Birisi kaykayla kapının önünden geçti.

Ahır Baykuşu olarak çalışmadan önce tam da aradığım türden bir yerdi.

Thad, mülakat sorularına geçmeden önce çalışma programını ("İstediğin gibi gel ve git; sadece işini yap"), rolü (bir veya iki yıl içinde kendi ekibimin başına geçmek için bir basamak) ve misyon beyanını açıkladı.

Bunu o kadar sık yapmıştım ki bir sonraki soruyu neredeyse tahmin edebiliyordum.

En güçlü yönleriniz olarak neleri

görüyorsunuz? Tekrar tekrar başarısız

olma yeteneğim. Beş yıl sonra kendinizi

nerede görüyorsunuz?

İşsiz ve bekar. Tarih tekerrür etme eğilimindedir.

Gergin bile değildim. Genelde panik içinde mülakata girerdim. İşe ihtiyacım vardı. Sadece kazançlı bir iş değil, parlak bir gelecek için de çaresizdim.

Ama bu sefer? Umursamak için kendimi bile uyandıramadım. Bunun beni havalı göstermesini umuyordum.

Beni güler yüzlü bir İK asistanına teslim ettiler ve o da bana büyük bir tur attı. Her şey açık çalışma alanları ve ana renklerden oluşuyordu. Bir espresso istasyonu ve yoga odası vardı. Çılgınlar gibi büyüyen bir start-up'tılar.

Tam da aradığım şeydi. Meşgul olacaktım. Büyümek için yer vardı. Yan haklar ve rahat kıyafet kuralları vardı.

Ve hayatım boyunca bu konuda heyecanlanamadım.

Beni öğle yemeği için dışarı çıkardılar ve ben de tavuk salatamı tabağımda gezdirdim. Birisi bana koçluk deneyimimi sordu, ben de onlara takımdaki kızlardan bahsettim. Onlara sezonumuzu anlattım, yıkıcı sonu atlayarak.

Öğle yemeğinden sonra bana potansiyel ofisimi gösterdiler. Gösterişli bir odacık ama nehir manzaralı. Bana büyüdüklerini söylediler. Hızla. En kısa zamanda bir veri madenciliği ekibine ihtiyaçları vardı. Ve bir yıl içinde bu ekibin başına ben geçebilirdim.

Tek düşünebildiğim, ekipte on ila on beş yıllık bir hayat tecrübesine sahip olduğumdu. Buraya kendi memleketimden daha iyi nasıl uyum sağlayabilirdim?

Benden hoşlandılar. Belli oluyordu. Dediğim gibi, neredeyse bir mülakat uzmanıydım. Ama onlardan hoşlandım mı? Takımın büyüğü olmak istiyor muydum? Çalışma saatlerimi CD'lerin ne olduğunu ve Dan Aykroyd'un kim olduğunu açıklayarak mı geçirmek istiyordum?

Neden her zaman istediğim her şey bana bu kadar yanlış geliyordu?

Tatilden sonra beni arayacaklarına söz verdiler. Herkesin elini sıktım, muşta tercih eden kalabalık için birkaç yumruk attım ve kapalı otoparktaki arabama döndüm.

Direksiyona geçtim ve alnımı direksiyona vurdum. Hayatımla ne halt ediyordum ben?

Ben: Görüşmemi yaptım.

Kendinden nefret etmekten kurtulup benimle tekrar konuşmaya mı başladın? Goodie.

Ben: Bunu hak ediyorum.

Kes şunu. Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi davrandığında hiç eğlenceli olmuyor.

Ben: Arf arf.

Nasıl gitti? Sana bir milyon dolar ve hisse senedi opsiyonu teklif ettiler mi?

Ben: Sanırım bana işi teklif edecekler. Kabul

edecek misin?

Ben: Hayatımı değiştirecek kararlar verecek konumda olduğumu hissetmiyorum. Kızlarımızı gerçekten hayal kırıklığına uğrattım. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Evime uğra. Yükleniriz ve özür notları yazarız. Ben: Dört saat içinde orada olacağım.

MARLEY

T Şükran Günü iç karartıcıydı. *Ben* iç karartıcıyım. Bu evdeki her şey iç karartıcıydı. Kutlama yapıyor olmamız gerekiyordu. Weston'lar Jake'in evinde, geniş mutfak ve büyük yemek masasıyla. Tatlı, şapşal köpeği.

Onun yerine annemle babamın daracık mutfakta dirsek dirseğe birbirimizin üzerine düşüyor, planlamadığımız bir ziyafeti hazırlamak için çırpınıyorduk.

Hepsi korkak bir aptal olduğum için.

Hindi ve brokoli güveci fırına verilirken, Zinnia daha sağlıklı sebze yemeklerini mikrodalgada ve ocakta buharda pişirmek için elinden geleni yaptı.

Çocuklar evin içinde koşturuyor, bağırıp çağırıyor, zombileri ve dev böcekleri birbirlerine sallıyorlardı. Anne ve baba garajda gizlice şarap içiyor, Noel süsleri arıyormuş gibi yapıyorlardı. Noel dekorunun Şükran Günü'nden sonra en az bir ya da iki hafta boyunca kaybolması Cicero ailesinin geleneği.

Ve burada tek başımdım, tenekeden jelleşmiş kızılılık sosunu kazıyordum.

Dün gece Vicky'ye gitmiş ve bir şişe burbonun da yardımıyla takımındaki her kıza içten kartlar yazmıştım. Sonra, sarhoş olduğumuz için, Vicky'nin kayınvalidesine bizi her kızın evine götürmesi için yirmi dolar ödemiştik, böylece notu posta kutusuna atabilir ve sonra "Hadi, hadi, hadi!" diye bağırabilirdik.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte akşamdan kalmaydım ve hâlâ perişandım. Ama ekipten gelen bir düzineden fazla kalp emojili mesajla uyanmıştım.

Jake muhtemelen harika bir gün geçiriyordu. Ayrıldığıımızdan beri muhtemelen yeni bir kız arkadaş bulmuştu. Muhtemelen mutfakta ona yardım ediyor, önlük giyiyor ve mısır nişastasını sosun içine karıştırırken boynundan öpmesine izin veriyordu. Kızılıcak sosu kutusunu o kadar sert sıktım ki iki tarafı da çukurlaştı.

Fırının zamanlayıcısı tiz bir sesle bipledi ve kapıyı zorlayarak açtım, bu sırada bir mutfak sandalyesini devirdim. Dumanlar dışarı çıktı.

"Siktir!" Dumanı tüten pislğe bir bulaşık havlusu salladım. Hindi ekstra çtır görünüyordu ve lezzetli KFC tarzında değildi.

Duman dedektörü ötmeye başladı ve üç çocuk da ellerini kulaklarına kapatarak koşmaya başladı. "ANNE!"

"Bu kadar," dedi Zinnia sakince. "Vazgeçiyorum. Her şeyden vazgeçiyorum." Çay havlusunu tezgâhın üzerine düzgünce katladı ve hışımla arka kapıdan çıktı.

Annem aceleyle içeri girdi ve duman dedektörünün altına bir sandalye çekti. Yukarı tırmandı ve tavandan söktü. "İşte oldu! Böylesi daha iyi," dedi neşeyle. Kırmızı şarap bıyığı vardı.

"Anne, bununla ilgilenebilir misin?" Kararmış kuşu ve hızla kararan brokoli güvecini işaret ederek sordum.

"Elbette, tatlım. Ned! Şarap STAT'ına ihtiyacım var," diye seslendi.

Ön tarafa yöneldim, ceketimi ve Zinnia'nın kaşmir yün trençkotunu almak için palto dolabında durdum. Dışarısı serin ve berraktı, içerideki cehennem gibi dumanlı ve sıcak değildi. Kendimi kapıdan arka bahçeye attım.

"Zin?" Sağlık konusunda mükemmeliyetçi olan kız kardeşim ağaçta oturmuş sigara içiyor ve titriyordu. "Ne haltlar dönüyor?" diye sordum.

Beni görmezden geldi ve dalın toplam yetişkin ağırlığımızı taşıyabilmesi için dua ederek yanına tırmandım. "İşte." Paltosunu ona doğru ittim.

Zinnia ona baktı ve sonra sigarasını bana uzattı.

"Ne zamandan beri sigara içiyorsun?"

"Onsuz derin bir nefes alamadığım için."

Sigarayı geri aldı ve keskin bir nefes çekti. "Hayatım tam bir felaket, Marley. Ben tam bir başarısızım."

İtiraf beni öylesine sarstı ki ağacın dalında yalpaladım ve neredeyse geriye doğru düşüyordum. Ağaç gövdesine tutundum ve kendimi düzelttim.

"Başarısızlık mı? Sen mi? Benimle tanıştın mı?" Ciyakladım. "Ver şunu bana." Sigarayı tekrar ondan aldım ve bir nefes çektim.

Boğuldum, nefesim kesildi ve geri verdim. Mountain Dew ve sigara günlerimden bu yana uzun zaman geçmişti.

"Bana bak ve ne gördüğünü söyle," dedi.

Bana söyleneni yaptım. "Mükemmel bir kocası, harika bir ailesi ve önemli bir işi olan benim güzel, delicesine zeki dahi kız kardeşim."

Espriden yapmadan güldü. "Herkesin gördüğü bu. Ben aynaya baktığımda ne görüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

Bir nefes daha çekti ve yavaşça dumanını üfledi. "Kocası altı ay önce seksle ilgilenmeyi bırakmış bitkin bir kadın. Çocukları yılda bir kez büyükanne ve büyükbabalarına gittikleri zamanlar dışında hiç eğlenmeyen bir kadın. İşim, haftanın yedi günü çalışıyorum. Çünkü bir şeyi kaçırsam, bir gün izin alıp telefonumu kapatırsam, bir yerlerde bir bebek, onları doğru kaynaklara bağlamadığım için ölebilir. Ben işimi yapmadığım zaman insanlar ölüyor."

"Zin, neden bir şey söylemedin?"

"Ne söylemem gerekiyor? Mükemmel hayatım ve mükemmel ailem hakkında şikayet mi edeyim? Bir fark yaratmanın ne kadar zor olduğu hakkında sızlanayım mı?"

"Evet! Hayatının mükemmel olmadığını başka nasıl bilebilirim ki? Zin, kapına kadar gelirdim. Yardım ederdim."

"Kimse bana yardım edemez," dedi ve sesindeki o tanıdık taş duvarı duydum. Zinnia o basketbol eşeklerinden bile daha sert kafalıydı. "Kimse yapılması gereken her şeyi benim istediğim şekilde yapamaz."

Sersemlemiştim. Olmak istediğim kadın, sinir krizinin eşiğinde yanımda oturuyordu.

"Ralph nerede?" Ona sordum.

Bir kez daha acı acı güldü. "Muhtemelen iç çamaşırlarıyla ayaklarını sehpaye uzatmış, huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyordur. 'Kalp cerrahlarının dinlenmeye ihtiyacı vardır,'" dedi bariton bir sesle. "Hayat kurtarmakla o kadar meşgul ki ailesine ayıracak hiç vakti yok. Benim için de öyle. Yıldönümümüzü unuttu. Çoğu zaman Rose'un adını bile hatırlayamıyor. Birbirimizi görmeden günler geçiriyoruz."

"Ama siz ikiniz her zaman çok iyi görünüyorsunuz," diye üsteledim.

"İyi mi?" Burnunu çekti. "*Her şeyin* bizim için ilişkimizden, ailemizden daha önemli olduğu bir yerdeyiz. Bu hiç iyi değil, M."

Tek bir damla gözyaşı zarifçe yanağından aşağı yuvarlandı.

Titreyerek nefes aldı. "Sanki çoktan ayrılmışız gibi. Birlikte yaşamamıza rağmen. Ona geleceğimi bile söylemedim. Bir konsorsiyum için seyahatte olduğu için iki günlüğüne gittiğimizi fark etmedi."

"Zin, çok üzgünüm." Acısını dindirmek için yapabileceğim bir şey olmasını dileyerek omzunu sıktım.

Zinnia'nın orta yaş krizini kendime mal etmek istemedim, ama önemli olmanın ürettiği şey buysa, bunu gerçekten istiyor muydum?

"Ne yapacaksın?" diye sordum. İstedğim her şeye sahip olan kadın da en az benim kadar mutsuzdu.

"Hiçbir fikrim yok. Eve gelip yeniden toparlanırım diye düşünmüştüm. İçimdeki hayatı emen bir iş olmadan kim olduğumu bilmiyorum. Aşırı program yapmadan ve çocuklarımın çocukluklarındaki yaratıcılığı ve eğlenceyi boğmadan nasıl bir anne olduğumu bilmiyorum. Onları mikro yönetiyorum çünkü her küçük ayrıntıyla ilgilenmezsem zorbaya dönüşeceklerinden, hastalanacaklarından ya da uyuşturucu bağımlısı olacaklarından korkuyorum." Sigarasından bir nefes daha çekti. "Seni hep kıskanmışımdır, biliyorsun."

"Ben mi?" diye ciyakladım. "Neden?"

"Sadece olmakta özgürsünüz. Eğer bir şey size uygun değilse, yolunuza devam eder ve başka bir şey denersiniz. Ben sıkıştım. Bu işte kendimi o kadar derin bir çukura soktum ki ayrılamam yoksa insanlar gerçekten ölecek."

Yan odadan bir ses duyduk. Ağaçtaki görüş noktamızdan, ekose bilekli pantolon ve göz alıcı kırmızı bir kazak giymiş Amie Jo'nun sürgülü veranda kapısını kapattığını gördük. Bir elinde açık bir şişe şarap vardı. Havuzun örtüsüne bakıyordu, vücudu kaskatı kesilmişti. Ve sonra çığlık attı.

Yaralı bir hayvanın çığlığı değildi. Bu bir savaş çığlığıydı.

MARLEY

"E Orada her şey yolunda mı?" Ona seslendim.
Sarsıldı ve bizi ağaçta buldu.

"Sigara ister misin?" Zinnia paketi kaldırarak teklif etti.

Amie Jo, "İstediğim şey bu evi içindeki herkesle birlikte yakmak," diye öfkeleni.

"Peki, neden şarabını buraya getirmiyorsun, biz de bir sigarayla başlayalım. Sonra eğer evi yakmak hâlâ doğru cevapsa, sana yardım ederiz," diye teklif ettim.

Bir dakika düşündü ve sonra bir parmağını kaldırdı. Evinin içinde kayboldu ve bir dakika sonra arka verandada yeniden ortaya çıktı. Elinde iki şişe şarap ve kabarık bir kışlık mont vardı. Amie Jo bahçelerimizi ayıran çitlere doğru koştu ve şarap şişelerini birer birer çimlerin üzerine bıraktı.

Çite doğru koşmaya başladı ve üzerinden atladı.

Zinnia ve ben daldan biraz daha uzaklaştık ve Amie Jo şarabı uzattı. Onu yukarı çektim ve o da yanımdaki dala yerleşti. Biraz gıcırdadı.

"Zor bir Şükran Günü mü?" Ben sordum.

Zinnia bir sigara daha yaktı ve Amie Jo'ya uzattı.

Kabul etti ve ilk şarap şişesinin tıpasını çekti. "Kız kardeşim az önce dördüncü kez evleneceğini açıkladı. Kızı Lisabeth, okulu bırakmış birinin bebeğine hamile. Ve en kötüsü de kayıinvalidem benden nefret ediyor," diye açıkladı Amie Jo.

"Ne? Sen ve Travis son sınıftan beri birliktesiniz."

"Ve o zamandan beri benden nefret ediyorlar. Üniversitede Travis benimle evlenmek zorunda kalsın diye bilerek hamile kaldığımı düşünüyorlar. Onlara göre ben sadece altın avcısı bir balo kraliçesiyim."

Zinnia ve ben bakıştık.

Amie Jo'ya, "Bu senin için adil değil," dedim.

"Biliyorum! O korkunç insanların beni sevmesi için elimden gelen her şeyi yaptım! Onlara güzel torunlar verdim. Oğullarının gurur duyacağı bir evi olmasını sağladım. Gösteriş yapabileceği bir karısı. Toplumun namuslu üyeleriyiz ve hindi hala çok kuru, ev hala çok cereyanlı ve belki de bir aile yemeğinde bu kadar dekolte göstermemeliyim!"

Amie Jo soluk soluğa bir nefes aldı ve şişeyi bana uzatmadan önce bir yudum şarap içti.

"Burada beden dışı bir deneyim yaşıyorum," diye itiraf ettim. "İkinizin de mükemmel bir hayatı olduğunu sanıyordum."

Zinnia ve Amie Jo hafif histerik bir kahkaha attılar.

Amie Jo suçlayıcı bir ifadeyle, "Hepimiz arasında mutlu olan sensin," dedi.

"Mutlu musun? Ben mutlu değilim. Sefil durumdayım. Hayatım birbiri ardına gelen başarısızlıklardan ibaret!"

Zinnia homurdandı. "Bu yıl Chandler'ın doğum gününü unuttum. Onu paketledim ve bir arkadaşına yatıya gönderdim çünkü bitirmem gereken bir burs vardı. Küçük arkadaşının annesi ertesi gün onu aldığında Chandler'ın onlara doğum günü olduğunu söylediğini anlattı. Ben düzenli olarak yeterince iyi olmayan bir anneyim."

Amie Jo, "Çocuklarım benden dış görünüşün gerçekten mutlu olmaktan çok daha önemli olduğunu öğrendi," diye açıkladı. "Onlara Instagram'daki harika selfie'lerin iyi bir insan olmaktan daha önemli olduğunu öğrettim."

"Dün Edith benden nefret ettiğini söyledi çünkü Rose'un iki filmi arka arkaya izlemesine izin verdim çünkü onun küçük şımarık ağzından çıkan başka bir kelimeyi duymaya dayanamadım. Ve hayatımın üç ayını harcadığım hibe teklifi reddedildi ve Mobil Cerrahi Organizasyonu'nu arayıp gelecek yıl bekledikleri 200.000 doları alamayacaklarını söylemek zorunda kaldım."

Amie Jo omzunun üzerinden evine bakarak, "Sabahları hazırlanmam iki saatimi alıyor çünkü kocamın, babasının annesini aldattığı gibi beni aldatmasını istemiyorum," diye itirafta bulundu.

"Ağlamak için kendini banyoya mı kilitliyorsun?" Zinnia sordu. "Haftada bir kez. Yirmi dakikalığına," dedi Amie Jo.

"Boş küvette oturuyorum."

Bu kadınlara bir ileri bir geri baktım ve bunların hiçbirini nasıl olup da bilmediğimi merak ettim.

"Anlamıyorum. Dışarıdan her şey çok mükemmel görünüyor. Peki ya bugün Facebook'ta kutsanmış hashtag paylaşımınız?" Amie Jo'ya sordum.

Zinnia şarabından bir yudum alarak, "Bu sosyal medya," diye alay etti.

"Aynen öyle. Bu bir vurgu makarası. Sosyal medya, hayatınızın nasıl olması gerektiğini hayal ettiğinizdir. Gerçeği değil." Amie Jo bana aptalmışım gibi baktı. "Kimse gerçekten nasıl hissettiğini bilmek istemiyor."

Biraz daha şarap içtim. Bunu aklım almıyordu. "Siz mutlu değil misiniz? Paranız, kocanız ve çocuklarınız olsa bile mi?"

"Çok yorgunum," dedi Zinnia.

"Perişan haldeyim. Sadece iyi olmak için ihtiyaç duyduğum ilgi miktarı bile dehşet verici," diyor Amie Jo.

Zinnia bana, "Jake'le aranızda gerçek bir şeyler var," dedi.

"Yapmış mıydım? Aptalca bir şey yapmadın, değil mi Marley?" Amie Jo dehşete kapılmıştı.

"Ondan ayrıldım sayılır," diye itiraf ettim.

Amie Jo öyle sert bir nefes aldı ki dal gıcırdadı. "Bu çok saçma! Kim Jake Weston'ı istemez ki? Ben bile Jake Weston'ı istiyorum ve evliyim."

"Sadece sömestr sonuna kadar burada olmam gerekiyordu. Bu geçici bir pozisyondu! Beden eğitimi dersi vermekten daha büyük, daha önemli bir şey yapmak istedim."

"Peki ya senin takımın?" Zinnia sordu.

"Bu kızlar okul tarihindeki en uzun mağlubiyet rekoruna sahipti. Onlara birlikte çalışmayı ve birbirlerine güvenmeyi öğrettiniz," diyor Amie Jo.

"Bu yaşta bunu yapmanın ne kadar imkansız olduğunu biliyor musunuz? Kadınlara kız kardeş olduklarını, güzel bir pastanın son parçası için kavga eden düşmanlar olmadıklarını öğretmek?" Zinnia şarap şişesini çılgınca sallarken sordu.

"Senin yaptığın gibi bir şey yapmak istedim. Gerçek bir fark yaratan bir şey" dedim ona, hâlâ umutlarımı ve hayallerimi açıklamaya çalışıyordum.

"İşimden nefret ediyorum, Marley. Nefret ediyorum," dedi Zinnia dikkatle. "Masam ve gelen kutum kara mayınlarının, kurşun yaralarının ve yetersiz tıbbi bakımın insanlara neler yaptığını gösteren resimlerle dolu. Her gün bunların içinde boğuluyorum."

Sigarasından bir nefes daha çekti. Chardonnay'den derin derin içtim.

"Peki ya şu gotik prenses Libby? Bak bu dönem onun için ne yaptın," dedi Amie Jo sessizliği bozarak. "Onun için bir fark yarattın. Onu popüler yaptın!"

"Jake'le birlikte yaşadığınız şey mi? Bu çok sık rastlanan bir şey değil ve sen benim kız kardeşimsin, seni seviyorum ama bunu mahvettiğin için tam bir aptalsın," dedi Zinnia omzumu dürterek.

"Hey!"

"Mutluydun, M," dedi kız kardeşim. "Gerçekten mutluydun. Ve bunu fark etmediğin için seni bu ağaçtan itmek istiyorum."

"Sen onu ağaçtan it, ben de ona şarap şişesi fırlatayım," diye araya girdi Amie Jo. "Onu olduğu gibi seviyor. Çoğu zaman makyaj yapma ya da saçını tarama zahmetine bile girmiyor ve Jake ona kamera önünde Gisele Bündchen'miş gibi bakıyor. Bu iğrenç bir şey."

"Bu eğlenceli bir şey ama biz ikinize odaklanalım," diye önerdim.

"Biliyor musun, sanırım seninle ilgili en nefret ettiğim şey bu," diye düşündü Amie Jo. "Denemek zorunda değilsin. Ayak tırnaklarını kaybettiren postişler ve ayakkabılar giymek zorunda değilsin. Yeterince bronzlaşmazsan kocanın seni terk edeceğinden korkarak haftada altı saatini solaryumda geçirmek zorunda değilsin. Hepsi sizi sadece siz olduğunuz için gerçekten seviyor."

"Evet, bağış toplamalarına yardımcı olduğun ya da siyasi profillerini yükselttiğin için kimse seni siyah kravatlı davetlere çağırıyor," dedi Zinnia, havaya girerek.

"Ama sen harika şeyler yapıyorsun. Önemli şeyler," diye hatırlattım ona. "Yaptığım işin yüzde doksanı yalakalık. Bu harika bir şey mi? Bu mu

Önemli mi? Ofisimde bana, ekibinizdeki tüm kızların size baktığı gibi bakan tek bir kişi bile olmadı. Sana tapıyorlar. Sana saygı duyuyorlar." "Tıpkı Jake

gibi," diye yakındı Amie Jo. "Ne kadar zorlandığımı biliyor musun? ikinizin bir araya gelmediğinden emin olmak için mi

çalışıyorsun?" "Ne?" Tersledim.

"Seni mezuniyet balosuna davet edip sonra fikrini nasıl değiştirdiğini hatırlıyor musun?" dedi.

"Sana söyledi mi? Tabii ki söyledi. Fikrini değiştirdiğini ve seni alacağını söyledi. Sen daha çok onun tipiymişsin." Sesim normalden iki oktav daha yüksekti.

"Mezuniyet balosuna seni Jake davet etmedi. Ben teklif ettim. Sonra da benim için seni terk ediyormuş gibi yaptım," diye ısrar etti Amie Jo.

"Seni küçük şeytan-"

"Biliyorum, değil mi?" dedi omuzlarını oynatarak. "İnsanlar her zaman güzel bir yüzü ve güzel göğüsleri hafife alır."

Zinnia kıs kıs güldü. Daha önce böyle bir şey yaptığını hiç duymamıştım.

"İyi ki bu kadar çabuk vazgeçmişsin," diye devam etti Amie Jo. "Yoksa bunu anlayacak, çıkmaya başlayacak, aşık olacak ve evlenecektiniz. Barf."

Bir bulantı ve gerçek dalgası halinde beni vurdu. Kendimi yeterince iyi hissetmediğim için kaç kez hayattaki iyi şeylere sırtımı dönmüştüm? Kaç kez kendime Jake'in benim hakkımdaki fikrini tekrar değiştireceğini hatırlatmıştım?

Mutluydum ve seviliyordum. Sonra her şeyi berbat ettim. Hem de çok fena. Jake'i sevmiştim. Onun kibirli özgüvenini sevmiştim. Pasaklı yaşam tarzını. Öğrencilerine olan bağlılığını. Aptal köpeğini. Ailesini. Hayatı her gün birileri için daha iyi hale getirmesini sevdim.

Amie Jo bana "Sende hepimizin istediği şey vardı," dedi.

"Sonra da onu fırlatıp attın," diye iç geçirdi Zinnia. "Eğer kız kardeşim olmasaydın senden nefret ederdim."

"Kasabaya gizemli ve ilginç bir şekilde geliyorsun," diye yakındı Amie Jo. "Sonra da benim için önemli olan her şeyin içine ediyorsun."

"Bu biraz yersiz oldu-"

"Popülerlik bir ayrıcalıktır. Ben popülerdim ve oğullarımı popüler yapmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Arkadaşlarını seçiyor, aktivitelerini denetliyor ve yaptıkları her şeyin bu dünyadaki konumlarını sağlamlaştırmasını sağlıyordum. Ve Marley Cicero, tıpkı Mezunlar Günü'nde olduğu gibi her şeyi mahvetmeye geliyor!" İkinci şarap şişesini açtı ve çılgınca salladı. "Senin ya da oğullarının hayatını mahvetmeye çalışmıyorum. Söz veriyorum. Sadece herkese birbirimize saygı duymanın, birbirimize saygı duymaktan daha önemli olduğunu göstermeye çalışıyorum.

herkesten daha iyi olduğunu kanıtlamak."

"Ama eğer herkes popüler ve kabul görüyorsa, benim çocuklarım ne olacak?"

"Bilmiyorum. Mutlu musun? İyi ayarlanmış mı? Yetişkin dünyasıyla nazik kalplerle yüzleşmeye hazır mı?"

"Pfft! Anne olduğunda senin için çok geç olacak. Yumurtalıkların muhtemelen yıllar önce kapanmıştır," diye burnunu çekti Amie Jo.

"Muhtemelen," diye kabul ettim.

"Ama bir anne olduğunuzda, önemli olan tek şey çocuklarınızın ne kadar iyi yetiştiğidir. Onlar sizin bir insan olarak kim olduğunuzun doğrudan bir yansımasıdır.

Çocuklarım bir kutu taştan daha aptal. Sahip oldukları tek şey görünüşleri ve popülerlikleri."

Ne diyeceğimi bilemeden, şarabını yudumlarken beceriksizce omzunu okşadım.

"İnsanların arkamdan neler söylediğini biliyorum. Üniversitede hamile kaldım. Bana bakabilecek bir adamla evlendim. İş dışı striptizci gibi giyiniyorum."

"Kimsenin böyle bir şey söylediğini duymadım," diye yalan söyledim.

"Bunun ne kadar zor olduğunu anlamıyorlar. Anne, eş olmak ve çalışmak. Burada tırnaklarımla tutunmaya çalışıyorum! Ve bunları sana neden anlattığımı da bilmiyorum. Hayatta hiç endişen yok ki," diye yakındı.

"Amie Jo, bence pek çok kadın seninle aynı yerde, senin hissettiğin şeyleri hissediyor," dedim ona.

"Her gece bir şişe Chardonnay içerim." Zinnia'nın itirafı, havası boşaltılmış bir balon gibiydi.

"Hayatımın en önemli olayı balo kraliçesi olarak taçlandırılmaktı. Ondan sonra her şey yokuş aşağı gitti," diye yanıtlıyor Amie Jo.

"Mezuniyet balosu için gerçekten üzgünüm," dedim, tacın onun için ne kadar önemli olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Muhtemelen bunu hak ettim." "Belki biraz," diye kabul ettim.

Amie Jo şişeden bir yudum alarak, "Jake'ten af dilemeye gitmelisin," dedi.

"Evet, öyle," diye kabul etti Zinnia.

Tam o sırada dal kıymık gibi bir çatırtıyla kırıldı ve hepimiz düşüyorduk.

JAKE

Ieğlendirmek için havamda değildim. Yine de Max Amca'nın pastırmaya sarılı deniz taraklarını servis tabağına yerleştiriyordum. Bütün aile evime yayılmış televizyon izliyor, mutfakta uğraşıyor, masayı hazırlıyordu. yemek odası.

Ve hâlâ kendimi tamamen yalnız hissediyordum.

Marley burada olmalıydı. Lanet evin her yerinde onun varlığını hissettim.

Sadece büyükannem bana musallat olmuyordu, şimdi de Marley'in hayaleti onun seçmeme yardım ettiği yeni tabakların içindeydi. Oturma odasındaki yeniden düzenlenmiş mobilyalarda. Yeni perdelerde. Dağınıklık, toz ve eski paket servis kaplarının yokluğunda.

Her şeyi süpürmüş, büyükannemin evini benim evim yapmıştı. *Bizim evimiz*. Ve şimdi o burada değildi. Yeni başlangıcımız çoktan bitmişti.

Öfkeyi seviyordum. Yüzeye çıkmaya çalışan acıdan daha iyi hissettiriyordu. Hiç denememişti bile. Aramalarım, mesajlarıma cevap vermemiştir. Kapıma gelip beni affetmesi için yalvarmadı. Bunların hiçbirisi onun için gerçek değildi. Kendimi kullanılmış, bir kenara atılmış ve aptal gibi hissediyordum.

"Mezeleri karıştırıyorsun," diye gözlemledi Lewis Amca.

"Özür dilerim," dedim derin bir nefes alarak ve deniz taraklarını tutuşumu yumuşatmaya çalışarak.

Lewis Amca, "Biliyorsun Kim ya da Biliyorsun Ne hakkında konuşmamamız gerektiğini biliyorum," diye söze başladı.

Başımı sallamaya başlamıştım bile. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim on dokuzuncu kez.

"Adamı seviyor musun? Yani kızı," dedi Lewis. "Özür dilerim, alışkanlık işte."

Son deniz tarağını da tabağa bıraktım. "Ben yaptım."

"Vay canına, bu geçmiş zaman da neyin nesi Huysuz Gus?" Max sordu.

"Onu sevdiğimi söyledim. Culpepper'da kalmasını istedim. Ve o beni terk etti. Bana bir anlaşma yaptığımızı ve tüm bunların geçici olduğunu hatırlattı. *Daha fazlasını* istiyor."

"Daha fazla ne?" Lewis sordu.

"Ben de öyle dedim! Bir aptala aşık olmayı reddediyorum." Lewis ve Max bakıştılar.

Kapı zili çaldı.

Ön kapıya doğru yürüdüm ve çekerek açtım. Marley karşılama paspasının üzerinde duruyordu. Dudağı patlamıştı ve bir kaşının üzerinde kelebek bandajı vardı. Kolu askıdaydı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordum. İçimdeki refleksif endişeyi durduramıyordum ama bunu öfkemin arkasına saklayabilirdim.

"Ağaçtan düştüm," dedi hemen. "Ama bu yüzden burada değilim."

"Güvenimi yok etmek için başka yollar mı düşündün?"

Homer, hain, yüzünü bacağımla kapı arasına soktu ve kıvrılarak Marley'e doğru ilerledi. Sağlam koluyla onu sevmek için eğildi.

"Sana haklı olduğunu söylemeye geldim," dedi, hâlâ Homer'a bakarak.

"Harika. Teşekkürler. Bunu duyduğuma sevindim," dedim kuru bir sesle. Kapıyı kapatmaya başladım.

Benim ahmak köpeğim onda kalabilir. Kalbim zaten ondaydı. Neden köpeğimi de almasın?

"Jake! Bekle!" Sağlam elini kapıya vurdu. "Burada özür dilemeye çalışıyorum."

"Onu öpmeyi dene!"

Kafamı kapıdan dışarı uzattım ve Ned Cicero'nun arabasının arka camından sarkan Zinnia ve Amie Jo'yu gördüm. Ned sürücü koltuğundaydı ve bana el salladı.

Ben de el salladım. "Ne haltlar dönüyor?"

"İstediğimi sandığım şeyi istemiyorum," dedi telaşla. "Seni, Culpepper'ı ve Homer'ı istiyorum. Beden eğitimi öğretmeni ve futbol koçu olmak istiyorum. Pazar günleri seninle geç saatlere kadar uyumak istiyorum. Yarı maraton koşmak ve yazlarımı seninle yolculuk ederek geçirmek istiyorum."

Umut göğsümde kıpırdandı ve onu bastırmaya çalıştım. Ama kaygan bir enayiydi. "Daha fazlasını istediğini sanıyordum," diye hatırlattım ona.

"Seninle bulduğumdan *daha fazlası* yok. Seninle mutluydum ve bu beni korkuttu, Jake. Tüm hayatımı yeterince iyi olmaya çalışarak geçirdim. Ve sen geldin ve kendimi kanıtlamamı bile talep etmedin. Beni sadece olduğum gibi seviyorsun."

"Pittsburgh'daki iş ne olacak?" diye sordum.

Gözleri büyüdü.

"Evet, küçük bir kasaba. Hatırladın mı?" Dedim.

Eğer bir teklif yapmamış olsalardı ve ben ikinci planda olsaydım... kabul ederdim ama bundan mutlu olmazdım.

Homer arabanın camından sarkan kadınları gördü ve onları karşılamak için verandadan fırladı. Açık pencereden içeri daldı ve yolcu koltuğuna yerleşti.

"İtiraf etmem gereken bir şey var. Bugünkü ikinci durağım sizsiniz," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"Senin ilkin neydi?"

"Müdür Eccles'in aile yemeğini bastım ve beni kalıcı bir pozisyon için düşünüp düşünmeyeceğini sordum. Spoiler Uyarısı: Kanamam olmasına ve biraz Chardonnay içmiş olmama rağmen evet dedi. Yani beni geri alacak kadar yüce gönüllü olmasanız bile burada kalacağımı bilmelisiniz. Hayatının her günü beni göreceksin."

Oluşmaya çalışan gülümsemeyi örtmek için bir elimi ağzıma götürdüm. "Söylemiyor musun?"

Başını salladı. "Ve ben hala koşuyor olacağım. Yani muhtemelen sabahları okuldan önce sana rastlayacağım. Ve kalıcı bir pozisyonda gerçek bir öğretmen olacağım için Praxis'e çalışmak için yardımını isteyeceğim."

"Sanırım sen hâlâ burada olsaydın ve biz ayrılmış olsaydık herkes için çok garip olurdu," diye düşündüm, parmağımı boynunda gezdirip kazağına taktım. Onu bir adım daha yaklaştırdım.

"Çok," diye başını salladı, gözleri ciddiydi. "Beni geri alarak toplumunuza hizmet etmiş olursunuz."

"Sanırım amcalarım da domuz ahırımı bir eve dönüştürdüğünüz için size minnettar kalacaklardır."

"Merhaba Marley!" diye amcalarım arkamdan koro halinde seslendi.

Dikkatini tekrar bana çevirmeden önce omzumun üzerinden el salladı. "Bak, Jake. Büyük bir hata yaptığımı biliyorum. Seni incittiğimi biliyorum. Ve çok özür dilerim. Bana bir şans verirsen daha iyisini yapacağım. Bir şeyi fark etmemi sağladın. Ben bir felaket ya da ezik değilim. Ve işlerin tam olarak benim düşündüğüm gibi gitmemesi, onların oldukları gibi mükemmel olmadıkları anlamına gelmez."

Bir süre sessiz kaldım. Sesime güvenmiyordum.

"Başka bir şey daha var," dedi derin bir nefes alarak. "Bunları okuyun." İki adet eskimiş defter kâğıdını havaya kaldırdı. Kıvrımlar o kadar derindi ki kâğıt üzerinde neredeyse kanyonlar oluşmuştu.

İlkini açtım.

Marley,

Sen ve ben. Eve dönüş. Kimseye söyleme. Travis'ten yeni ayrıldığın için sakın davranmalıyız. Dansta görüşürüz.

Jake

Dehşete kapılarak yüzüne baktım. "Mars, bir *notta* bir kıza gizli randevum olmasını teklif edecek bir adama benziyor muyum?" diye sordum.

"Hayır, yok. Öyle olduğunu düşündüğüm için de özür dilerim. Bir sonrakini oku."

Okudum, irkildim.

Marley,

Onun yerine Amie Jo'yu mezuniyet balosuna götürmeye karar verdim. Açıkçası o daha çok benim tipim. Her şey için iyi şanslar.

Jake

"Yirmi yılını seni Amie Jo için terk ettiğimi düşünerek mi geçirdin?" Pek çok şey yerli yerine oturdu. Hayatıma devam edeceğim ve onu unutacağım endişesi. Bana güvenme konusundaki isteksizliği. Böyle bir şey yapabileceğimi düşündükten sonra beni yanına yaklaştırdığına inanamıyordum.

Başını salladı.

"Lisedeyken aptalın tekiydim ama o kadar da büyük bir aptal değildim."

"Üzgünüm Jake," diye seslendi Amie Jo şarkı söyler gibi bir sesle, arka koltuğun camından dışarı sarkarak.

"Yapmadığın bir şeyi yirmi yıl boyunca sana karşı kullandığım için özür dilerim," dedi Marley ve dikkatimi tekrar ona çekti.

Başım dönüyordu. Son birkaç gününü sefalet içinde geçirmiş bir adam için kabul edilmesi gereken çok şey vardı.

"Sadece bir soru sormak zorundayım. Neden beni mezuniyet balosuna davet *etmedin*?" diye sordu. "Beni öptün. İlgileniyor gibiydin."

"Ayda bir hafta sonu Jersey'deki annemi ziyarete giderdim. O da o hafta sonuydu. Ayrıca, senin gizli bir erkek arkadaşın yok muydu- oh, kahretsın." Farkına varmak beni yıkadı. *Amie Jo, o şeytani genç kukla ustası.*

Marley'nin kafası o kadar hızlı bir şekilde arabanın olduğu yöne doğru döndü ki, yaralanma listesine kamçı darbesini de ekleyebileceğini düşündüm.

"Oops! O kısmı söylemeyi unutmuşum," dedi Amie Jo neşeyle. "Özür dilerim!" Homer onun yüzünü yaladı.

Marley gözlerini devirdi ve dikkatini tekrar bana çevirdi.

"O aslında Machiavelli," diye iç geçirdi Marley.

"Hepiniz kafanızı mı çarptınız?" Ben sordum.

Ben gözbebeklerine iyice bakmaya çalışırken Marley beni görmezden geldi. "Seni seviyorum," dedi. "Çok fazla. Çok büyük, geniş ve daha fazlası. Hayatım boyunca aradığım 'daha fazlası' sensin. Seni seviyorum ve umarım bir pislik gibi davranıp sana aşkın ne olduğunu bilmediğini söylemiş olsam da beni hâlâ seviyorsundur."

Homer sanki benim yerime cevap veriyormuş gibi arabadan havladı.

"Sence beni affetme şansın var mı?" diye fısıldadı. "Bu değişir. Sence burada benimle yaşamaktan mutlu olabilir misin?"

Parmağımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdirerek sordum.

Başını salladı. "Evet." Sesi çatallaştı. "Gerçekten mutluyum. Gerçekten, gerçekten mutlu."

"Bebeğim." Yanaklarındaki sıcak gözyaşlarını sildim ve öpmek için eğildim.

On

u. Şişmiş dudağına dokunduğumda "Ah," dedi. "Özür dilerim." Ağzının köşesini öptüm.

"Woo-hoo!" Amie Jo ve Zinnia arka koltuktan kutlama yaptılar.

Ned kornaya bastı. "Ona sormayı unutmayın," diye bağırdı.

"Oh, uh, evet. Madem barıştık, ailem bu akşam yemeğe gelse sorun olur mu? Hindimizi yaktık."

"Ne kadar çok, o kadar iyi," dedim ona. "Şimdi ne oldu sana böyle?"

"Sana söylemiştim. Zinnia, Amie Jo ve ben sarhoş olduk ve ağaçtan düştük."

MARLEY

T Işıklar kısıktı. Yeğenlerim ve yeğenim, Jake'in yeğenleri ve yeğenleri, Libby ve üvey kardeşleri de dahil olmak üzere çocuklar Homer kanepede horlarken oturma odasında yerde bir Noel filmi izliyordum. Her şeyin üçte birini yedikten sonra pantolonumun düğmeleri çözülmüştü.

Lewis dokuzuncu şişe şarabımızı açıyordu ve Jake masanın altında elimi tutarken annesinin erkek arkadaşını geçmiş hakkında sorguya çekiyordu.

Her şey mükemmele yakındı. Amie Jo ve kız kardeşim suratları beş karış, bir köşede mükemmelliği korumanın ne kadar zor olduğu konusunda dertleşiyorlardı.

Annem Max ve Adeline ile eğitim sistemi hakkında hararetli bir tartışmanın tadını çıkarıyordu. Babam ve Jake'in annesi mutfakta bulaşık yıkıyor ve Louisa'nın su boyama hobisi hakkında konuşuyorlardı. Dün gece çocuklardan biriyle uyanık olan Rob yemek masasında uyuyordu.

Sonbahardan kalan ağrılarım ve acılarım çok fazla yemek, çok fazla şarap ve çok fazla sevgi ile rahatça uyuşturuldu.

Önemli olmak için dışarıda binlerce insan için fark yaratmak zorunda değildim. Farkımı her seferinde bir kişi için yaratabilirdim. Kendimden başlayarak. Dünyada olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu. Ve işin sırrının bu olduğunu fark ettim. Maaşımın ne olduğu önemli değildi. Köşede bir ofisim ve asistanım olsun ya da olmasın. Bu his, bu memnuniyet, en önemli şeydi.

Sevdim ve sevildim. Ve bu dünyadaki en önemli şeydi.

Jake eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Çok sessiz bir makyaj seksi için gizlice yukarı çıkmaya ne dersin?"

"Çok fazla hareket etmek zorunda kalmadığım sürece sen varsın diyorum. Üzerine sos kusmak istemem."

"Ne olur ne olmaz diye önce biraz antiasit alalım," dedi göz kırparak.

Onu dolapları karıştırdığı mutfığa kadar takip ettim. Kafamı oturma odasına uzattım ve yere saçılmış, dikkatleri televizyona yapışmış küçük bedenlere baktım.

Libby gülümsedi ve kanepenin ucundan el salladı. Homer'ın başı kucağındaydı ve Rose onun yan tarafına yaslanmıştı.

Ben de el salladım, içim ısındı. Bakıcı annesi bugün çift vardiya çalışıyordu, bu yüzden tüm çocukları alıp Jake'in evine getirmiştik.

Jake Tums şişesini tıkırdattı. "Kim ister?" Her köşeden yetişkinlerin "Ben!" dediğini duydum.

Kapı çaldığında Jake antiasit dağıtmakla meşguldü. "Ben bakarım," diye gönüllü oldum.

Homer homurdandı ve bana katılmak için isteksizce koltuktan kalktı. Kapıyı açtım ve gözümü kırptım.

Kız kardeşimin kocası Ralph ve Travis verandada dikilmiş, rahatsız görünüyorlardı.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba. Eşlerimiz burada mı?" Ralph sordu. "Zinnia için yalan söylemeniz gerektiğini düşünmeden önce, telefonunu buraya kadar takip ettiğimi bilmelisiniz."

"Şey, belki?" Sadakat duygum bana burada olduklarını kabul etmeden önce Zinnia ve Amie Jo'yu kontrol etmem gerektiğini söyledi. Ve bok suratlı.

"Merhaba baba!" Edith etrafıma baktı ve babasına el salladı.

Ralph'ın yüzü yumuşadı ve eğilerek onu kucağına aldı. "Merhaba, tatlım."

"Neden siz ikiniz içeri gelmiyorsunuz, ben de eşlerinizi bulmaya çalışayım?" Ben önerdim. "Burada bekleyin."

Zinnia ve Amie Jo'nun boş boş güldükleri yemek odasına girdim. "Kocalarınız burada," diye tısladım.

"Kim?" Amie Jo sordu. Yanağında bir sıyrık, morarmış bir göz ve kırık bir orta parmak vardı.

"Kocan Travis ve kocan Ralph," dedim, sırayla her birini işaret ederek.

"Peki ya onlar?" Zinnia sordu. Alnında bir kesik ve boynunda çiğ bir sıyrık vardı. Omzu yerinden çıkmış ve tekrar yerine oturmuştu.

"Buradalar." Kelimelerimi dikkatlice telaffuz ettim, içtikleri şarap nehrinden geçerek onlara ulaşmayı umuyordum.

"Nereye?" Amie Jo sordu.

"Tanrı aşkına, karılarınız burada," diye bağırdım. Adamlar kapıda belirdi ve ben de son kapıları da yanıma alarak güvenli bir yere kaçtım. Amie Jo daha entrikacı biriydi. Ama kızgın Zinnia benim için yeniydi. Bıçaklanıp bıçaklanmayacağını bilmiyordum.

"Orada neler oluyor?" Jake yemek odasına doğru başıyla işaret ederek sordu.

"Ya barışıyorlar ya da ayrılıyorlar."

"Bu mükemmel bir dikkat dağıtıcı," dedi ve beni sağlam kolumdan tutup merdivenlere doğru sürükledi.

Kıkırdayarak gizlice yukarı çıktık. İkinci kat karanlıktı ve Jake beni yatak odasına iterken ışık düğmesini karıştırdı. Bizim yatak odamız, diye düşündüm. Düğmeye bastı ve duvardaki aplikler canlandı. Yatakta yeni çarşaf mı vardı?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu omzumu ovuşturarak.

Yorgan güzel, erkeksi bir lacivertti. Sade, basit ve daha önce sahip olduğu cızırtılı yorgandan bin kat daha iyiydi. Yastıklar ise dağ gibiydi. Maviler ve griler.

Yatağın üzerine süründüm ve onlara yaslandım. "Ahhh. Bu gerçekten çok güzel," diye fısıldadım.

Yanıma kaydı ve beni kaşıklayabilmek için dikkatlice yana yatırdı. Vücudunun benimkine değmesi aradığımdan fazlasıydı. Bu oda. Bu yatak. Bu ev. Bu hayat. Bundan emindim. Ve mesajı almam için sadece kırık bir radius, dürüst bir kız kardeş ve sefil bir düşman gerekmişti.

"Seni seviyorum, Jake Weston," diye fısıldadım.

Elini saçlarımın arasından geçirdi. "Seni seviyorum, Marley Cicero." Dudakları kulağımı gıdıkladı. Bana karşı sertleştiğini hissettim ama kıyafetlerimi yırtmak için bir hamle yapmadı. Sanki dünyada yapmak istediği başka bir şey yokmuş gibi bana sarıldı.

"Noel ağacını nereye koyacağız?" Perdesiz pencerelerden dışarı bakarak sordum.

Gülümsediğini hissettim. "Sanırım bir tane oturma odasında ve belki küçük bir tane de burada."

"Bu hoşuma giderdi," diye itiraf ettim.

Jake boynumu usulca, tatlı tatlı öptü, acele etmedi.

Ve o sevgiye, o iyiliğe, gelecek tüm iyi şeylerin beklentisine daldım.

"Bayan Cicero mu yoksa Bayan Weston mı olmak istediğini hiç düşündün mü?" diye sordu, elini kazağımın altından geçirip göğsümü avuçladı.

EPILOG

MARLEY

"**A** Kalkıyor musunuz?" diye sordu uzun süredir acı çeken ses kapıdan.

"Yaz geldi," diye inledim. Yanımdaki Jake yorganı başına çekti ve daha da sokuldu.

"Bu yaz değil. Bu mezuniyet. Yarın yaz."

"Öğretmen olmak zor," diye inledim yastığa doğru. Beden eğitimi öğretmeni olarak bütün bir okul yılını atlatmıştım. Tamam, kabul ediyorum, fakültenin çoğundan daha kolaydı. Ama yine de. Ağustos ayından beri erken kalkıyordum. Yakışıklı erkek arkadaşımınla geç bir sabahı hak ettiğimi hissediyordum.

"Öğlen oldu. Yemek yemek, duş almak ve kendinize çeki düzen vermek için iki saatiniz var."

"Bir yere gittiği yok," diye esnedi Jake.

"Hiç onun bizden çok bizim yasal vasımız olduğunu düşündüğün oldu mu?" Ona sordum.

"Sadece her gün," dedi uykulu bir kahkaha atarak ve başının üzerine bir yastık çekti.

Homurdanarak yataktan kalktım, pijama pantolonumu ve tişörtümü giydim ve kapıyı açtım.

Libby bana sıırttı. "Şu haline bak, mükemmel görünüyorsun."

"Kapa çenenin, çokbilmiş. Neden bu kadar heyecanlandın ki? Lisenin dehşetini yaşayacağın koca bir yıl daha var."

"Beni zorladığın arkadaşlarım bugün mezun oluyor. Yani benim heyecanım ve senin 12:05'te uyanman senin suçun." Elime bir fincan kahve tutuşturdu.

"Tanrı seni korusun, çocuğum. Evlatlık verebileceğimiz beş ya da altı kardeşin daha yok, değil mi? Çimler biraz uzamaya başladı ve çöpleri toplamak için bir çocuğun olması iyi olurdu," diye düşündüm.

Onu aşağıya kadar takip ettim ve Homer'a yarım yamalak bir günaydın öpücüğü vermek için durakladım. "Bu gece seninle yürüyeceğim dostum ve dondurma yemek için duracağız," diye söz verdim ona.

Heyecanından bana homurdandı.

Libby, Jake'in ilkbaharda doğum günü için ona aldığı dizüstü bilgisayarını eline aldı. "Artık biriniz dik durduğuna göre, ben biraz verandada takılacağım."

"Yine üniversiteleri mi takıntı haline getirdin?" Alay ettim. Libby'nin yasal vasisi olmanın en güzel yanlarından biri, ona eğer isterse üniversitenin masada olduğunu söylemekti. Normalde soğukkanlı ve sakin olan çocuğumuz üç gün boyunca kız gibi sevinç çığlıkları atmış ve bize sarılmıştı. O zamandan beri Doğu Yakası'ndaki tüm kolej ve üniversiteleri araştırmıştı. Libby listesini on iki okula indirmişti.

"Belki," diye sırttı.

"Sana bir sandviç yapacağım." Ona el salladım ve buzdolabını karıştırıp üç nefis Lübnan sucuğu sandviçi hazırladım. Libby'nin sandviçini ona teslim ettim ve diğer ikisiyle birlikte koşarak yukarı çıktım.

Jake yatağımızda usulca horluyordu, ben de yardımsever bir şekilde perdeleri açarak odayı ışıkla doldurdum.

"Öğle yemeği teslimatı," dedim neşeyle, tabağını komodinin üzerine kaydırarak. "Eğer iki dakika içinde kalkıp yemezsen, Homer senin için halleder.

"Mmmph," dedi Jake. Ama eli yorganın altından çıktı ve bileğimi kavradı. "Yatağa geri dön."

Yatak kafalı seks tanrısı Jake Weston'ın beni yorganın altına çağırmasından daha seksi bir şey var mıydı? Hayır. Bir yetişkin olarak ilk lise mezuniyet törenime hazırlanmak için bir buçuk saatim varken buna kanıyor muydum? Görünüşe göre evet.

Beni yorganın altına çekmesine, mürekkepli kollarıyla sarmasına izin verdim. Vücudunun benimkine değen sıcaklığının tadını çıkardım. Teninin benimkinin üzerinde okşandığını hissettim. Ağzının tadını. Boynumu ve omzumu aşındıran çenesinin sertliği.

Ona sarıldığımda göğüslerimi avuçladı. Birlikte kaybolmuş ve bulunmuş iki aşık gibiydik. Gözleri, o parlak, sert yeşil, içime girerken parlıyordu.

Ben. Her zaman onun için hazırdım, her zaman onu istiyordum. Bunu neredeyse kaçırdığım düşüncesine hayret ediyordum. Neredeyse üzücü bir daireyi ve stresli bir işi Jake'e tercih edecektim. Bu ev yerine. Bir araya getirdiğimiz bu aileye.

Jake yavaşça içime girerken, "Seni seviyorum Mars," dedi. Benim tadıma baktı. Bana tapıyordu. Sevdı beni.

Ve ben bunu memnuniyetle karşıladım. Onu içime aldım, böylece iki insanın olabileceği kadar yakın olduk.

"Jake," diye nefes aldım.

"Gel, Marley," diye emretti. Ben ona karşı sallanırken o kontrolü elinde tutarken boynundaki kordonlar öne çıktı.

Parmaklarımızı şiltenin üzerinde birleştirdik. Bu işte beraberdik. Birlikte ayrılıyorduk.

Beş blok ötedeki liseye gitmek için yeterince geç kalmıştık. Jake ve ben üniversite keplerimizi ve cüppelerimizi giymiştik, Libby ise annemle birlikte her ay alışverişe çıktıklarında buldukları küçük siyah bir elbise giymişti.

Kızların mesaj panosunda benim için yayınladıkları saç ve makyaj eğitimini aceleyle tamamlamıştım. Sezon dışında bile, çaba göstermem için beni zorlamayı bir spor haline getirmişlerdi. Ve ben bundan zevk alıyordum. Ekibim sayesinde, düzenli olarak insan içine makul ölçüde toparlanmış bir kadın olarak çıkıyordum.

Jake'in Uydurulmuş Ben ile Yataktan Yeni Kalkmış Ben arasında bir tercihi yoktu. Ama ara sıra çaba göstererek eğlendim.

Park ettik ve Culpepper'ın daha iyi bir kısmıyla birlikte stadyuma girdik. İyi hava açık havada tören yapılmasını gerektiriyordu ve bugün de iyiydi. Ilık ve güneşliydi. Öğrenciler kepleri ve önlükleriyle, topuklu ayakkabıları ve güneş gözlükleriyle sıraya girmişlerdi. Güzel bir gündü. Bahar esintisinde gelecek vaadinin kokusunu alabiliyordum.

Jake ve ben mezun olan sınıfın yanındaki öğretmenler bölümüne giderken Libby arkadaşlarıyla oturmaya gitti. Hâlâ olmayı arzuladığımız asiler gibi arka sıradaki yerlerimizi aldık. Floyd yanımdaki koltuğu kapı. Amie Jo ön sıradan arkasını döndü ve el salladı.

"Bahse girerim ikinizin bu sahada iyi geçineceğinizi hiç düşünmemişsindir," diye alay etti Jake.

Ona dirsek attım. "Liseden bu yana hepimiz çok büyüdük."

"Bazılarımız diğerlerinden daha fazla."

"Hey, annemle babamın ve amcalarının burada ne işi var?" Seyirciler arasındaki dörtlüyü fark ederek sordum. Şükran Günü'nden beri hızlı arkadaş olmuşlardı. Annem Jake'in poker gecelerine katılıyor, babam da Lewis'in kitap kulübünün düzenli katılımcılarından biri oluyordu. Yeni yılda Jake'in annesi ve Walter'la birlikte bir gemi seyahati planlıyorlardı.

"Şaka mı yapıyorsun?" Floyd dedi ki. "Bu yılın sosyal etkinliği."

Hoparlörden "Pomp and Circumstance "ın ilk ölçüleri çalındı ve hepimiz ayağa kalktık.

Culpepper mezuniyet törenini kısa tutmayı severdi. Kasabadaki hiç kimsenin üç saat boyunca konuşmacıların arasında oturacak vakti yoktu. Müdür Eccles'in geçmiş ve gelecekle ilgili sözlerini duymazdan geldim ve sandalyemin arkasında Jake'in koluna yaslanarak rahatladım.

Kısa bir süre önce, geleceğim yalnız, endişe verici bir gizemdi. Şimdi, bu bir maceraydı.

Müdür Eccles, "Bu vesileyle Jake Weston'ı kürsüye davet etmek istiyorum," dedi.

"Neler oluyor?" Fısıldadım. Jake programın bir parçası olduğundan bahsetmemişti.

"Bu işi çabucak halletmeliyim," dedi göz kırparak.

Kürsüye doğru yürümesini ve müdürle el sıkışmasını izledim.

Kenara çekildi ve mikrofonu ona bıraktı. "Bayanlar ve baylar, bu yıl Yılın Öğretmeni ödülünü takdim etmek benim için büyük bir onurdur. Bu yılın sahibi sadece fakültenin örnek bir üyesi olmakla kalmadı, aynı zamanda Culpepper topluluğunun da ayrılmaz bir parçası oldu. Cesaretinden daha etkileyici olan tek şey kalbinin kapasitesidir. Her öğrencinin kendisini bu okula, bu takıma, bu kasabaya ait hissetmesini sağlamak için yola çıktı." Sesi gerildi ve boğazını temizledi.

Uh-oh. Jake duygusallaşıyordu. Acaba bir şeylerden bahsediyor olabilir miydi?

-

"Marley Cicero, bana katılır mısın?" dedi Jake. "Ben mi?"

Kendimi işaret ettim.

Jake sıırttı. Floyd bana dirsek attı. "Kaldır kıcını, Cicero!"

Öğrencilerin, fakültenin ya da okulun alkışlarını belli belirsiz duydum. Kalabalık. Pekmezin içinden geçmekle meşguldüm. Bu gerçekleşmiyordu. I

yılın yarısında bile gerçek bir öğretmen olmamıştı.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ederek beni Jake'e yaklaştırdı. Benim Jake'ime.

Müdür Eccles ödülü bana verdi. Ağır ve camdı ve üzerimde adım altınla kazınmıştı. Marley Cicero, Yılın Öğretmeni. En azından ben öyle yazdığını sanıyordum. Gözlerim biraz bulanıktı. Muhtemelen polen yüzündendi.

Jake mikrofona, "Ayrıca Marley'e özel olarak bir şey sormak istiyorum," dedi.

Son sınıftaki birkaç kız arkadaşımın çığlık attığını duydum ve onlara doğru baktığımda daha iyi görebilmek için sandalyelerinin üzerinde durduklarını gördüm.

"Marley?"

Jake'e dönüp baktığımda onu önümde, diz çökmüş bir halde buldum.

"Vay anasını."

"Ne diyorsun Mars? Sen ve ben mi? Sonsuza kadar. Libby ve Homer'i da yanımıza alırsınız."

Elinde siyah bir kutu vardı ama içinde ne olduğunu göremiyordum çünkü aptal ıslak gözlerim yüzümden fişkırıyordu. Natalee'nin bahsettiği su geçirmez maskarayı neden sürmemiştim?

Sesime güvenmiyordum. Ama kalbime güveniyordum. Başımı öyle bir salladım ki şapka kafamdan düştü ve sonra Jake beni kaldırıp kalabalığın çılgın tezahüratları arasında salladı.

"Oh, Tanrı aşkına, sizi amatörler." Amie Jo dirseğiyle bize doğru yaklaştı ve Jake'in elinden düşürdüğüm kutuyu aldı. Elimi tuttu, yüzüğü üzerine geçirdi, sonra döndü ve kalabalığa güzelce gülümsedi.

Anlaşma imzalandı, Jake'i tamamen profesyonel olmayan, öğretmenlik dışı bir şekilde öptüm. Bazı öğrenciler muhtemelen daha sonra gözlerini beyazlatmak zorunda kaldı. Ama benim umurumda değildi. Açık tribünün altındaki gölgelerde başlamıştık. Ve yirmi yıl sonra burada, güneşin altında duruyorduk.

Yerimize oturduk ve törenin geri kalanı bulanık geçti. Sonrasındaki tebrikler ve kutlamalar da öyle. Oyuncularımla o kadar çok kucaklaştık ki otoparka döndüğümüzde boynum ağrıyordu.

Libby arabada bizi bekliyordu, yüzünde bir sırıtış vardı. "Demek yasal vasilerim evleniyor. Sanırım bu artık gayrimeşru bir piç olmayacağım anlamına geliyor," dedi neşeyle.

Jake onun saçlarını karıştırarak, "Ona sürprizin geri kalanını göster, Libs," dedi. Arabanın uzaktan kumandasındaki bir düğmeye bastı ve kapak yükseldi.

"Neden cipiniz bavullarla dolu?" Ben talep ettim.

Jake bir kolunu Libby'nin omzuna doladı. "Listemizdeki bazı üniversiteleri görmek için üç haftalık bir yolculuğa çıkmayı planladık."

"Hayatta olmaz!"

Libby başıyla onayladı. "Maine'den başlayarak köpek dostu Airbnb'lerde kalıyoruz."

"Ama Shippensburg Üniversitesi'ne sıcak bakmıyor musun?" diye sordum. Yakındaydı ve itiraf etmeliyim ki Libby'nin yakınlarda kalmak isteyeceğini umuyordum. Bu tür annelik işlerinde yeniydim ve onu çok uzaklarda bir hayata başlamaya göndermeye hazır değildim.

Libby ve Jake gözlerini devirdi. "Bu küçük bir yaz macerası yaşayamayacağımız anlamına gelmiyor!"

"Sizi seviyorum çocuklar," diye burnumu çektim ve ikisine de sarılmak için yaklaştım. "Şimdi yine ağlıyor," diye yakındı Libby.

"Hayır! Değilim, pislikler," diye bağırdım ve onları daha sıkı sıktım.

Jake ve Marley'den biraz daha mı istiyorsunuz? DÜĞÜN GÜNLERİNE
ne dersiniz?
Jake'i hangi hediyein kırdığını öğrenin...

BURAYA TAPIN: [Bu Sahneyi Şimdi Verin Lütfen!](#)

(Yazarın Notu: Gözyaşları ve buruk kahkahalar için mendiliniz
hazır olsun.)

YAZARIN OKUYUCUYA NOTU

Sevgili okuyucu,

Vay be! Bu kitabı yazmak çok katartıktı! Tıpkı kahramanımız Marley gibi ben de lisede başarılı *olamadım*. Futbol takımında benden yaşça büyük birkaç kötü kız vardı (Bu son seçilen şey mi? Öyle oldu. Ve tabii ki hala atlatamadım!), her zamanki şüpheli ergenlik kararlarını verdim ve genel olarak son derece yapılandırılmış bir ortamda olmanın acısını çektim.

Ne kadar yıkılırsa yıkılsın ayağa kalkmaya devam eden bir karakter yazmayı çok sevdim. Marley gibi ben de üniversiteden sonra bir işten diğerine atladım ve hiçbir zaman doğru işi bulamadım. Neyse ki, olmam gereken yeri buldum. Evde, yağlı saçlarım ve taytlarımla bir yandan kahve içerken bir yandan da aşk romanları yazıyordum. Ancak, Marley'nin arayışında olduğu kadar çekici ya da pozitif değildim. Ama Bay Lucy, Jake Weston kadar hayalperest ve destekleyici.

Umarım *Rock Bottom Girl*'ü sevmişsinizdir ve umarım hikâyede kendinizden bir parça görmüşsünüzdür -belki de tribünlerin altında bir Jake Weston'ı öpmüşsünüzdür? Ya da belki okul hayatınızı daha az keyifli hale getiren bir Amie Jo'nuz vardı.

Jake, Marley, Libby ve Homer'ı sevdiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Çok nazıksınız!

Eğer benim harika yazma becerilerime delicesine aşıksanız, iletişimde kalalım:

- Eğlenceli [Bültenime](#) Kaydolun
- Beni [BookBub](#)'da takip edin

Bu muhteşem aşk hikayesinden mi acıktınız? Ters giden bir düğün hakkında komik, çılgın romantik komedim *The Worst Best Man*'e göz atın. Ya da daha fazla küçük kasaba aşkı için *No More Secrets*'ı alın!

Xoxo,
Lucy Score

TEŞEKKÜRLER

Akademi'ye teşekkür etmek istiyorum. Oh, pardon. Oscar töreninin sadece beş saniyesini izledim.

Özel teşekkürler (belirli bir sıraya göre değil çünkü öncelik sıralaması yapmaktan acizim):

- Boo ve Bex T-Rex bu kitabın betasını yaptığınız ve Jake ve Marley'in kitaplığınızda olmayı hak ettiğine dair bana güvence verdiğiniz için.
- Dawn, Amanda ve Jessica, beni aptal gibi göstermeyen editörlük becerileriniz için.
- Taco Bell, nacho kızartmalarını geri getirdiği için.
- Nora Roberts, Laura ve Turn the Page Bookstore'daki herkes, ilk imza günümü şimdiye kadarki en güzel gün haline getirdikleri için. #LucyCon
- İsimsiz Tıkınırcasına Okuyucularım. Siz çılgın BRA'lar hayatımı güzelleştiriyorsunuz. Hikayenin sonu.
- Bu kapak için Kari March Designs!
- Oreo Thins

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.